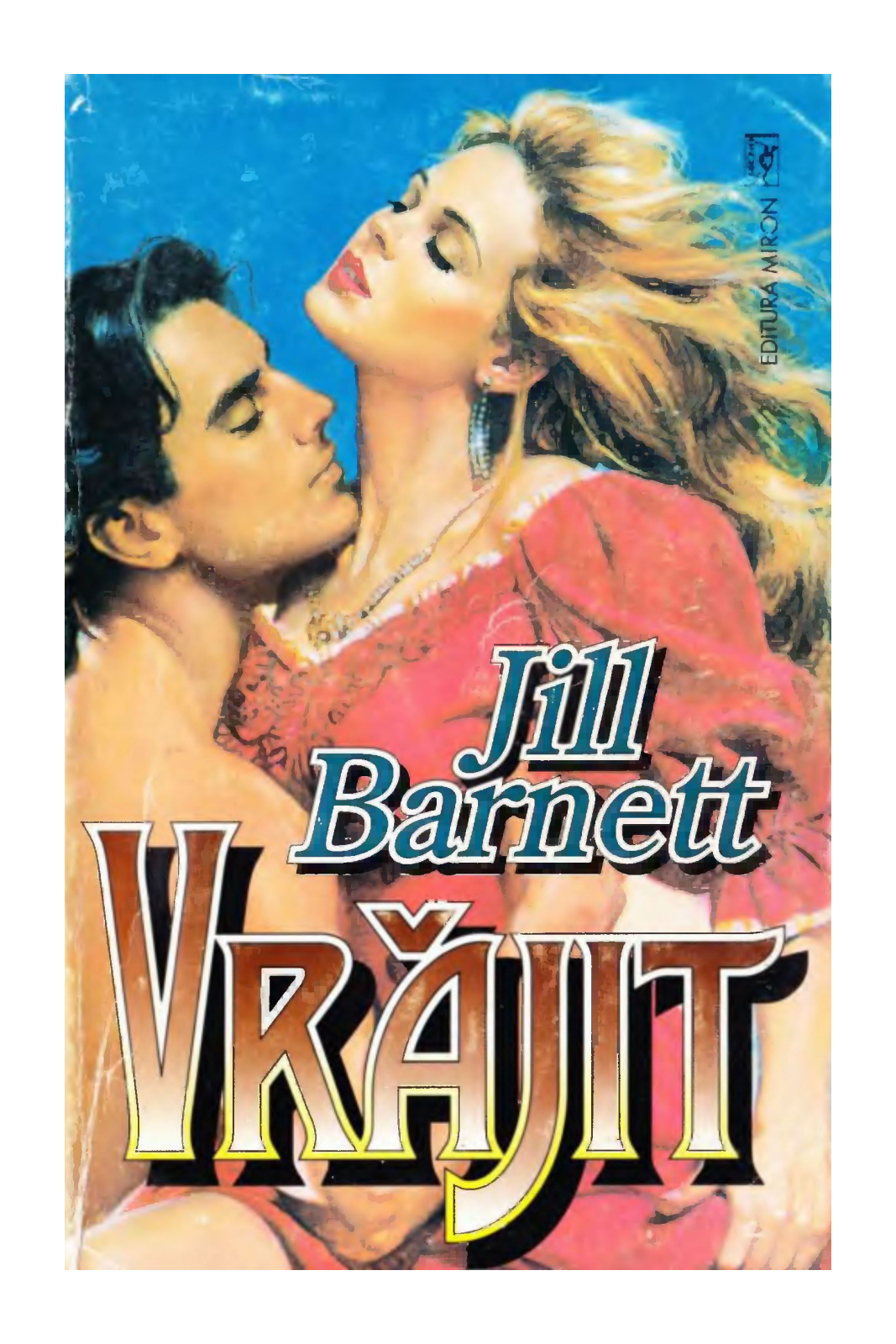

A romantic painting of a man and a woman in a close embrace, about to kiss. The woman has blonde hair and is wearing a red dress, while the man has dark hair and is shirtless. The background is a bright blue sky. The publisher's name 'EDITURA MIRON' is written vertically on the right side.

EDITURA MIRON

*Jill
Barnett*

VRĂJIT

JILL BARNETT

Vrăjit

Traducere de
Marinela Cojocaru

*Editura MIRON
București
1994*

Jill Benett
Bewitching
1993

**„Mă fascinează mai mult decât atunci
când arta e prea exactă în toate formele
ei”.**

Desfătare în Dezordine de Robert
Herrick

CAPITOLUL 1

Exista magie în aer, însă puțini o puteau vedea. În ochiul muritorului nu era decât o ploaie torențială, o arogantă furtună scoțiană care se abătea ca răsuflarea diavolului dinspre apele plumburii și zbuciumate din Sound of Mull. Fulgerele despicau întunericul miezului de noapte, iar tunetele urlau. Ploaia se revărsa din înaltul cerului și valurile mării se izbeau de uriașele roci de granit ale țărmlui, împrôșcând spuma albă spre stânca ascuțită pe care se afla Castelul Duart.

Timp de cinci sute din cei șase sute de ani ai existenței sale, castelul a adăpostit membrii clanului MacLean și a fost gazdă pentru verii lor, clanul MacQuarrie. Însă bătălia de la Culloden Moor a schimbat totul. În acea mlaștină neagră și rece, cu șaizeci și șapte de ani în urmă, încăpățânarea scoțiană a făcut ca multe clanuri să-și piardă pământurile. Cei din neamul MacLean și-au pierdut fortăreața, cucerită de Sassenach – englezii cărora nu le păsa deloc de măreția neînfricată a ținutului. Castelul era acum gol, întunecat și părăsit.

Sau așa părea.

Cerul mugea și trosnea, iar apele mării vuiiau. Pentru muritorii de rând nu era decât o altă furtună, însă pentru cei care știau, pentru cei care aparțineau vechii credințe era mai mult decât doar cerul și pământul luptându-se.

Vrăjitoarele se treziseră.

Acum, erau vrăjitoare și erau vrăjitoare. Și apoi mai erau cei din clanul MacQuarrie.

Era tristă povestea clanului MacQuarrie, o poveste care începuse cu sute de ani înaintea acestei nopți. Un strămoș ai actualului MacQuarrie a fost chemat la sărbătoarea echinoxului de primăvară în regiunea care astăzi e sudul Angliei. Acolo, pe o câmpie întinsă se afla imensul templu de piatră unde vrăjitoarele se întâlneau pentru a-și arăta puterile. În acea primăvară anume s-a decretat că vrăjitorul MacQuarrie va avea mult râvnita onoare de a face să înflorească cele mai prețioase flori ale anotimpului – trandafirii. Alte vrăjitoare și alți vrăjitori intraseră deja în centrul templului și își folosiseră magia pentru a da viață pământului amorțit de iarnă.

A fost o priveliște ce merita văzută, când, în câteva clipe, iarba verde a țâșnit din pământul umed. Tufișuri de flori, micsandre, piciorul cocoșului, păpădii au răspândit o glazură de un galben strălucitor peste verdele proaspăt care încolțise magic. În curând de pe crengile dezgolite ale mestecenilor se prelingeau frunze argintii de primăvară, iar arini înalți și eleganți au înmugurit din nou. Stejari, frasini, ulmi s-au trezit la viață în mai puțin timp decât rostirea unei incantații, o smucitură a mâinii sau fulgerătorul pocnet din degete al magiei unei vrăjitoare. Aroma de iasomie, primule, gălbenele și levănțică umplu aerul răcoros al dimineții, și dintr-o dată se făcu primăvară. Păsări și insecte roiau prin văzduh așezându-se pe copaci, iar cântecul ciocârliei, bâzâitul albinelor și chemările porumbeilor aduceau muzica pe pământul care fusese tăcut prea multe luni reci și mohorâte.

Apoi veni rândul lui MacQuarrie. Mulțimea se dădu la o parte pe măsură ce el înaintă spre centrul templului. În încăpere era liniște, atât de liniște că puteai auzi o clipire din ochi pentru că fiecare vrăjitor și vrăjitoare aștepta acel moment deosebit. MacQuarrie rămase nemișcat timp de un lung moment de concentrare tăcută. Apoi, încet, își ridică mâna spre tavanul masiv și cu un pocnet din degete își slobozi magia.

N-au înflorit trandafiri în ziua aceea.

În schimb, o explozie enormă cum nu mai văzuse nimeni până atunci, aruncă spre cer pereții și tavanul. Când praful se așează, aerul se limpezește, iar vrăjitoarele și vrăjitorii s-au ridicat de jos, templul nu mai exista. Nu mai rămăsese nimic decât câteva cercuri de cupole din piatră.

Muritorii moderni privesc cu respect și admirație la ruinele pe care ei le numesc Stonehenge, dar rostește numele Stonehenge vrăjitoarelor din lumea întreagă și până în ziua de astăzi își clatină capetele îngrozite, bombănind despre rușinea celor din clanul MacQuarrie.

Și a fost să fie ca în anul 1813 să fi rămas doar două vrăjitoare în întreaga Scoție – o MacLean, și, culmea, o MacQuarrie. Așa că în această noapte nesăbuită când furtuna se dezlănțuia pe malurile insulei Mull, în timp ce ploaia răpăia peste ruinele castelului cândva atât de mândru, așezat pe acel promontoriu de stâncă abruptă, în timp ce muritorii de pe acea insulă mică se înghesuiau lângă focurile din cămin ascultând gemetele și tânguirea vremii, o MacLean și o MacQuarrie își descărcau magia.

Joyous Fiona MacQuarrie se aplecă pentru a aduna cărțile risipite pe podeaua din camera turnului. Zece brățări de aur au sunat discordant ca niște clopoței de sanie coborând spre încheieturile mâinilor, transmițând un ecou în încăperea tăcută, încărcată de tensiune. Era recunoscătoare zgomotului; îi oferea un binecuvântat moment de răgaz înainte de a înfrunta căutătura nerăbdătoare și pătrunzătoare a mătușii ei, MacLean. Cu fața întoarsă de la mătușa ei, Joy apucă încă o carte vârând-o sub braț murmurând între timp „*N-a fost decât un cuvânt mititel*”. Mai luă o carte în acompaniamentul acelorași brățări cu sunet de clopoței, însă când acestea se adunară pe încheieturile ei auzi un sunet nou – o bătaie ușoară, distinctă și agitată.

Piciorul mătușii.

Joy aruncă o privire pe furiș pe sub brațul întins și se înfioră. Brațele mătușii erau încrucișate peste piept și își clatină dezgustată capul auriu. Însă necazul cel mare era că Joy putea

vedea buzele mătușii mișcându-se; MacLean număra din nou.

Joy simți cum i se oprește inima în loc; iar dăduse greș. Oftând resemnată, duse în tăcere cărțile pe raftul lor vechi din stejar și se lăsă să cadă pe un scăunel care se clătina după ce-l trase mai aproape de masa așezată pe capre de lemn din centrul camerei din turn. Își sprijini în mână bărbia mică așteptând ca mătușa ei să ajungă la o sută – cel puțin spera că va fi doar o sută.

O pisică cu blana lucioasă și albă ca zăpada proaspătă din Highland sări pe masă și se încolăci în jurul și printre cele trei sfeșnice din bronz lipsite de strălucire, a căror lumânări subțiri aruncau mici raze aurii pe masa veche de stejar. Când pisica șerpui de-a lungul mesei coada ei aruncă umbre ciudate pe fața de masă crestată. Fascinată de aceste desene, Joy încercă să facă litere imaginare din acele forme create de coada pisicii, mintea ei rătăcind într-una din frecvențele călătorii ale fanteziei. Asta era problema ei. Era o vrăjitoare cu o minte hoinară.

Pisica, Gabriel, era slujitorul mătușii, un spirit întrupat într-o formă animală a cărui menire era să servească, să însoțească și, în unele cazuri, să apere o vrăjitoare. Îi aruncă o privire slujitorului ei, Beelzebub, un castor a cărui blană era în mod obișnuit de un alb de zăpadă cu excepția unor pete mici pe coadă și lăbuțe. Blana albă acoperea un pânțec masiv care îl făcea să arate mai degrabă ca un iepure gras decât ca un castor lucios și aproape felin. În clipa de față, ca și de cele mai multe ori, era adâncit în somn.

Joy suspină. Beezle era singurul animal dornic să-i fie slujitor.

Pisicile precum Gabriel, erau animale mândre, arogante; refuzau categoric să aibă de-a face cu o vrăjitoare care nu-și putea stăpâni magia. Bufnițele erau prea înțelepte pentru a se alia cu cineva atât de nepriceput ca Joy. Iar broaștele, ei bine, îi aruncau o singură privire, orăcăiau și țopăiau mai departe.

Grăsuțul Beezle suieră în somn. Joy îi urmări lăbuțele stropite cu negru contractându-se ușor și se consolă că cel puțin avea un slujitor, chiar dacă era doar un castor. De parcă

i-ar fi simțit gândurile își deschise un ochi maroniu, leneș și se uită la ea ca și cum ar fi așteptat calm dezastrul următor. Întinse mâna să-i scarpine burta ca de pluș și imediat răsturnă o ceașcă de ceai rece de măceșe.

Gabriel șuieră și sări din calea ceaiului vărsat. Beezle nu se mișcă la fel de repede. Beezle rareori se mișca. Ceaiul se răspândi ca o maree în jurul lui. Clipi de două ori, se uită la ceaiul strecurându-se în blana lui albă, și îi aruncă o privire nu cu mult diferită de a lui MacLean înainte de a se scutura trimițând stropi de ceai în toate direcțiile. Merse clătinându-se spre un loc uscat și se lăsă jos cu o bufnitură ușoară, apoi se rostogoli, cu lăbuțele în aer, cu burta durdulie, albă și roz în sus, și fixă tavanul. Joy se întrebă dacă animalele puteau număra. Beezle deschise gura, scoase un șuierat puternic, apoi un sforăit.

Numără în somn, se corectă ea, bătând cu degetele, pe masă.

— Ce să mă fac cu tine? MacLean vorbi în sfârșit după ce număraseră până la o sută de două ori. Atitudinea mătușii era severă, însă vocea dezvăluia răbdarea provenită din ceea ce era aproape iubirea unei mame.

Iubirea aceea făcea ca situația să fie și mai gravă pentru Joy. Dorea din tot sufletul să-și ascută deprinderile magice pentru mătușa ei răbdătoare ca și de dragul propriei sale mândrii, și era distrusă pentru că nu-i ieșea mai nimic așa cum trebuia. Absentă, își trecu un deget prin praful de pe masă, apoi își privi mătușa și mentorul.

— Se poate ca un singur cuvânt să aibă așa o mare importanță?

— Fiecare cuvânt este de cea mai mare importanță. O incantație trebuie să fie exactă. O parte a puterii vine din voce. MacLean trase adânc aer în piept și își împreună mâinile la spate. Restul cere practică. Concentrare! Înconjură camera circulară, pereții de piatră trimițând ecoul vocii ei ca cimpoaiele din Highlands. Cu bruschetea unui clipit din ochi, se opri și privi în jos spre Joy. Acum fii atentă. Urmărește-mă.

Stând în stânga lui Joy își înălță mâna elegantă sus în aer,

făcând ca finele fire aurii din rochia de mătase brodată să prindă razele lumânărilor și să pâlpâie ca scântelele dintr-o pulbere feerică. Joy își ținu respirația. Așa cum stătea acum, înaltă și aurie, cu cerul miezului de noapte ca o picătură neagră în fereastra turnului, mătușa ei semăna cu o zeiță. Părul lung drept care atârna ca un veșmânt din satin lucios trecând peste șolduri până în spatele genunchilor era de culoarea aurului prelucrat cu ciocanul. Pielea era netedă ca cea mai fină cremă și părea fără vârstă în licăririle estompate ale lumânărilor. Rochia lui MacLean era albă – dar nu albul sterp al bumbacului sau albul de fildeș al lânii mielului, ci același alb cu care străluceau stelele, scăpăra fulgerul, sclipeau diamantele și radia soarele.

O adiere de vânt rece, scoțian, suieră prin camera din turn, făcând lumânările să pâlpâie. Mirosul înțepător al cerii fierbinți amestecat cu aroma ploii din miez de noapte și izul sărat al apelor tulburi pluti în șoapta vântului care pătrunse în încăpere. Umbre dansau în mișcări săltărețe pe pereții de granit, iar vuietul valurilor izbindu-se de rocile tăioase răsuna până sus împletindu-se cu tânguirea pescărușilor cuibăriți în streășină turnului. Apoi, dintr-o dată, năprasnic ca fulgerul, totul rămase nemișcat... tăcut.

Vocea adâncă a lui MacLean porunci:

— Vino!

Magia lunecă prin aer, un lucru viu și animat, puternic, controlat, cățărându-se spre peretele unde cărțile vechi și grele, învelite în piele erau așezate pe raftul de stejar. O uriașă carte cafenie trosni și plezni, alunecând încet, puțin câte puțin de pe raft, se răsuci în aer, apoi pluti spre MacLean. Zăbovi lângă ea, așteptând, până când ea își coborî încet un braț. Cartea urmă mișcarea, coborând pe masă de parcă ar fi fost un fulg și nu un volum de trei mii de pagini...

Joy își lăsă bărbia în palmă și oftă.

— Faci ca totul să pară atât de ușor.

— Este ușor. Nu trebuie decât să te concentrezi. Mătușa ei puse înapoi cartea pe raft și se întoarse spre Joy. Acum încearcă tu.

Cu o încăpățănare pur scoțiană în ochii el de un verde închis, Joy trase adânc aer în piept, închise acei ochi, și cu tot efectul dramatic de care era capabilă o vrăjitoare de douăzeci și unu de ani, își azvârli brațele în aer. Brățărilor zburară prin camera turnului ca niște pescăruși avântați spre culmi. La primul zăngănit al metalului lovind piatra, tresări și deschise încet un ochi.

— Lasă brățărilor! Concentrează-te... concentrează-te.

Joy încercă să se concentreze, dar nu se întâmplă nimic. Își strânse și mai tare ochii.

— Închipuiește-ți cartea mișcându-se, Joyous. Folosește-ți ochiul minții. Își trase umerii înapoi și își ridică bărbia hotărâtă, trimițând o cascadă bogată de bucle încâlcite, de un castaniu închis să se rostogolească în jos, legănându-se peste coapsele ei. Trăgând încă o dată adânc aerul pur în piept, pentru a avea mai mult noroc, porunci:

— Vino!

Cartea tremură, se mișcă puțin, apoi se opri.

— Concentrează-te!

— Vino! Joy își răsfirea larg degetele, își mușcă limba și trase încet mâinile spre ea, închipuindu-și în minte cum cartea plutește spre ea, apoi zăbovește în aer.

Cartea alunecă pe raft, ajungând chiar lângă margine.

— Vino! strigă Joy cu o voce adâncă. Deschise ochii, hotărâtă să miște cartea aceea, apoi pocni din degete pentru a-și întări spusele.

Din fericire o văzu venind și se feri.

— Oh, Sfinte Sisoe!

Cartea trecu pe lângă ea de parcă ar fi fost purtată de vânte; apoi cartea următoare și cea de lângă ea, apoi încă una și încă una sorbite de pe raft cu forța refluxului. Cu un trosnet înfiorător raftul se smuci din zidurile de piatră. Zbură prin cameră rotindu-se și învărtindu-se, răsucindu-se și răsucindu-se, tot mai repede. O găleată veche din tinichea se roti prin dreapta lui Joy, apoi căzu zdrăgănind pe podea. O mătură trecu în viteză prin stânga; trei scăunele se învărtiră ca niște dansatori, apoi se rostogoliră unul peste celălalt trântindu-se

de un ulcior, fărâmițându-l în mii de bucăți.

Mobila se lovi de pereți, despicându-se, crăpând. Sfeșnicele s-au ridicat sus... sus... sus. Vântul mugii prin încăpere, suflând și pufăind, gonind în vârtejuri. Instinctiv Joy își puse brațele în jurul ei ghemuindu-se jos. Ceașca de ceai reuși să nu o nimerească. O găleată de cărbuni își descărcă conținutul trimițându-l să zboare prin cameră ca pietrele de grindină. Apoi auzi sunetul unui mârâit regal – MacLean.

Încet, vântul se potoli, devenind mai blând până ajunse doar o șoptă, iar după un lung moment aerul rămase nemișcat. Singurul zgomot din cameră era picioarele șobolanilor care continuau să mișune.

Joy auzi o tuse înăbușită în spatele ei. Se ridică și se întoarse.

Alungind cu mâna praful de cărbune, o MacLean neagră la față ieși de sub ceea ce fusese cândva un tron vechi de două sute de ani. Aruncă o privire nemiloasă șobolanilor care alergau înnebuniți încoace și încolo prin camera lovită de dezastru, și pocni din degetele elegante și mânjite, trimițând în sus un mic nor de praf de cărbune. Șobolanii dispărură...

Cândva albul Gabriel, depășit de numărul șobolanilor, scoase un alt țipăt și se târî ca o minge neagră de-a lungul camerei până ajunse sub rochia murdară a lui MacLean, a cărei tiv tremură mai multe clipe iar ușoara pulbere de funingine se împrăștie pe podeaua din scânduri de lemn. Singurul sunet din cameră era gâfâitul lui Beezle. Întins pe spate, zăcea pe masă cu lăbuțele în sus, burta ridicându-i-se încet cu fiecare respirație. Dormise de-a lungul întregii catastrofe.

O singură privire încordată dar disperată a mătușii ei o făcu pe Joy să simtă povara întregii lumi.

— Îmi pare rău, șopti ea întorcându-și ochii vinovați spre mătușa ei.

— Nu-ți pot da drumul în lume, Joyous. Nu pot. MacLean își scutură praful de pe mâini și cuprinse cu privirea distrugerile. Conștiința nu mă lasă să-ți permit să trăiești singură în Anglia timp de doi ani.

Mătușa ei arăta gânditoare, lovindu-și de buze un deget

înnegrit de cărbune.

— Firește, să te las să trăiești acolo ar fi exact ce merită englezii după Culloden Moor... Se uită la dezordinea din jurul ei cu o privire încruntată și dezgustată, apoi clătină din cap. Nu, nu. Englezii sunt deja împovărați cu un rege lunatic și un regent care mai degrabă s-ar juca decât ar domni.

— Dar...

— Nu. MacLean își ridică mâna pentru a o face pe Joy să tacă. Știu că vrei binele, dar toate bunele intenții din lume nu pot controla... asta. Arată cu mâna talmeș-balmeșul din cameră, clătină din cap, apoi continuă. Ai nevoie de protecție, draga mea. De cineva care să vegheze asupra ta.

Zicând asta își ridică în aer mâinile mănjite de funingine, pocni din degete și zbâr! totul reveni la loc – scaunele vertical și pe picioare, scăunelele, masa și ceașca de ceai la locurile lor; ulciorul într-o bucată, mătura și găleata lângă zidul din nord, și toate cărțile aliniate pe raft ca niște țepeni soldați englezi. MacLean deveni brusc fără nicio pată, fiind din nou o viziune de un alb pur și perfecțiune strălucitoare în aur.

Joy știa la ce anume se referea mătușa ei: că Joyous Fiona MacQuarrie avea nevoie de cineva care să facă curățenie după ea, cineva care să îndrepte ravagiile slobozite de magia ei zurlie. Însă Joy trăise cincisprezece ani alături de mătușa ei, și acum își dorea șansa de a trăi singură și să nu mai dea socoteală în fața nimănui.

Când va fi singură, poate că va reuși să învețe cum să-și stăpânească puterile. Poate că nu se va simți atât de încordată și nervoasă pentru că nu va mai dezamăgi pe nimeni decât pe ea însăși. O durea enorm nefireasca ei capacitate de a-i decepționa pe cei pe care dorea cel mai mult să-i mulțumească. Stătea acolo, învinsă, vinovată, nefericită, simțind cum o cuprinde disperarea. Suferea; dăduse greș, iar acum nu se mai împlini niciuna din speranțele ei.

Odată mătușa plecată pentru a ocupa o poziție în consiliul din nordul Americii, Joy urma în sfârșit să rămână singură, o perspectivă pe care o așteptase cu nerăbdare. Castelul Duart fusese închiriat unui grup de doctori din Glasgow care

plănuiau să-l folosească pentru a adăposti soldații zdrobiți și cu mințile pierdute întorși din războiul cu Franța lui Napoleon!

Joy urma să plece la căsuța bunicii ei din Surrey și să trăiască într-o relativă obscuritate timp de doi ani. Era sigură că în această perioadă va reuși să-și controleze aptitudinile. Era absolut sigură. Nu trebuia decât să o convingă pe MacLean. Și apoi, mătușa ei va fi departe și nu va ști niciodată dacă făcuse una sau două greșeli. Mai exista încă un argument în favoarea ei.

— Dacă am nevoie de protecție, un slujitor nu e suficient?

Un țipăt strident de felină străbătu aerul. Motanul Gabriel țâșni de sub rochia lui MacLean și se făcu nevăzut sub un scrin. Se cuibări în întuneric, o pereche de ochi ce aruncau fulgere neliniștite fiind singurul indiciu al ascunzătorii sale.

— Slujitorul meu, se corectă ea chiar când Beezle se cambră și sforăi zgomotos în somn. Nu e de datoria unui slujitor să-și protejeze vrăjitoarea?

— Joyous, singurul lucru pe care îl va proteja putoarea aia de animal e somnul lui. Se pare că nu reușești să te concentrezi...

— Așteaptă! Joy se ridică, dintr-o dată plină de speranță. Mi-a venit o idee! Se îndreaptă grăbită spre un mic pupitru ponosit, îl deschise și începu să scotocească prin el până găsi ceea ce căuta. Uite! Se învârti ținând în mână o bucată de hârtie, un toc cu o cutie mică, neagră pentru penițe și un borcan rotund cu cerneală. Mai întâi îmi voi nota incantația. Apoi o voi putea vedea pe hârtie în alb și negru. Vei vedea, sunt sigură că atunci voi reuși să mă concentrez. Te rog... mai dă-mi doar o singură șansă.

Mătușa ei o studie un moment lung și hotărâtor.

— Te rog, șopti Joy, coborându-și ochii și ținându-și respirația, mintea ei psalmodiind o litanie: Mai dă-mi o ultima șansă... te rog... Te rog.

MacLean își ridică mâna.

— Încă o singură dată.

Un zâmbet suficient de strălucitor pentru a pune în umbră

flacăra lumânărilor se ivi pe chipul ei palid. Ochii verzi scânteiară de nerăbdare, și alergă spre masă, se așeză pe un scăunel, apoi înmuie penița în cerneală. Zâmbind, ridică privirea.

Joyous Fiona MacQuarrie era pregătită.

Însă Anglia nu era.

**Ce-i frumos e slut, ce-i slut, frumos,
Prin duhori și pâcle să plutim în sus și în
jos.”**

Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 2

Londra, decembrie 1813

O caleașcă neagră și elegantă huruia pe străzile umede, acoperite cu piatră, vizitiul părând să nu dea atenție ceții groase care plutea deasupra orașului. Trecând pe lângă căruciorul unui negustor de haine vechi postat în față la Green Park, pe lângă un paznic de noapte cu o târfă amestecată de gin agățată de pumnul lui cărnos, pe lângă lepticile trase cu greu de birjele șubrede, vizitiul se strecura cu aceeași viteză, la fel de nepăsător față de străzile aglomerate pe cât era față de vremea aspră. Vehiculul țâșni ca o săgeată neagră pe lângă un colț unde un lampagiu își înălța torța prinsă în cârlig, pentru a aprinde ultimul dintre felinarele de pe strada St. James. Cât ai zice pește, caleașca se opri și un lacheu în livrea verde, deschise ușa cu blazonul auriu și verde înainte ca echipajul de patru cai cu pume la gură să-și înceteze mișcărilor.

Alec Castlemaine, duce de Belmore, sosise la clubul său.

Când cizma lui lustruită, de culoarea șampaniei, izbi trotuarul, un ceas din apropiere bătuse ora cinci. Era miercuri și, atunci când era în oraș, ducele de Belmore putea fi văzut în fața clubului *White's* la exact ora cinci în fiecare luni, miercuri și vineri.

Era un ritual. Era o rutină. Era obiceiul ducelui de Belmore. De fapt, chiar în sezonul monden de anul trecut, Lordul

Alvamey remarcase sarcastic că știuse că ceasul lui se opriese când arăta ora trei, iar Belmore intra în club. Brutăria *Haston* întoarse semnul de la fereastră și încuie ușa în momentul în care caleașca neagră trecu huruind prin fața ei, și multe pariuri au fost înregistrate în cartea *Boodle* privind orarul lui Belmore. Ducele era la fel de previzibil ca ceaiul englezesc.

Iar astăzi contele de Downe și viconte de Seymour îl însoțeau pe Belmore. Richard Lennox, conte de Downe, era un bărbat înalt și frumos cu păr blond și ochi negri, replici mușcătoare, și, în ultimul timp, cu un punct de vedere foarte caustic asupra lumii din jur; Neil Herndon, viconte Seymour, era mai scund și mai subțire, cu părul la fel de lucios ca o monedă nouă de alamă de jumătate de penny. Downe afirmase o dată că Seymour era atât de agitat și plin de neastâmpăr, încât ar fi scos din sărite și un mort.

Cei trei bărbați erau prieteni buni de douăzeci de ani din cei douăzeci și opt pe care îi aveau, însă cu toate astea nici Downe, nici Seymour nu înțelegeau cu adevărat ce-l făcea pe Alec Castlemaine să fie ceea ce era. Știau că Alec putea lovi mortal cu un croșeu de dreapta cu tot atât de puțin efort cât îți trebuia să pocnești o muscă. Știau că nu există cal pe care Alec să nu-l poată stăpâni cu îndemânarea flegmatică a diavolului însuși. Și știau că indiferent ce-și dorea Alec, nu se lăsa până ce nu obținea, cu ceea ce părea nepăsare plină de hotărâre. Ducele de Belmore nu trebuia decât să pocnească din degete și lumea sărea să-i îndeplinească poruncile.

Multe femei au încercat și nu au izbutit să câștige inima lui Alec Castlemaine. Tot ce au primit pentru eforturile lor, oricât ar fi fost ele de curajoase, a fost încruntarea ducală. Richard și Neil erau cei mai apropiați oameni de Belmore, însă până și ei nu reușeau să smulgă de la el mai mult decât o prietenie distantă.

La scurt timp după ce s-au întâlnit la Eton, contele de Downe luă asupra sa misiunea de a provoca niște reacții emoționale la Belmore, și de-a lungul anilor Downe făcuse tot posibilul pentru a crăpa fața înghețată a prietenului său.

Seara aceasta nu se deosebea cu nimic de celelalte.

Alec vorbi cu vizitiul, se întoarse și se trezi că drumul îi e blocat de o femeie bătrână cu o înfățișare neobișnuită, de mărimea unui băiețel de zece ani. Uriașa pălărie de paie roșie și roasă arăta de două ori mai mare pe capul ei cărunt, iar rochia gri de catifea ponosită și șalul albastru atârnavu pe umerii ei înguști. Ducea în mână un coș cu flori proaspete, și într-o mână cu degete noduroase ținea un buchet mic, dar splendid de panseluțe și violete proaspete.

— Ia un buchețel frumos pentru doamna ta, excelență.

— Alteță, o corectă el pe un ton rece despre care se știa că înghețase multor nefericiți sângele în vine.

Bătrâna însă nu se mișcă. Se uită doar pe furiș la el mijindu-și ochii cenușii. Ducele făcu un pas ca să o ocolească dar parfumul puternic al florilor îl opri. Rămase pe loc o clipă, tăcut și gânditor, apoi luă buchetul și îi aruncă bătrânei o monedă, gândindu-se că-i va oferi florile lui Juliet diseară când se vor întâlni la balul de la Linley. Dădu să pornească spre ușă când simți o mână osoasă apucându-i brațul.

— Pentru încă un shilling, Alteță, îți spun viitorul.

Neinteresat de astfel de prostii, Alec îi îndepărtă mâna, dar viconte Seymour – cunoscut ca cel mai superstițios tânăr de pe pământul englez – îl opri.

— Înseamnă ghinion să o refuzi, Belmore.

Blocând în mod eficace intrarea, contele de Downe se sprijinea cu spatele de ușa clubului, cu brațul sănătos pus peste cel rănit care atârna prins într-o eșarfă. Fulgerându-l cu privirea pe Alec, băgă mâna în buzunar și îi aruncă babornitei o jumătate de coroană.

— Mai bine ascult-o, spuse Downe cu un zâmbet cinic. Nu vreau să aduci ghinion stimatului nume de Belmore.

Alec își săgetă prietenul cu o privire de gheață și rămase pe loc într-o atitudine care arăta că nu dădea două parale pe idioțeniile spuse de bătrână. Însă până și lui îi veni greu să pară plictisit când femeia începu să sporovăiască despre viața lui amoroasă. Downe, dimpotrivă, nu se silea prea mult să-și ascundă veselia, iar Neil parcă-i sorbea bătrânei fiecare cuvânt din gură.

— Nu te vei însura cu fata cu care crezi, Alteță.

Femeie proastă, își zise Alec. Anunțul va apare în ziare în dimineața următoare. Lady Juliet Elizabeth Spencer, fiică a contelui și a contesei de Worth se căsătorește cu Alec Gerald Castlemaine, duce de Belmore. Rostise cererea în căsătorie, Lady Juliet o acceptase, iar amănunțele financiare ale mariajului lor erau negociate în clipa de față. După aceea chinul curtării unei femei va lua sfârșit pentru Alec.

— Cu cine se va însura? întrebă Seymour privind când la Alec, când la bătrână, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip.

— Cu următoarea fată pe care o vei întâlni, spuse ea cu o ciudată scăpărare în ochi. Ridică un deget și adăugă: Va avea câteva surprize pentru tine, de asta sunt convinsă.

— N-am de gând să mai ascult nimic! Alec îl împinse pe Richard care râdea și smuci ușa. Deși din spate auzi cuvintele de despărțire ale femeii.

— Nu te vei mai plictisi niciodată, Alteță! Niciodată!

Trecând cu pași mari prin foaietul parchetat, cizmele lui scoțând o serie de pocnete ascuțite, Alec își trase jos cu o mișcare rapidă mănușile din piele de vițel și le întinse împreună cu pălăria lui Burke, majordomul clubului, care la rândul său le înmână unuia dintre cei zece lachei care așteptau să ducă hainele vizitatorilor în camera valeților unde urmau să fie uscate și curățate.

— Bună seara, Alteță, spuse Burke ajutându-l pe Alec să-și dezbrace mantoul, înmânându-l apoi lacheului următor. Cum vă mai simțiți?

— E supărat, replică amuzat Downe care își trase haina de pe brațul rănit permițându-i lui Burke să-l ajute.

— Înțeleg, rosti Burke pe un ton care lăsa să se înțeleagă că nu văzuse nimic. Le luă și celelalte articole de îmbrăcăminte acordându-le aceeași atenție curtenitoare pe care o primeau toți membrii aristocrați ai clubului.

— Parcă nu-mi vine să cred că înțelegi, spuse încet Downe, încercând să-l urmeze pe Alec care pornise cu pași mari și elastici spre scările din marmură care duceau la salonul

principal.

Seymour îl ajunse din urmă pe Downe. Uitându-se la umerii largi ai lui Alec șopti:

— Ce crezi că va face în legătură cu Lady Juliet?

Downe se opri și se uită la Seymour de parcă acesta și-ar fi lăsat și mințile odată cu mantoul la intrarea clubului.

— Despre ce mama dracului vorbești?

— Despre anunț. Știi la fel de bine ca mine ce maniac e în privința regulilor de bună-cuviință. Ce va face când nunta nu va mai avea loc, mai ales că planurile lui au umplut toate ziarele?

— Nu fi mai măgar decât ești deja.

— Ai auzit și tu ce-a spus bătrâna. Belmore nu se va însura cu Lady Juliet. Pe cuvânt, am avut o presimțire în legătură cu unirea asta încă de ieri, când Alec ne-a spus că s-au făcut aranjamentele necesare. Ceva nu e în regulă. O simt. Seymour se opri și își lovi degetul de pieptul slab. Exact aici. Îi aruncă lui Downe o privire plină de convingere.

— N-ar trebui să mai mănânci țigar afumat.

Bombănind nemulțumit, vicontelesc își continuă drumul spre scări, oprindu-se când au ajuns la coloanele din marmură roz din vârf. Se întoarse și își înfruntă prietenul.

— Mă doare în cot dacă mă crezi sau nu. Așteaptă și ai să vezi. Ori de câte ori am presimțirea asta, se întâmplă ceva ciudat.

— Nicio fată, cu atât mai puțin una inteligentă ca Juliet Spencer, nu-l va lăsa pe ducele de Belmore să-i scape din mâini. Știu ce vorbesc, Seymour, bătrâna aceea a spus numai tâmpenii, replică Downe în timp ce amândoi bărbații au intrat în salonul mare, unde Alec era așezat la masa sa obișnuită, iar un ospătar îl urmărea degustând un vin superior.

Cu o scurtă, dar subtilă înclinare a capului, ducele își dădu acordul iar chelnerul dispăru discret.

Pentru cei care riscau să-l privească, Alec întruchipa aristocrația engleză. Hainele lui aveau o croială impecabilă, iar lărgimea umerilor nu avea nicio legătură cu căptușeala. Cravata de un alb imaculat era legată cu o eleganță neglijentă,

care trăda mâna sigură a celui mai bun valet de pe pământul englez, iar pantalonii de un galben închis se lipeau pe coapsele tari ale unui călăreț experimentat și de picioarele lungi ale unui om a cărui statură se potrivea cu calitatea educației sale.

Ca de obicei, bărbia pătrată era rigidă, ceea ce sugera o natură încăpățânată. Avea un chip frumos, pomeții înalți amintind de strămoșii normanzi, iar nasul era acvilin. Printr-un capriciu al soartei buzele desenau o linie crudă și senzuală care dădea de înțeles că acest bărbat nu cunoștea blândețea; inima îi era neatinsă. Părul, deși cândva fusese negru, era decolorat cu generozitate de numeroase fire argintii, un fapt care nu avea nicio legătura cu vârsta ci cu puterea sângelui Castlemaine.

De-a lungul ultimelor șapte generații ducii de Belmore au avut părul gri înainte de a împlini treizeci de ani. De asemenea toți s-au căsătorit la vârsta de douăzeci și opt de ani, o tradiție a familiei Belmore, și-au procreat primul copil – întotdeauna mascul și moștenitor – cu cea mai mare promptitudine. Se spunea că soarta căuta să le facă pe plac ducilor de Belmore. Iar Alec, se părea, nu era cu nimic deosebit.

Contele de Downe se prăbuși în scaunul lui. Seymour se așează și el, jucându-se plin de neastâmpăr cu un pahar de vin gol în timp ce cizma lui lovea într-un ritm tot mai enervant piciorul mesei. Mormăi ceva despre soartă, destin și Alec, nu neapărat în această ordine.

Alec îi făcu semn chelnerului să umple paharul lui Seymour.

— Poftim, bea niște vin ca să încetezi cu mormăitul ăsta infernal.

— Ce s-a întâmplat, Belmore? întrebă Downe inocent, privind fix în paharul lui. Te neliniștește viitorul? Ridică ochii spre Alec, îngrijorarea pentru prietenul său amestecându-se cu buna dispoziție.

Alec sorbi încet din paharul cu vin.

— Ar trebui să fie neliniștit, spuse Seymour. Eu sunt.

— Tu îți faci destule probleme pentru noi toți, replică Alec nonșalant. Eu nu sunt neliniștit pentru că nu am niciun motiv

să fiu. Avocații noștri s-au întâlnit în această dimineață, iar peste o lună voi avea cătușe la picioare.

— Aranjamentele sunt deci clare, precise, și totul merge ca pe roate. Exact așa cum îți place ție ca lucrurile să fie tăcute. Downe își coborî paharul și își clătină capul blond. Nu știu cum reușești. Lady Juliet Spencer o perfectă viitoare ducesă de Belmore. Vii în oraș, te duci și tu la un bal, și în două minute găsești femeia ideală. Aș zice că ești al naibii de norocos, dar în general, așa ești tot timpul.

Alec înălță din umeri.

— Nu e vorba de noroc.

— Atunci ce? Intervenția divină? Downe râse sarcastic. Dumnezeu a vorbit cu tine, Belmore, așa cum o face cu Seymour?

Seymour se simți imediat jignit.

— N-am spus niciodată că Dumnezeu vorbește cu mine.

— Atunci am avut dreptate. Țiparul afumat e de vină.

— Am angajat pe cineva, recunosc Alec, punând capăt cu abilitate disputei mărunte dintre Downe și Seymour.

Downe sorbi din vin și puse jos paharul.

— Ai angajat pe cineva ca să facă ce anume?

— Să găsească femeia perfectă.

Amândoi bărbații s-au holbat la Alec nevenindu-le să creadă.

Acesta puse jos paharul și se sprijini de spătarul scaunului ornăt cu ciucuri.

— Am contactat firma care se ocupă de afacerile mele din Londra. Au făcut câteva investigații și mi-au trimis numele lui Juliet. Mi se pare ceva logic.

A urmat o pauză lungă, înainte ca vreunul dintre ceilalți doi să spună ceva. Apoi Downe rosti încet.

— Mă întrebam cum de ai găsit-o atât de repede încă din prima seară. De câteva luni îmi tot spun că n-a fost decât norocul lui Belmore. Acum înțeleg. Ai plătit pe cineva ca să-ți găsească o nevastă. Câteva clipe lungi contele se uită țință la paharul lui. Eficient, Belmore, dar insensibil. Nu așa îți alegi mireasa.

Chipul contelui era roșu de furie.

— Gândește cu mintea nu cu măruntaiele. Alec își sorbi calm vinul. Insensibil sau nu, puțin îmi pasă. Îmi trebuie o nevestă și aceasta mi s-a părut calea cea mai simplă de a obține una. A fost o afacere rentabilă.

— Partea bună e că are o înfățișare plăcută. Ai fi putut să te alegi cu Letitia Hornsby.

De parcă rostirea numelui acelei fetișcane i-ar fi invocat prezența, Richard arată dintr-o dată foarte bolnav.

— O las pentru Downe, spuse Alec, știind că Richard nu se simțea bine discutând despre Letitia Hornsby, o fată atât de îndrăgostită de Downe, încât îl urma ca o umbră peste tot. Să-și ia peste picior prietenul în legătură cu tânăra Letitia era o mică revanșă pentru episodul cu bătrâna din fața clubului.

Urmând exemplul lui Alec, Seymour zâmbi larg și adăugă:

— Așa e. Se pare că pe oriunde mergi, sprintăra Hornsby e mereu prin preajmă.

— „Prin preajmă” nu e tocmai cuvântul pe care l-aș folosi. Downe își frecă brațul rănit și se uită mânios la ei.

Seymour izbucni în râs și ochii lui Alec sclipiră amuzați, pentru că amândoi au fost la balul de Crăciun de la Sefton când Letitia Hornsby a căzut din copacul din grădină aterizând pe Downe și amanta lui, Lady Caroline Wentworth, ocupați cu a face ceea ce făceau cel mai bine. Prostuța mică dislocase umărul contelui.

— De fapt, Letitia Hornsby nu are deloc o înfățișare neplăcută, spuse Seymour hohotind. Are doar un efect neplăcut asupra trupului tău, Downe.

După o clipă Downe schimbă subiectul revenind la frumusețea lui Lady Juliet. Alec puse jos paharul.

— Frumusețea a fost una din condițiile de pe lista mea.

— Și ce altceva mai era pe lista aceea? întrebă Downe, privind în paharul gol.

— Excelentă rasă de sânge, sănătate, o fire blândă dar și puțin spirit, lucrurile obișnuite pe care un bărbat le dorește pentru soția sa.

— Parcă ai cumpăra un cal. Downe își mai turnă un pahar

de vin.

— Întotdeauna am fost de părere că ritualul curtării unei femei nu se deosebește prea mult de negoțul cu cai – doar că e mai lung și mai plictisitor, replică Alec, amintindu-și de plimbările prin parc, de balurile și petrecerile la care fusese obligat să ia parte în timpul curtării lui Juliet. În opinia lui nu era decât o pierdere de vreme, un mod de a anunța lumii gălăgioase a înaltei societăți exact ceea ce cineva plănuia să facă. Se deosebește cu ceva Almack sau prezentarea unei fete la un bal de licitație de la Newmarket? În fiecare sezon monden un nou lot de femele este pus să defileze prin fața unor posibili cumpărători, iar tu verifici, rasa, mersul, culoarea, căutând un pic de inteligență care să te facă să nu te plictisești, exact așa cum faci înainte de a cumpăra un cal. Odată ce-ai găsit ceva potrivit, cumperi și încaleci.

Downe se înecă cu vinul iar Seymour izbucni în râs.

— I-ai controlat și dinții? întrebă Downe.

— Da, și greabănul și copitele, adăugă Alec fără să schițeze niciun zâmbet, în timp ce lua în mână un pachet de cărți. Downe și Seymour încă mai chicoteau când începu să le împartă cu îndemănare.

O oră mai târziu sosi scrisoarea.

Un lacheu se opri în stânga lui Alec ținând în mână o tavă de argint în centrul căreia se afla o hârtie de pergament. În timp ce Downe împărțea cărțile, Alec o deschise neglijent, observând că inițialele lui Juliet erau imprimate în sigiliul de ceară. Desfăcu hârtia și începu să citească:

Dragă Alec,

Am crezut că pot să o fac, dar nu pot. Am crezut că pot trăi fără dragoste, pentru că în esență ești un om bun. Am crezut că-mi pot vinde bucuria pentru un titlu. Am crezut că pot fi practică alegând averea în locul fericirii.

Nu pot.

Îmi dau seama că n-aș suporta plictiseala unei vieți ca ducesă de Belmore. Pentru că, chiar dacă ești, așa cum am spus, un om bun, cu toate lucrurile pe care le oferi, nu există viață în tine, Alec.

Ești previzibil. Faci ceea ce se așteaptă de la tine, ca urmare a faptului că ești ducele de Belmore. Prețiosul nume Belmore este înainte de orice în viața ta. Eu vreau mai mult, Alec.

Vreau dragoste. Am găsit-o. Deși el nu este decât fiul unui soldat, mă iubește. Când citești această scrisoare, eu mă voi căsători cu un bărbat care mi-a oferit ceea ce-mi doresc.

Cu regret, Juliet.

Încet, cu o precizie calmă, Alec rupse scrisoarea și lăsa bucățile să cadă pe tava de argint. O clipă își privi țintă prietenii, frecându-și mâna de buzunarul jachetei absent la ce era în jurul său, apoi brusc se opri, de parcă dintr-o dată și-ar fi dat seama ce făcea, și își lăsa mâna să alunece în jos pe piciorul paharului. Îi spuse servitorului:

— Fără răspuns.

Ridicând paharul, gustă din vin, ca și cum mesajul primit ar fi fost lipsit de importanță, apoi își luă cărțile, cu ochii lui albaștrii mai întunecați și puțin mai înguști decât de obicei, bărbia mai fermă decât înainte. Jucă mâna aceea și încă alte trei într-o tăcere împietrită. Când veni rândul lui Seymour să împartă cărțile, Alec ceru un toc și hârtie. Când sosiră mângăli un bilețel scurt, îl sigilă cu ceară și îl ștampilă cu inelul lui. Apoi, în liniște, îl instrui pe lacheu să trimită biletul ziarului.

Prietenii lui îl urmăreau curioși.

Alec se lăsa pe spate în scaun, mâinile mișcându-i-se parcă neîncrezătoare lângă linia aspră a gurii lui! După un minut și le coborî sub barbă.

— Se pare că fata are mai mult spirit decât am crezut. A fugit. Nu mai sunt logodit.

— Știam eu! Seymour își lovi pumnul de masă. Știam că așa ceva se va întâmpla. Bătrâna a avut dreptate.

— De ce? Orice urmă de cinism dispăruse de pe chipul lui Downe, înlocuit de o ușoară surpriză.

— Nimic important. Toane de femeie. Nu mai spuse altceva, deși prietenii săi așteptau și îl urmăreau. Ducele de Belmore nu arăta nicio emoție. Împarte cărțile.

În ora care urmă, Alec jucă metodic și fără milă câștigând

toate mâinile cu calmul și hotărârea netulburate ale ducelui de Belmore.

— M-am săturat! Downe își aruncă pe masă cărțile lipsite de valoare, iar Seymour îi urmă exemplul, privind cu invidie la cele cincisprezece grămezi de jetoane din fața lui Alec.

— Acum încotro mergem? spuse Downe.

Seymour se ridică, proptindu-și mâinile de masă și aplecându-se spre Alec de parcă l-ar fi prevenit.

— Îți amintești ce-a spus bătrâna? A spus că te vei căsători cu următoarea fată cu care te vei întâlni.

— Exact. Ce-ar fi să-i faci o vizită Letitiei Hornsby, Belmore? M-ai scăpa de alte răniri viitoare.

— Nu e un motiv de glumă, spuse Seymour indignat.

— Firește că nu e, el e ducele de Belmore. El nu glumește niciodată.

Alec se ridică brusc.

— Plec. Veniți și voi?

— Unde? întrebare ei la unison, apoi îl urmărită pe scări în jos unde își îmbrăcară mantourile.

— La casa mea de vânatoare. Alec își trase mănușile. Simt nevoia să împușc ceva.

Urmându-i pașii mari de-a lungul foaierului, Downe i se adresă vicontelui.

— Nu știu de ce vrea să meargă la Glossop. Nu există nicio femeie pe o rază de douăzeci de kilometri în jurul acelei case.

— Îți amintești ce i-a spus baba aceea? întrebă Seymour grăbindu-se pentru a ține pasul cu ei. Pun pariu că merge acolo tocmai pentru că nu există femei pe o rază de douăzeci de kilometri. Nu-și dă seama oare că nu-și poate schimba destinul?

Și l-au urmat pe Belmore care ieșea pe ușă.

*

Joy topăia de mama focului pe hârtia arsă.

— Oh, Sfinte Sisoe, Beezle. Uite ce-am făcut! Se aplecă și ridică bucata de hârtie carbonizată, apoi o întinse și o scutură cu două degete. Încă mai fumega, iar colțul drept era complet

ars. Oh, Sfinte Sisoe... Cuvintele se pierdură într-o tonalitate ascuțită, iar vocea i se sparse puțin, în timp ce se holba la hârtia din fața ei.

Beezle își înălță capul de pe lăbuțele negre și o privi pe furiș. Ochii lui se mișcau încoace și încolo, când la hârtia arsă, când la fața ei tristă. Joy o lăsă să cadă pe masă și oftând descurajată se prăbuși pe scăunelul șchiop, clătinând din cap, dezgustată de ea însăși.

— Iar am făcut-o.

Cu un suspin resemnat Beezle se târî peste masă, apoi i se cățărară pe umăr, încolăcindu-se în jurul gâtului ei. Odată așezat, începu să mângâie cu lăbuța buclele castanii care scăpaseră din coc și încadrau acum bărbia ei delicată.

— Ce-am să fac acum? Joy se uită la el de parcă ar fi așteptat un sfat. Beezle încetă să se mai joace cu părul, își lăsă botul pe umărul ei, și răsufală greu.

— Deci nici tu nu știi, spuse ea, scărpînându-i absentă gâtul în timp ce se holba la hârtie. Din fericire mătușa ei plecase de câteva ore – cu toată viteza și eleganța demne de o vrăjitoare MacLean. Nu-i trebuise mult timp lui Joy să o convingă să accepte poziția oferită în America. Și ea și-o dorise, iar Joy n-ar fi suportat gândul că mătușa ei se vedea obligată să renunțe la această posibilitate pentru că trebuia să rămână și să facă pe dădaca cu nepoata ei. Avea douăzeci și unu de ani – era destul de mare pentru a-și purta singură de grijă. Și descoperise că mătușa ei avusese dreptate: când se concentra – privind țință la cuvintele de pe hârtie o ajuta – era capabilă să facă niște vrăji eficiente.

Înainte de plecare, mătușa ei se aplecase peste Joy care își copia incantația care urma să o ducă la căsuța din Surrey. MacLean o prevenise că incantațiile de călătorie cereau în mod deosebit o concentrare puternică. Mătușa îi înșiră o serie întreagă de tehnici pe care să le folosească, în timp ce Joy vrăjise un costum de călătorie – dintr-un set de farfurii adus din Paris de mătușa ei. Joy bănuia că hainele au fost testul final, dar îl trecuse, probabil că se holbase bine la farfuriile colorate.

Din două pocnituri de degete se trezi îmbrăcată într-un

frumos costum de călătorie verde ca salcia, o manta împlănită și cizmulițe negre din piele de vițel. În mână avea o pălărie de mătase verde ca pădurea cu panglici de catifea de un verde deschis și pene de struț de un violet închis. Costumul își atinsese scopul. Mătușa ei zâmbise aprobator, o sărutase de rămas bun și plecase într-un nor de fum auriu și strălucitor.

Apoi începuseră necazurile lui Joy. Pentru a vedea mai bine ținuse hârtia cu incantația de călătorie un pic cam prea aproape de lumânare. Și până să-și dea seama ce se întâmplă, hârtia luase foc. Iar acum, câteva clipe mai târziu, stătea pe scaun cu formula magică de călătorie devorată de flăcări.

— Cred că mai pot citi o parte. Ia să vedem... Întinse hârtia pe masă și studie scrisul. Degrabă... zăbavă. Potrivit... plutind. Gândesc... hmmm. Se vede aproape totul cu excepția ultimului vers. Îmi aduc aminte că era ceva cu zurgălăi... sau erau clopoței?

Va trebui să ghicească. Trase pălăria de pe masă, și-o puse pe cap legând panglicile sub bărbie cât mai bine putu, pentru că Beezle era încă încolăcit la gâtul ei. Îl mângâie rapid, luă hârtia, și după ce aruncă o ultimă privire camerei din turn, care fusese casa ei timp de cincisprezece ani, începu să citească incantația:

Oh, noapte glorioasă ce ascunzi ziua de mâine

Du-mi rugămintea la împlinire.

Nici vorbă de licoare de ochi de triton

Ci doar cuprinde în zbor acest mantou

Nu zăpada mă înspăimântă

Ci calea lungă spre locul de odihnă.

La Surrey trebuie să ajung cât mai degrabă

Așa că, te rog, ajută-mă fără zăbavă.

Când ceasul bate ora nouă

Clopoțeei din turlă răsună.

Și chiar dacă nu e momentul potrivit

Trimite-mă prin ușă plutind.

Iar ca să nu greșesc

La clopoței mă gândesc.

CAPITOLUL 3

Alec habar n-avu ce anume îl lovi. Se îndrepta agale spre caleașcă venind dinspre pădurea deasă care mărginea drumul și dintr-o dată se trezi răsturnat pe spate, privind în sus la un vâl de ceață, ceva – sau cineva peste el. Încercă să împingă orice ar fi acel lucru de pe pieptul lui. Acest orice țipă. Un sunet feminin. Alec avea în brațe o femeie și spera din tot sufletul că nu era Letitia Hornsby.

Femeia se ridică cu o săritură exuberantă, scoțându-i din plămâni și ultima rămășiță de aer. Alec se ridică și el, ca să poată respira. Ea îi alunecă în poală ținându-se cu mâinile de umerii lui.

— Oh, Sfinte Sisoe!

Alec trase în piept câteva guri de aer umed și cețos, apoi se întoarse spre ea, răsuflând ușurat când văzu că nu era Letitia Hornsby, ci o nostimă micuță brunetă cu ochi mari verzi și sprâncene negre trase cu penelul. Avea obrajii trandafirii, o bărbie obraznică și o gură plină, cu o aluniță mică dar tulburătoare chiar deasupra buzei de sus. Era cea mai extraordinară femeie pe care Alec o văzuse de mulți ani, însă în clipa de față chipul ei atrăgător purta expresia cuiva care tocmai fusese răsturnat de pe un cal care alerga.

— Unde sunt?

— Pe ducele de Belmore.

— Belmore? „Bell more“^[1]! Oh, Sfinte! Își puse mâna peste gură și privi în stânga apoi în dreapta studiind împrejurimile înainte de a mormăi. Trebuie să fi fost „zurgălăi“.

— Cum?

— Ăăă... nimic.

Alec se mișcă puțin;

— Oh, Sfinte Sisoe! Îl apucă mai strâns de umeri și se holbă la el cu fața doar la câțiva centimetri de a lui. Răsuflarea lor

îngheță în aerul rece. Niciunul nu se mișcă. Pentru o scurtă clipă însăși timpul păru să vibreze în jurul lor. Alec se încordă trăgând adânc aer în piept.

Ea mirosea a primăvară – a curat și a parfumul unei flori. Observă că talia îi era neașteptat de mică. Vârful degetelor se întâlneau când mâinile lui o cuprinseseră. Se uită în jos la degetele mari atât de aproape de curba gingașă a sânilor. Ridică ochii și îi întâlnește privirea. Ochii ei erau verzi, un verde pronunțat. Existau puține din lumea lui în ochii aceia, nicio ocheadă experimentată, nimic sexual, doar o inocență pe care Alec ar fi pariat că fiecare englezoaică o pierduse după vârsta de doisprezece ani.

Întreprind privirea dintre ei, tânăra se uită la mâinile care erau încă pe umerii lui. Roși și le coborî.

— Îmi cer scuze, Alteță.

— După poziția în care stăm titlul meu e mai puțin important.

— Oh, Sfinte...

— Sisoe, termină Alec în locul ei. Ea nu mai spuse nimic. În schimb își înclină capul într-o parte și îl studie cu o nouă expresie pe față.

Ce ciudat, își zise Alec. Era sigur că mai văzuse undeva această expresie, dar pentru nimic în lume nu-și putea aminti unde anume. Asta îl făcu să se simtă încurcat. Umezeala pământului jilav i se infiltra în pantaloni amintindu-i de locul unde se găsea.

— Pământul e rece, spuse el scurt, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Oh, Sfinte...

Sisoe, termină în gând Alec și o urmări cum se târăște din poala lui așezându-se pe pământ. Se ridică și întinse mâna să o ajute. Tocmai când o trăgea în picioare, strigă și glezna i se îndoi. O prinse de talie înainte ca ea să cadă.

— Ești rănită...

Ea se uită urât la piciorul ei; apoi la el și dădu din cap continuând să-l privească. Îi ignoră privirea, considerând-o doar ca una plină de respect pentru titlul lui.

— Unde ți-e caleașca?

— Care caleașcă?

— N-ai o caleașcă?

Ea clătină din cap, apoi privi în jurul ei de parcă ar fi rătăcit ceva, iar mâna ei mângâie nervoasă gulerul de hermină de la gât.

— Ești sigură?

Dădu din cap.

— Cum ai ajuns aici?

— Nu sunt sigură. Unde sunt?

— Pe drumul North.

— Lângă Surrey?

— Nu. Surrey e cam la o sută de kilometri spre sud.

— Oh, Sfinte Sisoel!

— Înțeleg că te-ai rătăcit.

— Așa cred și eu.

— Cum ai ajuns aici?

Ea nu spuse nimic, doar îl privi cu o expresie uluită. Presupunând că durerea din gleznă îi trimisese mințile la plimbare, Alec luă lucrurile în propria mână.

— Nu-i nimic. Îmi spui mai târziu. Dintr-o singură mișcare rapidă o ridică în brațe. Auzi cum i se oprește respirația, și în timp ce se îndrepta spre caleașcă, brațele ei îi înconjură gâtul și își puse încet capul pe umărul lui. Aerul cald al suspinului ei îi flutură pe piele. Îi aruncă o privire rece, însă văzu că ochii ei erau închiși. Folosi prilejul pentru a-i mai studia încă o dată trăsăturile. Genele întunecate, groase și negre ca penele rândunicii se odihneau cu grație pe pielea ei. Și ce piele – curată, proaspătă, virginală. Inocență de mărgăritar. Se scutură, simțindu-se de parcă tocmai acum s-ar fi trezit. Trase adânc aer în piept și își continuă drumul, punându-și reacția pe seama excesului de vin tare și a lipsei de somn.

Pădurea se rări pe măsură ce se apropiau de locul unde se afla caleașca sa. Trecu prin ferigile pădurii umede din cauza vălului de ceață și îl văzu pe Downe sprijinit de ușa caleștii cu o sticlă argintie cu coniac ridicată spre buze. Seymour nu se vedea nicăieri. Unul dintre lachei se mișcă de lângă caleașcă și

veni în întâmpinarea lui Alec ca și cum ar fi vrut să-i ia fata din brațe. Alec clătină din cap și arată spre caleașcă.

— Deschide ușa, Henson. Domnișoara e rănită la gleznă.

— Să fiu al naibii dacă nu e ea! se auzi vocea lui Seymour din stânga lui. Îl auzi pe Downe cum se îneacă cu băutura.

Alec se aplecă și puse fata în interiorul caleștii apoi se întoarse spre un Seymour cu ochii cât cepele și îl sfredeli cu o privire care să-i înghețe cuvintele. Reuși și se urcă în caleașcă, așezându-se lângă fată. Downe îl urmă și se așeză în fața ei. Alec îl privi. Conte o studie părând că-i place ceea ce vede pentru că imediat îi oferi zâmbetul lui șmecheresc. Alec se uită la viconte care avea pe chip expresia cuiva care tocmai fusese pus în fața arhanghelului Gabriel. Nu-i conveni niciuna din reacții. I se adresă lacheului care îndoia scările caleștii:

— Oprește la primul han..

În câteva secunde caleașca se năpusti în ceață. Alec întinse mâna pe lângă fată și aprinse felinarul dinăuntru, apoi se lăsă pe spate și o urmări.

Buzele ei se mișcau, dar nu se auzea niciun sunet.

— Ea este, șopti Seymour. Ascultă ce-ți spun. O simt în oase. Privi nervos de la fată la Alec, apoi din nou la fată. Tu ești ea.

Tânăra se uită la Seymour, apoi la Downe, apoi din nou la Alec și după fiecare mișcare a capului panica crescuse în ochii ei. Stând țeapănă de frică, nu răspunse; în schimb se holbă la mâinile ei. Alec se întrebă dacă se roagă, iar gândul acesta stârni o anume îngrijorare greu de definit pe care ai fi jurat că nu o posedă. Fata era înnebunită de frică. Alec încercă să o liniștească.

— Nu-ți face probleme. Ea își strânse ochii și murmură ceva. Draga mea, noi...

Tânăra pocni din degete.

Se auzi un strigăt disperat. Caleașca se opri lovindu-se de ceva. Alec își sprijini cizma de scaunul din față pentru a nu cădea, apoi o prinse pentru a o împiedica să zboare spre Downe. Tânăra deschise ochii arătând uluită și îngrozită, mușcându-și buza de jos. Alec îi dădu drumul, gândindu-se că

poate o strânsese prea tare.

— Te doare ceva?

— Nu. Vocea i se schimbă brusc și imediat își privi mâinile cu o expresie disperată. Închise din nou ochii și șopti ceva.

Sărmană fată se ruga într-adevăr. Ridică ochii spre prietenii săi pentru a le cântări reacțiile și auzi degetele ei pocnind a doua oară.

Un trosnet puternic străbătu aerul, urmat de un alt strigăt și de o bufnitură care cutremură pământul de lângă ei. De parcă cerul tocmai se prăbușise pe pământ. Alec forță ușa.

— Ce s-a întâmplat?

Henson alergă spre el cu o expresie zăpăcită pe chip.

— Parcă jumătate de pădure a ajuns pe drum, Alteță. Cel mai straniu lucru pe care l-am văzut vreodată. Copaci căzând ca niște soldați răniți. Ridică mâna și se scărpină în cap. Și nici nu bate vântul, Alteță.

— Fii atent să nu ne atace tâlharii. Alec deschise un mic compartiment de lângă scaunul lui și scoase un pistol.

— Nu e nimeni prin preajmă, Alteță. Cei din spate au controlat. Henson arată spre pădure cu propriul lui pistol.

Alec le înmână arme lui Downe și lui Seymour, le spuse să rămână lângă fată apoi ieși din caleașcă cu pistolul în mână. Cercetă pădurea care îi înconjură și nu văzu nimic, decât copaci peste care plutea o ceață sinistă. Rămase pe loc câteva clipe ascultând dacă se mișcă ceva. Nu auzi nimic. Se îndreptă spre vizitiul care studia drumul plin de copaci în timp ce celălalt valet calma caii nervoși.

Cel puțin cincisprezece anini erau întinși de-a curmezișul drumului ca niște coloane căzute, și cu toate astea niciun sunet sau mișcare misterioasă nu venea dinspre pădurea care mărginea drumul.

— Oh, Sfinte Sisoe!

Alec începuse să se sature de fraza asta.

— Oh, nu! E „a rezida“ nu „a reteza“!

Se întoarse încet văzând-o pe fată atârând afară din caleașcă, privind drumul cu o expresie îngrozită pe chip. Îi aruncă lui o privire furișă, păru să înghită în sec și dispăru

înăuntrul caleștii în mai puțin timp decât îți trebuia să respiri. O clipă mai târziu Downe și Seymour coborâra venind lângă el, evaluând situația.

— Sunt cincisprezece, anunță vicontele.

— Asta îmi place la tine, Seymour. Ai darul supranatural de a afirma ce e clar pentru toată lumea. Vocea contelui era încărcată de sarcasm.

— Când ai mai văzut tu cincisprezece copaci căzuți pe drum? Vicontele se apropie de primul, apoi privi în sus. Nicio adiere de vânt.

Downe se îndreptă spre bușteanul cel mai apropiat și îl examinează.

— N-a fost tăiat. Se pare că pur și simplu a căzut.

— Am o presimțire în legătură cu toate astea, spuse Seymour mișcându-și ochii în dreapta și în stânga de parcă s-ar fi așteptat ca și restul pădurii să se prăbușească.

— Iar începe. Downe își sprijini piciorul de unul din buștenii rețezați. Discursul lui Seymour despre soartă și damnațiune. De data asta ce-ai mai născocit? Zâne? Spiriduși? Fantome? Vrajitoare?

Un țipăt îngrozit se auzi din spatele lor și toți trei și-au întors capetele. Din caleașcă tânăra îi privea încordată, cu fața foarte palidă.

— Uite de-ai făcut, Downe. Ai speriat-o de moarte pe viitoarea soție a lui Belmore! Seymour porni grăbit spre ea.

— A numit fetișcana asta așa cum cred eu că a numit-o? Alec fixă cu privirea spatele lui Seymour care se îndepărta de ei.

— Ai auzit bine. Crede în toate bazaconiile. Poftim, bea puțin din cel mai bun coniac al Micului Imperator. Îți amortește frigul și-l face pe Seymour suportabil. Îi întinse plosca cu coniac. Dacă bei suficient de mult din chestia asta ți se va părea că Seymour vorbește logic.

— Cei din neamul lui nu sunt cunoscuți pentru logica și judecata lor.

Downe pufni pe nas hohotind sardonice și puse plosca în mâna lui Alec. Acesta o privi bănuitor apoi își îndreptă ochii

spre caleașcă, unde Seymour tocmai deschidea ușa. Alec ajunse lângă el din câțiva pași mari și se puse în fața lui.

— Mă ocup eu de ea. Tonul vocii nu admitea nicio replică. Seymour se uită la el, apoi la față, schiță un zâmbet plin de înțeles apoi se retrase din fața căutăturii reci a lui Alec, foarte grăitoare.

Alec se aplecă înăuntru, văzu că fața ei nu avea nicio culoare, așa că presupuse că fie glezna o făcea să sufere, fie era la fel de ușor de speriat ca o mână neantrenată.

— Te doare?

Ea îl privi absorbită de cu totul altceva.

— Glezna, explică el răbdător deși era foarte departe de a se simți așa.

Ea își privi piciorul.

— Ah... da, glezna.

Alec luă asta drept o afirmație, deși se părea că mintea ei era în cu totul altă parte. Vârî mâna în compartimentul pentru arme și scoase de acolo un mic pahar. Îl umplu cu coniacul lui Downe apoi îl întinse tinerei.

— Poftim, domnișoară... Alec se opri și se încruntă. Sau e doamnă?

— E domnișoară.

— Cine?

— Eu?

Alec trase aer în piept.

— Care e numele tău întreg?

— Joyous Fiona MacQuarrie, spuse ea fără să-l privească, ci scuturându-și fusta înainte de a se așeza la locul ei.

Alec dădu din cap.

— Scoțiancă. E clar. Îi puse paharul în mână. Bea-l. Îți va ține de cald până noi vom curăța drumul de copaci. Presupun că nu vom termina repede.

Ea privi coniacul cu îndoială.

— Bea.

Tânăra ridică încet paharul spre buzele ei pline, luă o înghițitură apoi se strâmbă și se înfioră.

— Crede-mă. Te vei simți mai bine dacă bei coniacul.

Neîncrezătoare, trase aer în piept pregătindu-se parcă pentru tortura care urma, mai luă o înghițitură, făcu o mutră scârbită, apoi înghiți ca și cum ar fi sorbit toate păcatele societății mondene. Trecură câteva minute până își ridică din nou ochii spre el, tăria alcoolului făcând-o să lăcrimeze, însă în clipa în care privirile lor se întâlneau, a ei se înceteșă căpătând aceeași expresie ciudată, dar cunoscută de undeva.

Alec tot nu putea să-și dea seama unde o mai văzuse, însă de un lucru era sigur: îl făcea să se simtă al naibii de stânjenit. Închise ușa caleștii îndreptându-se spre copacii căzuți, cu Seymour pe urmele lui ca un copoi exagerat de îngrijorat pentru stăpânul său.

— Ea trebuie să fie, spuse Seymour repede. E mâna destinului, o știu.

Alec se opri și își înfruntă prietenul.

— Crezi într-adevăr că aș lua o străină ca să o fac ducesă de Belmore?

— Bineînțeles că n-ar face-o, spuse Downe ajungând lângă ei la timp pentru a auzi comentariul lui Seymour. La urma urmei încă nu i-a studiat trecutul. Nu-i așa, Belmore? S-ar putea să nu aibă stofă de ducesă. Pe lângă asta, când l-ai mai văzut tu pe Belmore făcând ceva fără să fi planificat dinainte toate micile detalii?

Alec își îndreptă umerii înțepenind.

— Călătoria asta, spre exemplu? i-o întoarse Seymour cu o expresie triumfătoare.

— Ați terminat? Avem lucruri mai importante de făcut decât să vă certați unul cu altul sau să mă atrageți într-una din disputele voastre.

— Oricum nu reușim niciodată, bombăni Seymour.

Alec le aruncă cea mai fioroasă căutătură ducală – cea care de obicei reducea la tăcere pe oricine se afla prin preajmă și putea face un servitor să lucreze de două ori mai repede. Privi spre plosca aflată încă în mâna lui și fu tentat să tragă o înghițitură, o reacție foarte umană ținând seama de evenimentele zilei. Dar ducele de Belmore se mândrea cu faptul că nu ceda în fața reacțiilor umane.

Îi întinse plosca lui Downe și se întoarse spre servitorii săi – doi lachei, un însoțitor și vizitiul – care încercau curajoși să mute primul dintre copacii căzuți. Din cauza lemnului verde și umed, copacii erau destul de grei și asta le îngreuna munca. Își scoase haina și o aruncă la picioarele lui Downe, al cărui braț rănit nu-i permitea să-i ajute, rămânând totuși în apropierea lor și făcând remarci usturătoare despre soartă, destin și cât de previzibil e ducele de Belmore.

O jumătate de oră mai târziu, Seymour, săturându-se de limba ascuțită a lui Downe, îi propuse lui Alec să îndese un bușean în gura afurisită a contelui. Alec nu răspunse. Continua să vadă în minte scrisoarea lui Juliet, care conținea același cuvânt puțin măgulitor pe care Downe îl folosisese fără să-și dea seama: previzibil.

Timp de douăzeci și opt de ani, Alec crezuse că comportamentul său este fără discuție cel mai potrivit și mai logic pentru un om de condiția sa socială. Viața nu era ușoară pentru aristocrația engleză și cu cât titlul era mai mare cu atât erau și responsabilitățile mai mari. Cel puțin așa fusese el crescut să creadă. I se vârase în cap de nenumărate ori că datoria de duce era pe primul plan. Tradiția Belmore, respectatul nume de familie, exemplul pe care îl dădea prin acțiunile sale – acestea erau lucrurile care aveau importanță.

Porunca, dar rareori își ieșea din fire. Învățase la o vârstă foarte fragedă că un duce Belmore nu-și arăta sentimentele. Un duce nu avea nevoie să strige, în consecință nu striga. În viața lui nu exista loc pentru prostii, ceea ce-i convenea de minune; comportarea lui era determinată de obiceiuri, logică, statut social și tradiții vechi de generații întregi. Aceasta fusese viața strămoșilor săi, iar acum era aceeași și pentru el, iar asta îl umplea de o mândrie supremă.

Însă previzibil? Plictisitor? Acestea nu erau trăsături care să-i facă plăcere, cum nu-l încânta nici umilința de a o fi pierdut pe Juliet. Își privi haina aruncată ca o zdreanță lângă piciorul contelui. În buzunar se afla o autorizație specială de căsătorie pe care o ceruse de la omul său de afaceri, obținută după pregătiri făcute cu grijă care făceau cinste reputației sale.

Căsătoria printr-o autorizație specială însemna mai mult decât o ispită aristocratică. Nunta lui ar fi fost o ceremonie liniștită, cu doar doi martori. Asta îi plăcuse, pentru că astfel de ceremonii erau intime și se terminau repede. N-ar fi acceptat niciodată frivolitatea unei petreceri de nuntă.

Însă acum autorizația nu servea la altceva decât să-i aducă aminte că fusese lăsat cu buzele umflate. Îl străbătu un val rece de umilință. Mentea lui zbură cu o curiozitate jenantă spre ce anume i-ar fi putut oferi lui Juliet acel simplu soldat în comparație cu el. În scrisoare ea spusese că dorește iubire.

Iubire. Văzuse el ce poate face iubirea. Văzuse oameni împușcându-se în numele iubirii. Văzuse bărbați sănătoși la minte, cu multă judecată, fărâmițându-se ca pâinea veche de o săptămână din cauza unei emoții trecătoare de care era convins că era fie imaginație fie o prostie.

Existase o vreme, cu mult timp în urmă, când și el crezuse că iubirea poate fi magică. Își amintea cum stătea în fața bărbatului înalt și rigid care fusese tatăl său, o prezență monolitică pentru un băiețel de cinci ani. Se silise să-și ridice ochii și să privească în cei ai tatălui său. Aveau aceeași ochi, aceeași față, același sânge Castlemaine. Măinile i se umeziseră și dorise să și le șteargă pe pantaloni, dar se oprise amintindu-și că un marchiz și un viitor duce nu făcea astfel de lucruri... Trebuisse să respire adânc de mai multe ori, pentru a face cuvintele să treacă de gâtul uscat. Apoi o făcuse, îi spusese tatălui său că îl iubește, gândindu-se cu simplitatea unei minți de copil că această frază magică va primi aprobarea lui. Nu primi decât o furie rece.

Iubire. O considera așa cum un ateist ar considera crucea. Cuvântul avea înțeles doar pentru acei proști care o căutau.

Ridică un trunchi de copac cu forță născută din furie și frustrare. Ceața din pădure se îndesase în ultimele minute, devenind și mai umedă. Picături de rouă i se prinseră în părul cu fire argintii trasând o cărare leneșă pe lângă tâmpile. Aceeași ceață umedă picura ca lacrimile unui copil de pe frunzele copacilor, acoperind pământul și oamenii care lucrau ca să elibereze drumul. Mișcările ducelui deveniră mecanice, de

rutină, iar el își ținea corpul mai drept, mai rigid, pierdut în gânduri negre și mândrie jignită. În scurt timp ochii i se făcură mai reci din cauza disprețului determinat de faptul că ducele de Belmore nu știa nimic despre acel lucru trecător numit iubire.

*

Joy se lăsă pe spate pe scaunul din caleașcă, imaginația ei fiind ocupată nu cu priveliștea unei căsuțe din Surrey, ci de chipul frumos al ducelui cu păr de argint.

Oftă. Un duce. Ca să vezi. Titlul lui nu era întrecut decât de cel al unui prinț. Astfel de oameni existau în basme și fantezii de adolescență. Doar gândindu-se la el simți cum o străbate un val de șoc, același produs de atingerea lui. Era ceva atât de straniu – de parcă ar fi fost de-a dreptul vrăjită.

Era ca un vis devenit realitate. O dusesse în brațe ca un cavaler galant din vremurile de demult. Își mușcă buzele pentru a-și opri un chicot de plăcere. Îi scăpă oricum. Încă o gâdila spatele de la brațul lui care o sprijinise în timp ce se plimbase cu ea prin pădure. Hainele lui aveau o ușoară aromă de tutun, iar respirația fusese caldă și dulceagă ca vinul când fețele lor erau la puțin mai mult decât un sărut distanță. Iar ochii – erau ochii unui bărbat a cărui inimă avea mare nevoie de puțină magie.

Nu mai fusese purtată în brațele unui bărbat de când fusese un copil în brațele tatălui ei. Era una din puținele amintiri pe care le avea despre părinții ei care pieriseră de mult timp. Dar ce simțea acum era cu mult diferit de acea amintire. Când ducele o purtase în brațe, simțise ca și cum albinele de primăvară se înghesuiau în stomacul ei, iar mirosul lui o amețise. Era ciudat, însă în brațele lui se simțea ușoară și liberă ca o panglică în bătaia vântului. Când îi privise fața, văzuse ceva necunoscut, contradictoriu, de parcă ceva din ea ar fi fost chemat spre el. Era o senzație misterioasă chiar și pentru o vrăjitoare – una care ar fi trebuit de fapt să ajungă în Surrey.

Suspină plină de regret, trezindu-se din reverie. Mai bine s-ar concentra la vrăjile ei și nu la forța frumosului duce, la cât

de bine se simțise în brațele lui, întrebându-se cum ar fi dacă ar ține-o din nou la pieptul lui și și-ar coborî buzele spre ale ei...

Beezle șuieră în somn, aducând-o la realitate. Era încolăcit ca o blană la gâtul ei și, ca de obicei, de niciun folos când venea vorba de vrăji. Concentrează-te, își spuse singură, concentrează-te, lasă fantezia, Joyous!

Firește fantezia era un mod simplu de evadare atunci când nu știai ce altceva să faci. Iar fantezia era și mai sigură din moment ce atrăgea dezastrul. Pierduse bucata de hârtie pe care era scrisă incantația de călătorie – nu că i-ar fi fost de mare folos cu partea de jos arsă. Fără îndoială că zăcea pe podeaua camerei din turn. Bazându-se doar pe slaba ei memorie încercase deja să refacă vraja înlocuind cuvântul „clopoței” cu „zurgălăi”, însă era clar că nu ghicise bine. Rezultatul s-a văzut în cei cincisprezece copaci care blocau drumul. O vrăjitoare albă ar fi trebuit să devină una cu natura, nu să provoace nenorociri. Luă repede o înghițitură din băutura tare oferită de duce.

— Și se mai spune că vrăjitoarele fac băuturi scârboase, mormăi ea convinsă că o fiertură din aripi pistruiate de liliac și ochi de triton ar avea cam același gust. Mai luă o înghițitură, gândindu-se că poate e ceva cu care trebuie să te obișnuiești... Continua să aibă același gust oribil și nu o ajuta să scape de sentimentul că de data asta chiar că încurcase bine lucrurile. Nu prea știa nici ea cum să scape din această situație și când se gândea la duce nu era tocmai sigură că vrea să scape.

— Beezle! Îi dădu un ghiont. Trezește-te, animal puturos. Îi trecu prin minte gândul încurajator că poate castorul ar putea deveni într-un mod miraculos un servitor folositor. Desigur ar trebui să fie treaz ca să-i fie de vreun folos. Îi mai dădu un ghiont. Acesta șuieră, se cambră, apoi își lăsă lăbuțele pe umerii ei și adormi din nou.

— Nu ești bun de nimic. Joy oftă, scărpinându-i absentă capul care se cuibărise în gulerul mantoului. Privi paharul din mână și se încruntă. Se mișcă spre ușa caleștii, o deschise având grijă să nu se sprijine de glezna umflată. Bărbații erau

ocupați cu curățirea drumului, așa că, cu o smucitură a încheieturii aruncă coniacul pe pământ. Dădu să închidă ușa dar nu rezistă tentației de a le mai arunca o privire bărbaților, ducelui în mod special.

Ca și cum ochii i-ar fi fost atrași spre el, o ciudată gingășie o cuprinse la vederea lui. Își aruncase haina și stătea la capătul unui copac dirijând oamenii. Umerii îi erau largi ca ai unui flăcău din Highlands, șoldurile înguste, picioarele lungi și puternice. Din atitudinea lui emana încredere de sine și obișnuința de a comanda. Părea să știe exact ce anume trebuie să facă și modul cel mai eficient de a duce la împlinire ceea ce făcea. Bărbații se mișcau ușor, fără să dea semne de oboseală. Îi urmau instrucțiunile și reușiră să elibereze drumul de jumătate din copaci. Ducele avea putere și o minte sigură. Intervenise imediat și preluase conducerea – o trăsătură pe care ea o invidia îndurerată, ținând seama de faptul că ei îi era atât de greu să se controleze singură.

„Nu te știi controla pentru că nu te concentrezi, Joyous“. Vocea mătușii îi răsună în minte – un semn sigur că trebuia să se ocupe de vraja ei și nu de eroul imaginar al unui basm care îi ocupa gândurile.

După ce-i aruncă ducelui o ultimă privire visătoare se așează pe scaun strâmbându-se din cauza efortului de a-și aduce aminte.

— Deci cum era incantația? murmură ea. Degrabă... zăbavă. Potrivit... plutind? Nu... zburând? Nu. Înălțând? Cântând? Valsând? Vai de mine! Își puse mâna peste gură. Știa că acel cuvânt nu exista în incantație. Știa bine că ultimul vers era greșit. Cuvintele pe care le rostise o trimiseseră pe drumul North cu ducele de Belmore în loc de căsuța confortabilă din Surrey. Ce încurcătură... Își lovi degetele de brațele scaunului.

Cum să scape din această situație? Era vrăjitoare. Ar trebui să se comporte ca o vrăjitoare. Își va născoci propria incantație. Își încreți fruntea gândindu-se. După câteva minute își crease propria formulă magică.

Oh, ascultă la ce am de spus

*Într-o mare încurcătură am ajuns.
Se pare că vrăjile nu-mi reușesc
Te rog, ajută-mă să mă grăbesc
Spre locul la care mă gândesc!*

Trase adânc aer în piept și o rosti cu voce tare.

Un trosnet puternic se auzi de afară urmat de strigătele unor bărbați. Se mai auzi o bufnitură, apoi încă una și încă una. Încet, cu frica în sân și cu mâinile acoperindu-i ochii, se mișcă spre ușa caleștii și se uită pe furiș printre degete. Încă trei copaci zăceau pe drum și bărbații, inclusiv ducele îmbrăcat atât de impecabil, erau stropiți cu noroi de bulgări de pământ. Nu prea arătau încântați. Până și bărbatul înalt și blond cu brațul rănit era plin de noroi, iar cel nervos și agitat se uita în sus de parcă aștepta ca în fiecare clipă cerul să se prăbușească.

Privirea ei reveni la duce. Acesta preluă imediat comanda și trimise oamenii să verifice ceilalți copaci din apropiere. Controlul întregii situații se afla în mâinile lui. Vocea i se auzea cu mult deasupra celorlalte. Era adâncă, puternică, o voce care emana forță. Prin minte îi trecu gândul neașteptat că având o voce atât de vibrantă și poruncitoare ducele ar fi fost un magnific vrăjitor.

Îl urmări melancolică încă câteva clipe, apoi oftă și trase ușa caleștii înainte de a se retrage în colțul ei călduros, ridicându-și piciorul rănit pe scaunul din față. Lăsându-se pe perna de pluș studie interiorul caleștii. Scaunele erau largi și confortabile, acoperite cu catifea groasă de culoarea smaraldului. Își trecu mâna peste catifea, urmărind cum firele țesăturii se apleacă lucind în lumina lămpii. Draperiile de catifea de la ferestre erau prinse cu șnururi aurii având la capete ciucuri mari. Partea din interior a ușilor era din lemn lustruit, iar lămpile de alamă cu mânerele de cristal și abajururile din sticlă tăiată oblic scânteiau și licăreau ca niște steluțe.

Privind mai atentă abajururile, observă o gravură fină crestată delicat pe sticlă: șoimi. Deschise din nou ușa caleștii și se uită pe furiș la desenul de afară. Era același. O caleașcă cu blazon. Câtă eleganță.

Și mai impresionată, închise ușa și se duse în colțul ei, imaginându-și cum ar fi să călătorești într-un astfel de lux oriunde ai merge. Nu mai trebuia să-ți amintești nicio incantație, nu mai era nevoie să te concentrezi. Nu-ți rămânea decât să stai confortabil pe catifea și să lași lumea să treacă pe lângă tine.

„Vă pot ajuta cu ceva, Alteță?” ar întreba-o lacheul. Ea ar ridica o mână plină de inele de smarald primite de la soțul ei devotat, pentru că se potriveau cu culoarea ochilor ei. Apoi ar spune:

„Nu, mulțumesc Henson. Mă voi odihni acum. Anunță-mă când ajungem în Brighton. Sunt sigură că prințul ne așteaptă. Știi ce spune întotdeauna prințul: Niciun bal nu este o plăcere fără ducele și ducesa de Belmore.”

Apoi lacheul ar închide ușa caleștii iar soțul ei, magnific și sigur de sine s-ar apleca înainte, mâna lui alunecând pentru a-i mângâia gâtul înainte de a o trage mai aproape... și mai aproape de el până îi va mirosi aroma de tutun, va gusta vinul dulce. Apoi buzele lui reci și tari se vor apăsa peste ale ei...

Pierdută în visare, Joy habar nu avea că își lipise buzele de fereastra caleștii până când deschise ochii – cu gura încă apăsată de sticla rece și tare – zgâindu-se la fețele uluite ale ducelui de Belmore și ale prietenilor săi.

CAPITOLUL 4

— Oare ce crezi că face?

— Nu-mi prea pot imagina. Alec stătea lângă contele de Downe cu haina aruncată peste umăr. Privi de la Downe, care se încrunta gânditor și Seymour care era neașteptat de tăcut, înapoi la față.

Ochii ei erau închiși, iar buzele lipite de sticlă ca niște lipitori roz. Cu o scurtă fulgerare verde ochii ei se deschiseră și se uitară ținută la el. Apoi se retrase repede în scaunul ei, perdeaua ascunzându-i fața.

— E scoțiancă, spuse Alec.

Contele dădu din cap cu înțeles în timp ce Henson îl ajută pe Alec să-și îmbrace haina. Apoi cu o scurtă mișcare a mâinii făcu semn servitorului să plece și înconjură caleașca până la cealaltă ușă. O deschise și se aplecă înăuntru.

Ea se uită la el de parcă s-ar fi așteptat să o înghită dintr-o singură mușcătură monstruoasă și privind mai atent observă că obrajii îi erau de zece ori mai colorați. Fata întoarse repede capul.

— Te simți bine?

După o clipă lungă și încordată ea mormăi în perdea:

— Nu, cred că mă voi trânti la pământ și voi muri.

— Mă îndoiesc că vei muri din cauza unei glezne, spuse el incapabil să-și ascundă sarcasmul din voce. Trecuse prin destule sezoane mondene la Londra și asistase la momentele dramatice pe care reprezentantele sexului feminin știau să le pună în scenă. Ciudat că îl deranja să creadă că această fată cu fața ei ciudată și comportare și mai ciudată era la fel de insipidă ca multe din femeile pe care le cunoștea în Londra. Dintr-un anumit motiv ar fi dorit ca ea să fie la fel de diferită ca și fața ei. Își zise că e un prost și așteptă o replică din partea ei.

Nu veni niciuna. Tânăra stătea acolo, o mână micuță pusă pe frunte apărându-i ochii. Era gestul cuiva care suferea.

— Glezna îți provoacă dureri?

— Durerea nu descrie felul în care mă simt, spuse ea din spatele mâinii.

— E chiar așa de rău?

— Mai rău decât îți poți imagina.

Săturându-se să tot vorbească cu ceafa ei se întinse și îi trase încet mâna ca să-i poată întoarce fața spre el. Chipul ei îi va spune dacă suferea într-adevăr. Obrajii care se întoarseră spre el erau atât de îmbujorați, încât erau roșii ca focul.

— Mai ai cumva și alte răni?

Ochii ei scânteiară speriați și își ridică mâna spre obraji.

— Cred... adică... febră. Da, asta e! spuse ea rostind repede cuvintele. Cred că am febră.

Alec îi examinează fața.

— Ești într-adevăr foarte roșie la față.

— Sunt, nu-i așa? Își puse palmele pe față de parcă ar fi putut simți căldura prin mânuși. Fereastra e rece, așa că...
ăăă... mi-am răcorit fața. Îl binecuvântă cu un zâmbet – strălucitor – nu unul fără vlagă ca a unei persoane care are febră.

— Înțeleg. Ce ingenios din partea ta.

— Da. A trebuit să gândesc repede.

Fără să știe de ce, Alec avea senzația ciudată că vorbeau despre două lucruri diferite. Încercă să-și înlocuiască confuzia cu o gândire logică.

— Nu te-ai gândit să deschizi ușa? Aerul de afară te-ar fi înviorat.

Ea privi pe lângă el la ceața care plutea doar la câțiva metri deasupra lor.

— Nu. Cred că ar fi fost mai logic. Probabil că de aceea tu ești un duce iar eu o vră... Își acoperi gura cu mâna așa că Alec nu-i văzu decât ochii mari. Mâna alunecă încet de pe buzele ei. Femeie.

— Alteță, se lasă ceața.

Alec se întoarse spre Henson.

— Ai verificat ceilalți copaci?

— N-am găsit nici unul care să se miște. Toți sunt de neclintit ca Turnul Londrei. Drumul e liber, Alteță.

— Bine. Spune-le celorlalți că suntem gata de plecare. Alec întoarce capul și avu din nou o imagine perfectă a penelor de struț din spatele pălăriei ei. Clătină din cap și îi privi mâinile, pe care și le frământa nervoasă. Urmărind-o, era ca și cum ar fi urmărit un mic iepuraș pufos prins în cleștii de fier ai unei curse pentru vulpi. Îl atrăgea ceva anume din inocența ei, ca și aura de neajutorare pe care o vedea în ea. Dintr-un motiv greu de definit, simțea nevoia să o liniștească, cu toate că nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de binevoitor.

— Domnișoară MacQuarrie.

Ea sări de parcă ar fi ciupit-o.

— Te vom duce la un han și vom chema un doctor să-ți examineze glezna. Și capul, își zise el, sau poate și pe al meu pentru că își dădu seama că privea țintă la buzele ei răsfărânte. Coborî ochii, pași în caleașcă așezându-se lângă ea chiar înainte ca Downe și Seymour să urce și ei. În câteva minute caleașca trecuse de pădure și se afla în drum deschis. Ceața se îngroșase și plutea la câțiva centimetri deasupra pământului.

Alec studie fata, întrebându-se ce anume îl luase prin surprindere. Au existat câteva scurte clipe când ea îl privise de parcă văzuse ceva minunat în el. Femeile întotdeauna l-au învrednicit cu astfel de priviri; nu era ceva ieșit din comun. Avere și titlul lui le atrăgeau ca pe niște furnici. Însă tânăra aceasta scoțiană era altfel, cu fața ei ciudată și ușurința stranie cu care atinge ceva înăuntrul lui doar cu o simplă privire. Fata era o noutate. Rezistă tentației de a o studia mai pe îndelete întorcându-și privirea spre fereastra înghețată și nevăzând nimic.

Câteva clipe și-au continuat drumul în tăcere timp în care Downe scoase din nou plosca cu coniac. Conte le era prietenul lui Alec, dar în ultimul timp devenise un ticălos depravat fiind de-a dreptul respingător când era amețit de băutură – ceea ce părea să se întâmple tot mai des. Tocmai se pregătea să-i spună să arunce băutura, când Seymour icni înspăimântat.

Alec se uită la el și văzu că privirea îi era pironită asupra fetei, iar gura larg deschisă. Downe se uita și el ținută, uitând pentru o clipă de plosca din mâna lui.

Alec se uită și el la ea, nu văzu nimic surprinzător apoi își întoarse ochii spre prietenul său.

— Ai văzut ce am văzut și eu? îl întrebă Seymour pe Downe.

Răspunsul contelui fu o înghițitură din ploscă apoi privi fata mijindu-și ochii.

Alec se uită din nou la ea dar nimic nu i se păru ciudat.

— Dă-mi și mie, spuse Seymour, înhățând plosca lui Downe.

— N-o să te ajute cu nimic, spuse contele. Tocmai am văzut din nou.

— Ar trebui să o luați mai încet cu băutura, amândoi. Suntem în prezența unei domnișoare. Alec aruncă spre ploscă o privire plină de înțeles.

— I se mișcă gulerul, Seymour.

Toți trei bărbații se holbară la ea cu privirile ațintite asupra gâtului. După expresia de pe chipul ei Alec era sigur că mintea ei călătorea prin alte părți. Spre Scoția probabil, își zise el.

După o clipă în care gulerul ei de blană se cambră și tremură, ea trebuie că le simțise privirea pentru că ridică ochii spre ei. Se uită la fiecare și spuse:

— S-a întâmplat ceva?

— Ți se mișcă gulerul, îi spuse Seymour.

Mâna ei se ridică și mângâie blana.

— Oh, râse ea. El e Beelzebub. Eu îi spun Beezle, replică ea, de parcă asta ar fi explicat totul..

O lăbuță cu pete mici negre căzu pe umărul ei și un sunet ciudat veni din guler. Nu se deosebea prea mult de cel făcut de aerul fierbinte din baloanele care urcau vara în Hyde Park. Ea se uită la ei și spuse:

— Doarme foarte mult.

Alec se zgâi la bucata de blană de la gâtul ei despre care crezuse că e un guler.

— E viu?

Ea dădu din cap. Animalul sforăi zgomotos și răsuflă greu.

— Ce este, dacă îmi permiți să întreb, un... Beezle?

— Un castor.

— Ca și Downe, numai că el nu scoate zgomotul ăsta groaznic, spuse Seymour râzând de propria-i glumă, pentru că se știa că nu reușea prea des să-l pună la punct pe conte.

Downe ridică o sprânceană.

— Ai un castor încolăcit în jurul gâtului, afirmă Alec.

— Mda, și îi place să doarmă acolo.

— Și mie mi-ar plăcea. Ochii lui Downe se opriră pe gâtul ei.

— Ți-am spus ce ar fi trebuit să facem cu copacul acela, spuse Seymour aruncându-i lui Downe o căutătură urâtă, dar nereușind decât să-l facă să zâmbească.

Alec se lăsă pe spate și îl fulgeră pe Downe cu o privire pătrunzătoare pentru a-l face să tacă.

— Acești doi domni sunt de fapt foarte inofensivi. Așa cum am mai spus, eu sunt ducele de Belmore. Acesta de aici cu ochii aprinși și gura mare e contele de Downe.

— Să-ți fac vreun rău este ultimul lucru la care m-aș gândi. Downe îi aruncă o privire lacomă.

— Iar acesta, continuă Alec arătând spre Seymour e viconte Seymour.

— Seymour e inofensiv, adăugă Downe, și de asemenea ignorant.

Începură din nou să se ciorovăiască. Intenționând să termine prezentările în ciuda prietenilor săi, Alec se întoarse spre fată. Ea se uita nedumerită de la unui la altul, apoi își răsuci chipul spre duce ridicând mâna pentru a trage mai bine castorul în jurul gâtului. Vedea cu ușurință neliniștea de pe chipul ei expresiv. O fărâmă de emoție tresări adânc în el, într-un loc încă neatins. Întinse mâna spre ea.

Tânăra trase adânc aer în piept și începu din nou să murmure. Se auzi un sunet puternic. Dintr-o dată caleașca se năpusti înainte într-o viteză nebună. Pasagerii se apucară de tot ce găsiră pentru a nu cădea unul peste altul. Alte strigăte și blesteme se auziră din gura vizitiului. Un pocnet ascuțit

răsună în aer urmat de tropăieli zgomotoase pe sub capră.

Alec înhăță fata și o strânse repede la piept, încercând să prevină legănatul și șocul în timp ce caleașca huruia pe drumul brăzdat de șanțuri. Se izbiră tare de ceva și trupul lui căzu peste al ei. Salturile caleștii îl obligară să se miște deasupra ei. Fiecare parte moale a corpului ei se presa de a lui. Mâinile ei îl strânsesă mai tare de haină lipindu-se de pieptul lui. Respirația ei caldă îi atinge urechea cu tresăriri speriate.

Dintr-o dată, fără să se poată controla, Alec deveni conștient de ea ca femeie. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui, surprinși, apoi curioși, apoi iscoditori. În lumea în care se trezise era liniște. Alec se luptă ca să domine dorința care trecu între ei. Din nou ea îi iscodi fața. Cu o răceală născută din instinct el își ascunse reacția. Nu te uita prea adânc, Scottish^[2] aici nu e nimic pentru tine.

Joy roși. O tristețe melancolică apăsă între ei de parcă într-adevăr și-ar fi rostit gândurile. Închise ochii și întoarse capul. Vizitiul nimeri într-o altă groapă și Alec apucă mai strâns clanța ușii.

Downe mormăi, apoi blestemă. În sfârșit caleașca încetini, apoi se opri. Alec își puse un braț în jurul lui Joy și se ridică. Vocea furioasă a contelui răsună în interiorul caleștii.

— Dă-te naibii jos de pe mine, Seymour! Afurisitul tău de genunchi osos mi-a intrat în spate.

Alec și Joy se uitară la ei. Capul blond al contelui era înghesuit într-un colț al podelei caleștii, un picior înălțat în aer sprijinit de ușă, iar viconte era peste el, agățat de celălalt scaun pentru a evita tocurele cizmelor contelui. Castorul atârna de gulerul hainei lui Seymour.

— N-am ce să fac, Downe. N-am unde altundeva să-mi pun genunchii.

Se auzi o încăierare apoi un geamăt puternic.

— Fii atent la umărul meu. Mă doare ca dracu.

— Îmi pare rău. Stai să scap mai întâi de animalul ăsta de la gât.

— Vino aici, Beezle. Joy își deschise brațele iar castorul se mișcă aproape greoi până ajunse în ele. Alec observă că brațele

lui erau încă în jurul ei și le trase repede. Seymour reuși să se așeze pe scaun și începu să se scuture de praf. Alec îi întinse o mână lui Downe, iar ușa caleștii se deschise. Un Henson alb ca varul de uita la ei.

— Îmi cer scuze, Alteță. S-a rupt un ham.

— Poate fi reparat?

— Ceilalți lucrează la el acum.

— Te-ai lovit? o întrebă Alec pe Joy.

Fără să se uite la el, Joy clătină din cap, ținând castorul în brațe. Ducele văzu că fața îi era murdară de pământ, că pălăria îi stătea într-o parte, penele violete erau rupte atârându-i pe umeri. Arăta ca o vrăbiuță care tocmai căzuse din cuib. Simți un impuls să o ia din nou în brațe. Într-un fel știa că această femeie, mai mult decât oricare alta, nu trebuia să rămână singură în lume.

Întoarse fața de la ea. Expresia neajutorată de pe chipul ei îl făcea să-și piardă șirul gândurilor. Coborî din caleașcă îndreptându-se spre echipaj unde vizitiul și ceilalți servitori reparau hamul rupt.

— Cine a înhămat caii? întrebă Alec pe un ton care nu vestea nimic bun pentru cel vinovat.

— Eu, Alteță, răspunse Jem vizitiul, dar adăugă repede. Era un ham nou-nouț. Tare ca un ulm. N-am mai pomenit așa ceva. Gros de vreo doi centimetri buni și s-a rupt de parcă ar fi fost din hârtie. Poftim, priviți. Îi întinse fâșia de piele de la ham.

Alec o examinează. Nu se vedeau tăieturi, nici urme clare de cuțit. Marginile erau zdrențuite arătând că se rupte în două.

— În cât timp se poate repara?

— Aproape că am terminat, Alteță.

— Bine. Alec merse spre caleașcă și urcă înăuntru. Plecăm imediat.

— A fost un semn, șopti Seymour cu ochii larg deschiși arătând de parcă s-ar fi așteptat ca înăuntrul caleștii să apară o lumină supranaturală.

Downe se înecă cu coniacul, apoi înșurubă dopul la ploscă, o puse înapoi în buzunarul hainei și își aranjă eșarfa care îi

sprijinea brațul.

Când Alec se lăsă pe spate în scaunul său, își privi haina și văzu că materialul era încrețit în cute mari acolo unde pumnii lui Joy se agățaseră de el. Apoi la fel de real de parcă ar fi întins mâna și l-ar fi atins, simți privirea fetei, – privirea aceea familiară deși greu de definit. Parcă îi memora chipul. Îl făcea să se simtă al naibii de stânjenit.

În clipa de față nu dorea decât să ajungă la un han, repede. O săgetă cu o privire rece care dispăru imediat ce ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Dintr-un motiv inexplicabil privi la brațul rănit al lui Downe, apoi din nou la fată. Henson închise ușa caleștii și o porniră din nou pe drumul plin de gropi, ducele de Belmore fiind adâncit în gânduri.

Câteva minute mai târziu, spre disperarea lui, își aminti unde mai văzuse exact aceeași privire – pe chipul Letitiei Hornsby. Se înfioră. Această fetiță scoțiană ciudată se uita la el cu aceeași privire de devoțiune pe care o avea și Letitia Hornsby când îl privea pe Downe – în ochii ei citindu-se tot ce avea în inimă.

Dar înainte de a apuca să reflecteze la descoperirea lui se auzi un nou strigăt.

*

Când roata se desprinsese, Joy se dădu bătută. Cineva va fi rănit dacă nu înceta să încerce să facă o vrajă de călătorie. Își sprijini bărbia în mână și se strădui să-și accepte soarta. Învățase din experiență că atunci când vrăjile i se încurcau așa de mult cel mai bun lucru era să-și lase magia să se odihnească. Uneori îi reușea mai bine, se putea concentra mai mult dacă aștepta. În orice caz nu dorea să le facă niciun rău oamenilor de lângă ea, în special nu ducelui.

Era ceva mai mult între ei decât doar zvâcniri ale inimii și priviri intense. Există o rămășiță de disperare pe care el o ascundea sub căutătura rece. O simțea la fel de sigur cum putea simți ploaia de primăvară.

Bărbatul cel agitat, viconte Seymour, se aplecă spre ea studiind-o de parcă ar fi fost o arătare.

— Tu ești cea care trebuie să fie, nu-i așa?

Stomacul i se strânse gândindu-se că el s-ar putea să știe că e o vrăjitoare. Își ținu respirația, neștiind ce să răspundă.

— Lasă fata în pace, Seymour, rosti contele pe un ton dezgustat, apoi i se adresă lui Alec. Chiar dacă ea e „cea care trebuie“, Belmore va trebui să discute cu omul lui de afaceri înainte de a pune întrebarea. Rasa de sânge, și toate celelalte... chestii.

Începu o nouă ceartă, așa că Joy îi aruncă ducelui o privire furișă, observând că acesta își ridicase mâna spre buzunarul de la haină. Văzu marginea unei hârtii și se întrebă ce putea fi. Ducele le spuse celor doi să tacă, fulgerându-l pe conte cu ochi reci ca miezul de noapte. Acesta nu se lăsă intimidat așa că se uitau unul la altul ca doi câini gata de încăierare. Vicontele devenise brusc neașteptat de tăcut și stânjenit.

Bătălia tăcută continua. Lui Joy nu-i trebui mult ca să-și dea seama că ducele va ieși învingător. Văzuse gheața din ochii lui. După câteva minute încordate care păreau că nu se mai termină, contele își coborî ochii și ridică din nou plosca la buze. Ducele se întoarse. Apoi ca și cum l-ar fi strigat se uită la ea.

I se tăie respirația. Ochii lui ascundeau secrete, care îi treziră obișnuita curiozitate, ca niște comori ascunse adânc, așteptând ca cineva căruia să-i pese să le descopere. Parcă aștepta ceva în timp ce o privea.

Ce anume cauți? De ce ai nevoie? Voia să-i pună întrebările dar nu reuși să pronunțe cuvintele. La fel de repede ca păpădiile în adierea vântului de vară căutarea din ochii lui dispăru. Iar în locul ei apăru acea privire care nu dezvăluie nimic.

Toți tăcuseră prea mult timp, ocupați cu gândurile lor. Liniștea fusese prea lungă, își spuse Joy, mușcându-și buzele și gândindu-se. Cu siguranță că întrebările vor începe din nou. Trebuia să născocească o poveste pe care să le-o poată spune. Un lucru pe care o vrăjitoare îl învăța foarte devreme era să nu spună niciodată unui muritor că e vrăjitoare. Muritorii nu înțelegeau că vrăjile nu sunt ceva întunecat și rău. Trebuia să

cunoști foarte bine un muritor înainte ca el sau ea să înțeleagă, iar așa ceva se întâmpla foarte rar, istoria dovedind că mulți oameni nu vor înțelege niciodată din cauza concepțiilor greșite privind vrăjitoarele. MacLean nu avea încredere în prea mulți. Spunea că cei mai mulți muritori credeau că vrăjitoarele zboară pe măhuri, au negi pe față, umblă în zdrențe și au părul gri neîngrijit.

Bunicul ei din partea tatălui, un vrăjitor, se căsătorise cu o muritoare – fiica unui nobil englez – iar cei din clanul MacLean și MacQuarrie o primiseră cu brațele deschise odată ce se dovedise a fi o ființă umană excepțională. Firește, mătușa ei se jura de asemenea că această căsătorie a bunicilor ei era sursa problemelor pe care le avea. Sânge pângărit, pretindea ea. Joy își închipuise întotdeauna că ar fi putut fi și mai rău. S-ar fi putut să se nască doar ca o simplă muritoare de rând în loc de vrăjitoare albă cu puteri slabe.

Le va spune acestor oameni ceva cât mai aproape de adevăr fără să aducă vorba despre treaba cu vrăjitoria. Poate va intercala o mică hiperbolă, și, pentru savoare, puțin dramatism ca să facă povestea mai interesantă. Dacă îi va captiva s-ar putea să nu observe lucrurile pe care le va lăsa afară – logică, credibilitate, adevăr.

Ducele își îndreaptă spre ea ochii lui pătrunzători. Ochii aceia îi vorbeau, o cunoșteau, și nu le va scăpa prea multe.

Începe, își zise ea.

— Unde e familia ta?

— A pierit, replică ea vrând să-și coboare privirea, incapabilă însă să și-o întoarcă.

El i-o susținu.

— Ai amintit despre Surrey. Într-acolo te îndreptai?

Ea dădu din cap.

— De ce?

— Casa bunicii se află acolo.

— Parcă ai spus că familia ta a murit.

— Da, cu excepția mătușii care e plecată – Joy tresări oprindu-se. E plecată din țară pentru doi ani.

— A plecat și te-a lăsat complet singură?

— Sunt majoră, îl informă ea, ridicându-și puțin bărbia. Am douăzeci și unu de ani.

— Înțeleg. Tonul lui era același cu care îi faci pe plac unui copil.

Urmă o tăcere lungă.

— Cum călătoreai?

— Pe jos, răspunse ea cu o voce ascutită. Nici măcar ea nu ar fi înghițit asta. Proastă, idioată, cretină.

Ducele aruncă o privire semnificativă cizmelor ei noi. Nu erau nici roase nici zgâriate. Tocurile nu erau ciobite iar marginile tălpilor abia dacă erau purtate. Tivul mantoului și al rochiei erau absolut curate, nicio urmă din drumul noroios nu se vedea pe îmbrăcămintea ei. Privirea lui reveni la ochii ei, uitându-se la ea cu o asprime care mai că o făcu să spună tot adevărul.

— Ai venit pe jos din Scoția?

— Oh, Sfinte Sisoe, nu! Ridică mâna spre inimă sperând ca gestul ei să-i arate inocența și consternarea. Nu poți să faci pe jos tot drumul din Scoția. Îi zâmbi.

Se lăsă din nou tăcerea, ducele ținându-o cu o privire care spunea „eu aștept“, în timp ce Joy fabrica mii de povești cu bogata ei imaginație.

— Fără îndoială că a scăpat-o aici zâna destinului de care Seymour tot pomeneste. Contele se întinse spre fereastra caleștii zâmbind superior cu buzele umede de coniac.

— Oh, mai tacă-ți gura! Vicontele roși furios.

— Ce s-a întâmplat, Seymour? Presimțirea ta de exact aici – contele se lovi cu degetul în piept – a plecat la plimbare? Fără cotoaroaște, fără îngeri, fără spiriduși? Se uită la Joy. Oh, am uitat, e scoțiană. Probabil că ar trebui să spun nimfe și strigoi. Nu-i așa?

— Ești amețit, Downe, spuse ducele, învrednicindu-și prietenul cu o privire ucigătoare. Te sfătuiesc să încetezi – dacă nu vrei să mergi mai departe pe jos.

— N-ar fi bine ca unul din prietenii lui Belmore să fie văzut clătînându-se pe drum, nu-i așa? Ce-ar crede oamenii?

— Ești un mare măgar când bei, spuse vicontele, apoi se

uită la Joy. Îți cer scuze domnișoară, dar băutura îi mișcă limba de parcă ar avea două rânduri de dinți.

Joy se întoarce spre conte – un bărbat frumos când nu rânjea disprețuitor – și întreabă:

— Atunci de ce bei?

În caleașcă se făcu o liniște de mormânt. Ceva sclipi în ochii contelui, o anume vulnerabilitate, apoi își reluară expresia întunecată și cinică.

— Pentru că îmi place. Am transformat băutul și pisălogeala într-o artă. Mi-au trebuit tot atât de mulți ani ca să o perfecționez câți i-au trebuit lui Belmore să se strecoare în propria-i piele. E la fel de cunoscut pentru sublimul său simț al valorii cum sunt eu pentru lipsa lui. Vezi tu, mie îmi place puțină spontaneitate în viață. Îi aruncă ducelui o privire ciudată, apoi adăugă. Știi cum se spune: alcoolul alungă plictiseala. Lăsa cuvintele să atârne în spațiul strâmt al caleștii. Apoi văzând că ceea ce spune nu părea să-l afecteze pe duce absolut deloc, se întoarce și privi pe fereastră.

Joy simți ochii lui Seymour îndreptați asupra ei și se uită la el. Acesta îi zâmbi încurajator și întreabă:

— Știi unde e casa bunicii tale?

— Lângă East Clandon. Se numește Locksley Cottage.

— Locksley, ca și Henry Locksley, conte de Craven? întreabă viconteles privind spre duce apoi din nou la ea.

— Bunica mea a fost o Locksley.

— Îmi amintesc că mama a pomenit de ei, un fel de rude îndepărtate. Contele și-a dezmoștenit fiica pentru că a fugit și s-a căsătorit cu un trăsnit de scoțian, și... Viconteles se opri rămânând cu gura căscată. Tu ești scoțiană.

Ea dădu din cap urmărindu-i expresia de pe față.

— Fiica aceea a fost bunica mea.

Toată culoarea dispăru de pe chipul vicontelui și degetul pe care îl îndreptase grosolan în direcția ei începu să tremure.

— Vezi? Vezi? Privi spre duce. Ți-am spus eu. E destinul. Soarta. Nu i te poți împotrivi.

— Da, Belmore, nu mai e nevoie să-ți chemi omul de afaceri. S-a rezolvat totul, doar dacă nu vrei să-i controlezi dinții.

Contele de Downe surâse batjocoritor, apoi începu să râdă și să râdă de parcă ar fi fost cel mai hazliu lucru din lume ca ea să fie nepoata unui duce.

Joy se gândise că bunica ei o făcuse să semene puțin cu ei. O senzație dureroasă i se cuibări în suflet. Dar nu era ca ei, pentru că ea niciodată nu ar râde de cineva cu atâta cruzime. Poate că era o vrăjitoare, dar avea sentimente omenești. O dorea să fie obiectul glumei cuiva. Contele continua să se hlizească batjocoritor. Gâtul i se uscă și își întoarse privirea spre mâinile ținute în poală încercând să-și înghită nodul provocat de jena pe care o simțea.

Beezle care dormise tun în poala ei din clipa în care caleașca se oprise din goana ei nebună, deschise ochii și îi cercetă fața. Își întoarse capul spre contele care râdea și încet se ridică în cele patru picioare. Peste o clipă se cățara pe pieptul contelui care tăcuse brusc.

— Ce face? Downe se încruntă la castor.

Beezle se cățarase până la fața contelui și ridică o lăbuță cu pete negre spre gura lui încrețită.

— Poate că are de gând să-ți controleze dinții, spuse ducele cu nonșalanță.

Castorul își puse lăbuța pe buza de jos a contelui trăgând de ea în jos apoi se uită în gura lui.

— Ia... acest... de... pppeee minee..

Joy întinse brațul, dar ducele își puse mâna pe el clătinând din cap. Avea ochii unul om pe care nu e bine să-l înfrunți, așa că Joy se lăsă pe spate și privi îngrozită. În următoarele câteva minute Beezle inspectă cu grijă gura contelui, ridicându-l buzele încoace și încolo, trăgând de gura lui în cele mai aiurite poziții. Îi mirosi răsuflarea, întoarse micul cap îmblănit și șuieră. Apoi dădu drumul buzelor și se încolăci la gâtul lui. Cu toată grația unei vaci șchioape se încolăci în aceeași poziție pe care o avusese și la gâtul lui Joy doar că își lăsă capul să atârne pe un umăr și își vârî nasul în haina contelui.

— Termină cu râsul, Seymor. Ia-l de pe mine. Contele încercă să ridice din umeri, dar probabil că rana îl opri, pentru că tresări.

— Și să renunțăm la spontaneitate? Ducele mai că zâmbi. Firește că nu.

— Așa e, Alec. Ai dreptate. Am și eu o bucurie pe ziua de astăzi. Vicontele chicoti.

Ducele își urmări în tăcere prietenul încolțit. Joy nu mai văzuse niciodată doi oameni comunicând fără să scoată niciun cuvânt, darăștia doi tocmai asta făceau. Iar atmosfera era atât de încordată, tensiunea atât de reală, ca cea dintre două clanuri aflate în război.

Între timp Beezle coborâse în poala contelui și stătea pe vine. Scotoci prin haina lui Downe până îi trase plosca din buzunar. Joy își urmări slujitorul cum se așază înapoi pe picioarele din spate și își înfige ghearele ascuțite în coapsele contelui. Acesta trase o gură de aer apoi încercă să apuce animalul, dar Beezle șuieră strident, arătându-și dinți ascuțiți. Downe își trase repede mâna, tresărind surprins. Castorul îl privi cu niște ochi treji, amenințători, cum nu fuseseră de mulți ani.

Odată contele beat fiind îndepărtat, castorul luă plosca argintie între lăbuțele lui și o studie mirosind capacul și clipind din ochi la imaginea reflectată de luciul argintiu. Apoi o luă cu dinții și se târî în jos pe picioarele lungi ale contelui, urcând apoi pe cele ale ducelui.

Joy privi fața lui Alec așteptând să-i vadă reacția. Nu apărur nicio emoție. Chipul lui cu trăsături pronunțate purta aceeași expresie distinsă. Dar nu avea importanță pentru că lui Beezle oricum nu i-ar fi păsat. Pentru el ducele nu era altceva decât o scară umană. Fără măcar să-i arunce o privire respectatului nobil peste care hoinărea, slujitorul ei lăsă să cadă plosca pe scaun, se trânti peste ea, și adormi într-o clipă.

CAPITOLUL 5

În cele din urmă Joy făcu o încercare de a explica cum ajunse în pădure, dar avu mare grijă să nu privească spre duce. Își fixă ochii asupra mâinilor împreunate în poală, sau asupra vicontelui. El părea să fie cel mai receptiv, dând din cap încurajator și arătând îngrijorat când ea ajunse la părțile cele mai dramatice ale povestirii. Le spuse că trăsură ei intrase într-un șanț, și după ce plecase puțin până în pădure, la reîntoarcere descoperise că trăsură plecase deja – o întâmplare pe care o atribuia unui țel infam al vizitiului moșic pe care făcuse greșeala să-l angajeze. Își termină relatarea și urmări reacțiile însoțitorilor ei. Vicontele vorbi primul.

— Nu mai are importanță, domnișoară MacQuarrie. N-ai avut niciun control asupra întregii întâmplări. Știi, e destinul. Nu te poți lupta cu el. Își încrucișă brațele apoi adăugă: Soarta ne domină întreaga existență, inclusiv faptul că ești scoțiană, că eu sunt viconte, iar Downe – până și soarta mai poate face greșeli – este un conte. Un muritor nu poate împiedica ceea ce urmează să i se întâmple.

— Singura greșală de care sunt conștient este ghinionul de a te fi întâlnit, Seymour, replică Downe. Iar în ce privește faptul că un muritor nu poate împiedica întâmplările din viața lui, cred că Belmore este o excepție. Ești muritor, nu-i așa, Alec?

Joy simți cum ducele devine mai încordat. Mișcarea lui a fost atât de subtilă și impecabilă, că nu ar fi observat-o dacă nu ar fi stat lângă el și nu ar fi simțit cum pernele de pe scaun se mișcă ușor.

— Ducele de Belmore, continuă Downe, nu ar permite unui lucru neînsemnat cum ar fi soarta să-i domine viața. Oh, nu, dimpotrivă. Alec este dominat de tradiție, de ce trebuie să facă un om de... importanța lui, și de propriile lui planuri și

aranjamente. Conteale îi vorbea lui Joy, dar ochii îi erau îndreptați asupra ducelui. Fii sigură că va face ce a făcut tatăl lui, tatăl tatălui lui și așa mai departe. Cu asta, se întoarse și privi pe fereastră.

Joy se uită pe furiș la duce. Ochii îi erau atât de reci că simți un fior de gheață doar privindu-l. E vulnerabil, își zise ea, și o ascunde. Se întrebă ce era acel ceva pe care nu dorea ca lumea să-l vadă.

El se uită la ea. Simți cum privirea lui o studiază, cântărind în minte ceva. Se întrebă dacă îi crezuse povestea și ce va face dacă nu-l convinsese. Dintr-un anumit motiv părerea acestui bărbat era foarte importantă pentru ea.

Era un om atât de serios, și cu toată frumusețea lui aspră exista ceva singuratic în el, sau poate că nu era singurătate, ci doar izolare. Ceva îi spunea că se străduia din răspuțeri să se poarte ca și cum nu i-ar păsa. Nimeni nu putea fi atât de rece. Trebuia să aibă o inimă, pentru că aceasta o chema. Așa cum era sigură că soarele va răsări la est, știa că acest bărbat era mai mult decât permitea lumii să vadă. Ochii ei se opriră la linia severă a gurii și îi aruncă un zâmbet nesigur.

Ducele de Belmore arăta de parcă avea nevoie de un zâmbet.

Chipul lui se schimbă, luă o expresie de curiozitate și interes, dar nu îi întoarse zâmbetul. Se întrebă dacă știa cum să zâmbească. Îl studie o clipă, încercând să-și imagineze cum ar arăta fața lui dacă ar binevoi să schițeze un zâmbet. Oricât de mult încercă, nu reuși. În cele din urmă renunță, îndreptându-și ochii spre ceața de afară. Se lăsase mai jos, iar acum drumul abia se mai vedea.

De parcă i s-ar fi poruncit să o facă, se întoarse din nou spre el. Privirea lui devenise și mai intensă, dar Joy nu credea ca furia să fie cauza. Era ceva diferit, ceva intim. Simți cum i se aprind obraji sub privirea lui stăruitoare și își feri ochii. Măinile îi erau umede sub pielea moale a mânușilor, gura uscată, și avea senzația că se topește.

Căutând să facă și altceva decât doar să roșească, întinse mâna spre fitilul de la lampă. Dacă făcea lumina mai mică

poate că el nu va mai putea să vadă în sufletul ei, pentru că așa se simțise când o studiase cu acea privire pătrunzătoare.

În nervozitatea ei întoarse fitilul în direcția greșită și acesta căzu în palma ei. Se uită la el jenată și făcu o încercare nereușită de a-l pune la loc. O mână puternică îi apucă încheietura.

— Lasă-mă pe mine. Se întinse spre lampă și umbra lui căzu asupra ei. Era întunecată și rece, ca însăși ducele, și cu toate astea putea să-i simtă căldura, mirosul crud care păreau să emane din el și numai din el. Ca și adierea sărată a mării, o trase într-un val de reflux. O înconjura ca o prezență fizică. Ducele puse fitilul la loc, mări flacăra, apoi dădu să se miște la locul lui, dar se opri, privind în jos spre ea, fața lui încordată aflându-se doar la câțiva centimetri de a ei.

Joy ridică ochii spre ai lui și aproape că-i simți gustul respirației. Dacă s-ar fi mișcat puțin, buzele lor s-ar fi atins. Privirea lui o imobiliză trimițând-o într-un vârtej al timpului în care inimile se chemau. Nu se putea mișca, dar nici nu dorea să o facă și nu regreta deloc slăbiciunea voinței ei. Ca și cum ar fi fost scăldată într-o rază de lună – singura lumină într-un vast neant de întuneric. Întunericul exista într-adevăr; chipul lui o alunga cu încordarea lui. Însă sclipirea din ochi spunea nu pleca.

Încheietura ei era încă în mâna lui. Strânsoarea deveni mai puternică, făcând-o prizonieră. Pulsul ei zvâcnea sub degetul lui mare. Își simțea inima de parcă i-ar fi fost undeva prin urechi, palpitându-i în cap. Mâna îi amorți, apoi fu cuprinsă de furnicături. Ochii lui o străpungeau cu arșița lor. Crezuse că ochii lui sunt reci – de un albastru închis și înghețat – și totuși cât de ciudat că transpira sub privirea lor. Picături i se rostogoleau între sâni, pe brațe și pe coapse.

Încă ținându-i mâna, ducele se așeză la locul lui, punând capăt straniei fascinații, mai puternice ca magia unui vrăjitor. Joy își aminti să respire. El se uită la încheietura ei cu o expresie ciudată, de parcă doar acum ar fi observat că o ținea în mână. Degetele ei trecură peste ale lui ușoare ca niște petale, spunându-i parcă că nu face nimic. Strânsoarea slăbi, iar ea

simți din nou sângele curgându-i prin degete. Se potrivea cu senzația din pieptul ei.

Pentru o scurtă clipă crezu că simte degetul lui mare frecându-se ușor de încheietura ei, dar se petrecu atât de repede că nu era sigură că se întâmplase cu adevărat. O secundă mai târziu ducele stătea lângă ea privind prin fereastră la ceața albă.

Trase în piept aerul rece și doar acum deveni conștientă de încă ceva în afară de bărbatul de lângă ea. Tăcerea. Singurul zgomot din caleașcă era făcut de tropăitul cailor, scrâșnetul hamurilor și câte un scârțâit al roților. Toate simțurile îi reveniră. Mirosuri de bărbat umpleau interiorul – piele umedă, tutun, coniac. Aerul era stătut, aspru și îi usca gura. Instinctiv întinse mâna spre Beezle scărpinându-i blana, știind că va fi moale și ca de pluș. După senzațiile de mai înainte simțea nevoia să atingă ceva moale și cunoscut.

O tuse zgomotoasă despică aerul. Joy tresări surprinsă. Era cinicul duce și se uita la el așteptându-se la un surâs batjocoritor. Dar nu asta văzu. La fel de sigur cum iarba neagră înflorește în mlaștini, o studia, expresia lui era gânditoare, și asta o deranja – o altfel de neliniște ca cea pe care o simțise la duce. Conte de era un om ciudat, iar ei nu-i plăcea prea mult. Furia îl rodea pe dinăuntru, ca o rană neîngrijită. Se purta grosolan, îl încânta propria nerușinare, părea să se bălăcească în ea, iar zâmbetul îi era prea experimentat.

Se puteau scrie volume întregi despre o persoană doar văzându-i zâmbetul. Viconte de cel agitat privea pe fereastră și bombănea ceva. Însă el îi zâmbise, iar zâmbetul lui fusese sincer. Plecându-și capul într-o parte se uită la duce încercând să-și imagineze fața lui cu un zâmbet dar nu avu noroc. Chiar și cu ochii minții nu-l putea vedea decât atent și încordat.

Renunță lăsându-se pe spate și privind pe fereastră așa cum făceau și ceilalți până caleașca ajunse la clădirea din lemn a unui han. Lucirea gălbuie și călduroasă a ferestrelor le luminează apropierea într-o strălucire ciudată și misterioasă. O firmă denumind așezământul *Pălăria și Cizma* atârna într-un unghi

beat de un suport din fier ruginit aflat deasupra ușii.

Ceața plutea în jurul unui vechi gard de piatră acoperit cu mușchi încercuind curtea în care pătrunse caleașca, iar unul din lacheii ducelui descălecă și vorbi cu unui din băieții care lucrau în grajd. Ușa hanului se deschise scârțâind, și lumina dinăuntru își aruncă razele aurii spre o cărare pietruită, întunecată apoi de umbra unui hangiu în șorț.

În aceeași clipă ușa caleștii se deschise iar un lacheu întinse scările. Ducele coborî primul. Îi făcu semn servitorului să se depărteze, se întoarse și își întinse mâna spre Joy. Ea îl luă în brațe pe Beezle, așezându-l în jurul gâtului, și începu să se ridice, dar privi în jos la piciorul ei nefiind sigură dacă se va putea sprijini pe el. N-ar fi trebuit să se îngrijoreze pentru că în clipa următoare, ducele o cuprinse cu brațele scoțând-o din caleașcă, pornind cu ea spre ușa hanului, strângând-o la piept și aruncând porunci care îi făcură pe cei din jur să alerge înnebuniți ca șobolanii din camera turnului, gata să-i îndeplinească dorințele.

Pentru Joy aerul umed al Angliei nu era răcoros și frigul nu o deranja. De fapt, atunci când era în brațele lui își putea imagina bărbatul din acea carapace rece, iar fanteziile ei o încălzeau, la fel ca și pieptul lui vânjos. Avea așa un umăr minunat, pe care își lăsă capul după un mic suspin. Perfect. Chiar și prin straturile de cașmir și lână îi putea simți forța brațului de sub genunchii ei.

Un început de furnicătură își alese acel moment pentru a-și croi drum de la cap la picioare și apoi spre inimă. Joy se întrebă dacă e aceeași emoție pe care o trăiau unele vrăjitoare atunci când zburau. Auzise că zburatul e una din cele mai deosebite și fericite recompense a unei vrăjitoare.

Deși Joy nu cunoștea această senzație. Oricât de mult ar fi încercat, nu-și amintea nimic din acea unică dată când zburase. Bineînțeles că i se interzisese să zboare după ce o făcuse cu acea singură ocazie și avuse nefericita șansă de a se avânta drept în vitraliul vechi de două sute de ani al capelei catolice de la Craignure. O salvase mătușa ei și își oferise scuzele episcopului, de îndată ce acesta se însănătoșise. A fost un mare

ghinion că sărmanul om se rugase sub fereastră chiar în acel moment.

Joy încă mai avea o cicatrice albă de vreo zece centimetri la mâna stângă și una mai lungă și zimțată în spatele gâtului. Mătușa ei îi spusese că ambele cicatrice vor servi să-i reamintească că zburatul nu era de ea. Însă aceste mici cicatrice nu erau nimic în comparație cu cea pe care o purta adânc în sufletul ei – cea care îi amintea că nu era decât pe jumătate vrăjitoare, și nici cea jumătate nu era prea grozavă în mânuirea vrăjilor.

Însă o speranță nemărginită o făcea să treacă de momentele grele, momente în care tot ce făcea părea să-i reușească anapoda. Speranța era elementul ei de echilibru. Speranța era salvarea ei. O făcea să-și născocască visele și să-și rostească rugămințile. Într-o zi poate că lucrurile vor fi diferite.

Ridică ochii și-l văzu pe duce studiind-o din nou cu acea curiozitate plină de interes, de parcă ar fi fost ceva străin. Sunt, își spuse ea, gândindu-se că probabil era prima vrăjitoare pe care el o întâlnise vreodată.

Îi dăruie un zâmbet sperând să primească și ea unul. Nu-l obținut. Un zid de gheață se lăsase peste ochii lui. Nu mă atinge, spunea atitudinea lui. Rămâi pe loc.

Era atât de ciudat. Nu exista nicio bucurie în el. Ce trist. Avea nevoie de cineva care să sape adânc pentru a găsi comoara pe care o ascunsese. Avea nevoie de cineva cu speranță, pentru că el nu avea deloc. Joyous Fiona MacQuarrie avea din plin speranță. Îi trebuise pentru a ajunge atât de departe. Și îi trebuia un țel. Asta să fie? Asta să fie ceea ce-i lega într-un mod atât de misterios? Bănuia că era, pentru că acest bărbat avea o nevoie disperată de puțină magie în viața lui.

*

Alec era așezat pe banca tare de la masa lungă din taverna hanului și studia foaia de hârtie din fața lui.

Se acordă prin prezenta de către arhiepiscopul de Canterbury, lui

Alec Gerald David John James Mark Castlemaine, duce de Belmore, marchiz de Deerhyrst, conte de Fife, autorizația specială prin care are dreptul de a se căsători fără a fi surghiunit de biserică în orice moment sau loc va considera el potrivit.

Un strigăt răgușit îi întrerupse gândurile și ridică ochii spre prietenii săi ocupați cu un joc de zaruri pe mize mari. În acest han mic nu exista un salon separat ci doar o cameră comună cu pereții tencuiți în alb și tavanul traversat de grinzi negre, o încăpere plină de fum gros, mirosul înțepător al berii, aroma puternică a cărnii de oaie prăjite și a pâinii proaspăt coapte care venea din bucătărie.

Hangiul era un bărbat rotofei, a cărui vestă pătată și decolorată era cusută cu roșu în locurile unde i se dăduse drumul de cel puțin trei ori. Stătea în mijlocul unei mulțimi de localnici, fermieri veseli care purtau pe hainele lor urmele muncii și care răcneau, loveau cu picioarele în podea și hohoteau zgomotos ori de câte ori unul dintre ei câștiga în fața spilcuiților din Londra.

Capul blond al lui Downe se vedea deasupra tuturor, iar Alec îl urmări cum toarnă pe gât a cincea porție de bere tare dintr-un ulcior de lut. Nu exista nicio îndoială în mintea lui Alec că prietenul său va face în curând o nouă încercare de bețivan de a demonstra lumii că era un ticălos insuportabil care disprețuia totul și pe toți. Treaz, Downe era unui dintre cei mai buni oameni pe care Alec îi cunoscuse vreodată, însă când era beat, o stare care în ultimul timp devenise mai degrabă o regulă decât o excepție, era foarte hotărât să facă pe toată lumea să se simtă la fel de nenorocită ca și el.

Alec îi aruncă o privire ușii de lemn de la camera de odihnă în care doctorul chemat să îngrijească fata o urmăsea pe soția hangiului. Ducele se uită la berea din fața lui, dar nu de băutură avea el nevoie. Se îndoia că-i va îndepărta loviturile din cap și usturimea ochilor provocate de extenuare și aerul rânced. Adevărul era că se simțea foarte obosit. Se lăsă pe spate și închise ochii chinându-se să nu caște.

În stânga lui se auzi o mare zarvă. După o clipă în care

încercă să ignore zgomotul, renunță și se sili să-și deschidă ochii obosiți – chiar la timp pentru a o vedea pe Lady Agnes Voorhees – cea mai sâcâitoare pacoste din Londra, rostogolindu-se în han împreună cu anturajul ei. Oboseala îi dispăru înlocuită de nevoia urgentă de a pleca naibii de acolo înainte ca acea femeie cu minte de pasăre să-l vadă. Se ridică brusc, nu din respect, ci pentru a evita să fie observat, și făcu un pas spre perete cu intenția de a se furișa spre bucătărie.

— Alteță!

Alec gemu.

— Închipuiește-ți, Eugenia. Este Alteța Sa, ducele de Belmore. Ce mică e lumea! Femeia se îndreptă spre el mai repede ca o săgeată spre ținta ei, urmată de însoțitoarele care înaintau șovăitoare.

Era încolțit, la fel de sigur ca și cum podeaua hanului ar fi fost acoperită de un metru de noroi.

— Ca să vezi, tocmai discutam despre dumneata, spuse ea oprindu-se în fața lui. Henry dragă – Lady Agnes se întoarse spre plâpânda ființă care era soțul ei – du-te, te rog, și reține un salon. Se strâmbă privind în jurul ei, fluturând o batistă dantelată prin fața nasului ca un cioc. Aerul e stătut. Se întoarse spre duce și trâncăni mai departe. Nu-mi pot imagina extraordinarul noroc de a te fi găsit. Uite, Eugenia – firește o cunoști pe Lady Eugenia Wentworth și pe doamna Timmons...

Alec dădu din cap spre cele două femei – a doua și a treia dintre cele mai mari sparte din Londra.

— Cum ziceam, Eugenia spunea că a auzit de la doamna Dunning-Whyte, care a auzit de la Sally Jersey că Lady Juliet Spencer – Juliet Spencer a ta – a fugit! Phui! am spus. Așa ceva nu este cu putință. Toată lumea știe că Alteța Ta s-ar comporta așa cum se cuvine. Un duce de Belmore nu ar face niciodată un lucru atât de nebunatic! Și apoi, mi s-a adus la cunoștință faptul că încă nu ți-ai declarat intențiile. Firește, eram convinși că o vei face cât de curând. Nu era decât o problemă de timp. Dar îți imaginezi șocul meu când Eugenia mi-a spus că nu tu ești mirele. Ei bine, am râs pur și simplu.

Însoțitoarele ei chicotiră.

— Adică, nicio tânără sănătoasă la minte nu l-ar schimba pe ducele de Belmore pentru un simplu soldat, oricare ar fi legăturile lui de familie.

Doamna Timmons și Lady Eugenia dădură din cap la unison.

— Și întreaga societate londoneză știa că te-ai îndrăgostit din clipa în care ți-ai îndreptat ochii asupra ei. Îmi amintesc seara aceea de parcă ar fi fost ieri...

Atitudinea ducelui de Belmore nu se schimbase, dar dacă cineva l-ar fi studiat mai bine ar fi observat un mic spasm în obraz provocat de încordarea bărbiei. Ca de obicei nu exista căldură în ochii lui, și stătea mai drept, mai înalt, puțin mai țeapăn ca înainte. Cu cât femeia bolborosea mai mult cu atât devenea mai adâncă și mai controlată respirația ducelui.

Apoi soțul ei se întoarce.

— Hanul nu are saloane, scumpa mea. Privi spre Alec. Ei, de aceea se află Alteța Sa în camera comună. Ce zici, Belmore?

Înainte ca Alec să poată răspunde, Lady Agnes se înfioră îngrozită și privi în jurul ei.

— Nu există saloane? Ohhhhh, simt că leșin. Se prăbuși pe o banchetă ca un balon dezumflat – un balon cu aer fierbinte – apoi se sprijini cu coatele de masă punându-și o mână peste frunte.

— Ei, ei, draga mea. Lordul Henry trase batista din mâna soției lui și începu să-l facă vânt cu ea. Există o cameră de odihnă pentru doamne.

Lady Agnes își recăpătă energia și se ridică în picioare.

— Din păcate, draga mea, camera este ocupată acum, și hangiul te roagă să mai aștepți câteva minute.

Ea se dezumflă din nou.

— Dar de ce trebuie să aștept?

— Se pare că înăuntru se află o domnișoară rănită, iar doctorul o examinează acum.

Lady Agnes se umflă la loc, arătând perfect sănătoasă acum că avea prilejul să-și vâre nasul undeva. Începu să-i pună întrebări soțului ei, gura mișcându-i-se ca o morișcă.

— Cine e? Ai întrebat? Cum o cheamă? Cu cine a venit? O

cunoaștem? De ce nu ai întrebat?

Lordul Henry se achită vesel de câteva răspunsuri dintre care niciunul nu o mulțumi pe soția lui. Peste o clipă se smiorcăia.

— Oh, Henry, doar știi câtă nevoie am de a fi folositoare. Acea sărmană tânără, indiferent cine ar fi, s-ar putea să aibă nevoie de mine, și știi cât de important este pentru mine să fiu de folos! Gemu – un sunet asemănător cu cel emis de foale când se ațâță focul – închise ochii, apoi cu un gest teatral lăsă să-i cadă mâna pe masă chiar deasupra autorizației speciale.

Alec înlemni.

La auzul foșnetului de hârtie, un ochi curios se deschise brusc, apoi și celălalt. Privi în jos, expresia îndurerată dispărând cu desăvârșire. Mâna ei se închise peste hârtie de parcă ar fi fost o invitație spre paradis. O singură ochire și chipul ei căpătă aceeași expresie sălbatică pe care o aveau și câinii de vânătoare ai lui Alec atunci când simțeau mirosul iepurelui. Într-o clipă înhăță autorizația, o citi, apoi îl cercetă pe duce pe deasupra marginilor hârtiei. Încet își făcu vânt cu ea aruncându-i unul dintre cele mai insinuante și lingușitoare zâmbete ale ei. Îi flutură autorizația sub nas.

— Vai, Alteță, ce mare șmecher!

În acel moment soția hangiului ieși din cameră și îi ceru lui Alec să o urmeze. Fără un cuvânt acesta luă autorizația din mâna lui Lady Agnes și se îndreptă cu pași mari spre camera de odihnă. Însă tocmai când deschidea ușa auzi șoapta ei – și regele, scrântit și prostănac, închis în Turnul Londrei ar fi putut auzi șoapta lui Lady Agnes.

— E Lady Juliet, Eugenia! El și cu Lady Juliet urmează să se căsătorească. Ți-am spus eu că zvonul acela macabru despre un soldat nu poate fi adevărat.

Alec respiră adânc de două ori fixând cu privirea încheietura albă a mâinii care strângea clanța ușii. Încă două guri de aer și intră în încăpere închizând ușa în urma lui.

*

Joy era așezată într-un scaun confortabil nemaiauzind

niciun cuvânt din ce-i spunea doctorul pentru că ducele era doar la câțiva pași de ea. Simțindu-i prezența în cameră se întinse încercând să vadă peste umărul doctorului. Acesta își închise geanta și se ridică în picioare blocându-i vederea.

— Doar o ușoară luxație, Alteță, îi spuse el ducelui. Am bandajat-o strâns iar domnișoara aceasta se va putea mișca fără nicio dificultate. Se întoarse spre Joy. Nu-i așa, draga mea? Ia arată-i Alteței Sale. O ajută să se ridice, iar ea parcurse scurta distanță până la cămin, unde dormea Beezle încolăcit chiar lângă focul care trosnea și ardea, oferind o alinare călduroasă și uscată față de aerul umed de afară. Privi spre duce și văzu că nu se uită la gleznă ci la chipul ei. Joy îngheță.

— Arată-i Alteței Sale cât de bine îți poți mișca glezna, draga mea. Doctorul părea complet inconștient de magia misterioasă pe care o simțea Joy ori de câte ori se afla în apropierea ducelui. Erau momente când simțea privirea acestui bărbat devenind atât de intensă de parcă s-ar fi aflat înăuntrul ei pentru câteva scurte clipe. Își ridică fustele cu puțin deasupra gleznei și ridică ochii spre duce. După un moment de ezitare el își întoarse privirile spre glezna ei și ea își roti piciorul pentru a-i arăta că glezna ei nu are nimic.

— Nu te mai doare? întrebă ducele.

— Nu, replică ea. Absolut deloc. Perfect sănătoasă. Și îi mai dăruî un zâmbet. Mulțumesc.

— Nu ar trebui să exagereze pentru o zi sau două, dar după aceea glezna ei va fi destul de puternică să-i permită să meargă pe jos până în Scoția, dacă dorește să o facă. Doctorul râse, iar Joy roși amintindu-și de conversația lor din caleașcă. Expresia ducelui nu se schimbă. Rămase la fel de rece, la fel de gânditoare ca înainte.

Plăti doctorul și închise ușa după plecarea lui. Joy își întinse mâinile spre foc. Soția hangiului, doamna Hobson o ajutase să-și scoată mantaua punând-o la uscat împreună cu mânușile ei pe un fotoliu din damasc de culoarea tutunului aflat lângă foc. Joy apucă tivul mantoului și scutură cele câteva picături de apă. Asta ca să facă ceva și să nu mai caște gura la Alteța Sa.

— Ai mai luat legătura cu noul conte de Craven? întrebă

ducele.

— Nu. De ce?

— M-am gândit că din moment ce ai rămas singură el are o anumită responsabilitate față de tine.

— Dacă aş lua legătura cu acea parte a familiei mele bunica mea s-ar scula din mormânt. Crede-mă Alteță, nu ținem prea mult unii la alții. Își ridică bărbia, amintindu-și de poveștile pe care i le spusese tatăl ei despre modul aspru cum fusese tratată mama lui engleză de membrii familiei Losksley. Ar fi trebuit să fie prea naivă să creadă că o astfel de familie s-ar putea schimba radical, doar prin moartea unei bunici. Toți fuseseră foarte cruzi. Mândria și încăpățânarea scoțiană străluceau în ochii ei. Nici dacă nu aş avea ce să mănânc, ce să îmbrac și aş fi pe jumătate moartă nu aş cere nimic de la ei.

— Înțeleg. Nu mai spuse nimic dar păru să analizeze fiecare cuvânt al ei. Joy se întrebă la ce se gândea, cum funcționa mintea acestui bărbat, dacă toate gândurile lui erau serioase sau dacă și le lăsa vreodată să hoinărească spre lumea fanteziei pe care ale ei o vizitau atât de des.

Sunetul înfundat al cizmelor lui lovind podeaua de lemn o trezi la realitate. Îl urmări venind spre ea și nu știu dacă să rămână pe loc sau să fugă în cealaltă direcție cât de repede îi vor permite gleznele ei slăbite. Își ținu respirația. Ducele își puse un braț pe căminul din lemn de nuc și își sprijini o cizmă de suportul de fier privind gânditor la flăcările focului.

Strălucirea focului îi lumina părul de argint și dădea profilului său aureola unui arhanghel. Avea un nas lung și nobil, pomeți înalți, o bărbie puternică, întunecată de o umbră, a unui bărbat care nu se bărbierise sau care ar trebui să se bărbierească de mai multe ori pe zi. Joy găsi asta fascinant imaginându-și desimea firelor ca o pulbere fină pe bărbia lui. Trase concluzia că trebuiau să fie aspre și masculine, și simți furnicături în degete din cauza dorinței de a le atinge. Fără să-și dea seama își frecă cu mâna propria bărbie.

Aerul deveni dintr-o dată cald, iar camera parcă se micșorase. La tâmpile îi apărură picături de transpirație, apoi la gât și pe piept. Sub rochie simți o mâncărime pe piele. Țâșni

spre partea cealaltă a fotoliului punând distanță între ea și foc.

— Când te-ai născut? o întreabă pe un ton răstit.

Joy sări surprinsă, apoi îi răspunse.

— În o mie șapte sute nouăzeci și doi.

— În ce zi?

— Douăzeci și șapte iunie.

Ducele tăcu.

— De ce?

El nu răspunse.

— Alteță?

— Gândesc.

— La vârsta mea?

— Nu chiar.

— Atunci la ce?

Întoarse spre ea ochii aceia, ochi care păstrau o urmă de regret, apoi veni încet spre ea.

— La consecințele a ceea ce urmează să fac.

— Oh. Joy făcu un pas în spate. Și ce-ar fi asta?

Alec mai făcu un pas, tăcut.

Puțin intimidată, Joymai făcu un pas în spate și mai că se răsturnă peste brațul fotoliului. Ducele îi prinse mâinile trăgând-o spre el.

— Oh, Sfinte Sisoe!

Mâna lui alunecă ușor în jurul gâtului ei și îi ridică gura spre a lui. Ea urmări, fascinată de ochii care o imobilizau, linia severă a buzelor lui venind mai aproape și mai aproape până când pleoapele ei se lăsară în jos. Simțea gustul respirației lui, o simțea pe buzele ei uscate. Dorea ca asta să se întâmple. I se păru că trece o eternitate până buzele lui trecură peste ale ei, cu blândețe, într-o doară, căutând parcă ceva.

Te rog, fă să nu fie doar un vis! se rugă ea. Din nou buzele lui le atinseră ușor pe ale ei, apoi încă o dată și încă o dată, reale, sensibile, cu o tandrețe pe care nu ar fi bănuț-o la un bărbat care nu zâmbea. Se temea că sărutul se va sfârși, și-și dorea să mai dureze măcar încă puțin. Când el își furișă buzele spre colțul gurii ei, mișcându-se ușor, ea își întoarse capul pentru ca atingerea să fie mai apropiată. Mâna lui se apăsă pe

ceafa ei așa ca gura ei să fie strâns lipită de a lui. Joy se topi.

Nici nu-i trecuse prin cap că săruturile pot fi atât de minunate, calde și blânde. Senzația era cu mult mai plăcută decât în visele ei. Nici vorbă de sticlă tare și rece.

Celălalt braț al lui alunecă spre talie apăsându-i ușor pieptul de el iar mâna coborî de la ceafă spre gât, masând tendoanele și mușchii moi ai cărnii ei. Buzele lui deveniră mai insistente, mâna strângând-o mai tare. Îi linse buza de sus, apoi își trecu limba peste linia dintre buzele ei. Joy reacționează cu un oftat ușor iar el îi umple gura căutând și retrăgându-se. Lui Joy i se făcu pielea de găină și se înfioră o dată, de două ori și încă o dată când limba lui se duelă cu a ei.

Se gândi că așa trebuie să te simți când zbori, doar că era mai bine – să zbori și să te ospătezi în același timp. Alec avea gustul a tot ce-i plăcuse ei dintotdeauna – aroma mirodeniilor din turta dulce, mierea de lămâi, biscuiți din unt, tartă de căpșuni, vin vechi de calitate și pâine proaspăt coaptă. Își simțea capul amețit, trupul fără greutate, iar sângele pulsa cu viteză prin venele ei. Inima stătea gata să plesnească zvâcnindu-i în piept, în urechi și în încheieturi. O clipă îi era frig, iar în cealaltă ardea și se îmbujora.

Era ceva nou pentru ea, senzația limbii lui umplându-i gura, căldura umedă a sărutului, intimitatea lui – o expresie fizică a jocurilor începute de ochii lor. Se întrebă dacă inima lui bătea în același ritm accelerat ca al ei și se apropie mai mult de el ca să o poată simți. Își trecu palma mâinii peste haina lui până ajunse în mijlocul pieptului și o ridică pe cealaltă la gâtul lui. Genunchii i se înmuiară și se agăță de el ca să nu cadă. Brațul lui coborî mai jos de talie ridicând-o sus, cuprinzând-o într-o strânsoare sigură. Ea își legănă picioarele și se lipi și mai mult de el, apucându-i haina cu pumnii.

Ușoare ca niște petale degetele lui trecură de la cap la gâtul ei. Se jucară cu firele de păr care îi înconjurau fața, apoi îi atinse urechea coborând spre umăr, peste braț până la coaste unde o frecă în cercuri lente care se potriveau cu ritmul limbii lui iscoditoare.

Joy nu voia ca sărutul să se termine și scoase un strigăt

tânguitor când el își retrase gura. Ochiul ei se deschisese ușor și văzu în ochii întunecați ai ducelui – o dorință, o scânteie de dorință disperată – calea spre comoară. Apoi dispăru, ascunsă de masca obișnuită care o îndepărta pe ea și pe restul lumii. Severul duce se reîntoarce.

— Vei fi potrivită, spuse el.

— Hmmm? Joy ridică ochii spre el căutând în privirea lui un semn al acelei emoții intime, savurându-și încă primul sărut, atingerea brațelor lui. Potrivită pentru ce?

Habar nu avea că inima i se reflecta în ochi.

— Nu are importanță, spuse el întorcând capul o clipă, înainte de a privi spre ușă.

Joy se îngrozi gândindu-se că cineva s-ar putea să fie acolo. Se agăță speriată de umerii lui, ochii ei îngrijorați urmându-i pe ai lui, așteptându-se ca cineva să-i privească, dar ușa era închisă iar în cameră nu se aflau decât ei doi.

Alec o lăsă jos, dar mâinile lui rămaseră pe umerii ei. Părea mai îmblânzit acum și îi studie fața, petrecând un lung moment doar uitându-se la gura ei. Mâinile lui se freacă de brațele ei și cu un deget îi înălță bărbia privind drept în ochii ei.

— Mărită-te cu mine.

CAPITOLUL 6

Un minut lung cât o veșnicie ea căscă ochii la el, incapabilă să gândească, incapabilă să se miște sau să vorbească. Își zise că mințile ei o luaseră razna. Nu se putea să fi spus așa ceva.

— Mărită-te cu mine, spuse el din nou.

— Oh, Sfinte Sisoe! Se pocni cu mâna peste gură și făcu un pas în spate. Chiar că a spus-o. Pe cuvânt. Oh, Sfinte Sisoe, murise și ajunsese în paradisul vrăjitoarelor.

Cu degetul mare și arătător el îi trase bărbia în sus și o sărută iar și iar, la fel de blând.

— Mărită-te cu mine, șopti el pe buzele ei. Mărită-te cu mine.

— Nu pot. Însă gura ei trădătoare o căută pe a lui.

— Firește că poți. Ești majoră. Își plimbă buzele peste ale ei, abia atingându-i gura.

— Nu, adică, pot, dar nu pot.

Imediat ce rosti cuvintele, el o sărută, lung și adânc, umed și leneș, dezmiardând-o până uită să mai gândească. Își mișcă buzele spre urechea ei.

— Vei fi ducesă.

— Nu pot!

O făcu să tacă cu un nou sărut, trăgând-o și lipind-o de trupul lui. Apoi gura lui se dezlipi de a ei.

— Nu pot.

Și se mișcă spre urechea ei.

— Mărită-te cu mine, Joyous MacQuarrie.

— Ummmm.

Limba lui îi pătrunse în ureche și ea tremură.

— Dar nu te cunosc. Voia să-i vadă fața și încercă să se îndepărteze de el.

Săruturi porniră în jos pe gâtul ei.

— Căsătoria va rezolva asta. Crede-mă.

— Și cum rămâne cu dragostea?

El se opri lângă umărul ei.

— Iubești pe cineva?

— Nu.

— Atunci nu e nicio problemă.

— Dar abia ne-am cunoscut, și doar din întâmplare.

— Tot timpul se aranjează căsătorii între doi oameni care nu s-au văzut niciodată.

— Dar tu ești ducele de Belmore.

— Știu, șopti el în urechea ei umedă. Iar tu ești scoțiancă.

— Dar... dar...

— Nu ți-ar plăcea să fii ducesă? Vocea lui adâncă era atât de tandră, atât de liniștitoare.

Joy se pierdu în vise melancolice provocate de cuvintele lui.

— Ducesa mea.

Ea nu spusese nimic. Buzele lui o mângăiau ca aripile unui fluture.

— Hm? Gura i se frecă de tâmpla ei. Nu ți-ar plăcea?

— Nu sunt sigură... Păi, cred că da... ah, nu.

— N-ai niciun motiv. Gura lui o cuprinse din nou pe a ei.

Joy oftă.

— Mărită-te cu mine, scoțianco!

— Sunt vrăjitoare.

— Toate femeile sunt, mai devreme sau mai târziu.

— Nu. Nu înțelegi. Sunt vrăjitoare. O vrăjitoare adevărată.

— Iar eu pot fi un adevărat ticălos. Ne vom obișnui unul cu celălalt. Nu-mi pasă de ce crezi că ești. Nu vreau decât să te măriți cu mine.

— Nu ne putem căsători.

— Ba da. Acum. Astăzi.

— Acum?

— Da, acum.

— Nu se poate să te căsătorești doar pentru că așa ți s-a năzărit.

— Sunt ducele de Belmore. Voi face ce cred eu de cuviință. Îi vorbi cu atâta convingere că Joy rămase uluită. Privi în jos spre ea cu chipul relaxat, ochii netrădând nimic. Nimeni nu va

pune la îndoială această căsătorie pentru că eu sunt ducele de Belmore.

Joy nu-l putea contrazice. Un duce făcea așa cum îi plăcea lui.

— Vei locui la Belmore Park. Degetele mari îi alintau bărbia.

— Dar...

— Vei avea tot ce-ți dorești.

— Dar...

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

— Da, cum să nu, dar totul merge prea repede.

Degetul lui coborî încet pe gâtul ei. Buzele alunecau peste ale ei delicate ca niște petale, și îi șopti:

— Mărită-te cu mine!

— Căsătoriile sunt întotdeauna planificate cu grijă.

El se încordă brusc, de parcă ceva ce spunea ea îl înfuriase. Bărbia îi înțepeni.

— Nu și asta, spuse el. Peste o clipă gura lui o izbi pe a ei, dur, devastator, fierbinte, de parcă și-ar fi putut potoli furia crescândă, sărutând-o până ce ei avea să-i dispară și fărâma de minte rămasă, ceea ce și reuși. Buzele lui le mușcară pe ale ei. Măinile îi prinseră capul. Îi stăpâni gura, simțurile și îi oferi o mărturie a ceea ce însemna pasiunea adevărată.

Un sărut atât de diferit de cel dinainte. Primul fusese tandru. Acesta era înfocat. Celălalt fusese seducător, lent și stăruitor. În sărutul de acum exista forță, era sărutul unui duce – un duce care simțea nevoia să dovedească ceva.

Și reuși. Dovedi că o putea determina pe Joyous Fiona MacQuarrie să uite cum se spune nu.

*

Joy stătea în fața oglinzii din camera de odihnă vârandu-și înapoi în coc o șuviță rebelă de păr. Luă agrafa și o puse în păr, apoi își studie imaginea din oglindă. I se părea că visează. Dar asta nu era una din călătoriile imaginației ei. Era realitate.

Înălțându-și degetele spre gură, le plimbă peste buzele umflate. O sărutase. O sărutase cu adevărat. Își trecu degetele peste urmele roz de pe bărbie și obraji acolo unde bărbia lui se

frecase de pielea ei palidă. O barbă aspră și senzuală. Își atinse din nou buzele de parcă s-ar fi așteptat ca imaginea din oglindă să dispară, ca și gustul dulce al zahărului.

Își țuguie buzele. Da, o sărutase. Zâmbi, apoi chicoti scurt pentru că pur și simplu nu se putu abține. Ducele o sărutase. Trase aer în piept și închise ochii amintindu-și de fiecare furtună, fiecare atingere, fiecare nouă senzație provocată de acele sărutări.

Peste câteva clipe lungi și melancolice oftă și se ridică, îndreptându-se apoi spre fotoliul pe care atârna mantoul ei. Ducele plecase de îndată ce obținuse răspunsul dorit. Îi spusese că mai are niște aranjamente de făcut și se vor căsători peste o oră.

Căsătorie. Joyous Fiona MacQuarrie se va căsători cu un duce. Se întrebă cam ce făcea o ducesă și dacă va fi mai bună făcând pe ducesa decât era făcând pe vrăjitoarea. O îngrijora puțin, dar nu asta reprezenta punctul culminant al gândurilor ei, ci ducele.

Ciudat cum un bărbat care nu zâmbea niciodată o putea face să simtă lucruri despre care nici nu știuse că există. Îi ținea inima în mâinile lui. Din clipa în care îl văzuse, un fir nevăzut îi unise. Bărbatul acesta avea nevoie de ea. Avea nevoie de speranța și magia ei.

Avea nevoie de zâmbete și săruturi. Toată lumea avea nevoie de săruturi. Și nimic altceva nu părea să aibă importanță, nici faptul că abia se cunoscuseră, nici diferențele dintre ei – faptul că el era un muritor și ea o vrăjitoare – nici vrăjile ei, nici grija pentru viitor. Știa că e bine ce face. Ceva, o anumită intuiție, o făcea să fie sigură că acesta era locul destinat ei, în care dorea atât de mult să rămână. Primise darul unui sfârșit de basm. Îi fusese pus în palmă, legat cu panglicile strălucitoare ale iubirii, dorințelor și viselor care se împlinesc.

Ușa se deschise și ducele intră. Joy îi aruncă o singură privire chipului său întunecat și o cuprinse o senzație de groază. Cu o tristețe venită din scurta ei viață plină de dezamăgiri, Joy se pregăti pentru tot ce putea fi mai rău. Bănuise ea că era prea frumos ca să fie adevărat. Încă nimic

atât de minunat nu se întâmplase în viața ei și nu se va întâmpla nici de data asta.

Văzu pe chipul lui că nunta era anulată. Ducele arăta de parcă mâncase ceva care îl făcea să se simtă rău. Se pregătea să-i spună că totuși nu mai voia să se însoare cu ea. Joy își împietri inima pentru decepția care urma, un lucru pe care știa să-l facă foarte bine.

— Avem o problemă.

Inima ei îi era pe undeva pe la picioare. Se ridică și se apucă de speteaza scaunului, încercând să-și domine lacrimile care amenințau să-i inunde ochii.

— Înțeleg, spuse ea, șoapta abia auzindu-i-se.

— Trei dintre cele mai rapace bârfitoare ale înaltei societăți se află dincolo de ușă. Să nu te lași intimidată de ele. Nu te oferi să le dai nicio informație. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Doar dă din cap și aprobă tot ce voi spune eu. Nu așteptă răspunsul ei, dar ea își zise că nu era nevoie să răspunzi unei porunci ducale.

Îi ridică mantoul și îl ținu în timp ce ea îl îmbrăcă. Apoi îi înmână pălăria și mânușile.

— Dacă situația va deveni neplăcută, vreau să putem pleca cât mai repede. Dacă trebuie să așteptăm vicarul o vom face la capelă.

Joy răsuflă ușurată. Nunta nu fusese anulată.

Pe chipul ei se așternu atunci un zâmbet, mare și strălucitor, pe care nu l-ar fi putut ascunde nici dacă ar fi încercat. Alec își înclină capul într-o parte și îi cercetă fața de parcă ar fi văzut ceva ce depășea puterea lui de înțelegere. După o tăcere stânjenitoare zâmbetul ei dispăru și Joy întoarse privirea zărindu-l pe Beezle adormit lângă foc. Se îndreptă spre el și îl ridică.

Sforăitul încetă iar animalul deschise un ochi leneș, apoi își lăsă capul să cadă pe brațul ei pentru ca să-l poată fixa pe duce, studiindu-l așa cum un hoț șmecher ar studia o poșetă umflată. Ducele se încruntă și îl fulgeră cu o privire fioroasă. Joy îl ridică pe Beezle la umerii ei iar el se cățără, așezându-se în poziția lui favorită, însă în loc să adoarmă, îi scoase agrafele

din păr.

— Beezle! Nu! Joy încercă să apuce agrafele, dar mișcarea ei nu fu destul de rapidă. Părul i se rostogoli ca o cascadă pe spate, peste talie, coborând până la coapse. Îl auzi pe duce trăgând aer în piept. Probabil nemulțumit, își zicea ea. Trase castorul de pe umerii ei și îl așeză pe un scaun.

Recuperă agrafele și apoi își îndreptă buclele răsucindu-le într-un colac în jurul mâinii.

— O face uneori. Îi place să se joace cu șuvițele de păr, să le răsucească, să tragă de ele și să le mestece. Mi-l aranjez în câteva clipe.

Merse spre măsuța cu oglindă și se așeză pe scaun, privindu-se în timp ce își împărțea părul în două, răsucind o șuviță groasă în jurul mâinii înainte de a o prinde cu agrafe la ceafă. Se aplecă încercând să apuce cealaltă șuviță când simți că ducele e în spatele ei, urmărind-o. Părea fascinat de ceea ce făcea ea..

— Părul meu e teribil de lung și durează puțin până mi-l aranjez. Eu...

— E minunat. Întinse mâna și luă o buclă frecând-o între degete de parcă niciodată n-ar mai fi atins părul cuiva..

— Poți să-mi dai șuvița de la spate? Ridică mâna, dar el nu se mișcă. De parcă nici nu ar fi auzit-o. Continua să-i pipăie părul. Singurul zgomot din cameră era trosnetul și pocnetul lemnelor uscate din cămin. Mirosul stejarului ars și parfumul stătut al femeilor care stătuseră acolo înaintea ei se amesteca cu aroma acestui bărbat la care se simțea acordată ca un instrument muzical. După o clipă, ducele ridică privirea și o întâlni în oglindă pe a ei. Arăta stingherit, foarte stingherit.

— Poftim. Îi întinse șuvița de păr apoi se răsuci îndreptându-se spre ușă și așteptă.

Joy își prinse ultima agrafă, se ridică și merse spre fotoliu. Își puse pălăria, legând panglicile sub bărbie, înclinându-se spre dreapta pentru a-l vedea în oglindă. Nu reuși să-l vadă. Răsuci panglicile într-o fundă strâmbă și îi dădu pălăriei un mic bobârnac urmărind cum pana înclinată săltă ca o rămurică frântă. Pălăria era o catastrofă, dar cel puțin îl va împiedica pe

Beezle să-i mai tragă părul. Ridică animalul care sforăia, îl azvârli la gât și porni spre duce.

Acesta stătea cu spatele la ea, cu mâinile împreunate și se legăna pe călcâie privind în gol.

— Sunt gata.

El se întoarse spre ea, dar nu-i privi ochii, doar întinse mâna și, după o scurtă ezitare, îi strânse cotul și deschise ușa.

O roșcată împopoțonată mai că se răsturnă peste prag. Două femei din spatele ei îi apucară cu mâinile fusta de un verde fistichiu pentru a o împiedica să cadă. Se auzi o mică încăierare, foșnetul fustelor, și apoi toate trei se năpustiră în cameră ca un cârd de găște colorate.

— Oh! Alteță! Femeia își dădu mare osteneală să-și aranjeze rochia de brocart în loc să se uite la duce. Camera aceea oribilă era mult prea aglomerată. M-am simțit atât de slăbită că m-am sprijinit de ușă. Alteța Ta m-a luat prin surprindere.

— Alteța Sa te-a surprins încercând să tragi cu urechea, spuse el ca pentru sine.

Joy ridică ochii, mușcându-și buzele ca să nu zâmbească. Alteța Sa făcuse o glumă. Se așteptă să vadă ceva amuzament pe chipul lui. Greși. Țintuia femeia cu obișnuita lui căutătură ducală, însă ea părea complet inconștientă de ea sau de comentariul lui. Se holba la Joy și arăta foarte uluită.

Femeia își reveni repede din șoc și după ce făcu un pas lateral hotărât, o scrută pe Joy din cap până în picioare. Joy știu instinctiv că această femeie roșcată putea să-i măsoare dintr-o singură ochire greutatea, înălțimea și lungimea pantofului în mai puțin timp decât îi trebuia ceainicului să suiere.

— Ăăăă, Alteță, nu cred că am întâlnit-o pe... pe...

— Logodnica mea, o întrerupse el, ignorând respirația ei agitată. Lady Agnes Voorhees, Lady Eugenia Wentworth, și doamnă Claire Timmons permiteți-mi să v-o prezint de domnișoara Joyous MacQuarrie.

— O scoțiancă! Lui Lady Agnes i se tăie răsuflarea, prinzându-se de gât de parcă s-ar fi așteptat ca lui Joy să-i crească încă un cap.

Lady Agnes făcu un pas înapoi, iar cele două însoțitoare se retraseră și ele, fețele lor dezvăluind oroarea cea mai abjectă.

Joy le urmări, întrebându-se cum ar reacționa dacă ar ști că e o vrăjitoare scoțiană. Privi la nasul roșcatei, care era ridicat ca să o poată privi pe deasupra pe Joy.

Un neg, își zise Joy. Poate că aș putea să-i ofer un neg cât de mic.

Înainte de a-și putea imagina cum ar arăta cu el pe nas, ducele îi trecu mâna pe sub brațul lui și o lăsă pe a lui peste degetele ei.

— Dacă ne veți scuza, doamnă, avem o nuntă de care să ne ocupăm.

Și o conduse pe Joy peste pragul ușii, oprindu-se între cele două însoțitoare care se dădură repede la o parte de parcă s-ar fi apropiat ciurma de ele. Era cu două capete mai înalt decât oricare dintre cele trei femei și își îndreptă umerii privind în jos spre Joy.

— Ce păcat, draga mea, că bunicii tăi, contele și contesa, nu au putut fi de față.

Din spate Joy o auzi pe Lady Agnes icnind îngrozită. Își înăbuși dorința de a zâmbi și înainte de a risca o privire furișă spre femeia roșcată, ducele o conduse mai departe, cu o expresie distinctă de supremă satisfacție întipărită pe fața lui. Joy ridică ochii spre el în timp ce traversau hanul. Ducele privea drept înainte, cu bărbia țeapănă și mândră de importanța potrivită unui duce, iar mâna lui încă lăsată peste a ei într-un gest de siguranță și protecție. În acea clipă lui Joy i se păru că frumosul ei duce se înălțase cu încă jumătate de metru.

CAPITOLUL 7

Mica biserică de piatră cu clopotnița înaltă și îngustă se afla așezată la capătul de nord al satului Cropsey unde un râu puțin adânc șerpuia printr-o dumbravă deasă și cenușie de sălcii și fagi scheletici. Mărginind poteca largă care ducea la ușile arcuite ale capelei se afla un zid de piatră acoperit de un strat gros de iederă înghețată, pe unde, doar cu câteva minute în urmă, trecuse un grup de oameni, fără să bage în seamă aerul rece în graba lor de a începe ceremonia unei nunți improvizate.

Același îngheț acoperise cu brumă iarba din jur, copacii și acoperișul bisericii. Însă înăuntru, dincolo de ferestrele plumburii și șirurile de bănci din lemn de nuc, de sfeșnicele aurite și baptisteriul din bronz și marmură albă aflat lângă amvonul de mahon, singurul lucru înghețat din încăperea scăpăra în ochii albaștri și reci ai mirelui atunci când se întoarse și văzu oaspeții neinvitați.

Croncănind ca niște coțofene au intrat în biserică exact în clipa în care vicarul începu ceremonia. S-au așezat în primul șir de bănci, iar vicarul își ridică vocea pentru a se face auzit de bombănelile lui Lady Agnes. Până intrușii s-au liniștit, mirele și mireasa își rosteau deja jurămintele.

Ducele își puse inelul cu pecete pe degetul lui Joy, apoi îi strânse mâna în a lui pentru ca inelul să nu cadă. Chipul bănuitor și rumen al contelui se holba la ea din dreapta ducelui. Joy îl surprinsese urmărind-o nu doar o dată de când ducele își chemase prietenii în camera de odihnă ca să-i anunțe că ea urma să fie ducesa lui, și că nunta va avea loc peste o oră iar ei doi vor fi martori.

— Ce Domnul a unit, fie ca niciun om să nu poată despărți.

Un hohot de plâns rivalizând cu al lui Sarah Siddon's jucând-o pe Lady Macbeth se auzi din spatele lor. Umerii

ducelui înțepeniră iar bărbia i se încleștă. Joy nu mai rezistă. Furișă o privire curioasă peste umăr la grupul din primul rând de bănci.

Lady Agnes se smiorcăia în batista ei dantelată în timp ce soțul ei, arătând copleșit de situație, încerca fără succes că o calmeze lovind-o ușor pe umărul dolofan. De cealaltă parte a ei se aflau cele două prietene – doamna Timmons, cea mai memorabilă caracteristică a ei fiind pielea arămie ca făina de ovăz, și Lady Eugenia, o femeie amintind de un șoricel cu păr negru care era atât de scundă că la prima vedere credeai că e un copil.

Amândouă femeile se chiorau la ea pentru a ține minte toate trăsăturile ei. Joy se simți dintr-o dată ca o specie de fluture expus într-o vitrină, dar nu avu timp să se îngrijoreze pentru că ducele o trase de mână destul de tare pentru a o face atentă. Întoarse capul chiar când vicarul îl felicita pe duce apoi i se adresă ei.

— Vă doresc multă fericire, Alteță.

Joy așteptă ca soțul ei să răspundă. După o lungă tăcere ridică ochii spre el. Alec dădu din cap spre vicar, care o privea răbdător. Ducele își strecură brațul în jurul ei și se aplecă.

— Scottish?

Sunetul intim al numelui ei pronunțat în șoaptă îi transformă sângele în miere caldă. Îndrăzni să-l privească.

— Cu tine vorbește. Ești o ducesă acum.

Simțind cum obrații i se fac roșii ca focul, își feri ochii și murmură:

— Mulțumesc.

— Oh! Ce zi minunată! Lady Agnes își croi drum pe lângă viconte oprindu-se la distanță de un nas de Joy. Ce păcat că familia ta nu a putut fi aici. Își flutură batista prin fața lui Joy, apoi se aplecă mai aproape, expresia de pe chip devenindu-i brusc feroce. Cine sunt, draga mea?

— Alteță, o corectă ducele pe un ton dur și rece, brațul lui strângând-o protector pe Joy.

Veni rândul lui Lady Agnes să facă un pas înapoi. Joy era convinsă că oricine altcineva ar fi alergat din biserică mâncând

pământul dacă i s-ar fi vorbit pe un astfel de ton. Lady Agnes avea obrazul mult mai gros.

— Păi – păi, firește. Iartă-mă, Alteță, știu cât de deprimantă poate fi o nuntă, nu-i așa, Henry dragă? Am măritat trei fete.

— Le-ai cumpărat soți, îi spuse contele Downe lui Seymour într-o șoaptă ușor de auzit.

Lady Agnes nu-i dădu atenție pentru că continua să trângănească.

— Și n-a trecut așa de mult timp de când eu însămi m-am căsătorit.

— Patruzeci de ani cel puțin, mârâi Downe.

— Bineînțeles, familia mea a fost prezentă la ceremonie, iar mama...

— Dragonul, spuse contele cu vocea lui amețită de coniac.

— A încercat să-mi domolească nervozitatea, dar acum, mama ta nu este aici, nu-i așa, draga – Alteță?

Lordul Henry trebuie să fi observat ochii ducelui devenind furioși ca ai unui pirat pregătit de atac, pentru că trase de brațul soției sale, iar celelalte două prietene începură să se retragă cu spatele pe interval.

— Este o nuntă intimă. Puteți pleca pe ușile acelea. Ducele arată cu capul spre intrarea în biserică.

— Ei bine, nicioda...

— E timpul să ne retragem. Lordul Henry își trânti mâna peste gura soției trăgând-o după el pe interval, bombănelile ei indignate fiind înăbușite de palma lui.

Doar când ușile se închiseră în urma lor își întoarse ducele privirile spre Joy. Arăta mai îmblânzit.

— Trebuie să semnăm în registru. Apoi îți promit că vom pleca de aici cât mai repede posibil.

— Alteță?

— Alec.

— Alec, repetă ea sunetul numelui lui făcând ca inima să-i bată mai repede. Poftim. Îi întinse inelul. Mă tem că-l voi pierde.

Alec se uită la palma ei desfăcută; inelul lui era atât de mare, încât îi ocupa o parte mare din mână. Îl luă și și-l puse

pe deget.

— Îți voi oferi un alt inel cât mai curând posibil.

— Nu am nevoie de unul dacă...

— Ești ducesa de Belmore. Vei avea un inel potrivit cu poziția ta socială. Îi luă brațul și o conduse spre altar. Joy sperase că-i va dăruia un inel; îi va aminti că ceea ce se întâmplase nu era un vis. Un inel era ceva real, ceva ce putea atinge și ține în mână, ceva care să arate lumii că erau căsătoriți.

Au urcat treptele spre altar, apoi au luat-o spre dreapta, lângă amvon, unde un preot îi aștepta cu peniță și cerneală. Scrise ceva, apoi întoarse registrul spre ei. Joy se uită la înscirarea făcută:

Alteța Sa, Alec Gerald David John James Mark Castlemaine, Duce de Belmore, din parohia Belmore, și Joyous Fiona MacQuarrie din Dervaig, Scoția, protestantă, au fost căsătoriți în biserica Cropsey prin autorizație, astăzi, treizeci decembrie din anul 1813

de mine, Jonathan Potsworth, vicar

Căsătoria s-a celebrat între noi.

Preotul îi întinse ducelui penița. Acesta semnă, apoi înmuie penița în cerneală și i-o înmână lui Joy. Mâna ei tremura ca o creangă de mestecăn în bătaia vântului. Mai că era tentată să-și apuce încheietura cu cealaltă mână ca să poată semna citeț. Trase adânc aer în piept și semnă. Apoi soțul ei întinse tocul prietenilor săi să semneze ca martori. Vicontele semnă apoi se întoarse spre duce felicitându-l și, galant, îi ură multă fericire lui Joy. Îl plăcea acest om. Așa nervos și plin de neastâmpăr cum era, avea ochi blânzi și un zâmbet sincer.

— Te rog, Alteță, spune-mi Neil. Sunt sigur că vom deveni prieteni foarte buni.

— Mulțumesc. Neil să fie, dar va trebui să-mi spui Joy^[3].

— Un nume ales cu siguranță de zei și foarte potrivit. Îi sărută mâna și zâmbi.

Între timp contele se legăna deasupra registrului.

— Seymour, ține de asta să nu se mai miște.

Cei trei se întoarseră și priviră la conte. Joy nu credea că e posibil, dar acum Downe era și mai beat ca înainte. Neil își luă

prietenul de umăr și îl sprijini pentru a-i menține echilibrul, fiind atent să nu-l apese prea tare pe brațul rănit. Contele își puse brațul în eșarfă pe registru și trase o mângălitură pe jumătate de pagină, de-a curmezișul..

Își îndreptă spatele, se clătină puțin apoi îi aruncă o privire lascivă lui Joy continuând să se balanseze.

— Eu sunt Richard, și aș vrea să-ți sărut mai mult decât mâna.

Brațul lui Alec se încordă iar ea se uită în jos la mâna lui. Un pumn albit din cauza strânsorii. Ridică ochii. Fața lui nu se schimbă, nu arăta deloc îngrijorat. Pumnul lui îi dovedea că fața lui mințea.

O secundă mai târziu Richard dădu ochii peste cap și se prăbuși peste o coloană. Singurul lucru care îl mai ținea în picioare era vicontele.

— Mai bine îl duc într-o cameră înainte să leșine. Bețivanul ăsta e în stare să leșine în biserică. Îl apucă pe conte de brațul sănătos.

— Vreau să beau. Richard se scotoci prin haină. Unde e coniacul meu?

— S-a dus. Neil îl ajută să facă cei câțiva pași până la ușa laterală.

— Așteaptă. Richard își înfipse călcâiele în covor. Nu se poate ca Belmore să ne abandoneze aici. Își trase brațul din mâna lui Seymour și se întoarse spre ei aruncându-le un rânet insolent. Ce va spune lumea?

— A aranjat să împrumutăm caii lui Hobson, îi spuse Neil. Plecăm spre Londra mâine dimineață. I se adresă lui Joy. Îți doresc o călătorie plăcută, Alteță. Știu, e destinul. Soarta te-a ales pe tine, iar acum totul este în ordine. Privi spre duce. Chiar dacă Belmore refuză să creadă asta.

— Am nevoie de o afurisită de băutură!

— Tacă-ți gura, Downe. Ești într-o biserică, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu cred în Dumnezeu. Singurul lucru bun pe care l-a făcut vreodată e coniacul. Își smulse brațul din strânsoarea vicontelui.

Neil îl apucă din nou și îl ajută să iasă din biserică.

— Întotdeauna e așa? întrebă Joy.

Alec se uită la ea, apoi își îndreptă din nou privirile spre ușă.

— În ultimul timp. Nu obișnuia să fie așa. Oamenii se schimbă. Îi luă brațul. Caleașca așteaptă.

— Stai puțin, te rog. Unde e Beezle? Joy privi în jur alarmată.

— La Henson.

— Lacheul tău?

— Al nostru.

S-au îndreptat spre ieșire, apoi direct spre caleașcă unde Henson deschise imediat ușa și coborî scările. Beezle îi atârna de spate și mesteca fericit din coada de păr a lacheului.

— Alteță, spuse el făcând o plecăciune de parcă ar fi fost ceva normal ca un castor să-i fie lipit de spate ca o lipitoare.

Joy îl smulse pe Beezle de pe spatele lui.

— Mulțumesc, Henson, că ai avut grijă de el.

— Desigur, Alteță.

Joy se uită la lacheu. Părul îi ieșise afară din panglica cu care fusese legat. Își privi slujitorul. Dormea în brațele ei, dormea inocent. Joy îl lăsa în pace pentru că știa cât era de fascinat de păr și îi permise lacheului să o ajute să urce. Soțul ei strigă câteva porunci în timp ce ea se așeză pe scaun și-l puse pe Beezle lângă ea. Ducele urcă și el, iar peste câteva minute porniră la drum.

*

Peste patru ore lungi și relativ tăcute, caleașca încetini, se întoarce și o porni la trap printr-o poartă păzită urmând o alee lungă, mărginită de ulmi maiestuoși. Joy urmări curioasă, fără să spună nimic, cum trecură de ulm masiv după ulm masiv.

Își studiase soțul în timpul ultimei ore de tăcere neîndrăznind să mai întrebe dacă se apropiau – păruse cam iritat după a șasea oară – încercând să ghicească cât mai aveau de mers până la Belmore Park. Spre încântarea ei el se oferă să-i dea această informație după ce lăsară în urmă ultimul sat

pitoresc. Belmore Park este chiar după acest sat, îi spuse el.

Joy își lipise nasul de fereastra rece pentru a urmări casele cu acoperiș de lemn și căsuțele țuguiate cu acoperiș de paie. Zări un pârâiaș mărginit de aluni. Au trecut la trap pe lângă o biserică albă și înaltă, cocoțată pe un deal lângă care crescuse un gherghin a cărui crengi erau retezate. Fum negru se ridica spre cerul de iarnă de la o potcovărie neacoperită unde o căruță veche și încărcată stătea nereparată lângă un zid pătat de vreme. Căinii satului își lătrară tare și continuu ocările când traversară pășunea unde un grup de copii încetară jocul și priviră cu respect și teamă la caleașca ducelui.

Se scurse aproape o oră de când lăsaseră în urmă copiii satului să-și continue jocul de-a baba oarba, și fiecare minut trecut de atunci păruse o eternitate mai ales că Joy era atât de nerăbdătoare să-și vadă noul cămin.

Cu chipul încă lipit de fereastră zări ceea ce părea să fie o apă sticloasă pe deasupra coroanelor înalte ale plopilor. Își înclină capul, dorind să vadă mai bine, dar caleașca înconjură un zid jos, apoi întoarse spre niște porți de fier împodobite cu blazonul ducelui. O bătaie de inimă, și o casă uriașă se ivi în fața ochilor ei măriți de uimire.

Au oprit în fața unui portic cu coloane înalte și a unor trepte de calcar de culoarea untului și balustrade groase din piatră gravată care îmbrățișau treptele ca niște brațe primitoare. Se văzu o scurtă mișcare în lămpile înclinate care mărgineau enormele uși lustruite. Acestea s-au deschis, și un iureș de lachei în livrea verde și aurie au coborât pe trepte..

Întâmpinată cu toată pompa și ritualul acordat unui monah cuceritor, își zise Joy, urmărind lacheii aliniindu-se ca niște paznici de-o parte și de alta a scărilor. Joy se așteptă ca în fiecare clipă să sune și trompetele, în schimb, ușa caleștii se deschise iar soțul ei, stăpânul conacului, coborî, apoi se întoarse să o ajute. Ea își puse mâna în a lui și se opri. Doar atingerea mâinii lui îi făcea inima să-i zvâcnească în piept.

— Acesta este căminul nostru, Belmore Park. În vocea ducelui se simțea mândrie, prima emoție pe care Joy își dădu seama că nu încercă să o ascundă.

Ridică privirea și rămase cu gura căscată. Copleșită de respect își lăsă capul pe spate pentru a putea cuprinde cu ochii întreaga glorie a noului ei cămin.

Clădirea avea trei etaje și era construită în întregime din piatră albă având ceea ce părea peste o sută de ferestre cu sticlă plumburie. Și ferestrele Castelului Duart aveau astfel de sticlă dar nu se comparau cu acestea fiind mult mai mici, niște deschizături în formă de arc în camera din turn unde locuise ea. Sticla la fel de rustică și veche ca și castelul era groasă și neclară din cauza aerului sărat al mării. Însă aici era așa de multă sticlă cristalină încât la o primă privire ferestrele arătau ca niște diamante încrustate în piatră albă. Se întrebă cum va arăta această casă primăvara când soarele va străluci pe toată această sticlă. Aproape ca o vrajă magică – mii de stele scăpărând în lumina zilei.

— E incredibil. Ochii ei însuflețiți studiau fațada și cele patru arcade ascuțite care ieșeau în afară dând impresia de adâncime.

— A fost construită de Sir John Thyme, după ce casa originală a ars până în temelii. Vezi balustrada de-a lungul acoperișului?

Joy îi urmă cu privirea mâna până la linia acoperișului unde un grilaj ornamentat mărginea acoperișul plat.

— Și acele bolți și hornuri?

Ochii ei fură atrași de bolțile mărunte, fiarele heraldice, și hornurile exotice care creau imaginea bizară a scheletului metalic al unui dans conturat pe cer. Numără paisprezece hornuri minuțios schițate, cu turnulețe decorative deasupra cărora fiare sălbatice se ridicau pe picioarele dinapoi. Paisprezece vizibile doar în partea din față a casei!..

— Acele clădiri cu acoperișurile boltite sunt mici săli de bal care pot fi folosite pentru dineuri și banchete.

— Dineuri? Pe acoperiș?

— Priveliștea este destul de plăcută.

Consternată, se mulțumi doar să-l privească cu ochi mari. După o clipă se uită din nou la acoperiș. Destul de plăcută? Ar fi pus pariu pe orice că de pe acoperișul acela ar fi văzut până

în Scoția.

O conduse pe trepte în sus, pe lângă lacheii înțepeniți care le străjuiau și pășiră în hol. Stomacul i se strânse la vederea splendorii care o întâmpină. Privirea ei surprinsă urmă podeaua din plăci de marmură până la scară, apoi sus, și mai sus spre o galerie cu o balustradă din bronz cu înflorituri complicate. Coloane ornamentale din ghips se înălțau... și se înălțau... și se înălțau până la tavanul pictat, înconjurat de alte decorațiuni din ghips și ferestre înalte din sticlă.

— E pictat.

— Hmm?

— Tavanul. Arată ca o veche pictură în ulei.

Ducele îi urmări privirea.

— Oh, aceea! spuse el. Ca și cum ar fi spus: „Oh, vechitura aceea?”

— Personalul așteaptă.

Joy se întoarse și privi în spatele ei spre centrul imensului hol, unde un mare număr de servitori – cel puțin o sută presupuse ea – așteptau să-și aducă omagiul stăpânului lor, soțului ei. Intrând în panică, Joy se uită la el. Părea să nu dea nicio importanță faptului că o conducea să-i prezinte o sută de oameni.

Ea, care nu-ți putea aminti nici măcar o incantație, va trebui să țină minte toate numele lor? În ce năzdrăvănie mai intrase de data asta – și fără măcar să-și folosească puterile magice. Șopti:

— Oh, Sfinte Sisoe.

El se opri, se uită la ea cu o expresie nedumerită.

— S-a întâmplat ceva?

— Cum o să-mi aduc aminte de numele lor?

— Numele lor? Îi aruncă șirului lung de servitori o privire rapidă. Sunt servitori. Angajați de mine. Nu e nevoie să le cunoști numele.

— Cum să nu!

— De ce?

— Pentru că sunt oameni.

— Firește că sunt oameni, dar în primul și în primul rând

sunt servitori.

— Aha, înțeleg, spuse ea deși nu înțelegea mai nimic. I se părea o dovadă de cruzime să se gândească la ei ca servitori și nu ca oameni. Schimbă tactica, sperând ca el să priceapă punctul ei de vedere.

— S-au născut în pozițiile pe care le ocupă acum?

— De fapt, unii dintre ei da. Este o onoare să fii angajat de ducele de Belmore. Sunt bine plătiți și au prestigiul de a putea spune că lucrează la Belmore.

— Și ce să spun eu dacă trebuie să vorbesc cu unul din ei? Alo, tu? Servitor? Apoi nu se putu abține să nu murmure: sclav?

— Nu fi ridicolă, se răsti el. Întreabă-i doar numele și spune-le ce să facă.

Joy trase adânc aer în piept și își mușcă buza. Acum mai reușise să-l și enerveze. Oftă și își urmă soțul care înainta cu spatele drept spre capătul șirului. Cât timp erau încă la o anumită distanță ca să nu poată fi auziți, îl apucă de braț.

— Alec?

— Poftim?

— Face parte din datoriile mele de ducasă... adică... eu va trebui să conduc toată casa asta?

— Există o menajeră, doamna Watley. Ea și Townsend, majordomul, se ocupă de treburile acestei case.

Oftatul ei de ușurare a fost atât de tare încât și-ar fi putut găsi ecoul în scenele de frescă din viața lui Iulius Cezar.

— Vino, îi vei cunoaște pe Watley și Townsend mai întâi. Sunt la locurile lor de onoare din capul șirului.

Senzația ei de destindere a fost de scurtă durată. Întâlnirea aceasta se desfășura conform unui protocol rigid, iar Joy era convinsă că ritualul era același de mai multe generații.

— Permiteți-mi să v-o prezint pe Alteța Sa, ducesa de Belmore. Aceasta este doamna Watley.

Doamna Watley arăta ca o prună uscată. Umerii îi erau drepti ca la un militar de carieră. Buzele i se făcură și mai subțiri, o ispravă pe care Joy ar fi crezut-o imposibilă, și privi de sus la ducasă – avea cel puțin un metru optzeci – de parcă

ar fi considerat într-un mod foarte serios că-i lipsește ceva.

— Și Townsend.

Majordomul semăna cu un nobil – un conte sau un marchiz poate. Părul alb îi dădea o înfățișare distinsă, avea trăsături patriciene, era îmbrăcat în haine negre și o cămașă albă atât de apretată încât ar fi trebuit să se fi îmbrăcat cu ajutorul unui valet experimentat. Dădu din cap o dată, ochii lui cenușii întâlnindu-i pe ai ei pentru o scurtă clipă apoi își întoarse privirile spre un loc aflat undeva peste umărul ei drept.

Încet și-au continuat drumul de-a lungul șirului de servitori, fie majordomul fie menajera prezentându-i pe rând noii ducese de Belmore. Joy încercă să găsească o trăsătură distinctă fiecărui servitor care să o ajute să-și amintească cine anume era. Singura pe care știa că și-o va aminti era o tânără scundă și brunetă a cărei nume era Polly și care avea cel mai încântător și prietenos zâmbet dintre toți cei prezenți. Ea și bucătăreasa au fost singurele care au riscat să schițeze un zâmbet.

— Doamna Watley te va conduce în camerele tale unde te vei putea odihni până la cină. Ordinul odată dat, Alec se întoarse și dădu să plece.

— Alec?

El se opri și se răsuci spre ea.

— Unde mergi?

După expresia de pe fața lui ai fi crezut că-i ceruse sângele, până la ultima picătură. După un moment de gândire binevoi să-i răspundă.

— Este necesar să mă întâlnesc cu intendentul meu. Am fost la Londra timp de două luni, iar afacerile de aici au rămas neglijate.

— Oh. Simțindu-se nesigură și deloc în elementul ei, Joy își urmări soțul întorcându-i spatele și depărtându-se, abandonând-o în ghearele severei doamne Watley.

— Dacă Alțeta Sa binevoiește să mă urmeze, îi voi arăta camerele sale.

Ordinul a fost rostit pe același ton concis, cerând supunere ca și cel folosit de Alec, indicând că nimeni nu poate să

îndrăznească să facă altceva decât să-i dea ascultare.

Ridicând ușor din umeri, Joy o urmă pe scări în sus, studiind felul în care spatele ei rămânea țeapăn ca un băț. Era îmbrăcată într-o rochie neagră apretată, bine strânsă în talie, cu o urmă aproape invizibilă a unei batiste albe dantelate ieșind afară într-o parte din cordonul lat și negru. Semnul distinct al unei menajere – inele argintii cu chei atârându-i la talie – zornăiau și zdrăngăneau cu fiecare pas hotărât pe care îl făcea pe venerabilele trepte ale casei opulente care devenise noul cămin al lui Joy.

Gândurile zburându-i la zurgălăi și clopoței, Joy își ridică fustele, mări pasul și începu să-și lege capul în ritmul acelor chei muzicale, fredonând în minte o baladă veselă în timp ce ochii ei vioi absorbeau fiecare detaliu al luxului care o înconjura. În stânga o arcadă servea drept loc special pentru o veche vază orientală. În dreapta se afla o urnă verde și aurie din porțelan, la fel de mare pe cât era Lady Eugenia de măruntă.

Au traversat o galerie ce părea fără sfârșit, plină de prețioase portrete în ulei reprezentând cu siguranță toți Castlemaine-ii născuți pe acest pământ. Încă trei întoarceri, încă două coridoare, cinci sau cam așa ceva de cotituri și au ajuns în sfârșit într-un hol lung și lat cu mai multe uși bogat aurite. Continuându-și drumul de-a lungul holului, Joy privi spre tavanul ornamentat în ghips așteptându-se să vadă o nouă frescă.

Nu exista. Însă formele de ghips se potriveau perfect cu desenele de pe covor. Tot mai des zărea imaginea blazonului ducal imprimat într-un model – un tavan Belmore și un covor Belmore.

Doamna Watley se opri brusc, fustele ei țepene foșnind ca frunzele în bătaia vântului de vară. Desprinsă de la brâu unul din cele cinci mari inele cu chei, găsi cheia potrivită după un scurt moment de gândire și descuie ușa.

— Apartamentul Alteței Sale.

Joy păși într-o cameră imensă acoperită cu lambriuri încrustate cu frunze aurii. Străduindu-se să nu caște gura, își

dezlegă panglicile pălăriei și o lăasă să i se legene de degete. Asta ca să nu-i ceară doamnei Watley să o piște ca să se trezească. Așa ceva nu putea fi real.

Un birou frumos din lemn de trandafir cu un scaun din același material se afla în spatele fotoliilor de lână cămin. Decorat cu zei romani sculptați în marmură trandafirie, căminul ocupa jumătate de perete. Totul în cameră era trandafiriu și auriu, chiar și patul cu baldachinul înalt drapat cu un brocart mățos în aceleași culori și legat cu ciucuri grei și mățoși. Privirea ei curioasă urmări liniile patului înalt, trecând de baldachin până ajunse sus spre tavan.

Era pictat.

— Acesta este dormitorul. Doamna Watley apăsă un panou în perete iar o ușă se deschise dezvăluind o încăpere plină de oglinzi tăiate oblic. Dincolo este baia.

Joy își aruncă pălăria pe un mic scăunel tapițat și o urmă, scoțându-și mânușile în timp ce traversa podeaua de marmură a dormitorului și aruncă o privire de după un colț al oglinzii. Mânușile căzură la podea. Întreaga încăpere era din marmură trandafirie – podeaua, pereții, chiuvetele și cada, care era scufundată în podea ca un bazin roman, iar un perete de oglinzi era mărginit de draperii de mătase cu trandafiri aurii pictați de mână.

Tocurile doamnei Watley țâcăniră pe podeaua de marmură și cu un gest asemănător cu cel de a ține în mână un șobolan mort, deschise o altă ușă.

— Aici este toaleta. E o Bramah. Ușa se închise trântindu-se, mai înainte ca Joy să zărească ceva din interiorul acelei camere.

Doamna Watley mășălui înapoi în dormitor. Joy presupuse că i se cerea să o urmeze.

— Voi trimite pe cineva să vă aducă lucrurile, Alteță, iar o cameristă va sosi imediat ca să vă ajute cu baia. Ridică un ceas care îi atârna la piept. Cina se servește la ora nouă, întotdeauna. Mai sunt câteva ore până atunci. Alteță Sa s-ar putea odihni.

Joy clipi surprinsă, apoi își dădu seama că are douăzeci și unu de ani, e o ducesă căreia i se va spune Alteță până la

moarte și tocmai i se ceruse să tragă un pui de somn.

— Alteța Sa mai are nevoie de ceva?

Joy clătină din cap.

— Foarte bine. Menajera deschise ușa și se opri. Alteței Sale, ducelui de Belmore îi place să servească cina la timp. Exact la ora nouă. O tradiție Belmore. Și după această poruncă – sau avertisment, Joy nu era sigură care din ele – ușa se închise.

Joy expiră aerul din plămâni și se roti prin cameră, ochii ei însuflețiți observând fiecare detaliu impresionant al încăperii. Amețită de atâta entuziasm se prăbuși ca un puf pe patul moale, trecându-și mâinile peste frumoasa cuvertură de brocart, simțind fiecare împunsătură mătăsoasă. Se ridică cu grijă pe marginea patului, lăsându-și picioarele să se bălângăne lângă scăunelul acoperit cu catifea, apoi țopăi de câteva ori pentru a-i testa moliciunea.

— Oh, Sfinte Sisoe, șopti ea și pe urmă chicoti.

Își plimbă o mână pe căpătâiul aurit și atinse căptușeala de catifea trandafirie, iar cealaltă mână i se afundă într-o pernă atât de moale și înfoiată, că i se păru că atinge un nor.

Se auzi o bătaie în ușă, iar ea sări de pe pat de parcă cineva ar fi înțepat-o cu un ac, aranjându-și fustele înainte de a rămâne țeapănă, umerii mici trași spre spate, bărbia înălțată și ușor într-o parte – era poza ei de ducesă – și spuse cu voce adâncă.

— Intră. Din nefericire vocea i se sparse, distrugând complet încercarea ei de a suna regal. În cameră intră Henson cu Beezle atârându-i din nou la spate.

— Animalul dumneavoastră, Alteță.

Joy alergă spre el și își smulse slujitorul de pe sârmanul om. Coada lui Henson era din nou neîngrijită, doar că de data asta panglica aurie fusese roasă până nu rămăseseră din ea decât niște franjuri. Privi în jos spre Beezle aflat în brațele ei, mestecând vesel, fire aurii atârându-i din gură ca niște mustăți umede.

— Mulțumesc, Henson. Apucă firele și încercă să le tragă afară din gura lui Beezle. Acestea ieșeau, iar ea le înfășură în jurul mâinii până când trase atât de tare, încât Beezle își

dezveli dinții, oprind panglica în gura lui. După o scurtă luptă decisivă, Joy renunță și îl puse jos pe covorul gros. El se îndreptă clătinându-se spre o canapea din catifea trandafirie, urcă, și mestecă, mestecă, mestecă până înghiți lacom întreaga bucată de panglică. Botul ascuțit căzu brusc pe lăbuțele cu pete negre.

— Camerista dumneavoastră, Alteță. Henson făcu un pas lateral, iar în cameră se năpusti o Polly foarte agitată, încercând să facă o reverență cu brațele pline de haine și să-și înăbușe zâmbetul strălucitor, amândouă în același timp. Nu-i prea reuși niciuna și scăpă hainele pe podea, un zâmbet larg încrețindu-i obraji roșii. Oftând, Henson închise ușa în urma lui.

— Doamna Watley a spus că voi fi camerista Alteței Sale până când Alteța Sa va putea angaja pe cineva cu mai multă experiență și mai potrivit pentru Alteța Sa. Polly se aplecă să ridice halatul și alte mărunte articole de îmbrăcăminte, le așeză pe o canapea și se întoarse spre Joy. Mâinile îi erau împreunate în fața ei și tremurau de nervozitate.

Joy privi capul plecat al lui Polly.

— Ai mai fost vreodată camerista unei doamne?

Fata se îndreptă, fără să mai zâmbească. Părea că încearcă să arate la fel de serioasă și ursuză ca și doamna Watley.

— Am ajutat când au fost oaspeți la conacul Belmore iar mătușa mea a fost camerista mamei Alteței Sale, Alteță.

— Aș vrea să faci ceva pentru mine, Polly.

— Da, Alteță? Polly își frământă buza de jos.

— Vrei să încetezi să mă tot numești Alteță „te rog? Cel puțin când suntem singure?

Zâmbetul strălucitor reveni.

— Da, doamnă.

Joy îi zâmbi și ea.

— Mulțumesc. Și nu voi avea nevoie de cineva cu mai multă experiență. Tu ai mai multă experiență ca mine – n-am mai avut niciodată o cameristă.

— Niciodată? Ochii albaștri ai lui Polly se făcură cât roțile de cașcaval. Dar sunteți ducesă!

Joy izbucni în râs.

— Nu știu cum e să fiu ducesă, Polly. Nici măcar n-am cunoscut una.

— Păi, vă pot eu învăța câte ceva, doamnă. Dintr-o dată Polly parcă mai crescuse cu câțiva centimetrii. O ducesă stă întotdeauna foarte dreaptă – își lovește ușor bărbia – cu capul ridicat foarte sus, apoi privește în jos de-a lungul nasului ei nobil. Fata începu să se uite cruciș în timp ce încerca să-i demonstreze cele spuse.

Joy râse.

Ochii lui Polly reveniră la locul lor și ea îi zâmbi lui Joy cu gura până la urechi. La fel de brusc cum apăruse zâmbetul, ea se strădui să-l ascundă.

— Te rog, nu face asta, spuse Joy.

— Ce, doamnă?

— Nu-ți ascunde zâmbetul.

Polly respiră ușurată.

— Oh, doamnă, mulțumesc. Doamna Watley mă ceartă mereu pentru că zâmbesc. Spune că arăt ca prostul satului, că tot zâmbesc și râd de parcă mințile mi-au plecat în vacanță la Bath.

Joy râse din nou.

— Spune că de sute de ani servitorii de la Belmore au fost – Polly își ridică bărbia, așa, ca doamna Watley, iar vocea îi deveni tăioasă și autoritară – distinși. Spune că ar trebui să fiu ca mătușa mea.

— Mătușa ta e o persoană distinsă?

— Nu.

— Atunci înțeleg că mătușa ta nu zâmbește.

— Nu, doamnă, nu zâmbește, dar nu pentru că nu ar fi de treabă. Și-a pierdut dinții din față pe când avea doisprezece ani și de atunci nu a mai zâmbit. Polly îi surâse veselă.

— Nu o condamn.

— Nici eu, spuse Polly chicotind, apoi parcă dându-și seama dintr-o dată în compania cui își permitea să râdă, deveni solemnă. Doriți să faceți o baie? Vă pot lua hainele ca să le curăț. Alteța Sa i-a spus doamnei Watley că lucrurile

dumneavoastră au fost furate. Ce îngrozitor, doamnă? Au fost tâlhari?

Joy simți cum roșește.

— Nu.

— Oh, sunt atât de ușurată! Vă imaginați ce-ar fi fost să vă atace tâlharii? Am citit o carte despre niște tâlhari care au capturat o sărmană tânără, i-au furat toate lucrurile, apoi au dus-o, cerând răscumpărare pentru viața ei. Și câte n-au încercat să-i facă, ahhhh, a fost înfiorător! Până când căpetenia tâlharilor a intrat în tabăra lor călare pe armăsarul său negru și a luat-o sub protecția lui. S-au îndrăgostit și s-au căsătorit pentru că de fapt el era un conte acuzat pe nedrept că și-ar fi ucis tatăl. Partea aceea a fost foarte romantică.

— Ce fel de carte era?

— Una pe care o citea bucătăreasa.

— Pare interesantă.

— Este într-adevăr. O clipă Polly păru încurcată, ochii ei mișcându-se în stânga și în dreapta, apoi se aplecă mai aproape de Joy și șopti: e un roman romantic.

— Înțeleg. Joy tăcu apoi întrebă: Și asta e ceva rău?

— Oh, nu! Unii spun că nu sunt decât niște aiureli, dar eu cred că n-au citit niciodată unul, așa că nu știu despre ce vorbesc. Povestirile sunt mai delicioase decât – camerista căzu pe gânduri apoi ochii ei se luminau –, decât căpșunile proaspete cu frișcă.

— Mi-ar plăcea să o citesc și eu. O mai are bucătăreasa?

— Bănuiesc că da, doamnă. Voi încerca să vă fac rost de ea. Dar dacă nu pot, mai am altele trei. Iar bucătăreasa citește acum una despre un duce.

— Cred că aceea mi-ar plăcea și mie. Joy zâmbi, la fel făcu și Polly, apoi amândouă au început să râdă.

O clipă mai târziu Polly ridică hainele pe care le aduse și i le arătă.

— Croitoreasa va veni mâine, dar doamna Watley mi-a spus să vă aduc astea. Întinse pe pat un halat și o cămașă de noapte. Acum caută ceva ca să îmbrăcați pentru cină.

Joy știa că putea vrăji hainele, era punctul ei forte. Dar cum

va putea explica miraculoasa lor apariție? Privi la rochia pe care o purta.

— Dacă ai putea să-mi cureți puțin rochia asta, aş putea-o îmbrăca și pentru cină.

— Oh, nu, doamnă! Cina este întotdeauna în ținută de seară. Există destule rochii în garderoba conacului pentru a îmbrăca întreg ținutul Wiltshire. Și apoi, fiind noaptea nunții, și... Polly roși, aruncându-i o privire timidă, apoi dispăru în bale.

Joy începu să se dezbrace cu gândul la cuvintele cameristei. Nu-i trecuse prin cap ce se va întâmpla în această noapte. Fusesse prea preocupată de faptul că era ducesă și prea nerăbdătoare să-și vadă noul cămin.

Noaptea aceasta va fi noaptea nunții lui Alec. Gândul îi făcu pielea de găină și brusc i se făcu frig. Îmbrăcând halatul reflectă la ce atrăgea după sine o noapte a nunții. Trecură cam două minute înainte să-și dea seama că mai mult ca sigur Alec o va săruta din nou. Pe față îl apăru un zâmbet poznaș, apoi chicoti punându-și brațele în jurul ei și închizând ochii visători.

Dacă era ceva ce mintea ei putea să-și reprezinte la fel de clar ca și ferestrele cristaline ale conacului Belmore, acela era imaginea soțului ei sărutând-o, strângând-o la piept, gustându-l, simțindu-i gura alunecând peste pielea ei, vocea lui șușotindu-i în ureche: „Mărită-te cu mine, Scottish... Mărită-te cu mine...”

Iar acum erau căsătoriți. Ce termen ciudat. Actul în sine însemna că și emoția era prezentă? Spera că da, spera că va crește dacă va veghea asupra ei. Visa să fie iubită, voia ca Alec să simtă același lucru pe care îl simțea ea când se afla în preajma lui. Voia să însemne ceva pentru el, să-l umple de vrajă, iubire și zâmbete, pentru ca să nu mai trebuiască să se ascundă.

— Baia e pregătită, doamnă.

— Oh, bine.

— Mă duc să curăț aceste haine și să vă aduc rochia pentru cină. Polly luă îmbrăcămintea lui Joy. Mai aveți nevoie de

ceva?

— Nu mulțumesc.

Camerista închise ușa în urma ei, iar Joy dădu să-și scoată halatul dar privirea ei surprinse în oglindă imaginea celeilalte uși.

Ce este un Bramah? Strânse cordonul halatului și se îndreptă spre ușă. Mânerul ca și toate celelalte mânere pe care le văzuse până acum avea gravat pe el blazonul ducal. Deschise ușa și privi în mica încăpere.

Se vedea un scaun jos, scopul lui fiind evident, dar se afla așezat pe un vas de porțelan pe care erau pictate violete, trandafiri roz și o menajerie de păsări. Joy îl studie atentă, așteptându-se să vadă obișnuita groapă neagră ca și cea de la Castelul Duart. Însă vasul acesta conținea puțină apă.

Ca să vezi! Ușor nedumerită, ridică ochii, urmărind cu privirea o țeavă de bronz care ducea la un alt vas aflat deasupra capului ei. Avea un mâner de bronz, singurul fără blazon pe care îl văzuse, coborând în jos, invitând să fie tras.

Așa că Joy trase.

— Oh, Sfinte Sisoe..

Apa se revărsă în vas cu vuietul zbuciumat al valurilor care se izbesc de țărm. Se roti, apoi dispăru în groapă scoțând sunetul tânguitor al zânei prevestitoare de rele. O clipă mai târziu în cameră era liniște.

Joy se holbă, apoi își acoperi gura cu mâna și chicoti. Trase din nou de mâner, urmărind fascinată modul de funcționare a acestui Bramah.

Zece minute și douăsprezece gâlgâituri ale jetului de apă mai târziu, Joy lăsă să-i cadă halatul pe podeaua de marmură a băii și intră în cada adâncă. Apa era caldă și înmiresmată și era de parcă ar fi stat în paradis. Două uriașe mânere de bronz în formă de delfini și un robinet din același metal erau montate în zidul de deasupra căzii. Întoarse unul și apa rece se revărsă din gura delfinului. Îl întoarse pe al doilea, și apa fierbinte țâșni afară. Potrivind ambele mânere așa ca apa să fie caldă, își scoase agrafele din păr lăsând apa să-i ude capul.

Nici în cele mai nebunești și încântătoare vise ale ei nu-și

imaginase ceva atât de divin. După câteva minute de bălăcit decadent, se lăsă pe spate complet relaxată și închise ochii, lăsând apa caldă să-i cuprindă tâmpilele, bărbia închipuindu-și că sunt buzele lui Alec. Peste două minute romantice și liniștite de relaxare, ochii i se deschiseră brusc și se ridică în cadă, amintindu-și dintr-o dată încă ceva în legătură cu noaptea care venea. Ceva ce trebuia să facă.

În noaptea aceasta va avea loc Armaghedonul ei, și nu avea nicio legătură cu săruturi, iubire, sau atingeri intime. Trebuia să-i spună că e vrăjitoare. Perspectiva era mai înfiorătoare ca o afurisenie. Era noaptea nunții ei – momentul cel mai incitant și minunat din viața oricărei fete – însă pentru Joy era și momentul revelației. Oricât de mult o îngrozea gândul acesta, știa că trebuia să-i spună lui Alec exact ce era ea, înainte de a deveni intimi. Trebuia să-i ofere șansa de a refuza, și spera cu tot optimismul din inima ei că el nu o va refuza.

Se măritase cu el pentru că dorea să-i fie soție, să umple golurile pe care le zărise în sufletul lui. Avea atât de mare nevoie de ea chiar dacă el nu-și dădea seama, însă acum trebuia să fie sinceră cu el. Nu putea să înceapă cu o minciună această căsătorie.

Mâna ei se scufundă în apa plină de aburi și apucă un săpun parfumat, gravat cu blazonul Belmore. Se săpuni energic pe brațe și gât, frecând și curățând de parcă ar fi putut îndepărta prin spălare ceea ce era, ca să nu trebuiască să înfrunte încercarea care o aștepta și să riște să greșească din nou.

CATASTROFA
„Ești strâns legat de calamitate.”
Romeo și Julieta, William Shakespeare

CAPITOLUL 8

Joy era în întârziere. Alergă de-a lungul încă unui coridor fără sfârșit și auzi ceasul bătând sfertul de oră. Oriunde mergea dădea peste ușă aurită lângă ușă aurită și coridor lung și elegant urmat de un alt coridor lung și elegant. După spusele lui Polly salonul pentru cină se afla la parter, așa că Joy își părăsi camera crezând că are suficient timp la dispoziție. Polly îi spuse să o ia de trei ori la dreapta, apoi la stânga și din nou la dreapta și va vedea casa scărilor. Însă Joy trebuie că încurcase întoarcerile pe undeva, pentru că rătăcea și hoinărea prin coridoare și galerii, și deși încercase să refacă drumul, era acum pierdută fără speranță.

— Cel puțin o sută de servitori în casa asta și eu n-am întâlnit nici unul, i se adresă ea unui portret uriaș al unui Castlemaine cu fața acră. Unde a dispărut toată lumea? Portretul era la fel de vorbăreț ca și soțul ei. Dădu colțul și privi spre un nou coridor lung și gol.

Se auzi o nouă bătaie nemiloasă a ceasului. Acum era în întârziere cu o jumătate de oră. Intrând în panică își ridică fustele grele de mătase ale rochiei demodate, dar splendide, din mătase roz și aurie adusă de Polly și o luă la goană ca un drăcușor împielit spre următorul coridor. Privi în ambele direcții. Putea să o ia la stânga sau la dreapta, în ambele părți coridoarele erau la fel de lungi.

— „Alteței Sale îi place să servească cina la timp”, îi spusese

doamna Watley. „Exact la ora nouă. O tradiție Belmore”.

— Oh, Sfinte Sisoe! Măinile ei se încleștară pe rochie. De ce ar vrea cineva să locuiască într-o casă atât de mare?

Își putea închipui cam cum arăta fața lui Alec, apoi imaginea se schimbă și în fața ochilor îi apărură doamna Watley, cu brațele încrucișate peste pieptul ei de cioară, piciorul lovind nerăbdător în podea, uitându-se urât în jos spre ea. Întârziase, întârziase, întârziase, și Joy era convinsă că asta echivala cu a fura argintăria Belmore.

Însă, mult mai important, întârzierea nu era un mod potrivit de a-și începe căsătoria, mai ales că trebuia să-și pregătească soțul pentru mărturisirea pe care urma să i-o facă. Să se dea bine pe lângă el, ca să zicem așa. Privi la ceas. Arătătoarele nu mințeau. Timpul potrivit pentru lingușeli trecuse de mult. Își mușcă buza de jos.

— Arătătoarele ceasului? O idee începu să scapere în ochii lui Joy. Îi închise pentru un minut întreg de concentrare, trase adânc aer în piept, își îndreptă degetul spre ceas și încantă: „Oh, ascultă-mi, te rog această rugă. Întoarce timpul înapoi la toate ceasurile din această casă!”

Își mișcă încet degetul și arătătoarele ceasului făcură la fel până când indicară nouă fără două minute. Joy zâmbi. Reușise! Simțindu-se incredibil de mândră de ea însăși, privi spre ambele coridoare și ajunse la concluzia că venise momentul să mai facă un pic de vrăji.

Ridicându-și bărbia și mâinile sus în aer, închise ochii și încercă să-și imagineze un salon pentru cină. Neavând de unde să știe cum arată salonul pentru cină de la conacul Belmore, se concentră asupra mâncării – pul fript, carne de vită prăjită, pâine proaspătă, fructe, jeleuri și platouri cu delicatețe atât de delicioase, că stomacul îi chiorăi de foame. „Oh, vrajă, vino și mă poartă spre camera din conac unde mâncarea se află!”

O clipă mai târziu deschise ochii. Hălci de carne și pui jumuliți înfășurați în pânze sărate atârnav pe cârlige deasupra capului ei.

Nu putea fi salonul pentru cină.

Simți o adiere de aer înghețat. Tremurând, întinse mâna spre ceea ce crezu că este un perete și și-o retrase imediat.

Era în magazia cu gheață. Consternată, clipi din ochi de mai multe ori. Pereții erau blocuri de gheață învelite în pânză de sac. Încet, își croi drum spre o ușă de scânduri aflată la câțiva pași distanță. Ceva i se agăță în păr. Ridică privirea și apoi împinse cu o mișcare dezgustată a mâinii capul unui pui care se legăna în fața ei, apoi deschise ușa.

Păși într-o altă încăpere întunecată, umedă și imediat se împiedică de un sac zgrunțuros de ceapă, căzând peste un morman de cartofi la fel de zgrunțuros. Încercând să se ridice în genunchi se apucă de niște tulpini de sparanghel care trosniră în mâna ei. Le aruncă jos reușind să ajungă în genunchi și se trezi holbându-se la o mică movilă de napi colțuroși. În spatele lor se afla un raft umplut până la refuz de borcane cu dulceată de portocale, și de pere, marmeladă și gemuri de zmeură și căpșuni. Șirul de borcane și cutii cu mâncare parcă nu se mai termina, îngrămădite pe rafturi cu etichete părănd să conțină destulă mâncare pentru a hrăni întreaga lume. Camera mirosea a mare, a pește proaspăt și a zarzavaturi îngropate în pământ.

Acum nimerise în cămară.

— Dar, se consolă ea, cel puțin sunt la parter.

Ușa era puțin întredeschisă și putu auzi zarva din bucătăria care se afla dincolo de ea – sfârâitul cărnii, zăngănitul vaselor, clinchetul farfuriilor și vocile armatei de servitori care lucrau înăuntru. Nu e de mirare că nu am găsit pe nimeni, își zise ea. Se pare că toți s-au adunat aici.

Joy se chinui să se ridice în picioare, frecându-și mâinile pentru a scăpa de cozile de sparanghel și de pământ. Acum voi putea cel puțin întreba pe unde să o iau, se gândi ea, pășind peste încă un sac voluminos și ocolind un butoi cu pește în saramură pentru a putea ajunge la ușă. Păși în bucătărie și se opri.

Mirosurile erau îmbătătoare. Aroma care îți lăsa gura apă, a cărnii frigându-se pe grătar, amestecată cu cea de usturoi, miel și mentă. Mirosul puternic de scorțișoară și nucșoară îi asaltă

simțurile până când stomacul îi protestă, în timp ce o cină cum nu mai pomenise era creată din aceleași lucruri care atârnavu atât de neapetisant în cămară.

O femeie stătea la câțiva metri distanță frământând o bucată de aluat pe o masă mare.

— Vă rog, spuse Joy.

Femeia privi peste umăr, apoi îngheță, cu excepția ochilor care mai că-i săriră afară din cap. Se răsuci, cu aluatul în mâini și se prăbuși într-o adâncă reverență.

— Alteță!

În trei secunde în încăpere nu se mai auzi nimic decât sfârâitul mâncării. Fiecare ochi din cameră era uluit și îndreptat asupra lui Joy.

— Cred că m-am rătăcit un pic, și eu...

Niște uși duble enorme se deschisera izbindu-se de pereții bucătăriei. De obicei atât de rezervatul Henson dădu buzna înăuntru.

— S-a dezlănțuit iadul! anunță el. Au pierdut-o pe noua ducesă! Privi prin bucătăria în care fiecare servitor se uita într-o singură direcție. Ochii lui le urmau exemplul.

Joy ridică degetele și le flutură într-un gest sfios și nesigur.

— Alteță!

Joy se trezi că privește capul lui plecat.

— Mă tem că m-am rătăcit. Vrei să mă conduci spre salon?

El se îndreptă, devenind din nou imaginea însăși a sobrului servitor englez, umerii dați spre spate, bărbia ridicată, vocea controlată.

— Desigur. Dacă Alteța Sa binevoiește să mă urmeze...

Joy traversă bucătăria simțind fiecare ochi ațintit asupra ei. Câteva minute mai târziu, ajunși la capătul unui lung coridor, Henson deschise alte uși duble și anunță:

— Alteța Sa, ducesa de Belmore.

Joy trase aer în piept pentru a prinde puteri, își înălță bărbia, gen Watley și pași în încăpere unde o turmă de lachei în livrea, Townsend, și însăși doamna Watley vorbeau cu ducele. Toți tăcură și se întoarseră spre ea, chipurile lor purtând aceeași expresie de dezaprobare.

S-au dat la o parte ca Marea Roșie. În fața ei se afla Alec, frumos și cu umeri largi, îmbrăcat în întregime în negru, cu excepția unei cravate complet albe. Prezența lui era atât de impresionantă! Era apă pentru ochii ei însetați. Apoi făcu greșeala de a-i privi chipul – și aproape că se înecă. Era dur și nemulțumit.

Joy își simți inima de parcă i s-ar fi scufundat în piept pentru a treia oară.

Ceasul alege tocmai acel moment pentru a bate sfertul de oră – halal vrăjitorie – iar Alec se încruntă, privind la ceasul de pe polița căminului. Îl studie o clipă enervat.

— Ceasul e stricat. Duceți-l la reparat.

— Da, Alteță. Doamna Watley înhăță ceasul de pe poliță, îl vârî sub braț și apoi porni spre uși.

Ducele i se adresa lui Joy:

— Ai întârziat.

— M-am rătăcit.

Doamna Watley trecu prin dreptul lor, încă clătinând din cap cu reproș, iar lui Joy i se păru că o aude murmurând ceva despre profanarea tradiției Belmore.

Alec veni spre ea. Îi oferi brațul lui țeapăn, însă Joy ar fi dat orice pe lumea asta pentru un zâmbet cât de mic care să-i liniștească temerile.

— În viitor îl voi trimite pe Henson să-ți arate drumul.

Joy nici măcar nu-l putu privi în ochi. Îi era frică, așa că își mușcă buzele. După câteva clipe pline de încordare în care îl simți uitându-se în jos la ea, Alec adăugă ceva mai blând.

— Bănuiesc, Scottish, că această casă veche ți se pare foarte cavernoasă.

Îi găsisese o scuză. Joy dădu drumul aerului pe care îl ținuse în gâtul uscat și ridică ochii spre el, zâmbindu-i. Fusese iertată.

Din nou trăsăturile lui luară acea expresie ușor nedumerită. De parcă nimeni nu-i mai zâmbise până acum, așa că nu știa cum să reacționeze. Se întoarse, fața lui devenind iar severă, ochii lui privind oriunde numai la ea nu. Uită-te la mine, spuse ea în gând, ca să pot sparge bucățică cu bucățică zidul acesta de gheață. Dar el nu o făcu.

— Vei învăța cu timpul cum să te descurci în această casă. Cât mai curând, sper.

Încă o poruncă, la auzul căreia ea nu putu decât să dea din cap tristă. Trase un scaun pentru ea la capătul unei mese din lemn de trandafir, monstruos de lungă, la care ar fi încăput toți servitorii de la Belmore. Ea se așeză, așteptându-se ca el să ia loc pe scaunul de lângă ea. Nu-și putu ascunde uluirea când el parcurse întreaga lungime a mesei și se așeză la capătul celălalt.

Era ceea ce scoțienii numeau „distanță respectuoasă”.

Cu o fluturare a mâinii – cel puțin așa i se păru ei, cu toate că era greu să-și dea seama de la așa o depărtare fără ajutorul unui binoclu – făcu ca o armată de lachei să se miște spre un bufet lung și să înceapă să servească primul fel de mâncare. Aranjat pe cele mai grele și superb modelate platouri de argint, dineul continuă la nesfârșit, fiecare tacâm fiind mai complicat decât cel dinaintea lui – rață la cuptor servită pe un platou cu mânere în forma unor rațe sălbatice în zbor, pulpă de miel pe un platou în formă de cap de oaie cu mânere de argint sub formă de coarne, sparanghel în sos de lămâie cu castane tăiate pe un platou cu o margine ridicată pe care erau gravate zarzavaturi de primăvară. Fiecare serviciu superb se potrivea cu mâncarea pe care o conținea.

Dintre cele șapte furculițe, trei cuțițe și patru linguri din fața ei doar o linguriță pusă lângă o farfurie de porțelan pentru oase nu avea blazonul ducal gravat pe mâner. Nu era gravat pentru că însăși desenul blazonului – o pereche de șoimi – era de fapt mânerul.

Joy se uită la argintăria din fața ei, apoi la mâncarea din farfurie. Hm, care ustensilă ar fi trebuit s-o folosească? După câteva minute lungi și șovăielnice, mâna înmănușată a lui Henson îi întinse prima furculiță din stânga.

— Mulțumesc, șopti ea, și începu să mănânce. La fiecare nou fel de mâncare reuși cu un mic imbold din partea lui Henson să-și găsească drumul printre ustensilele de la stânga la dreapta.

La o oră după începerea cinei Joy înghiți o bucată delicioasă

de friptură de vită în sos de vin. Încăperea era atât de dezolant de tăcută, încât Joy era sigură că înghițiturile ei răsunau ca și înfulecatul lui Gargantua. Privi în jurul ei în timp ce mesteca în tăcere o nouă bucată de ceva căreia nervozitatea ei nu-i permitea să-i simtă gustul. Nu era în elementul ei și dintr-o dată deveni conștientă de faptul că e foarte, foarte singură.

Cincisprezece lachei se înșirau de-a lungul peretelui atunci când nu o serveau pe ea sau pe Alec. Townsend, Henson și ducele erau și ei acolo, cu toate astea se simțea izolată în acest loc nou și ciudat. Nimic nu-i era familiar. Totul era frumos, dar părea rece și distant pentru că nu exista nimic care să însuflețească atmosfera, nici râsete, nici muzică, nimic altceva decât rarul clinchet al lingurii de servit atingând un prețios platou de argint, sau sunetul ascuțit al cuțitului și furculiței pe o farfurie de porțelan.

Însă Joy se putea bucura de noutatea, frumusețea și emoția acestei seri. Se lăsă în voia fanteziei și o cuprinse o senzație de încântare. Ochii ei reflectară strălucirea unui frumos pahar de cristal care licărea în lumina miilor de lumânări. De parcă ar fi băut apă din stele. Un uriaș candelabru de argint cu două duzini de lumânări subțiri era așezat în centrul mesei, lumina flăcărilor executând un dans fermecat pe serviciul de cristal și argint. Alte lumânări își trimiteau razele prin cameră, puse în sfeșnice, lustre, policandre, iar cei doi pereți acoperiți de oglinzi care se întindeau de-a lungul încăperii măreau această lumină de sute de ori dându-i adâncime și strălucire, făcându-te să uiți că afară era noapte și camera nu avea ferestre.

Joy își aținti privirea asupra candelabrului din mijlocul mesei. Dacă îl mișca puțin spre dreapta îl va putea vedea pe Alec. Aruncându-le o scurtă privire servitorilor aliniați lângă bufet, ochii lor fiind îndreptați înainte ca ai statuiilor, văzu că terenul era liber. Ridică șervetul, prefăcându-se că-și șterge buzele, însă îl folosi ca să-și ascundă mâna. Cu o pocnitură din degete candelabrul alunecă spre marginea mesei.

Își ascunse zâmbetul în spatele șervetului. Acum putea să-l vadă pe Alec în locul lumânărilor. Alec își ridică furculița spre gură, însă înainte ochii lui se înălțară și se întâlniră cu ai ei.

Ceva asemănător cu magia se întâmpla ori de câte ori ochii lor se întâlneau. Chiar și de la această distanță Joy simți o scânteie în ea, aproape ca și cum ar fi înghițit o stea.

Senzația ciudată și palpitantă părea să-i cuprindă tot trupul. Crescu tot mai puternică, și într-un fel atât de irezistibilă, încât nu ar fi putut folosi nici măcar puterea ei magică pentru a întrerupe vraja, și nici nu și-ar fi dorit așa ceva. Era mai intensă decât o incantație, o atrăgea mai tare decât o maree și conținea mai multă căldură decât arșița soarelui de vară.

Buzele lui se închiseră peste furculița și o vârî încet în gură, mestecând ușor. Ochii lui erau încă îndreptați asupra ei, iar Joy avu senzația clară că forța care iradia din ei nu avea nicio legătură cu calitatea mâncării sau cu plăcerea de a o consuma.

Încet, Joy își ridică pocalul cu apă, simțind nevoia răcelii umede a conținutului. Sorbi, fără să-și ferească privirile. Apa îi mângâie gâtul. Buzele ei se separară, ochii rămânându-i fixați pe gura lui, aceeași gură care o sărutase atât de intim, care o făcuse să uite totul în afară de atingerea și gustul lui.

Respirația i se accelerează, la fel ca și bătăile inimii de parcă ar fi alergat ore în șir pe plaja de la Mull. Alec își coborî furculița și ridică cupa cu vin, apoi sorbi de parcă i-ar fi sorbit gura. Timpul păru să se oprească devenind doar amintiri – sărutul lui, gustul lui, bătaia ca de aripi de fluturi a respirației lui în părul ei.

O clipă mai târziu Townsend îi blocă vederea întinzându-se peste masă pentru a așeza candelabru la locul lui. Trezită la prezent, Joy se încruntă la spatele lui și așteaptă până când el îi servi următorul fel de mâncare. Apoi, în timp ce-l servea pe Alec, își învărti degetele din nou, surâzând fericită și satisfăcută când lumânările se deplasară spre marginea mesei. Vrajile îi reușeau bine în seara asta.

Townsend se întoarse, umerii drepți, ochii privind drept înainte. Făcu câțiva pași, se opri, atenția fiindu-i brusc atrasă de candelabru. Încruntându-se și clătinând ușor din cap puse jos platoul și trase lumânările în dreptul ochilor ei.

Joy dădu să-și învărtă din nou degetele, însă văzu patru lachei care luau farfuriile de pe masă. Zicându-și că răbdarea

este o virtute, așteptă și așteptă și în cele din urmă încercă să-și zărească soțul aplecându-se puțin și sprijinindu-se de brațul drept al scaunului. Dacă își întindea puțin gâtul, putea vedea mâna neagră a soțului ei pe o cupă de cristal...

— Syllabub?

Joy mai că sări din scaun la auzul vocii lui Henson. Îmbujorată se uită la farfuria ei, așteptând ca el să-i indice care tacâm urmează.

— Syllabub?

— Doamne apără-mă, șopti ea.

El își dresă tare glasul.

— Syllabub, Alteță? Îi prezentă un platou de sticlă cu mai multe etaje pe care se aflau diferite creme de fructe.

— Ah! Da.

Henson îi oferă un pahar cu picior lung cu ceva cremă în el apoi îi întinse lingurița cu mânerul în forma blazonului.

— Mulțumesc, spuse ea și luă două înghițituri înainte ca terenul să fie liber. Se prefăcu că ține paharul cu mâna dreaptă, dar de fapt își învârti degetele.

Lumânările alunecară încet spre marginea mesei și reuși din nou să vadă clar până la celălalt capăt al ei. Însă lui Townsend nu-i trebui decât un minut sau două ca să le mute la loc.

Pocni din nou din degete înainte ca el să fi făcut măcar un pas. Majordomul se răsuci, clătină din capul lui alb apoi trase candelabrul la locul lui. Joy așteptă până ce el se află cu spatele la masă, și îl mișcă din nou. Townsend se răsuci brusc, îl puse la loc, îndoind puțin fața de masă de parcă s-ar fi gândit să oprească alunecarea candelabrului.

Venise timpul să-l ducă de nas, hotărî ea și așteptă, nerăbdarea ei crescând, până Townsend se află lângă bufet, supraveghind felurile de mâncare. Din când în când privea peste umăr. În cele din urmă bănuielile lui dispărură și se ocupă de îndatoririle lui.

Reținându-și zâmbetul plin de neastâmpăr, Joy își învârti degetele, anticipând încântată priveliștea ce urma să i se ofere.

Candelabrul, se mișcă cu viteza fulgerului – exact dincolo de marginea mesei.

— Oh, Sfinte Sisoe!

Era de-a dreptul uluitor cât de inflamabil putea fi un covor Aubusson. Era de asemenea uluitor cât de repede putea fumul să umple o încăpere cu tavanul la zece metri distanță, cât de grabnic puteau cincisprezece lachei să arunce apă pe foc, și cât de iute se putea mișca Alec. Se afla lângă ea încă înainte ca ea să apuce să se ridice din scaun și o trase spre ușă în timp ce lacheii turnau găleți cu apă peste covorul fumegând.

În ciuda fumului dens focul a fost stins în câteva minute, iar amândoi au rămas în pragul ușii așteptând în liniște. Joy urmări cum fumul se așază în jurul mesei ca ceața tipic engleză. Privind spre găurile negre din covorul roșu și gros, se simți teribil de vinovată. Se întrebă cam ce simțea Alec. Mai întâi violase tradiția Belmore ajungând târziu la cină, iar acum distrusese un covor Belmore. O singură privire șovăitoare aruncată feței sale cu trăsături bine reliefate și îi deveni clar că nu simțea prea multe.

Îmi pare rău, se gândi ea. N-am vrut să stric nimic și nici să te supăr.

El întoarse spre ea fața aceea lipsită de emoție.

— Cel mai bine ar fi să urci în camera ta. Henson te va conduce. Voi veni și eu peste puțin timp.

Privirea ei stăruia asupra ochilor săi întunecați, căutând ceva la ce să viseze. Surprinse o scânteie de dorință, de nevoie.

— Ce este?

Alec întinse mâna și își trecu degetul peste gura ei.

— Asta și încă multe altele.

Gura ei se uscă, se întoarse repede și plecă, mâinile fiindu-i umede, iar pielea de sub sâni transpirată dintr-o dată. Îi aruncase o privire care îi spunea exact ceea ce-și dorea. Joy îl urmă pe Henson, întrebându-se ce va spune Alec când va afla ce i se oferise de fapt.

*

Ceea ce i se oferea acum lui Alec era un bărbierit.

Era așezat pe un scaun în baie în timp ce Roberts, valetul lui, îi ștergea săpunul de pe față. Ceasul din dormitor bătu ora

exactă. Câteva minute mai târziu ceasul din sufragerie bătu jumătate de oră. După aceea ceasul din birou bătu sfertul de oră. Alec își luă ceasul de buzunar și văzu că arăta trei sferturi de oră.

— La naiba, cât e ora?

Roberts își consultă propriul ceas.

— Unsprezece patruzeci, Alteță.

— Cere cuiva să potrivească ceasurile.

Valetul dădu din cap și îi întinse un halat verde, lung până în pământ, cu puncte aurii și blazonul ducal brodat pe buzunarul de la piept. Alec îl îmbrăcă, strânse cordonul și ieși din baie îndreptându-se spre tava cu pipa și tutunul care se afla pe polița de marmură verde de deasupra căminului din sufragerie. Își umplu pipa, o aprinse, apoi stătu în fața focului urmărindu-l arzând în timp ce fuma.

Era încordat. Mușchii umerilor și ai spatelui îi erau rigizi. Merse spre un dulăpior și își turnă un pahar cu coniac, apoi se așează în fața focului cu pipa și paharul în mână. Auzea instalația Bramah din camera miresei lui curgând din nou și din nou.

După a cincea oară se întoarse și fixă cu privirea zidul comun, încruntându-se. Apoi își aminti că de fiecare dată când se uitase la ea o văzuse ducând cupa cu apă la gură, o gură pe care o vedea în mintea lui mult mai des decât i-ar fi plăcut, și o față care îi distrusese digestia și nu-i părăsise gândurile mai mult de două minute ziua întreagă. Nu-și amintea ca vreodată o femeie să-i rămână în minte după ce plecase de lângă ea, dar cu ea asta se întâmpla.

Îi fusese al naibii de greu să se concentreze întreaga seară și era sigur că intendentul lui crezuse că-și pierduse mințile. De fapt, se întrebă dacă nu era așa. Niciodată nu se purtase nesăbuit. Niciodată nu făcuse ceva fără o adâncă chibzuință și cu un scop anume. Mai luă o înghițitură din coniac.

Nu credea un cuvânt din idioțeniile despre predestinare declamate de Seymour, însă evenimentele zilei continuau să i se pară tulburătoare. Considerase că însurându-se cu această fată era cel mai ușor și mai puțin plictisitor mod de a obține o

soție. La urma urmei, făcuse pe placul toanelor societății și o curtase pe Juliet, ca ea să-l joace pe degete și să fugă cu un soldat. Însă lui Scottish nu i se dăduse prilejul să o ia la goană. Mâna lui se strânse pe paharul cu coniac.

Oricât de mult ar fi încercat, abia dacă își putea aminti de chipul lui Juliet. Continua să o vadă pe Scottish la han, cu tot acel păr lung, castaniu și ondulat. Aproape că atinsese podeaua când se așezase în fața oglinzii. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse – și și-a avut și el partea lui de amante, acesta fiind un aspect normal al vieții de gentleman – nu avuse niciodată o femeie al cărei păr să poată fi înfășurat în jurul lor. În pat.

Mal luă o înghițitură și privi flăcările din cămin, care dintr-o dată îi arătară imaginea unei fețe mici, nostime, cu ochi verzi de smarald, piele albă, buze pline și...

— Alteța Sa mai are nevoie de ceva?

— O aluniță.

— Pardon?

— Hmm?

— Alteță?

Alec se uită la Roberts, apoi scutură capul încercând să-și adune mintea rătăcitoare, atât de logică de obicei.

— Nu, mulțumesc. Asta a fost tot.

Ușa dormitorului se închise și în același timp Bramah-ul soției lui răsună din nou prin pereții conacului. Soția lui. Se uită la perete, apoi hotărî că acțiunile ei se datorau nervozității din noaptea nunții și a faptului că era pe jumătate scoțiană.

Dar era și englezoaică – din floarea societății. Familia Locksley era una dintre cele mai vechi și importante familii din Anglia, egalând în poziție socială familia Spencer. De fapt, titlul lor, ca și cel de Belmore, data încă din secolul al doisprezecelea.

Puse pipa jos, gândindu-se la numele ei de familie. Își spuse că își alesese soția în mod corespunzător. Termină coniacul și își aminti de părul ei. Își spuse că se descurcase admirabil. Se ridică și se gândi la gura ei. Nu-și mai spuse nimic. Porni spre ușă.

— Sunt vrăjitoare.

Nu, nu era bine așa. Joy își împreună mâinile la spate și începu să înconjoare circumferința covorului mic de lângă cămin, pășind din când în când peste Beezle care dormea în fața focului.

După un moment de gândire se opri fluturând o mână în aer de parcă ar fi declamat un vers de Robert Burns.

— Am un mic secret.

Încruntându-se, clătină din cap. Nici așa nu era bine.

Cu siguranță că soțul ei va crede că a fi vrăjitoare e ceva mai mult decât un mic secret. Bătând darabana pe polița căminului se uită la oglinda înaltă de deasupra ei de parcă acolo și-ar fi găsit răspunsul. După o secundă sau două strânse cordonul halatului roz de mătase smucind de el hotărâtă și făcu un pas înapoi punându-și mâinile în șolduri. Își înclină capul într-o parte și i se adresa oglinzii.

— Alec, există ceva ce trebuie să știi în legătură cu mine.

Își strâmbă nasul la imaginea ei din oglindă. Prea prevestitor de rele.

Se răsuci, se mai plimbă puțin încoace și încolo, marcând fiecare întoarcere printr-o mișcare dramatică. În cele din urmă se opri în fața unui fotoliu. Poate că ar fi putut să i-o spună direct:

— Alec, știi că dacă am o zi bună te pot transforma într-un broscoi?

Se prăbuși în fotoliu oftând învinsă și murmurând:

— Asta ar merge doar dacă ar avea simțul umorului.

Proptindu-și bărbia în mână, se lăsă să atârne peste brațul fotoliului privindu-l pe Beezle. Acesta sforăi tocmai când ceasul bătuse ora două. Joy ridică ochii gândindu-se că ar fi trebuit să fie doar miezul nopții. Delicatele arătătoare de alamă începură să se învârtă ca o sfârlează de vânt în plină furtună.

— Oh, mai lasă-mă în pace! spuse ea pe un ton dezgustat. Arcul principal trecu prin sticla ceasului scoțând un sunet strident.

Focul porni să ardă cu o flacără mare de parcă cineva l-ar fi ajutat cu foalele. Se auzi o ușă închizându-se. Joy se întoarse.

Alec se afla în cealaltă parte a camerei.

Ea se ridică din fotoliu, dar nici unul din ei nu rosti niciun cuvânt. Focul trosnea și scânteia.

Beezle şuieră.

Inima lui Joy bătea neregulat.

Bărbia lui Alec se încleștă.

Ceasul bătu.

Privirea lui o părăsi brusc pe a ei și se încruntă.

— Ce dracu' se întâmplă cu toate ceasurile din casa asta? Traversă camera din trei pași mari, oprindu-se în fața căminului și uitându-se urât la ceasul spart.

Joy se retrase astfel încât fotoliul să fie între ei. Se prinse strâns de speteaza fotoliului și spuse:

— Despre asta vreau să-ți vorbesc.

El se întoarse spre ea.

— Despre ceasuri? N-am venit aici ca să vorbesc despre ceasuri. Porni spre ea.

— Din moment ce ai adus vorba despre asta, m-am gândit că...

— Lasă ceasurile. Este noaptea nunții noastre.

— Știu, dar există ceva ce ar trebui să afli.

— Lasă-ți părul jos, șopti el, stând la doi pași de ea.

— Eu...

— Am spus să-ți lași părul jos.

— Păi, dacă într-adevăr vrei să...

— Scottish...

La auzul numelui ei aproape șoptit cu acea voce adâncă de vrăjitor, Joy își scoase agrafele din păr. El o urmări cu ceva ce aducea a plăcere în ochii lui întunecați. Îi trecu prin minte gândul îndepărtat că dacă va face așa cum îi cere, poate că se va arăta mai receptiv față de confesiunea ei, când își va aduna curajul să-i spună adevărul.

Părul ei i se rostogoli pe spate. Era atât de greu, încât de obicei își trecea degetele prin el și își scutura capul pentru a îndepărta furnicăturile de pe pielea capului. Ridică mâinile,

Însă Alec era acolo, în spatele ei, mâinile lui prinzându-le pe ale ei.

— Lasă-mă pe mine. Vocea lui era chiar deasupra ei și atât de aproape încât îi simți respirația pe păr.

Apoi îi simți degetele trecându-i prin păr ca niște piepteni fini. Îi trase capul pe umărul lui și privi în jos la fața ei. Gura lui era doar la o respirație depărtare.

O sărută. Cu o mână îi ținu părul, iar cu cealaltă îi mângâie gâtul și bărbia cu atingeri care erau la fel de catifelate și ușoare ca fulgii de zăpadă. Limba lui trecu peste buzele ei, iar ea și le deschise, acceptându-i sărutul cu aceeași nevoie și plăcere copleșitoare cu care inima îl acceptase ca fiind iubirea ei.

O fărămă de rațiune o îndemna: spune-i. Spune-i...

Însă el o răsuci în brațele lui, fără să-și dezlipească gura de a ei, iar Joy își ridică mâinile cuprinzându-i gâtul. Gura lui se mișcă încet sărutându-i obraji, bărbia, apoi urechea.

— Dumnezeule, Scottish, cât de mult te doresc! Mâinile lui se uniră la spatele ei, ridicând-o și lipind-o de el, în timp ce limba îi pătrunse în ureche.

— Trebuie să-ți spun ceva, șopti ea între sărutări fierbinți, minunate.

— Spune-mi orice. Numai lasă-mă să te ating. Mâna lui îi cuprinse sânul.

— Sunt vrăjitoare.

CAPITOLUL 9

— Poți fi tot ce vrei atâta timp cât ești în pat. Gura lui o devoră pe a ei și porni cu ea în brațe spre pat, puse un genunchi pe el și o depuse pe cuvertură, brațele lui încă cuprinzându-i mijlocul astfel încât era arcuită spre el. Buzele lui se depărtară de ale ei. Ea îi împinse umerii.

— Alec, te rog... ascultă-mă.

Gura lui se închise peste sânul ei, trăgând ușor prin mătasea subțire a halatului. Mâna lui liberă porni în jos pe piciorul ei pentru a-i ridica halatul. Îi simți palma caldă alunecând pe partea fragedă a interiorului coapsei. Tresări și i-o împinse.

Alec înălță capul, încruntându-se.

Joy zvâcni de sub el și îngenunche pe perne, respirând greu și agitat.

— Sunt vrăjitoare. O vrăjitoare adevărată.

Ochii lui se îngustară. Încă aplecat peste pat, cu palmele apăsate pe salteaua moale, nu-și luă ochii de la ea. Ochii îi erau întunecați și aprinși, răsufla greu din cauza pasiunii și a furiei.

— Nu e momentul potrivit pentru jocuri.

— Nu e un joc, șopti ea cu voce sugrumată. Sunt într-adevăr o vrăjitoare scoțiancă care are puteri magice.

— Nu mă îndoiesc că partea scoțiană din tine crede că ești vrăjitoare.

— Nu sunt ținută, Alec. Este adevărat. Putu să vadă neîncrederea din ochii lui. Se uită în jur prin cameră căutând un mod de a-l convinge. Privirea ei se opri asupra ceasului spart. Ridicând un braț, spuse:

— Privește! Și arată cu degetul spre ceas. „*Repară ce e stricat și revino de unde ai plecat.*”

Ceasul bătu, dar nimic altceva nu se întâmplă. Alec clătină din cap și se împinse de pe pat, ridicându-se în picioare. Își frecă mâinile de frunte, apoi privi din nou la ea cu o expresie

mai blândă, mai răbdătoare.

— Poate că ar trebui să o luăm mai încet. Ești tânără și inocentă. Înțeleg. Începu să se plimbe în jurul patului. Ți-e frică, dar...

— Nu mi-e frică! Sunt vrăjitoare! Alunecă afară din pat, rămânând cât mai departe de el, stând sfidătoare cu bărbia ridicată în sus. Foarte hotărâtă și puțin disperată înălță ambele mâini de data asta. *„Vrajă ascultă-mă, te rog. Repară ceasul pe loc.”*

Pentru o clipă ochii ei scânteiară de speranță, apoi de surpriză, apoi de mândrie. Zâmbi și arătă cu degetul spre cămin.

— Uite. Vezi?

O clătinare din capul arogant și Alec îi aruncă o privire care spunea că îi va face pe plac, de data asta. Se uită scurt spre cămin și întoarse capul... apoi și-l răsuci înapoi atât de repede, că doar privindu-l o făcu să amețească. Clătină din nou din cap cuprins de uimire.

După un moment de tăcere încordată se îndreptă încet spre cămin, fără să-și dezlipească ochii de la ceas. Întinse mâna, apoi ezită de parcă s-ar fi temut că o să-l muște. Mâna lui atinse șovăitor sticla ceasului.

— Asta a fost spartă înainte. Apăsă palma pe cadranul ceasului. Își întoarse capul spre ea arătând uluit, nedumerit.

— Acum mă crezi? Joy își încrucișă brațele peste piept într-o perfectă imitație a doamnei Watley.

— Cum ai făcut asta?

— Vrăjitorie.

Ochii lui se îngustară, iar buzele se subțiară.

— Nu există așa ceva.

— MacLean m-a prevenit că englezii sunt încăpățânați, mormăi ea privind în jur, căutând o altă modalitate de a-i dovedi că tot ce spunea era adevărat. Ochii i se opriră asupra căminului. Depărtează-te de foc, te rog.

Alec păși spre un fotoliu, apucându-se cu mâinile de spetează, arătând tulburat.

Joy își ridică mâinile, își încovoie degetele încercând să se

concentreze. Se scurse o clipă, lungă.

— Se spune că toți scoțienii sunt scrântiți, bombăni el.

— Am auzit, spuse ea fără să-și ia ochii de la foc. Apoi incantă. *„Oh, foc care arzi, fă tot de îndrăznești. Scurpă, sfârâie și trosnește!”*

Focul care până atunci nu fusese decât o flacără mică țâșni în sus pe horn, flăcările puternice suflându-și căldura în încăpere și spre fața șocată a soțului ei... Părul i se ciufuli din cauza exploziei. Făcu un pas înapoi, fața lui încruntată fiind roșie, și doar se holbă la foc.

Vrei dovezi? Își zise ea în gând. Las' că ți le dau. *„Oh, flacără ce te-ai înălțat. Stinge-te!”* Pocni din degete și focul dispăru.

Un timp îndelungat Alec rămase așa, fără să se miște, fără să vorbească, abia respirând.

— Sunt vrăjitoare.

Auzind asta, se uită la ea, tulburat.

— Acesta nu este un basm. Nu există vrăjitoare. Vocea îi suna de parcă încerca să se convingă pe el însuși.

— Eu exist.

— Eu sunt un duce, pentru numele lui Dumnezeu! Își coborî vocea la un nivel amenințător. Singurul lucru pe care nu-l pot accepta este ca cineva să-și bată joc de mine. Asta e o șmecherie – un fel de distracție. Nu mi se pare amuzant. Ești ducesa de Belmore. Porni furios spre ușa comună și o deschise smulgând-o, aruncându-i lui Joy o căutătură ucigătoare. Mă întorc peste câteva minute și aștept să-ți explici comportarea. După această poruncă, dispăru în camera lui.

Joy se lăsă să cadă pe marginea patului cu o bufnitură resemnată, o mișcare care îi trimise părul în cascade în jurul ei. Îl apucă cu mâna și-l aruncă peste umăr.

De aceea nu se destăinuiau vrăjitoarele muritorilor, își zise ea, ochii lui furioși fiind singura imagine care îi stăruia în minte. Într-un fel parcă nu se așteptase să se întâmple așa. Oftă, resemnată că va mai trebui să facă ceva ca să-l convingă.

Alec trânti ceva în camera de dincolo. Joy se făcu albă la față. Auzi sticla lovindu-se de sticlă; își turna o băutură. Apoi se făcu liniște. Întinsă pe perne, Joy își frecă ochii care ardeau,

îi închise, apoi așteptă.

La sunetul ușii închizându-se, tresări clipind din ochi Alec ținea în mână un pahar mare cu ceva lichid de culoarea chihlimbarului. Joy schiță un mic zâmbet. Efortul îi fu răsplătit cu o privire rece. Soțul ei se îndreptă hotărât spre un fotoliu, se sprijini de el punându-și un picior peste celălalt și rămase în așteptare. Luă o înghițitură din băutură și lovi nerăbdător cu degetul în pahar.

— Acum, explică-mi toată șmecheria asta.

— Nu e o șmecherie.

Ochii lui se îngustară din nou.

— Minți.

Oftând resemnată, Joy coborî din pat, picioarele ei goale lipăind pe podea în timp ce înconjură patul și se apropia de el. Privirea ei se mută de la fața lui furioasă la celălalt fotoliu. Ridică mâna, închise ochii, încercând să-și formeze în minte imaginea fotoliului plutind sus în cameră.

După o secundă de concentrare își pocni degetele.

— Sus!

— Fir-ar al naibii!

Joy deschise ochii și privi în sus.

Și Alec și fotoliul erau la doi metri deasupra podelei.

— Oh, Sfinte Sisoe!

El se holba la podea.

— Așa ceva nu se poate.

— Ba da.

— Nu se poate, fir-ar să fie! Se uită urât la ea.

— Ba da, se poate.

— Visez, spuse el încăpățânat. Trezește-mă.

— Alec, sunt vrăjitoare, și tu nu-mi poți porunci să nu fiu.

Culoarea îi dispăru de pe față până deveni palid, înțelegând adevărul.

— Ești vrăjitoare.

Ea dădu din cap.

— M-am însurat cu o vrăjitoare, afirmă el categoric, apoi privi în jurul lui de parcă s-ar fi așteptat ca însăși diavolul să plutească în aer lângă el. O vrăjitoare? Se încruntă și își frecă

două degete de tâmpla stângă. Se uită în jos spre podea, la doi metri distanță de el, apoi din nou la ea. O vrăjitoare.

Ea dădu din nou din cap.

— Ești vrăjitoare, anunță el întregii camere. Plutind deasupra pământului privi paharul din mâna lui și-i bău conținutul dintr-o singură înghițitură.

— Da, sunt o vrăjitoare.

Alec privi la paharul gol din mâna lui, apoi spre podea. Își mișcă picioarele, urmărindu-le bălăbănindu-se în aer. Ochii lui bănuitori se întoarseră spre stânga și apoi spre dreapta. Reveni asupra distanței dintre picioarele lui și podea. Se uită din nou la Joy, apoi la podea, apoi direct în ochii ei.

— Mă crezi?

— Pune-mă dracului jos! Acum!

Joy își coborî încet brațele și amândouă fotoliile izbiră podeaua, tare. Paharul zbură din mâna lui și se rostogoli pe covor.

— Oh, Alec, spuse ea alergând spre locul unde stătea întins pe podea, arătând foarte puțin ca un duce. Îmi pare atât de rău!

Întinse mâna să-l atingă.

El tresări și se retrase.

— Alec...

El se ridică în picioare, fără să-și ia ochii de la ea. Joy făcu un pas spre el.

— Te rog.

— Pleacă!

— Știi că asta trebuie să fie o... surpriză, dar...

Chipul lui trecu de la șoc la furie.

— O surpriză? rosti cuvintele cu dinții încleștați.

Ea își mușcă buza.

— O surpriză? Acum gâtul i se făcuse vânat.

Joy își privi degetele împreunate. Se uită la ea cu atâta repulsie că nu mai suporta să ridice ochii spre el. O durea prea mult să știe că el o considera un monstru. Gâtul i se uscă.

— O surpriză e atunci când găsești o monedă uitată într-un buzunar. Nu – se îndreptă spre cămin și flutură o mână agitată

spre ceas – nu atunci când descoperi că mireasa ta e... o... o...
Mai flutură din mână încercând să rostească cuvântul.

Joy închise strâns ochii, înghiți, dar lacrimile se rostogoliră oricum pe obraji ei.

— O vrăjitoare, șopti ea.

Urmă un minut întreg de tăcere furioasă, chinuitoare.

— Dumnezeu! Atotputernic... Dumnezeu! Atotputernic!

Ea deschise ochii și văzu cum toată culoarea îi dispărea de pe față.

— Nu pot să cred. O privea drept în ochi. Nu pot să cred. M-am însurat cu tine, de față cu martori, în biserică. Porni spre ușă, parcă în transă.

Ezitănd, întinse mâna spre el – o rugămintă – când trecu pe lângă ea, însă el o ocoli cu grijă fără măcar să se uite la ea. Joy înghiți cu greu, apoi îl auzi murmurând:.

— Noua ducesă de Belmore e o afurisită de vrăjitoare.

Gâtul o ustura, înghiți din nou, punându-și mâna la gură pentru a nu i se auzi hohotul de plâns. Ușa se deschise. O secundă mai târziu se închise trântindu-se.

Respirând greu își întoarse spre ușă ochii încețoșați. Când imaginea lui dispăru în cele din urmă, rămânând doar o scurtă amintire, se ridică încet, inima zvâcnindu-i în gât, simțindu-și pieptul atât de strâns încât a respira devenise o imposibilitate.

Ca o nălucă se îndreptă spre pat, târându-se în el, rănită. În minte continua să-i vadă chipul uluit, scârbit, furios. Nu mai spusese niciodată nimănui că e o vrăjitoare. Nu se așteptase la repulsie. Lacrimile îi strângeau gâtul. Îl dezgustase. Pe propriul ei soț. Cum se putea ca cineva să iubească un monstru?

Stomacul i se întoarse pe dos, agităndu-se până crezu că s-ar putea să se fi îmbolnăvit din cauza rușinii, își trase genunchii la piept și apucă cu pumnii cuvertura de mătase de parcă ar fi fost singurul lucru din lume de care se putea ține.

Pieptul i se zbătea de suferință. Respirația îi era tot mai greoaie și nu și-o putea controla așa cum nu-și putea controla nici lacrimile care își șiroiau pe obraji. Durerea îi scăpă din gât cu un strigăt răgușit, ca al unei păsări ucise în văzduh,

înăbușind răpăitul stropilor de ploaie care loveau fereastra. Răsuci cuvertura în pumnii ei, mai strâns, și mai strâns până când își îngropă capul în norul moale de perne, ascunzându-și hohotele de plâns.

Afară ploaia se revărsa de parcă cerul ar fi plâns și el.

*

— Trezește-te. Trebuie să stăm de vorbă.

Joy se ridică în capul oaselor auzind vocea aspră a soțului ei. O clipă mai târziu trase de cuvertura care amenința să cadă jos și își dădu părul încâlcit peste cap, apoi îl privi stând la marginea patului.

Arăta îngrozitor. Părul îi era răvășit de parcă își trecuse mâinile prin el de mai multe ori. O urmă de barbă îi întuneca falca rigidă, iar sub ochii duși în fundul capului avea cearcăne albastrii. Purta încă același halat verde, dar catifeaua era mototolită, cordonul îndoit iar nodul se afla într-o parte făcând ca un rever să fie mai înalt decât celălalt. Mirosea a coniac.

Joy își feri ochii privind spre fereastra lungă de lângă cămin. Răsăritul strălucea în roz în lumina ferestrelor, camera era rece, iar focul mort ca și speranțele lui Joy. Alec va anula căsătoria. Era singura cale de ieșire. Își dăduse seama de asta cam pe la trei dimineața.

Soțul ei începu să se plimbe prin cameră, încet, gânditor, fără să se uite la ea.

— În primul rând trebuie să-mi cer scuze pentru că am strigat. Niciodată nu-mi ies din fire. Totuși, sper că, ținând seama de circumstanțe, îmi vei înțelege greșeala.

Joy dădu din cap. Alec nu arătase cu nimic mai fericit plutind prin aer ca ea atunci când zburase prin fereastra bisericii. Însă nu se așteptase la o scuză. Știa că din moment ce erau în anul 1813, nu trebuia să se teamă că va fi înmuiată în râu sau că va fi arsă pe rug, dar o scuză nu-i trecuse prin cap, mai ales că ceva îi spunea că Alec nu trebuise niciodată să-și ceară scuze în fața cuiva.

— Vreau niște răspunsuri.

Ea dădu din nou din cap, mușcându-și buzele.

— Ești... Flutură cu mâna, așa cum făcea de câte ori nu-i veneau în minte cuvintele potrivite. Sunt vrăjitoarele... Este moartea... Ești muritoare?

— Vrei să știi dacă vrăjitoarele trăiesc mai mult decât muritorii?

— Da.

— Nu. Vrăjitoarele și vrăjitorii se îmbolnăvesc și până la urmă mor așa ca toată lumea.

— Până la urmă?

— Ca muritorii.

— Înțeleg. Păru să digere cele auzite.

— Dar nu sunt decât în parte vrăjitoare. Vocea ei era plină de speranță. Bunica mea din partea tatălui a fost muritoare.

— Deci acea parte a poveștii e adevărată?

— Da, și mă duceam într-adevăr la Surrey, iar cei din familia Locksley sunt rudele mele și s-au purtat foarte crud cu bunica mea. Făcu o pauză, apoi recunosc încet: Dar nu exista nicio trăsură.

— Înțeleg. Nu sunt sigur că vreau să aud, dar cum ai ajuns pe acel drum?

— Am făcut o mică greșală.

— O mică greșală? Dacă micile tale greșeli sunt ca și surpriza ta, cred că ar fi mai bine să stai jos. Se îndreaptă spre unul din fotolii, îl întoarce și luă loc îndreptând spre ea o privire întrebătoare.

— Poate că punctul de vedere al cuiva depinde de cine este.

— Pune-te în locul meu.

Joy trase adânc aer în piept.

— Incantațiile de călătorie sunt foarte dificile, dar dacă o spui cum trebuie te pot zbârni dintr-un loc în altul.

— Zbârni?

Ea dădu din cap.

— Cred că aș putea încerca să-ți arăt una mică dacă vrei.

El ridică mâna, clătinând din cap.

— Nu! Am văzut destule mici surprize.

Lui Joy i se păru că se comportă destul de calm, ținând seama de reacția lui din noaptea trecută. Nu striga. Îi putea

accepta sarcasmul.

Brațele lui se sprijineau de fotoliu și își duse mâinile împreunate spre gură rămânând o clipă dus pe gânduri.

— Mi-ai spus că bunica ta a fost muritoare. Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

— Au murit pe când aveam șase ani din cauza unei epidemii de holeră. Mătușa m-a crescut.

— Este... ea ca și tine?

Chipul lui Joy se luminează precum candelabrul din salonul de cină.

— Oh, da! Este o vrăjitoare MacLean, cea mai puternică dintre toate vrăjitoarele și vrăjitorii. Ar trebui să o vezi făcându-și vrăjile. Magia ei e perfectă. Tot ce face îi iese perfect și e atât de frumoasă și impresionantă. Joy nu se putu abține să nu-și ridice bărbia cu mândrie. E o vrăjitoare foarte importantă.

— Și unde e acum acest model de perfecțiune?

— A plecat în America pentru doi ani. Are ceva muncă de consiliu de făcut.

— Muncă de consiliu?

Joy dădu din cap și deschise gura ca să vorbească.

— Las-o baltă. Englezii sunt în război cu americanii. Nu cred că vreau să aflu despre așa ceva. Privi spre cămin, se ridică și se apropie de el studiind ceasul în tăcere.

Singurul zgomot pe care Joy îl auzea în încăpere era inima ei bătând. Alec își împreună mâinile la spate și ridică ochii spre tavanul pictat, apoi își coborî privirea asupra ei, uitându-se direct la ea.

— Am luat o hotărâre.

Joy așteptă, ținându-și respirația, cu mâinile încleștate, inima zvâcnindu-i într-un ritm accelerat.

— Vom rămâne căsătoriți.

— Vom rămâne? Mai că leșină din cauza șocului.

— Da. Nu a existat niciodată nicio pată pe numele de Belmore – nicio anulare a unei căsătorii și firește niciun divorț – și nu intenționez ca rușinea să înceapă cu mine. Am nevoie de o soție. Am nevoie de moștenitori. Se opri. Bănuiesc că este

posibil considerând trecutul tău combinat de muritoare.

— Păi, da...

— Atunci nu văd nicio problemă. Vei rămâne soția mea. Nu va exista nicio desfacere a acestei uniri. Căsătoria a avut loc în fața unor martori și a fost înregistrată. Este legală și rămâne doar să fie consumată. Și dacă ne luăm după simptomele din noaptea trecută nu cred că vom avea vreo problemă în acest domeniu. Ești soția mea. Vei rămâne soția mea și ducetă de Belmore, dar, ridică un deget – nu va mai fi niciun fel de hocus-pocus. Flutură cu mâna prin aer.

— Adică nu pot să mă folosesc de puterile mele magice?

— Nu, nu poți. Trăsăturile îi erau la fel de aspre ca și vocea. Îți interzic. Casa de Belmore nu va fi pătată de niciun fel de scandal. Iar vrăjitoria ar fi scandalul scandalurilor. Ai înțeles?

Ea dădu din cap simțindu-se vinovată că nu-i spusese nimic înainte de căsătorie. Însă își dorise atât de mult să fie soția lui. Și trebuia să recunoască că o parte a inimii ei se bucura. Avea șansa de a-l face să o iubească. Poate că partea de muritoare din ea o va ajuta să ajungă o adevărată ducetă. Poate că magia ei s-ar putea să-l ajute cu timpul. Alec va trebui să se adapteze. Dacă se va strădui foarte mult poate că el va ajunge să o iubească puțin. Iar atunci puterile ei magice nu vor mai conta pentru el.

Însă mai era ceva ce trebuia să-i spună, pentru că adusesese vorba, și acum sufla și în iaurt, ca să spunem așa.

— Trebuie să înțelegi că dacă vom avea copii...

— Când.

— Când ce?

— Când vom avea copii.

— Nu poți fi sigur de asta. Copii sunt un dar al lui Dumnezeu.

— Crezi în Dumnezeu?

— Firește. Sunt vrăjitoare, nu păgână. Îl sfredeli cu o privire încărcată de indignare.

— Și cum rămâne cu ce se spune despre cultul diavolului?

— Propagandă. O vrăjitoare albă nu-și va folosi niciodată magia pentru a face rău cuiva. Cel puțin nu în mod

intenționat, îi zise ea, apoi îl privi din nou. Ai spus ceva?

— Nimic care să aibă importanță.

— Ei bine, așa cum eram pe cale să-ți spun, am fost crescută să cred că Dumnezeu există în orice – copaci, mare, flori, păsări, animale și chiar și în propriile noastre inimi. Crezi în Dumnezeu, nu-i așa?

— Nici eu n-am fost crescut ca un păgân.

— Aaaa... în legătură cu copiii... Își înfășură o buclă de păr în jurul degetului.

Alec ridică mâna lui de duce ca să o facă să tacă.

— Sterilitatea n-a fost niciodată o problemă a casei de Belmore. O urmări cum își răsuțește părul în jurul degetului. Privirea lui deveni arzătoare. Se ridică și făcu un pas spre ea.

— Te asigur, Scottish, îmi vei face copii.

Peste o clipă ajunse lângă pat, iar Joy ridică ochii spre el. Alec îi atinse fața, apoi îi mângâie fruntea, degetele lui trecând prin părul ei. O putea atinge. Mai existau speranțe.

— Mă voi îngriji eu de asta, adăugă el, respirația lui gâdilând-o pe creștetul capului.

Un genunchi masculin se afundă în saltea iar mâna lui se depărtă fără voie de părul ei. Brațele lui îi cuprinseseră șoldurile. Se lungi spre ea, cu ochii plini de dorință și poruncitori. Joy înghiți în sec și i-o trânti:

— Copiii s-ar putea să fie ca... ca și mine.

El îngheță cu gura deasupra buzelor ei. O clipă închise ochii.

— Vrajitoare sau vrăjitori.

Ceasul bătu sfertul de oră și el se uită la ea, ochii devenindu-i prudenți și vocea rece.

— Înțeleg.

Se întoarse, și fața lui spunea că s-ar putea să „înțeleagă”, dar cu siguranță nu-i făcea nicio plăcere. Respiră o dată adânc, apoi încă o dată și încă o dată și după o scurtă pauză se ridică din pat.

— Cred... Îi întoarse spatele fără să mai vadă lacrimile ce reveniră în ochii ei. Trebuie să mă întâlnesc cu intendentul din nou în această dimineață. Se îndreptă spre ușa de legătură și o

deschise.

— Vom mai discuta diseară.

Și plecă.

CAPITOLUL 10

N-au mai vorbit în seara aceea. Alec trebuise să plece undeva și dispăruse chiar în acea după-amiază. Nu se arătase îndurerat că trebuie să plece, ceea ce nu-i ridică prea mult moralul lui Joy. De atunci trecuseră cinci zile.

În prima zi a absenței lui, la ora unsprezece dimineața sosi o croitoreasă și își petrecu restul zilei împungând, ciupind și strângând, aruncând peste Joy suluri întregi de tot felul de pânzeturi. Când în sfârșit femeia și ajutoarea ei plecară Joy se simți ca o vrăjitoare transformată în zgrițuroaică.

De atunci nu făcuse altceva decât să rățăcească prin uriașa proprietate, așa cum făcea și acum, plimbându-se pe aleile pietruite care încercuiau grădinile de la Belmore Park. Era o după-amiază cenușie de iarnă, vântul îi lipea fustele de picioare, iar frunze arămii și pestrițe căzute din arbori și tufișurile de gherghin i se zbăteau la picioare. Boabele roșii și pârguite ale unor tufișuri de ilice cu mulți ghimpi apăreau din loc în loc în drumul ei în timp ce se îndrepta spre arborele de tisă ce împodobește intrarea în grădini.

În ultimele patru zile se plimbuse deseori pe aici, încercând să se simtă acasă într-un loc unde, cu excepția lui Polly și a lui Henson, era făcută să se simtă ca o intrusă. Intrând în grădină își înclină capul gânditoare și se îndreptă spre banca de piatră unde petrecea așa de mult timp în ultima vreme.

Era un loc liniștit. Două fântâni scuipeau apa în aer, iar aceasta se scurgea în jos adunându-se într-un mic bazin, sunetul ei fiind la fel de calmant ca și unduirea valurilor mării de la Sound of Mull. Îi alina, cel puțin pentru scurt timp, stânjeneala cauzată de mediul străin, de sentimentul că nu se potrivea, și cel mai important, de îndoielile privind căsătoria ei cu Alec.

O clipă imaginea feței lui îi dansa prin fața ochilor –

îngrozită, așa cum o privise mai întâi, de parcă ar fi fost dracul în persoană. Cealaltă imagine era a bărbatului care o dorea și a cărui ochi întunecați sclipiseră cândva cu patimă și de o anumită nevoie despre care instinctul îi spunea că îi atrăgea unul spre altul.

Sau era doar o iluzie deșartă? Nu, își spuse ea, exista ceva. Ceva care îi spusese în ziua când s-au cunoscut că el avea nevoie de ea tot atât de mult pe cât ea avea nevoie să fie iubită de el. Încă mai simțea că acesta este adevărul. N-ar fi rămas – n-ar fi putut rămâne dacă nu ar fi fost așa. Însă mai voia ca și el să o iubească puțin. Nu-i trebuia toată inima lui, ci doar un colțișor – un colțișor de paradis.

Acum, pentru o clipă de răgaz, putea să-și dorească, să viseze și să spere, stând în grădină, unde natura era singurul ei prieten. Aici se simțea cel mai mult în largul ei, fiind una cu plantele, copacii și aerul, trăgând din natură puterea de a deveni completă. Îi plăcea să fie în aer liber – în mijlocul florilor, păsărilor și animalelor, a minunatei magii care făcea să crească un fir de iarbă, o floare să-și deschidă petalele, și un copac bătrân să se înalțe atât de sus încât mai să atingă cerul.

Cu câteva zile în urmă, aici în grădină, văzuse pentru prima dată aranjamentul vesel al arbuștilor tunși în forma tuturor animalelor pe care i-ar fi plăcut atât de mult să le vadă. Așa că aici venea să mediteze când acceptarea ei păru să se fi uzat – sau poate, nu existase niciodată. Însingurată și puțin tristă, se uită la arbuștii din jurul ei, sperând să se simtă cuprinsă în fantezia formelor lor. Preferata ei era girafa, tăiată din ramurile groase ale unui molid, gâtul ei lung întinzându-se deasupra grădinii aproape destul de sus pentru a săruta cerul. Dacă ea ar fi plănuit grădina, ar fi pus-o sub unul din platani astfel încât girafa să arate ca și cum și-ar fi întins gâtul să pască frunzele copacului. Ar fi părut mai puțin ca o fantezie.

Cu excepția arbuștilor ornamentali nu exista nicio altă bucurie în grădină în acest anotimp al anului, nicio culoare. Niciun curcubeu de flori nu înfloreau acum, așa că grădina era sumbră în monotonia verdelui ei de iarnă. Plantele erau amortite de frig, mulți copaci arătau scheletici, și prea puțină

culoare cu excepția boabelor de ilice de un roșu strălucitor, dar acestea erau puține și puteau fi găsite doar pe aleile ce înconjurau grădinile.

Își împreună mâinile în poala rochiei ei de cașmir de culoarea dudelor și privi dincolo de grădină. Nicăieri pe lacul uriaș sau pe micul islaz de dincolo de grădină nu exista deloc gheață. Vremea nu era destul de rece, așa că patinatul nu reprezenta o alternativă, deși era prea frig, prea cenușiu și prea deprimant pentru orice joc sau plimbat cu barca pe apă. Eleșteiele pentru pești erau goale, doar niște cupe de stâncă pe întinderea grădinii. Se plimbaser prin unul din cele cinci labirinturi, dar nu i se păruse prea interesant fără cineva care să alerge după ea. De parcă te-ai fi jucat singur de-a v-ați ascunselea.

Privi dincolo de grădină spre un stejar bătrân. Un copac cu crengile desfăcute ca niște gheare, groase cât corpul ei. Scoarța era arămie și crestată de timp, vânt și ploaie. Copacul avea personalitate. Vrajitoarele credeau că minunea vieții se scurge ca un râu magic prin trunchiul gros al unul copac. Cu cât era mai bătrân, cu atât mai trainică îi era puterea.

Singura dată când Joy își amintea să se fi simțit atât de tristă și neajutorată a fost la moartea părinților ei. Se ridică și porni spre copac, oprindu-se în fața lui și lăsându-și capul pe spate pentru a privi în sus spre coroana maiestuoasă. Își puse brațele în jurul trunchiului gros și își lipi obrazul de scoarță. Ochii ei obosiți și triști se închiseră încet. Își zise că exista ceva mângâietor în a îmbrățișa un copac. Aproape ca atingerea blândă a mâinii liniștitoare a unei mame, ca a-ți găsi adăpost într-un zâmbet, sau a fi ținut aproape de inima cuiva.

Câteva minute mai târziu oftă și își retrase brațele. Se întoarse și zâmbi visătoare. Poate că lucrurile nu erau atât de tragice până la urmă. Plimbându-se pe alea din grădină, lovi o piatră în fața ei, până când aceasta se izbi de baza băncii de piatră.

Se așeză din nou privind în jurul ei. Ochii ei rătăciră în sus spre animalele fantastice aflate pe marginea acoperișului. Observase ieri că erau așezate în jurul întregii case. Din orice

loc te-ai fi aflat puteai să te uiți în sus și să le vezi. Își imaginase când le zărise pentru prima oară că arătau de parcă ar fi dansat pe cer – un bal dintr-un basm fantastic. Zâmbi imaginii create de acest gând.

De aici, din grădină, putea vedea un căpcăun aplecat în afară peste cel mai apropiat colț, însă era greu să distingă altceva decât siluetele unor forme și vârful rotunjit al celei mai apropiate cupole. Alec îi spuse să aceste cupole se aflau deasupra unor saloane de petreceri. I-ar plăcea să le vadă, își zise ea râzând.

Dispăruse complet tristețea melancolică, apăsarea din piept. Copacii erau într-adevăr lucruri minunate.

Inima el tresări ușor nerăbdătoare în timp ce o idee MacQuarrie fermenta ca whisky-ul scoțian în mintea ei. Poate că îi va arunca o privire aceluia acoperiș. Alec declarase priverile „plăcută”. Avea nevoie de un pic de plăcere acum, iar acoperișul era singurul loc pe care nu-l explorase încă. Cu siguranță că Henson îi va arăta pe unde să o ia. Se ridică de pe bancă și, cu fustele în mână, alergă spre casă.

În scurt timp îl urma pe Henson pe una din cele douăsprezece scări. Douăsprezece! Nu era de mirare că se rătăcise. Beezle atârna din nou de spatele sărmanului lacheu. Henson era foarte înțelegător, continuându-și îndatoririle de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume să aibă un castor atârându-i de spate.

În ultima vreme slujitorul ei părea mai înclinat să atârne de lacheul principal decât să se încolăcească undeva și să doarmă dus. Din câte își amintea Joy era pentru prima oară că Beezle arăta afecțiune pentru cineva. Cel puțin spera că îl simpatiza pe Henson omul și nu doar panglicile aurii care îl legau părul. Privi mai bine și văzu că Beezle părea iar să mestece ceva. Îl împunse cu degetul și acesta întoarse spre ea ochii lui mici și cenușii, apoi rânji, bucăți de panglici auri Belmore atârându-i afară printre dinții încheștați.

— Acoperișul, Alteță. Henson deschise o ușă de la capătul scărilor. Joy întinse mâna și îl smulse pe Beezle de pe spatele lacheului, vârându-l în siguranță sub brațul ei. Beezle își suieră

nemulțumirea, dar ea nu se lăsă intimidată, doar apucă ceea ce putu din panglica aurie și l-o înmână lui Henson. Era a opta bucată zdrențuită în patru zile.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic, Alteță. Henson acceptă panglica sfâșiată cu o plecăciune respectuoasă, fața lui rămânând absolut nemișcată, imaginea întruchipată a unui servitor englez, în livrea perfect curată, cu excepția unor fire de păr de animal presărate pe umeri și pe spate, părul lui castaniu atârând liber și răvășit, la fel de ros ca și panglica.

Încruntându-se, Joy se uită în jos la Beezle întrebându-se cât din părul bietului om se afla în mica lui gură funestă. Îl aruncă pe umărul ei și se întoarse încet, încercând să absoarbă minunea a ceea ce vedea.

— Alteța Sa dorește să aștept?

— Hmm? Joy se răsuci spre Henson. Oh, nu. Voi rămâne aici puținel. Se întoarse din nou să studieze priveliștea. Se putea vedea până departe – coline verzi cu pilcuri de copaci răzleți, meandrele unui râu lipsit de strălucire care străbătea o vale, hrănind satul și lacul Belmore.

Beezle șuieră și începu să se agite pe umărul ei distrăgându-i atenția de la peisajul rural.

— Foarte bine, Alteță. Voi mai veni din când în când să văd dacă nu doriți să plecați. Dădu să se întoarcă, apoi se opri. Ar fi poate mai bine să nu încercați să vă găsiți singură drumul, Alteță.

Joy îi zâmbi jenată.

— Ți-e teamă că voi ajunge în dulapul de argintărie?

— Foarte posibil, sau poate în camera doamnei Watley unde Alteța Sa ar putea îngheța de frig.

Joy izbucni în râs.

— Doamna Watley e ca un țurture de gheață, nu-i așa?

— Exact. Fără să zâmbească, dar cu o sclipire foarte vizibilă în ochi, Henson închise ușa iar ea se întoarse din nou.

Acoperișul, priveliștea, statuile – erau într-adevăr cel mai nemaipomenit lucru pe care îl văzuse vreodată.

— Oh, Beezle, privește!

El șuieră, și ea își întoarce privirea spre fața lui iscoditoare. Îl ridică până botul lui ascuțit ajunse la câțiva centimetrii de chipul ei.

— Vrei să cobori ca să te întorci la Henson, nu-i așa?

El șuieră din nou.

— Te pun jos dar trebuie să încetezi să mai mănânci părul bietului om. Ai înțeles?

El îi aruncă o privire vioaie, toată numai inocență, apoi mai clipi de două ori pentru a mări efectul.

Ochii ei îl muștrară din nou apoi îl puse jos. Beezle se mișcă mai repede decât îl văzuse mișcându-se vreodată, clătinându-se și fugind cât îl țineau picioarele spre intrare, unde se lăsă pe vine și zgârie ușa. Oftând răbdătoare Joy deschise ușa. Beezle dispăru pe scări mai iute ca săritura unei broaște.

Joy clătină din cap, rosti repede o rugămintă pentru conservarea părului lui Henson, și se întoarce din nou. Aruncând o privire scurtă, nerăbdătoare, liniei acoperișului, alergă spre colțul cel mai apropiat.

Acolo se afla căpcăunul făcut din bronz și în mărime naturală, iar la stânga lui stătea Pan cu flaut cu tot. Doi îngeri cu trâmbiță și harfă erau puși lângă un balaur, poziția lui dând să se înțeleagă că plecase după pradă. O zână părea să se îndrepte dansând spre un cavaler medieval în armură de turnir, călare pe un magnific cal de luptă.

Înalt, puternic și arogant arăta vikingul care stătea cu o mână pe unul din lupii lui Odin, iar lângă el se aflau doi unicorni zburdalnici, un centaur și Doamna Lacului, de o frumusețe nemaipomenită. Puțin mai departe se afla un alt cavaler și doamna lui. Trei meduze și o mică sirenă singuratică flancau hornul iar apoi urma Pegas și câțiva spiriduși și pitici.

Fără să-i pese de vântul rece care bătea în rafale deasupra acoperișului, Joy se apropie de fiecare statuie, călcâiele pantofilor ei roșii lovind ușor fierul tare și gri al acoperișului, le atinse pe fiecare văzând în mintea ei un peisaj cu dans, zbenguiești, de parcă fiecare poveste cu zâne, basm popular, roman epic, povestire fantastică spuse pe genunchiul unui bunic ar fi prins viața într-un mod magic.

O muzică mai dulce și mai minunată ca mierea verii îi umplu urechile, și Joy se roți și se învârti, dansând pe acordurile imaginare, cu ochii închiși, mintea ademenită de fantezia ei. Se roți pe un picior, fusta rochiei noi de cașmir umflându-se, iar ea deschise ochii și se trezi în mijlocul unui bal ireal.

Îngerii erau reali, vii, cu aripi de aur, trâmbița și harfa scoțând sunete suave. Pan se mișca în jurul ei, fluierând notele clare ale unui dans scoțian. Cavalerul trecu rotindu-se pe lângă ea într-o vestă de un roșu aprins, învârtind în brațele-i puternice pe doamna lui îmbrăcată în albastru, iar căpcăunul, spiridușii și piticii – de un verde-gri ca și grădina de jos – se mișcau veseli în sărbătoarea de pe acoperiș.

Ritmul muzicii crescuse. Dansatorii se roteau. Plonjau, se învârteau – un unicorn, un balaur, o zână plutind ușor cu pași care zburdau ca notele muzicii și Joy îi urma, prinsă în vârtejul petrecerii, devenind doar o tânără entuziasmată de primul ei bal. Se opri la una din cupole privind prin ferestrele întunecate în timp ce se întorcea și aluneca în ritmul muzicii. Dansând spre ușile duble, se legănă pe un picior apucându-se de mână, dar erau închise, așa că se răsuci cu brațele întinse, capul lăsat pe spate, un zâmbet fericit arcuindu-i buzele.

Se roți din nou și din nou, deschizând ochii și descoperind că celălalt cavaler descălecuse și cu lancea în mână, îi făcea o plecăciune. Zâmbind, îi oferă mâna și după o atingere galantă cu buzele lui, o conduse într-un menuet medieval spre și prin sala de sub următoarea cupolă, apoi porni mai departe făcându-i curte sirenei și primindu-i favorurile. Muzica răsuna în încăpere, purtată de vânt, iar vikingul trecu pe lângă ea, brațele lui cu inele de aur strângând-o la piept pe Doamna Lacului îmbrăcată în alb și foarte melancolică.

Animalele dansau în jurul ei. Pierdută în magia clipei, Joy închise ochii rotindu-se și învârtindu-se printre animalele fantastice care dansau pe acoperișul celei mai maiestuoase case din întreg ținutul. Era ca un basm, mitic, și mai fascinant decât cele mai puternice formule magice, iar Joy era o parte din basm, dansând în el, vrăjită, simțindu-se minunată de vie

pentru prima oară de când Alec o sărutase.

— Fir-ar al naibii!

Joy se împiedică oprindu-se. Ochii ei vinovați se deschisera dintr-o dată.

Alec stătea în pragul ușii, mânerul de bronz fiind strâns într-o mână devenită albă. Balul continuă, pentru că magia lui nu se stinsese; vraja nu fusese întreruptă. Chipul soțului ei era un amestec de șoc și furie. Urmări animalele, culoarea dispărându-i de pe față, ochii fiind tot mai îngrijorați. Apoi privi direct la ea. Părea să respire rar și adânc.

Făcu un pas în cameră și se trezi cu Pan încercuindu-l, topăind în ritmul săltăreț ai muzicii. Alec se uită la ea. Joy nu mai văzuse niciodată nările unui om dilatându-se.

Sări ca arsă și-l urmări venind cu pași mari spre ea. Cu cât se apropia, cu atât devenea mai vizibil spasmul din obrazul lui, gâtul mai roșu, respirațiile mai adânci. Îi trecu prin minte că pentru un bărbat care susținea că nu strigă și nu se înfurie, le cam făcuse pe amândouă în preajma ei. Alec se opri la trei pași în fața ei aruncându-i o privire ucigătoare, bărbia fiindu-i atât de rigidă, încât era surprinsă că putea vorbi.

— Ce se întâmplă aici?

— Ăăă... păi... cred că i-ai putea spune... adică... e un bal.

— Îmi amintesc foarte clar că ți-am spus: fără hocus-pocus. Își flutură din nou mâna.

— A fost un accident.

— Cum, pentru Dumnezeu, se poate ca asta – ridică mâna care tremura, continuând să strige – să fie un accident?

O lance de turnir despică aerul dintre ei.

— Bătrâne! Vrei să-ți fie retezat capul?

Amândoi se întoarseră să privească la cavalerul care se încrunta la Alec.

Ochii lui Alec se îngustară provocator.

— Bătrâne?

— Capul tău e gri, spuse cavalerul, deloc intimidat de expresia nimicitoare de pe chipul lui Alec. Cavalerul nu-l mai băgă în seamă adresându-i-se lui Joy, salutând-o ușor cu capul. Doamna mea, dorești capul acestui bătrân bicisnic pe o

tavă de argint?

— O, Sfinte Sisoe!

Cavalerul își scoase sabia și o aținti spre gâtul lui Alec, care din roșu se făcuse vânăt.

— Nu! Te rog! Joy își acoperi gura cu mâinile.

Cavalerul îl fixă pe Alec cu o privire cruntă.

— Pe legea mea! Cine-i fi tu să spui astfel de vorbe unei doamne? Să fii cumva al ei tată?

— Sunt... soțul... ei, spuse Alec cu dinții încleștați.

Cavalerul renunță la poziția amenințătoare.

— Iar eu, spuse Alec destul de tare, doresc ca ea să pună capăt acestei aiureli. Flutură cu mâna în jur, apoi luă cu două degete lungi vârful sabiei și o împinse de la gâtul lui vânăt. Își apropie chipul de al lui Joy. Acum!

Trăgând adânc aer în piept pentru a-și aduna puterile, Joy închise ochii Te rog, fă să meargă. Își aruncă mâinile în sus și strigă *„Lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Oprește acest vis!”*

Își pocni degetele și deschise foarte, foarte ușor un ochi verde plin de îndoieli. Îi scăpă un suspin de ușurare. Cavalerul dispăruse. Balul de terminase. Toate statuile erau din nou din bronz și la locul lor pe acoperiș.

Alec rămase o clipă nemișcat, privirea lui oprindu-se asupra cavalerului în zale călare pe calul lui. Joy se miră că statuia nu se topi sub privirea lui Alec. Se întoarse spre ea, căutătura lui mânioasă fiind la fel de intensă.

— Nu ești bătrân, spuse ea încercând să-l împace. O scurtă privire aruncată feței lui îi spuse că trucul nu-i reușise.

Alec respiră adânc de două ori.

— Ciudat. Cred că am îmbătrânit cu zece ani în ultimele câteva zile.

— A fost într-adevăr un accident, șopti ea. Ochii ei se măriră când, peste umărul drept și țeapăn al lui Alec îl zări pe Pan – urechi cafenii ascuțite, coarne de țap și tot restul – cum privește pe furiș din spatele unei cupole apoi se strecoară spre flautul lui care zăcea abandonat în mijlocul podelei.

— Explică. Alec își încrucișă brațele peste piept și începu să bată darabana cu degetele pe un braț, așteptând.

Pan se strecura tot mai aproape de flaut iar Joy ştiu că acest drăcuşor împielit va cânta la el dacă îi va ajunge în mâini. Ridică o mână în aer ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un căscat şi mişcă un deget imaginându-şi flautul alunecând pe podea şi dispărând din raza vizuală a soţului ei.

Flautul în schimb se ridică în sus plutind prin aer.

Pan se încruntă la ea, sprâncenele lui cafenii, groase şi stufoase încreţindu-se ca nişte viermi. Apoi încercă să sară pentru a apuca flautul. Joy se prefăcu că tuşeşte exact în clipa când copitele lui atinseră podeaua de fier.

Pan continua să ţopăie; Joy continua să tuşască.

— Încă mai aştept o explicaţie şi sufocatul n-o să te ajute. Alec stătea acolo, cu braţele încrucişate, falca încleştată, ochi care îşi pierdeau răbdarea, deloc încântat, cu totul inconştient de ceea ce se întâmpla în spatele lui.

— Lasă-mă să-mi revin, hârâi ea teatral, lovindu-se în piept cu mâna care nu mai era întinsă în aer.

Se părea că Pan renunţase şi încetase să mai sară în sus şi în jos, dar liniştea ei a fost de scurtă durată. Întoarse spre ea chipul lui de spiriduş şi zâmbi uşor – un rânet de pură răutate – iar ea urmări îngrozită cum se furişează spre uşa acoperişului. Înainte să apuce să-şi pocnească degetele el o deschisese deja. Clipi din ochi şmechereşte, îi făcu cu mâna voios, apoi păşi afară şi trase uşa după el coborând în adâncurile unei case atât de uriaşe, că niciodată nu-l va mai găsi.

Un tropot de copite se auzi de pe aleea pietruită de jos. Alec se răsuci să privească; la fel făcu şi ea. O trâmbiţă răsună, şi pentru o clipă Joy crezu că un înger scăpase şi el. Sunetul se auzi din nou şi un grup de călăreţi conduşi de o pereche de trâmbiţaşi în livrea vişinie şi aurită se apropiau de casă.

— Fir-ar al naibii... Alec se uită la procesiune cu privirea unui om hărţuit. Poartă livreaua regală. Îşi frecă nasul. Slavă Domnului că n-au venit mai devreme să vadă ce am văzut eu. După un oftat lung o apucă de mână. Vino. Mai bine coborâm să vedem despre ce este vorba. O trase după el până la uşă, o deschise, oprindu-se să studieze acoperişul. Apoi privi în jos

spre ea. Îmi vei explica mai târziu acțiunile tale.

Joy se trezi alergând pentru a ține pasul cu el după ce coborâseră scările, cercetând pe furiș fiecare ungher și crăpătură în zid în speranța că va vedea urechi cafenii ascuțite, coarne sau copite de țap.

Alec o trase de-a lungul unui coridor lung de la parter și îi dădu drumul mâinii doar pentru a deschide două uși duble cu lambriuri din lemn de nuc. Apoi îi înșfăcă din nou mâna și o trase în cameră până la o canapea de piele.

— Jos!

Joy se prăbuși pe canapea. Camera mirosea ca și soțul ei, un amestec de tutun, piele și ceva masculin și ușor exotic, cum ar fi lemnul de santal. Îl urmări pe Alec îndreptându-se spre un pupitru înalt din lemn de mahon, încrustat cu bronz și abanos, aflat în fața ferestrelor de la terasă, cam de patru metri înălțime. Prin sticla cristalină putu să vadă verdele grădinii și o fâșie din lacul de un albastru argintiu aflat dincolo de ea.

Nervooasă și ușor agitată își împreună mâinile în poală, mușcându-și buzele. Plictisindu-se de asta, privi la lambriurile din lemn da nuc, apoi la vitrinele ușilor care acopereau rafturile din perete. Cu excepția ferestrelor, rafturile păreau să înconjoare întreaga încăpere. Se mișcă puțin, apoi se ridică pentru a-și aranja fustele care se șifonaseră când se așezase pe canapea.

— Jos!

Joy se trânti pe canapea.

— Dar...

— Liniște!

Joy se încruntă, întrebându-se dacă îi va porunci acum să facă sluj. Destul de rău că nu avea niciun simț al umorului, pentru că altfel ar fi fost tentată să latre. Își înăbuși un zâmbet, simțind că izbucnind într-un râs nervos nu i-ar crea decât alte probleme.

Se auzi o scurtă bătaie în ușă.

O clipă mai târziu pendula bătu de șapte ori.

— Fir-ar al naibii!

Ochii lui Joy se măriră. Se uită la Alec care privea încruntat

pendula.

Era ora trei.

Alec se întoarse spre ea, Joy tresări și ridică din umeri.

În ușa se auzi încă un ciocănit, mai tare.

— Intră, se răsti Alec, stând la pupitru cu ușile de sticlă în spate, iar strălucirea după-amiezii revărsându-se prin sticlă îi contura în raze de soare silueta înaltă. Arăta și mai intimidant, mai înalt, mai furios.

Townsend deschise ușa, intră și dregându-și glasul anunță:

— Mesagerul Alteței Sale Regale Prințul George.

Alec dădu din cap iar majordomul deschise larg ușa. Un lacheu în livrea regală intră și se îndreptă spre pupitru, unde făcu o plecăciune și îi înmână ducelui un plic de culoare deschisă.

— Pentru Alteța Sa ducele de Belmore.

Alec luă mesajul, ridicând privirea spre majordom după ce studiasse pecetea regală.

— Townsend, sunt sigur că servitorii prințului nostru regent ar dori să servească ceva. Ocupă-te de asta.

— Mulțumesc, Alteță. Lacheul mai făcu o plecăciune. Mi s-a spus să aștept un răspuns.

— Bine, replică Alec pe un ton tăios. Poți să aștepți răspunsul meu în bucătărie împreună cu ceilalți.

— Firește, Alteță. Ușa se închise. Cu un pocnet.

Alec se uită la ușa, se așează încet pe scaunul de lângă pupitru, deschizând mesajul cu un cuțit de deschis scrisorile pe care îl ținea în mână ca pe un pumnal, ceea ce nu era prea liniștitor, pentru că avea o expresie feroasă pe chipul lui cu trăsături colțuroase. Studie scrisoarea și trase o înjurătură lăsându-se pe spatele scaunului și închizând ochii de parcă scrisoarea ar fi conținut condamnarea lui la moarte.

— Am fost invitați la Carlton House.

Joy se uită la el cu ochi măriți.

— Am fost?

— Prințul dorește să o întâlnească pe noua ducesă de Belmore.

— Pe mine? Joy se arătă cu degetul.

— Da, pe tine. Se pare că am deosebita onoare de a-l prezenta pe Maiestatea Sa Regală Prințul Regent soției mele, vrăjitoarea. Își frecă o mână de frunte și mormăi: care transformă statuile în ființe vii și dansează cu ele pe acoperișul meu.

— Ce fel de om e?

— Răsfățat, capricios, gras, arogant și destul de superstițios pentru a face mai mult decât să ne taie capetele dacă ar asista la ce am asistat eu astăzi. O fulgeră cu încă o privire muștrătoare.

Joy era prea uluită ca să o observe. Îl va întâlni pe prințul regent, pe însăși bătrânul Prinny.

— Oh, Sfinte Sisoie! Se uită la soțul ei și ar fi putut jura că-i auzise dinții scrâșnind. Cum de a aflat atât de repede de căsătoria noastră?

— N-am nicio îndoială în această privință. Trebuie să fie fost băgăreața aceea de vrăjitoare...

Lui Joy i se tăie respirația.

El se uită la ea și flutură din mână căutând un alt cuvânt.

— Acea harpie, Lady Agnes și cele două prietene cu creier de pasăre.

— Când trebuie să plecăm?

Continuând să se uite la ea, lovea cu degetele pe pupitru.

— Măine dimineață.

— Așa de repede?

El se ridică, dar nu răspunse. În schimb veni spre ea. Joy ridică ochii spre fața lui serioasă.

— Trebuie să-mi promiți – fără alte vrăji.

Ea doar se uită la el, văzându-i ochii acoperiți de un val de gheață. Oh, Alec, își zise ea, ai nevoie de magia mea.

El întrerupse vraja apucând-o de umeri și trăgând-o spre el.

— Poți să-mi promiți asta?

Ea se uită la fața lui, atât de serioasă, de îngrijorată, de aproape. Ar fi vrut să-l atingă, să-și pună o mână pe pieptul lui, lângă inimă – din care dorea o bucățică mică. I-ar fi promis orice.

— Da.

- Fără treaba aia cu ceasurile.
- Fără ceasuri.
- Fără – flutură din mână – zbârnâit.
- Fără zbârnâit.
- Fără lucruri sau oameni care să plutească prin aer.
- Fără.
- Fără statui care dansează?

În mintea lui Joy apăru chipul de drăcușor al lui Pan. Păi, plecau oricum și ce Alec nu știa, nu avea cum să-l doară.

- Fără statui. Apoi adăugă. Începând cu această clipă.

Mâinile lui se frecară ușor de umerii ei și păru să privească destul de intens la gura ei. În ochi îi scăpăra dorința la fel cum se întâmplase înainte să o sărute. Nu o mai sărutase de când îi spusese că e vrăjitoare. Voia ca el să o sărute, acum, aici, să-i arate că nu o considera un monstru, să pună capăt izolării dureroase.

Joy își ridică mâna de la pieptul lui spre a-i atinge gura. În aceeași clipă el își înălță mâna spre fața ei. Se opri. Mâna ei se apăsă pe pieptul lui. Alec păru să cântărească ceva în minte, luptându-se cu el însuși. Respira tot mai adânc. Mâna îi cuprinse bărbia, degetul mare mângâindu-i buzele. Continua să se uite la gura ei.

Sărută-mă... sărută-mă.

Era atât de aproape. Dacă se apleca puțin înainte...

Ea o făcu. El nu.

Un urlet înfiorător răsună în depărtare.

Au sărit depărtându-se, vraja dispărând, și au privit spre ușă.

Mâna care îi mângâiasse gura cu o clipă în urmă căzu jos.

- Pentru Dumnezeu, ce-a fost asta?

Alec porni spre uși și ea îl urmă. Au pășit pe coridor și au auzit zarvă lângă scara mare. Joy alergă ca să-l ajungă din urmă, apoi mai că alunecă pe podeaua de marmură a foaierei.

Doamna Watley zăcea cât era de lungă în mijlocul podelei. Servitorii se agitară în jurul ei, iar Townsend îngenunche lângă ea. Henson intră cu pași mari venind dintr-un alt coridor, cu

Beezle agățat de spate și ducând în mână o tavă cu un pahar. Polly venea în urma lui, înarmată cu un corn de cerb.

— Ce s-a întâmplat? Servitorii se dădură la o parte pentru a-i face loc lui Alec.

— Nu știu, Alteță. Am auzit acest țipăt înspăimântător și când am ajuns aici am găsit-o așa. Townsend ridică menajera, iar Polly îi puse sub nas niște săruri.

Ochii femeii se deschiseră Clipi și împinse mâna lui Polly de sub nasul ei, mormăind ceva.

— Ce este? întrebă Alec.

Chipul ei era pământiu. Arată cu un deget care tremura spre o statuie de marmură dintr-o firidă de lângă ușile de la intrare.

— Acolo. Coarne. Ohhhh. Dădu ochii peste cap și leșină din nou.

Fiecare ochi din foaier se îndreptă spre acel colț. Nu se afla acolo decât o statuie reprezentându-l pe David. Joy își mușcă buza de jos.

Simți privirea lui Alec și făcu greșeala să ridice ochii. Ai lui se îngustară bănuitori, și se uită direct la ea. Respiră adânc și ridică din umeri, sperând că vinovăția pe care o simțea să nu i se vadă pe față și rugându-se ca Pan să nu țâșnească de prin vreun colț. După ce o privi lung și pătrunzător, Alec se întoarse cu spatele la servitori.

— Trimite-ți pe cineva după doctorul din sat. Spuneți-i să vină imediat și duceți-o pe doamna Watley în camera ei. Se adresează celor două cameriste apărute între timp. Nu o lăsați singură.

O trupă de lachei o ridicară pe femeia înaltă și o purtară spre partea din spate a casei. Alec se întoarse spre Henson.

— Dimineată plecăm la Londra. Fă pregătirile necesare. Apoi i se adresează lui Polly. Împachetează singură hainele Alteței Sale. Vei călători cu Henson și Roberts în furgon. Vreau să plec la opt. Ai înțeles?

— Da, Alteță. Polly făcu o reverență și dispăru cât ai clipi din ochi.

Rămăși singuri în foaier, Alec se întoarse spre Joy.

— Ce-a văzut?

Joy se dădu înapoi, își ridică degetele spre buze și începu să-și roadă o unghie.

— Răspunde-mi! spuse Alec cu o șoaptă răgușită.

— Pe Pan.

— Pan? scrâșni el.

Ea arătă spre acoperiș și dădu din cap.

— Viu?

— Îhm, spuse ea încet, urmărind cum fața lui trece de la un roșu furios la un vânăt livid.

— Găsește-l! Înainte să plecăm. Ai înțeles?

Ea dădu din cap.

El se răsuci pe călcâie cu o precizie militărească.

— Alec?

Se întoarse spre ea aruncându-i o privire care spunea „acum ce mai vrei“.

— Trebuie să plecăm atât de repede?

— E important să ajungem în Londra cât mai curând posibil. Prințului nu-i place să aștepte și nu avem decât câteva zile pentru a te pregăti. Dacă plecăm devreme asta ne va permite să rămânem peste noapte în Reading, și așa ajungem în Londra în două zile în loc de trei. O concedie cu o privire rece, dar Joy îl opri.

— Unde pleci?

— Voi sta toată noaptea verificând registrele cu intendentul meu. De două ori am venit acasă doar ca să fiu obligat să plec din nou. Se opri, cu bărbia rigidă, apoi adăugă. Găsește... lucrul acela! Joy dădu din cap. Alec vru să se întoarcă, dar se opri de parcă ar fi fost forțat.

— Știi cum să ajungi în camera ta?

— Da, spuse ea spatelui său țeapăn. Am reușit încă de a doua zi.

— Bine. Alec se depărtă pornind pe coridor, un duce distant și aspru.

Joy îi urmări spatele până dădu colțul și dispăru din vedere. Apoi ascultă clinchetul cizmelor pe podeaua de marmură până sunetul nu se mai auzi. Oftă și se întoarse încet pentru a urca

scările, starea ei de spirit devenind brusc apatică.

Traversă podeaua de marmură, se opri și privi la tavanul pictat. Cu toată opulența care o înconjura – coloane și scări de marmură, balustrade încrustate cu complicate desene, vase vechi ca pământul, mobilă atât de lustruită că o puteai folosi ca oglindă – locul acesta era atât de rece și singuratic ca adâncurile unei peșteri.

Iar acum devenise căminul ei, un cămin în care nu se potrivea. Închise ochii, înghiți în sec, apoi se întoarse să privească înapoi spre coridorul gol pe unde dispăruse Alec.

Agățându-se de speranța care exista în ea, își înălță bărbia și își îndreptă umerii. Dârzenia îi făcu ochii mai strălucitori. Va lupta. Va fi cea mai grozavă ducesă Belmore care s-a văzut vreodată. Refuza să accepte înfrângerea. La urma urmei și ea avea sânge englezesc, aristocratic. Dacă ajungea o ducesă cum scrie la carte, Alec va fi mândru, la fel de mândru de ea cum era de numele lui. Iar asta va însemna că jumătate din bătălie era câștigată, era sigură. Dacă va putea să-l facă mândru de faptul că era ducesa lui, atunci și iubirea va urma.

Un zâmbet strălucitor îi luminează fața în timp ce-și lăasă mintea să-și imagineze o zi când Alec o va privi cu mândrie. Pierdută în gândurile ei, urcă scările fredonând o baladă de iubire și legănându-se în ritmul muzicii până ajunse la primul etaj și se întâmplă să privească în sus melancolică, văzând cu ochii minții chipul mândru al soțului ei, buzele lui coborând pentru a-i da un sărut la care întreaga lume să fie martoră. Ochii ei visători se fixară într-un punct aflat deasupra ei. Dar n-a fost imaginea soțului ei cea pe care o văzu.

Un chip de spiriduș răutăcios, cu coarne cu tot îi rânjea de pe balustrada de la etajul trei.

— Tu drăcușor împielit! şuieră ea și ridică mâna să-l zbârnâie cu o secundă întârziere și capul lui dispăru.

Cu fustele în mâini ducesa de Belmore porni la atac în sus pe scări de parcă jigodiile iadului ar fi fost pe urmele ei nu deasupra ei – sau înaintea ei.

CAPITOLUL 11

— Fir-ar al naibii. Acum ninge. Alec se uită urât la Joy în timp ce caleașca înainta cu greu pe drumul înghețat.

Ea își ridică provocator bărbia și trase mantoul mai strâns în jurul ei încercând să se încălzească.

— Nu e opera mea. Ți-am spus-o și când s-a oprit furgonul. N-am făcut nimic. Acestea sunt accidente adevărate. N-am avut nimic de-a face cu osia care s-a rupt.

Ochii lui se umplură de scepticism.

— Și, spuse ea, o vrăjitoare nu poate influența vremea.

— Să-mi amintești ca într-o zi, în viitorul foarte apropiat, să-mi fac o listă cu lucrurile pe care poate și nu poate să le facă o vrăjitoare. Își întoarse ochii pentru a se încrunta prin fereastră la zăpada care cădea.

— La dracu', e frig!

— Asta e singura pătură?

El se uită la ea și dădu din cap.

Joy își mușcă buza.

— Te pot ajuta.

— Nu.

— Dar de ce trebuie să îngheți când aş putea face rost de o altă pătură sau chiar de o plapumă?

— Am spus nu. Fără vrăjitorii.

— Dar nu este asta o excepție?

— Nu.

— O situație disperată?

— Nu.

— Dacă am fi, să zicem, într-un pericol de moarte, aş putea să-mi folosesc puterile?

— Aceasta nu este – repet, nu este, un pericol de moarte. Se întoarse spre fereastră. E o mică furtună de zăpadă, atâta tot.

— Dar e îngrozitor de frig.

— Nu vreau să mai discut despre asta.

— Tu ai început.

Respirația lui deveni foarte controlată și adâncă.

— Doar un mic pocnit din... Îi prinse privirea și mormăi.
Nu are importanță.

După o clipă lungă în care el nu spuse nimic rămânând încruntat, Joy își întoarse capul și se uită din nou spre fereastră. Totul era complet alb. Nu putea vedea mare lucru pentru că fereastra se aburise. Încercând să vadă mai bine șterse geamul cu două degete înmănușate, dar și le retrase după o clipă. Sticla era atât de rece, încât o simțea prin mănușile de piele.

Caleașca încetini, se clătină, apoi se smuci înainte, după ce se auzi biciul vizitiului. După încă trei hurducături care făcură caleașca să trepideze, expresia de pe chipul lui Alec se schimbă din enervare în îngrijorare. Se ridică și lovi cu mâna în acoperișul caleștii, apoi întinse mâna ca să deschidă fereastra dinspre vizitiu, aflată deasupra ei.

— Cât de rău e?

Bătrânul Jem îi răspunse strigând.

— Mai înghețat ca sfârcul unei vrăjitoare, Alteță.

Joy nu-și putu înăbuși icnetul de spaimă.

Urmă un lung moment de tăcere. Alec nu se mișcă, nu vorbește, deși Joy avu impresia foarte clară că soțul ei voia să spună ceva. Ridică ochii dar se trezi uitându-se la haina lui din brocart auriu. Vocea gravă a lui Jem răsună de sus.

— Îmi cer iertare Alteței Sale. Ducea fiind așa de nou venită printre noi, am uitat de ea.

Alec își dresе glasul și întrebă:

— Cât de prost e drumul?

— Zăpada e cam de cincisprezece centimetri, sau cel puțin atât era ultima dată când am văzut ceva. N-ai putea vedea nici porțile iadului în ninsoarea asta. Caleașca încetini din nou iar nechezatul cailor se auzi până înăuntru. Caii înaintează foarte greu, Alteță.

— Cât de departe e hanul următor?

— Poate un kilometru, poate zece. Nu văd niciun afurisit

de...

Caleașca se hurducă din nou și Alec își puse genunchiul pe scaunul lui Joy pentru a-și menține echilibrul. Un șir de înjurături rostite pe un ton iritat se auziră din față.

— Îi cer scuze Alteței Sale, dar afurisita asta de mârtoagă, care conduce echipajul, nu poate rămâne pe drum.

— Nici urmă de Willie?

— Nici cât să orbești un șoarece.

— Lovește în tavan dacă apare.

Jem mormăi că o va face, iar Alec închise geamul, întorcându-se spre cel din spate, care dădea spre capota unde călătorea lacheul.

— Totul e în regulă?

— Rece, umed, dar suportabil, Alteță.

— Bine. Alec închise geamul și se așeză pe scaunul din față ei. Temperatura dinăuntru scădea vertiginos și chiar și cu rochia de lână, mantoul și pătura, Joy tot simțea cum i se face piele de găină.

— Nu au înghețat stând afară?

— Sunt servitori Belmore și în consecință au cele mai bune haine de iarnă, mantouri groase căptușite cu lână. Probabil că le e mai cald ca nouă.

Oh. Joy își strânse mai tare mantoul în jurul ei, dar tot tremura de frig.

— Ți-e destul de cald?

Ea dădu din cap încercând să-și împiedice dinții să-i clănțane.

— Sigur?

— Sigur. Rămase țeapănă ca să nu mai tremure.

Au rămas tăcuți câteva clipe. Apoi Joy simți privirea soțului ei.

— Scottish?

Ridică ochii, sunetul numelui ei provocându-i mișcări ciudate în stomac.

— Vino să stai aici. Îi arată scaunul de lângă el, iar cealaltă mână o întinse spre ea.

Joy ezită, mușcându-și buza, ochii studiindu-l prudenți.

— Ca să-ți fie mai cald.

Joy trase adânc aer în piept și își puse mâna în a lui, lăsându-l să o tragă lângă el atât de aproape, că trupurile lor se atingeau de la umăr la genunchi. Brațul lui îi cuprinse umerii. După un minut de tăcere, ea ridică privirea spre el.

— Cine e Willie?

— Însoțitorul din spate. L-am trimis înainte după ce s-a stricat furgonul, dar asta a fost cu mult înainte ca furtuna să înceapă. Se uită din nou pe fereastră, dar nu putu vedea nimic prin sticla aburită, decât perdeaua ninsorii care cădea.

— Pe cuvânt că n-am avut nimic de-a face cu osia ruptă, șopti ea.

Alec tăcu, privind zăpada, fața lui netrădând nimic.

— Mă crezi?

— Îmi dau seama că nu ai pune în pericol viețile servitorilor.

Ea dădu din cap în semn de încuviințare, apoi privi și ea ninsoarea. Caleașca se legăna și aluneca, iar de afară nu se auzeau decât înjurăturile vizitiului și nechezatul cailor.

— Crezi că sunt în siguranță?

— Cine?

— Polly, Roberts și Henson. Se opri. Și Beezle. Respiră adânc și privi zăpada, sperând ca servitorii să nu fi fost prinși în aceeași furtună, într-o trăsură stricată.

— Am trecut de încrucișarea de drumuri de la Swindon cu câteva minute înainte ca osia să se rupă. Există un han cam la un kilometru de la încrucișare. Mai mult ca sigur că acum se află înăuntrul aceluia han călduros, așteptând ca trăsura să fie reparată. Le-am dat instrucțiuni să ne ajungă din urmă la hanul de la Reading. Am crezut că acolo ne vom petrece această noapte.

— Cât mai avem până acolo?

Alec tăcu, apoi spuse:

— Nu sunt sigur. Suntem undeva la marginea ținutului Cotswolds. Din cauza vremii e greu de spus cât de departe am ajuns. Pe această porțiune a drumului nu există niciun sat.

O clipă mai târziu caleașca se legănă. Vizitiul strigă. Biciul

șuieră. Caii necheză în timp ce caleașca se hurduca înainte, apoi se înclină într-o parte.

— Fir-ar al naibii. Alec apucă brațele lui Joy și piciorul lui o fixă de scaun. Alunecară într-o parte și de deasupra lor se auzi un trosnet puternic. Caleașca se opri rămânând aplecată într-o parte. Alec se împinse în sus și o așeză pe Joy în scaun.

— N-ai pățit nimic?

— Nu, mă simt bine.

— Rămâi aici. Păși peste ea ajungând la ușă. Trebuie să verific ce fac ceilalți. Deschise ușa și zăpada intră purtată de vânt. Ușa se închise imediat.

Joy îl auzi vorbind cu lacheul; apoi îl auzi pe Jem înjurând. După vocile lor își dădu seama că nu erau răniți. Privi spre fereastră, dar nu văzu altceva decât alb în fața ei. Vocile se pierdură în depărtare și ea se ghemui mai bine în pătură.

Era într-adevăr foarte frig iar când Alec deschise ușa se făcuse și mai frig. Tremură și închise ochii resimțind în cele din urmă lipsa somnului din noaptea trecută, când hoinărise prin toată casa în căutarea acelui ștregar numit Pan. Petrecuse ore întregi scotocind coridor după coridor, și se oprise un timp și în Bramah unde încercase să-l aducă prin vrajă. Însă în zadar. Nu îl mai zări nicăieri.

Disperată urcase din nou pe acoperiș după ce un lacheu îi arătase pe unde să o ia. Ajunsă acolo, ridică de jos flautul gândindu-se că-l va putea folosi pentru a-l ademini pe Pan din ascunzătoarea lui. Apoi mai pierduse încă zece minute prețioase rătăcind pe coridoare, cântând la flaut teribil de fals și ascunzându-l la spate ori de câte ori un servitor se întâmpla să treacă prin apropiere. Nici așa nu reuși să-l găsească și nicio vrajă nu-l făcu să apară.

Într-un final dădu peste el în cămară, îndesând în fața lui mică și grasă jeleuri și o tavă întreagă de biscuiți cu miere proaspăt copti. Îi trebuiră două incantații pentru a-l reinstala pe acel mic diavol la locul lui de pe acoperiș. La prima încercare ajunseră amândoi în grajd. I se împleticise limba și spusesese copite în loc de cupole.

Însă în cele din urmă se vârase între cearceafurile reci și

reuşise să doarmă o oră înainte ca Polly să o trezească pentru micul dejun, fără biscuiții cu miere despre care Polly îi spusese că dispăruseră în timpul nopții.

Asta i-i aduse în minte pe camerista ei, pe Beezle și pe ceilalți. Spera că se aflau în siguranță într-un han călduros.

Caleașca se scutură și ceva se lovi de ea. Auzea caii și zgomotul făcut de smuciturile harnașamentului. Apoi auzi pe cineva spunând ceva, dar nu înțelegea niciun cuvânt. Câteva clipe mai târziu ușa se deschise, zăpada revărsându-se înăuntru ca turnată dintr-un butoi cu făină răsturnat. Alec intră și închise ușa în urma lui. Chipul lui spunea totul. Se întâmplase ceva grav.

Aruncă niște lucruri pe scaun și se așează.

— Caii sunt speriați și cel din față a intrat într-un șanț. Roata s-a rupt, iar zăpada crește cam cu trei centimetri pe minut. E viscol afară. Își petrecu brațul în jurul umerilor ei. Vizitiul și lacheul au luat caii și au plecat în căutare de ajutor. Ei bănuiesc că există un han nu departe de aici.

— Noi rămânem în caleașcă?

Alec dădu din cap.

— N-ai nicio șansă să rezisti afară cu hainele astea subțiri.

— Aș putea să...

— Nu.

Joy șterse fereastra și încercă să arunce o privire afară.

— Nu văd nimic.

— Ninge foarte tare. Tremură, apoi se foi pe scaun ca și cum ar fi încercat să mascheze faptul că îi era și lui foarte frig.

— Te rog, Alec...

— Nu. Luă lucrurile pe care le pusese pe scaun și le scutură. Poftim, pune asta pe tine. Îi întinse o pelerină largă și o jachetă grea de piele.

Joy își strecură brațele în jacheta care era mult prea mare, iar el înfășură pelerina în jurul lor strângând-o cât mai aproape de el.

— Vom aștepta aici până va veni cineva să ne ajute. Rămase țeapăn, îmbrățișând-o, dar purtându-se ca și cum n-ar fi vrut să o facă.

Foarte încet Joy își coborî capul pe umărul lui și profită de șansa de a se cuibări cât mai bine la pieptul lui. Era atât de cald.

El își dresă puternic glasul, apoi se mișcă de câteva ori, potrivindu-și în așa fel picioarele încât să se sprijine de ușă. Joy tremură din nou.

— Întinde-te aici lângă mine.

Joy se întinse așa încât acum mai că se afla peste el.

— Cât timp crezi că va trece până vor veni să ne salveze?

— Nu prea mult, răspunse el plin de încredere. Nu mai exista furie în vocea lui ci doar calm și stăpânire de sine. Joy cedă în fața plăcerii de a fi strânsă la pieptul lui, cu toate că știa foarte bine că lui nu-i făcea nicio bucurie. Se simțea atât de bine în brațele lui, de parcă și-ar fi găsit jumătatea pierdută. Erau căsătoriți și el era al ei – într-un fel. Cel puțin va fi într-o zi, iar asta însemna că întotdeauna va exista cineva care să țină la ea. Gândul ăsta o încălzi mai mult decât trupul lui. Închise ochii ei visători și își luă rămas bun de la frig și singurătate.

*

— Scottish.

Joy își înfășură mai strâns brațele în jurul lui Alec și se cuibări mai bine la pieptul lui, frecându-și picioarele între ale lui.

— Hmmm, picioarele tale sunt calde.

Alec gemu apoi spuse:

— Trezește-te, Scottish.

— Nu. E așa de frig, murmură ea.

Brațele lui o îmbrățișară mai puternic.

— Știu. De aceea trebuie să te trezești. O scutură, dar ei nu-i păsa. Era prea frig ca să deschidă ochii.

— Joy! Trezește-te! Acum!

Pleoapele ei zvâcniră în sus la auzul vocii lui ridicate.

— Așa e mai bine, spuse el. Trebuie să stăm de vorbă.

— Aș prefera să dorm. Se ghemui din nou lângă el și își lăsă pleoapele somnoroase să se închidă.

— Nu se poate. Pumnul lui îi ridică bărbia de la pieptul lui.

Îi mângâie buzele cu degetul. Un astfel de gest o sili să-l privească. E prea frig ca să dormi. Trebuie să rămânem treji. Brațele lui o cuprinseră și o ridică în timp ce se așează mai bine în scaun apoi o trase pe genunchii lui și aranjă pelerina în jurul lor. Sunt convins că ajutorul va sosi cât de curând, dar între timp trebuie să rămânem treji.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

El îi aruncă o privire lungă, de parcă ar fi cântărit ceva în minte, apoi clătină din cap. Nu spuse nimic, chipul rămânându-i neînduplecat, ochii mai puțin convingși ca înainte. Joy privi spre ferestrele albe, tremură și simți și fiorii lui de frig.

— Ți-e fel de frig ca și mie.

— Mă simt bine.

MacLean avea dreptate. Englezii erau încăpățânați.

— Ajutorul va sosi în curând, repetă el.

— Atunci de ce nu pot dormi?

— Pentru că nu cred că e o idee bună.

— De ce?

— Pentru că ajutorul va sosi imediat.

— De cât timp stăm aici?

— Nu așa mult.

— Eu pot să te ajut... acum.

El nu răspunse.

— M-ai trezit ca să stăm de vorbă. Iar acum nu mai spui nimic. De ce?

Alec își frecă mâna de rădăcina nasului.

— Suntem într-o situație disperată?

Alec nu făcu decât să respire mai adânc.

— În pericol de moarte?

El se așează mai țeapăn în scaun, dar nu spuse nimic.

— Ei bine, dacă nu ai de gând să-mi răspunzi, îmi voi continua somnul. Își lăsă capul pe pieptul lui și dădu să închidă ochii.

Alec o apucă strâns de umeri și o scutură o dată.

— Nu se poate să dormi. Dacă o faci s-ar putea să nu te mai trezești niciodată. Expresia de pe chipul lui era aproape

furioasă, atât era de încordată.

Joy îi studie chipul, citindu-i îngrijorarea în ochi.

— Te rog, Alec. Lasă-mă să fiu de folos.

— Fără vrăjitorii.

— Mai degrabă ai prefera să mori aici?

El continua să o fixeze cu privirea lui pătrunzătoare.

— Da? îl atacă ea. Nu e nimeni prin preajmă. Nimeni nu va ști nimic, doar tu și cu mine.

Alec se mai uită la ea un timp, apoi își întoarse ochii spre fereastra albă. Caleașca era îngropată în zăpadă. Joy tremură încă o dată.

— Te rog.

Încruntându-se, el își întoarse capul spre cealaltă fereastră albă.

— Pot să ne zbârnâi pe amândoi la cel mai apropiat han cu doar o incantație mititică. Îi privi fața plină de îndoieli. Te rog.

El se uită la ea, resemnat fără să vrea și spuse:

— Bănuiesc că nu avem de ales. Îndreptându-și puțin umerii, se uită în jos la ea, fața lui toată numai duce arogant. Însă doar de data asta.

Joy dădu din cap, mintea ei născocind cuvintele pe care le va folosi..

— Știi care e cel mai apropiat han?

— Nu.

Joy reflectă o clipă.

— Atunci voi încerca ceva în general. Uite, ia-mi mâinile.

Alec își scoase mâinile de sub pelerină și își îndreptă umerii, fiecare mușchi din corp încordându-i-se. Joy îi apucă mâinile. O singură privire aruncată feței lui palide, încordate, îi spuse că era cam la fel de pregătit pentru asta, pe câte era prințul regent să-l întâlnească pe Napoleon și armata lui în Paris, neînarmat și singur.

— Închide ochii, te rog.

O mai privi o dată strâmb, apoi făcu cum îi spuse.

Hotărâtă să-și controleze magia și să-și impresioneze soțul, Joy își înalță bărbia și își reprezintă în minte un han ca acelea pe lângă care trecuseră. Imaginația ei creă clădiri din lemn și

ferestre largi, care aruncau o strălucire gălbuie și călduroasă de lumină de bun venit asupra zăpezii spulberate de vânt. Văzu un gard de piatră care separa hanul de șirul de ulmi și o potecă lucioasă și înghețată care șerpuia prin pajiștea din spatele hanului.

Se opri, pierzându-și brusc concentrarea, când își dădu seama că trebuia să-și pocnească degetele, ceva ce era imposibil cât timp Alec îi ținea mâinile în ale lui. Deschise ochii și se trezi privind chipul încordat al soțului ei. Ochii îi erau închiși, expresia semănându-i cu a cuiva pe care îl doare foarte tare stomacul.

— Trebuie să mă prinzi de încheieturi ca să-mi pot pocni degetele.

Cu ochii închiși el își mută mâinile la încheieturile ei și le apucă strâns.

Joy își închise din nou ochii. Acum unde am rămas? se întreabă ea. Ah, da, la plop și la poteca înghețată. „În jurul nostru totul e alb”, incantă ea. „Trebuie să găsim un loc mai cald. Du-ne pe amândoi cât mai curând, spre locul pe care îl văd în gând”. Își pocni degetele.

— Fir-ar al naibii!

Și simți cum mâinile lui Alec alunecă de pe încheieturile ei.

*

— Alec! Joy îl căută înnebunită prin peisajul înzăpezit.

— Aici! se auzi un strigăt răgușit.

Încă înfocolită în jacheta de piele, făcu o întoarcere stângace spre vocea lui. Un pâlț de ulmi bătrâni acoperiți de zăpadă ieșeau afară din troienele uriașe; arătau ca niște fantome înfigându-și ghearele spre nori. Crengile lor încărcate de zăpadă foșniră și o rafală de zăpadă se rostogoli la pământ. Capul argintiu și acoperit de chiciură al lui Alec apărură dintre copaci în timp ce-și croia drum printre ei, pelerina prinzându-i-se de crengile joase.

Joy îl auzi bombănind. Cizmele lui alunecară brusc pe zăpada umedă și pe gheață, și se apucă cu mâinile de una dintre crengi. Sunetul lemnului trosnind răsună în tăcerea de

iarnă urmat de înjurături.

— Oh, Sfinte Sisoe! Joy își acoperi gura cu o mână care tremura de frig și îl urmări cum patinează în josul digului pe posteriorul lui de duce, cu creanga încă în mână și pelerina fluturând în jurul lui. Rămase pe loc arătând uluit. Apoi ochii lui cercetară zona, oprindu-se în final asupra ei și fixând-o plini de furie.

— Unde... este... hanul?

Joy privi în jurul ei, văzând doar coline formate din troiene de zăpadă, copaci îmbrăcați în alb și cărarea înghețată pe care se afla ea. Își mușcă buza și se uită atentă în sus spre pâlcul de copaci în speranța că va zări un acoperiș, un horn. Nu se vedea nimic, decât cerul cenușiu acoperit de nori albi.

— Nu sunt sigură.

— Ce dracu' vrei să spui, nu ești sigură? Credeam că ne duci spre cel mai apropiat han.

— Așa aveam de gând, spuse ea, dinții începând să-i clănțane.

— Atunci unde e afurisitul ăla de han?

— Păi, vezi tu Alec, uneori vrăjile mele se cam încurcă puțin.

— Ce? strigă el, provocând căderea unui morman de zăpadă peste capul lui.

Joy tresări speriată și îl urmări cum își scutură zăpada de pe cap cu energia unui câine de vânătoare ud.

— Se încurcă puțin?

Respirația lui deveni foarte stăpânită, foarte adâncă și foarte puternică. După o clipă de tensiune privi în jos la creanga pe care încă o strângea în pumn și o aruncă deoparte cu o expresie plină de dezgust. Expresia încă mai era pe chipul lui când își întoarse ochii spre ea.

— Explică-mi.

— Uneori fac greșeli.

— Greșeli? Se luptă să se ridice în picioare.

Ea dădu din cap.

— Ți-a trecut prin minte că ți-ai găsit un moment al naibii de potrivit ca să mi-o spui? Păru să tremure și privi în jur la

nesfârșitele troiene de zăpadă.

— Am vrut să-ți fac o bucurie.

El își frecă o mână de frunte.

— Înțeleg. Arăta de parcă începuse să numere, exact așa cum făcea și MacLean. Se opri din numărat și Joy crezu că-l vede tremurând de frig. Ai vrut să-mi faci o bucurie zbârnâindu-ne în mijlocul pustiului?

— Îmi p-pare rău, șopti ea, frigul pătrunzându-i până la piele. Sunt sigură că hanul e-e prin apropiere. Mi l-am reprezentat atât de perfect.

— Ți l-ai reprezentat?

— Păi ah... Își frecă brațele și se uită la toată zăpada rece și umedă cu o senzație de groază.

— Vorbește! Acum!

O privire pe furiș aruncată feței lui și cuvintele îi țâșniră pe gură.

— Trebuie să-mi reprezint în minte mai întâi locul spre care vreau să merg și...

— Fir-ar al naibii! strigă el, scuturându-se de zăpadă cu mișcări furioase. Se uită la ea apoi la zăpada din jurul lor și mormăi. Nu-i de mirare că am intrat într-o încurcătură. Mintea unei scoțiene.

— Mă jignești.

— Iar eu sunt jignit de toată această... Își flutură mâna prin aer și lovi marginea pelerinei. Ridică privirea încruntându-se și o trase din copac cu o smucitură feroce. Sunt ducele de Belmore. Ducele de Belmore!

— Nu a fost decât o greșeală. Încercam să salvez viețile noastre.

Alec își aruncă pelerina pe umeri tremurând din nou.

— Și de ce oare nu mă simt eu salvat? Făcu un pas amenințător spre ea. Ne aflăm noi într-un han plăcut și cald? Nu... Suntem în mijlocul...

Un trosnet puternic străbătu aerul. De data asta nu era vorba de lemn. Ci de gheață.

— Fir-ar al naibii!

Alec se scufundă până la coapse în apa înghețată.

Se mai auzi un trosnet și el își înălță capul, privirea lui urmărind crăpătura care își croia drum spre locul unde stătea Joy.

— Nu te mișca, Scottish! Își înălță mâna. Orice faci, dar nu cumva să te miști!

Joy urmări îngrozită cum gheața pe care se afla începu să se fărâmițeze bucățică cu bucățică dând la iveală apa fatală de dedesubt. Disperată, închise ochii, trase jacheta mai bine în jurul ei încercând din răputeri să-și reprezinte malul și pe Alec.

— Nu! strigă el. Nu-ți încerca magia!

Era prea târziu. Joy își pocni degetele.

Gheața de sub ea trosni dintr-o dată. Deschise larg ochii. Gheața se scufunda. Mâna lui Alec se întinse spre ea. Cu cealaltă se ținea de o creangă de copac. Joy se scufundă în apa rece, jacheta agățându-se de o bucată de gheață, mânușile ei alunecând în timp ce încerca să se prindă de ceva – de orice. Apa rece îi pătrunse în haine, arzându-i pielea ca un foc de gheață. Nu-și mai simțea picioarele, brațele, trupul.

— Alec!

Apa morții îi linse bărbia.

Joy întinse mâna.

Oh, Dumnezeuule!

Ultimul lucru pe care îl văzu a fost chipul cuprins de panică al soțului ei.

CAPITOLUL 12

De parcă ar fi fost chemat de diavolul însuși, vântul se întete, biciuind cu suflarea lui înghețată silueta înaltă acoperită de fulgi de nea care mergea târându-și picioarele printr-o mare albă și umedă de zăpadă până la genunchi. Ducele de Belmore înainta aplecat înainte pentru a se proteja, dar mai ales pentru a-și proteja ducesa – ghemotocul umed, cutremurat de spasme din brațele lui.

— Vorbește-mi, Scottish. Nu adormi. O săltă ușor în brațe și cizma îi alunecă. Se împiedică, mai alunecă o dată, instinctul făcându-l să strângă și mai bine forma umedă și dândâind de frig. Reuși să-și recâștige echilibrul.

— Scottish! strigă el. I se păru că strigase încontinuu din clipa în care o trăsese afară din apa glacială, indiferent cât de mult timp trecuse de atunci. O simți mișcându-se, slavă Domnului, și își încetini pașii înăbușiți de zăpadă, oprindu-se în cele din urmă pentru a privi în jos la fața ei. Dădu la o parte pelerina în care o învelise.

Ochii îi erau închiși și în ciuda încercărilor lui de a-i acoperi fața, pleoapele îi erau ascunse de fulgii de zăpadă. Buzele ei tremurau, la fel ca și micul ei corp ud. Îi schimbă poziția pentru a-i putea atinge fața. Ea nu mișcă. Fulgii de pe pielea ei nu se topeau, atât era de rece.

— Trezește-te! strigă el, sunetul vocii fiind înghițit de setosul vânt de iarnă.

— E a-așa d-de fri-ig, spuse ea printre spasme convulsive.

Vântul urla străpungând aerul din jurul lor ca tânguirea unor bocitoare.

— Încă n-am murit. Alec își continuă drumul împingându-se prin zăpadă, îmboldit de furie, îmboldit de voință. Același vânt afurisit rupea ca o secure de gheață hainele lor ude. Fulgi de nea se învârtiră într-o rafală bruscă, iar crengile copacilor se

legănau și trosneau sub greutatea zăpezii. O simți cutremurându-se în brațele lui.

— Care e numele tău? strigă el. Știa că trebuie să o facă să vorbească, să o țină trează.

— Hmm? murmură ea.

— Numele tău!

— Scottish. Vocea îi era doar o șoaptă hârâită, sunetul ei furat de vânt.

— Cine ești tu?

— Scottish, repetă ea. Apoi respirația i se rări, deveni ușoară și egală ca cea a cuiva care doarme adânc.

— Trezește-te! Acum! O scutură. Ea nu reacționează. O scutură mai tare. Joy tot nu se mișcă.

— Fir-ar să fie, mormăie el, și studie împrejurimile. Totul era alb – de un alb rece, de gheață. Reușise să găsească drumul – sau cel puțin spera că era un drum. Nu puteai vedea nimic în afurisita asta de furtună. Se împiedicase într-o brazdă și căzuse într-un troian de zăpadă care mai că-i îngropase pe amândoi. Joy fusese atunci lucidă, se certase cu el ca să o lase să meargă pe picioarele ei. O ignorase, așezând-o deoparte în timp ce scormonise prin zăpadă până găsise urma unor roți.

Peste câteva clipe se ridicase și privise locul unde o lăsase așezată pe pelerină doar la câțiva pași în spatele lui. Nu era acolo. Puțin mai târziu o văzu clătinându-se pe drum, cu jacheta desfăcută, atârându-i pe un umăr și fluturând în vânt. Știa că era înghețată până în măduva oaselor. Alergă după ea, nevenindu-i să creadă că cineva putea să înghețe și să nu facă nimic pentru a-i fi mai cald.

De atunci – de câteva minute, sau ore, nici el nu mai știa – continuase să-i ducă în brațe trupul ud și tremurând, strângându-l la piept în speranța că va primi căldură de la el.

Un mic pâlț de copaci se afla în dreapta lui și Alec se îndreptă spre ei. Trebuia să o trezească. La adăpostul copacilor găsi un loc ferit de vântul mușcător și o depuse pe picioarele ei, sprijinind-o cu un braț pe jumătate amorțit, pelerina fiind încă înfășurată în jurul ei.

Ea se îndoi sub propria-i greutate. Alec o apucă de umeri și

o scutură cu putere. Capul ei căzu înainte, ca o floare căreia i se retezase tulpina. Însă apoi gemu. O scutură din nou.

— Joy! Trezește-te!

— Nu Joy, murmură ea. Scottish. Scottish a lui Alec.

— Exact. Cine e Alec? întrebă el.

— Alec? Ochii ei se deschiseră, luminoși și verzi și atât de conștienți dintr-o dată, încât el crezu pentru o clipă că era doar în imaginația lui. Ce prostie, spuse ea privind direct la el. Tu ești Alec. Îi zâmbi și își puse o mână țeapănă și rece pe inima lui. Alec al meu.

Alec putu să simtă chiciura de pe mânușa ei. Ca o bucată de gheață pe pieptul lui. Gânditor, îi studie fața o clipă, surprins că mintea ei putea deveni lucidă atât de repede.

— Așa e. Apoi o testă. Cine ești?

Bărbia ei se ridică, foarte sus. Părea să încerce să se uite de sus la el.

— Sunt ducesa de Belmore. Se zbātu să stea singură pe picioarele ei și o făcu cu o izbucnire de energie. Dădu din cap într-un gest regal care ar fi onorat-o și pe prințesa de Wales.

Alec se îndoi sprijinindu-se de un copac plin de promoroacă și își șterse zăpada din ochi. Slavă Domnului. Privi în jos spre drum, ce părea o câmpie albă, fără sfârșit. Începu să respire adânc și regulat sperând că asta îl va încălzi și îi va da puterea de a continua. Habar nu avea unde se afla, dacă servitorii lui erau prin apropiere, dacă cineva se afla prin apropiere.

Ceva îi lovi piciorul – un pantof! – și el se răsuci.

Soția lui se afla la trei metri distanță, înconjurată de zăpadă albă și rece. Își scoase și celălalt pantof și îl trimise în zbor prin aerul încărcat de ninsoare. Îl lovi în braț.

— Ce naiba faci? se împiedică și căzu înainte când cizma lui atinse pielea alunecoasă și umedă a jachetei pe care ea o dezbrăcase. Un ciorap nimeri în zăpadă în fața mâinilor lui. Alec se ridică în genunchi. Celălalt ciorap căzu lângă el.

— Oprește-te! strigă el și urmări uluit și îngrozit cum ea își împinge în jos rochia udă leoarcă și apoi o aruncă. Se târî spre ea strigând: Unde naiba îți sunt mințile, femeie?

Joy îi apucă cămașa și se depărtă de el. Alec alunecă pe

zăpadă și auzi cum mătasea se sfâșie. Soția lui se chinuia să își dezbrace cămașa ruptă. Încercă să o ajungă, dar alunecă din nou, și înjură. Zăpada se făcuse mai umedă, mai deasă și mai adâncă, iar el se împinse prin ea.

Ce ființă rațională s-ar dezbrăca goală pușcă când e înghețată de frig? Dumnezeuule Atotputernic, ea nu era o ființă rațională. Era o vrăjitoare. Să fie asta un fel de ritual? Își scutură zăpada de pe cap. S-o ia naiba! Se luptă să înainteze prin zăpada groasă.

— Stai pe loc!

Ea se întoarce și îi zâmbi dulce, de parcă ce făcea ea era o glumă sfioasă, făcu un pas înapoi, complet goală, cămașa ruptă legănându-se pe un braț gol.

— Scottish! Îți cer să te oprești! Alunecă și căzu din nou, dar fu mulțumit că îi auzi vocea. Știa acum că delira.

— Alteța Sa îl va întâlni pe Prinny. Răsfățatul, poruncitorul Prinny. Și soțul meu Alec e poruncitor. Dădu ușor din cap, în aparență pentru a întări cele-spuse.

Alec încercă și nu reuși să ajungă la ea în zăpada alunecoasă.

— Ce-a mai spus despre Prinny? Oh, da! E gras. Clătină din cap. Alec nu e gras. E arogant. Își duse un deget la buze, apoi șopti: Alec e mult prea arogant. Dar... să ne întoarcem la superstițiosul Prinny! A plecat singur la Paris, știi, a făcut-o într-adevăr. Însă eu îl voi salva pe Napoleon. Atunci nu ne va mai reteza capetele. Alec are nevoie de capul lui cu fire argintii..

Alec își regăsi echilibrul și porni încet spre ea.

Joy își aruncă bluza.

— Uite, prinde-o!

El se feri și se aruncă după ea, căzând în zăpadă și apucându-i picioarele. Joy căzu și ea, începând să-l lovească.

— Nu! Nu! Sunt o vrăjitoare bună! Ochii ei priveau prin el fără să vadă nimic. Respira greu și sacadat, tot mai tare pentru că se lupta cu el, sucindu-se și răsucindu-se în zăpadă. Picioarul ei gol îl lovi în tâmplă.

— La dracu'! Îi prinse piciorul care se zbătea în aer.

Încetează!

— Îmi arde pielea! Nu mă arde! Focul! Pielea mea e pe jărat. Mă arde. Alec! Ajută-mă! În ciuda faptului că delira, încerca să-i scape din mâini, lovindu-l cu celălalt picior. Ajută-mă, te rog, ajută-mă! Nu-i lăsa să mă ardă, te rog. Respirația îi deveni hohote de plâns.

— Mică idioată! O să mori de frig!

— Nu mi-e frig. Ard, ard...

— Stai liniștită! O ținui cu trupul lui. Nu ești în foc. Ea continua să se zvârcolească sub el, apoi dintr-o dată hohotele încetară și ea rămase nemișcată și tăcută – ca un cadavru.

Alec o scutură.

— Trezește-te!

Ea căzu la loc în zăpadă, fără vlagă, cu pielea rece.

— Scottish! Trezește-te! O trase spre el trecându-și brațele ude în jurul ei și legănând-o. Sunt eu, Alec.

Ea nu se mișcă.

— Alec al tău. Vorbi blând, dar o scutură din nou.

Nimic. Își puse obrazul pe pieptul ei gol. Era rece ca gheața. Își ținu respirația, ascultându-i bătăile Inimii. Nu-și auzi decât propria inimă zvâcnind cu putere. Încercă din nou. Nimic. Închise ochii, concentrându-se, ascultând un semn de viață.

Se auzi o bătaie slabă și o urmă din ceea ce se rugă să fie o respirație.

Se chinui să ajungă la haine, stângaci, în genunchi, ducele de Belmore cu ducesa lui nemișcată, goală, strânsă la pieptul lui ce fremăta agitat de un braț rece și tot mai slăbit. Zăpada se depunea mai groasă, mai tăcută, la fel de sinistră ca și tăcerea soției lui.

Se întrebă dacă urma să moară, apoi dacă va muri și el...

Se sili să alunge acest gând din mintea lui. Un duce nu murea pentru că se pierduse într-o afurisită de ninsoare. Cel puțin, nu ducele de Belmore. Și nici ducesa lui. Îi înhăță bluza ruptă și acoperită de fulgi de zăpadă și o scutură atât de tare că aceasta pocni ca o împușcătură trasă în aer. Îi vârî un braț în bluză și apoi se strădui să-l strecoare înăuntru și pe celălalt. Apucând de marginile zdrențuite, le trase una spre cealaltă.

Urmă apoi rochia de lână îmbibată de apă. I-o trecu peste cap și încercă să-i vâre brațele înăuntru. Părul ei era ud și doar o masă de gheață castanie. Pielea ei avea o nuanță albăstruie.

Acoper-o, își zise el, cât mai repede. Smuci pelerina din zăpadă și o înfășură în jurul trupului ei mic. Acum el însuși tremura atât de tare că abia se mai putea ține în genunchi. În clipa aceea își dădu seama că ea încetase să mai tremure de un timp. Instinctul îi spuse că asta nu era un semn bun.

Se târî cu ea în brațe spre locul unde zăceau ciorapii ei – zdrențe înghețate. Îi scutură și se chinui să-i tragă pe picior. Măinile nu-l ascultau.

Îi căută pantofii. Ninsoarea cădea mai puternic, mai deasă, tot mai repede. Nu putea vedea pantofii. Avea nevoie de pantofii ăia... o știa prea bine. Se târî lângă copac, se așează pe călcâi și o puse pe genunchii lui. Apoi se aplecă peste ea, fixând-o cu pieptul în timp ce scormonea prin zăpada pufoasă.

Groapa se mări, zece centimetri adâncime, douăzeci lățime, înainte să găsească un pantof de piele, să-l golească și apoi să încerce să-l tragă pe piciorul ei țeapăn. Își blestemă mâinile care tremurau, pentru că nu putea face ceva atât de simplu, de important.

Atunci îi observă tălpile și picioarele. Deși corpul ei era fără vlagă, moale, ca un trandafir veștejit de vânt și vreme, mușchii din picioare îi erau inexplicabil de încordați. Îi frecă, încercând să-i facă să se relaxeze, apoi încercă din nou și reuși să-i tragă pantoful.

Încă o dată scormoni prin zăpadă căutând disperat, ca un nebun, de parcă pantoful pierdut simboliza șansa lor de supraviețuire. Trebuia să-l găsească... trebuia... trebuia.

Vântul biciui zăpada de pe copaci. Aceasta căzu jos acoperind groapa. Alec înjură cu voce tare, un strigăt ascutit în aerul tăios, adresat lui Dumnezeu sau diavolului, nu-i mai păsa cui. Nu știa decât că trebuie să găsească acel pantof.

Mâna lui cuprinse ceva și mai că plânse de bucurie. Goli zăpada din pantof și îi masă din nou piciorul mic, apoi îl forță să intre în pielea tare, înghețată. Trase pelerina și se uită la chipul ei, atât de nemișcat.

— Nu muri. Nu se poate să mori. Ești ducesa de Belmore. Mă auzi? Nu vei muri. Se ridică în picioare cu ea în brațe și peste câteva clipe porni împleticindu-se pe drum, chinuindu-se să străbată zăpada care ar fi putut îngropa întreaga Londră.

Rafalele încetaseră. Alec porni în sus spre o colină, zăpada ajungându-i acum până la brâu. Dinții îi clănțăneau, dărdăia de frig, și cu toate astea efortul pe care îl făcea înaintând cu greu prin zăpadă îl făcu să transpire. Simțea cum picăturile de sudoare i se scurg pe gât, brațe și spate. Înghețau pe pielea lui făcând să-i fie și mai frig.

Ar fi vrut să strige după ajutor, dar era un duce. Un duce nu-și arăta emoțiile, nu putea și nu trebuia să o facă.

Vântul continua să fie un bici sinistru de aer înghețat. Mai rece decât orice își putea el aminti, mai rece decât cel mai rece lucru pe care îl cunoscuse vreodată – vocea aspră și neînduplecată a tatălui său.

„Tu ești moștenitorul, Alec. Tu!” spunea tatăl său. „Într-o zi vei ajunge duce. Un Belmore nu plânge. Oprește-te, Alec! Nu ai nevoie de nimeni. Ai înțeles? De nimeni. Un duce Belmore nu râde. Râsul e pentru proști. Un duce nu are nevoie de nimeni și de nimic. Ai înțeles? Da? Emoțiile sunt pentru proștii cei slabi. Tu ești un Belmore. Niciun Belmore nu este prost. Nu ai nevoie de nimeni. Ești un Belmore... un Belmore...”

Alec înlemni, vocea tăioasă răsunându-i în minte de parcă nepăsătorul său tată s-ar fi aflat în fața lui. Trase în piept aerul rece străbătut de vânt. Deschise, ochii așteptându-se să vadă fața tatălui său. Nu văzu decât o pată albă, neclară. Ninge din nou.

Ceva îi apăsa plămânii. Capul îl durea. Era obosit, mai obosit ca niciodată în viața lui. Nu putea și nu voia să doarmă sau să se oprească.

Ajunse în vârful colinei și se prăbuși căzând pe spate și alunecând puțin în jos cu soția lui pe piept. Încă o mai strângea în brațe, când se opri din alunecat de cealaltă parte a colinei. Respiră greu și închise ochii, capul alunecându-i într-o parte, lăsându-se pradă epuizării și elementelor naturii.

Ciudatul sunet depărtat al unui clopot pătrunse în ce mai

rămase din luciditatea lui.

— Aici, șopti el crezând că strigă. Belmore... suntem aici.

S-ar putea să fie cineva care îi căuta. Trebuia să-și deschidă ochii, dar pleoapele erau grele și reci. Voia să înghită, dar nu avu putere. Chiar și interiorul gâtului îi era rece și uscat.

Auzi din nou clopotul. Mugetul unei vaci. Voci îndepărtate. Un cântec, un râs liniștit, atât de slab încât se întrebă dacă nu era doar în mintea lui. Încercă să-și ridice capul. Nu-și mai simțea mușchii gâtului. Nu se putea mișca.

Vor muri.

Brațul îi zăcea peste soția lui – o greutate nemișcată, îmbibată de apă, peste trupul lui stors de puteri.

Ducele și ducesa de Belmore, morți de frig într-un loc neștiut de nimeni.

Undeva, în adâncurile minții lui, o parte din el se lupta cu inevitabilul, o parte din el refuza să se dea bătută. Dacă renunța, nu era altceva decât un copil sensibil, care nu va ajunge niciodată un duce de Belmore în ochii reci și neîndurători ai tatălui său.

Reuși cumva să-și mai întoarcă puțin fața și mușcă din zăpada udă. Se topi în gura lui, prelingându-se prin gâtul uscat, amintindu-i că încă mai erau în viață. Cu un ultim efort, o ultimă încercare de a supraviețui, își înălță capul de pe pământul acoperit de fulgii de nea și își forță ochii să se deschidă.

Văzu puțin, doar un alb cețos.

I se păru din nou că aude dangătul unui clopot. Trase aer în piept și își scutură ușor capul. Zăpada căzu în mici grămezi din orbitele ochilor lui.

Apoi văzu – lumina de un galben auriu revărsându-se prin ferestrele înguste ale unui mic han, acoperișul lui de stof îmbrăcat într-o manta de zăpadă.

— Dumnezeu! Atotputernic, Scottish, hanul... Își strânse soția mai tare la piept și se ridică clătînându-se, dar căzu din nou. Se întoarse cu ea încă lipită de el și o târî câțiva pași spre han. Greutatea lui îndesă destul zăpada pentru a-și înfige cizmele în ea, ca să-și mențină echilibrul. Ajunse în genunchi,

se împiedică și căzu peste ea. Soția lui gemu ușor, dar gemu.

— Am găsit hanul. Trezește-te! Fir-ai să fii, trezește-te!

Se ridică într-un genunchi, ținând-o mai strâns decât orice altceva în viața lui – și reuși să stea în picioare.

Șchiopătă. Se clătină. Dar înaintă, micșorând distanța până la ușa hanului pe ultimii trei metri aerul expirat blocându-i vederea, trupul lui fiind amortit, rece și funcționând numai Dumnezeu știe cum.

Umărul lui se lovi de ușa solidă. Nu se deschise. Dinăuntru de auzeau voci înăbușite, râs și muzică. Ridică un picior și găsi destulă putere ca să împingă ușa cu el, apoi intră legănându-se în taverna tăcută dintr-o dată.

— Ajută-ne, spuse el, nevăzând nimic altceva decât căminul uriaș și focul care ardea înăuntru. Frig... foc... soția mea.

Alec porni spre foc cu Scottish în brațele lui înghețate. Simțind căldura căzu în genunchi, ținând-o încă strâns la piept. Înainte de a se prăbuși, rosti cu voce răgușită.

— Ești ducesa de Belmore. Nu vei muri.

O pereche de mâini mari și puternice îl apucară de umeri.

— Stai liniștit, te-am prins, se auzi o voce aspră și groasă.

Cineva încerca să i-o ia pe Scottish din brațe, dar el refuză să-i dea drumul.

— Nu! Trebuie să o încălzesc. Focul...

— Las-o. Îi țin pe amândoi, spuse vocea. Mâinile încetară să o mai tragă pe soția lui. Apoi vocea spuse: Adu mai multe pături și mai pune lemne pe focul de sus.

Alec auzi picioarele cuiva târându-se pe podea, scârțâitul unor scări, o ușă trântindu-se, trosnetul focului, apoi aceleași picioare târându-se într-o cameră de deasupra lui. Apoi se trezi ridicat de un trup masiv, iar arșița focului îl izbi în față. Îi arse pielea și îi uscă respirația, însă știa că de așa ceva avea nevoie. O ținu mai strâns pe soția lui.

— Poftim, stai jos. Trebuie să mi-o dai.

— Nu!

— Calmează-te, Alteță.

Pelerina grea cu crustă de gheață îi fu ridicată de pe umeri și înlocuită cu o pătură groasă și călduroasă.

— Nu te ocupa de mine. Ea trebuie să stea la cald.

— Va trebui să-i dai drumul. Ar fi mai bine să-i scoți hainele.

Alec privi spre voce și privirea lui încețoșată se limpezi. Văzu un bărbat voinic cu un nas cât un cartof, și păr galben strălucitor, care îi atârna peste umeri. Omul îi studia cu ochi sireți.

Dinții lui Alec începură să-i clănțane în gură. Încercă să se oprească, dar nu putu și începu să tremure.

— O voi face eu.

Omul îl cercetă neîncrezător.

— Poți să urci scările?

Alec dădu din cap și încercă să stea în picioare, dar genunchii îi erau atât de înghețați că se îndoiră sub el. Măinile bărbatului îl apăsară pe umeri.

— Mai bine lasă-mă să te ajut. Îl conduse sprijinindu-l pe scările șubrede care scârțâiau. Ai grijă la grinda din tavan, îl preveni el ferindu-și capul și trăgându-l pe Alec spre o ușă îngustă. Aici. Deschise ușa.

Camera era mică, dar era foarte cald de la focul care ardea în căminul din fața patului. Alec își recăpătă rapid puterea de judecată, ca și puterea de a-și mișca mâinile și picioarele înghețate.

Îngenunche în fața căminului lăsând ca pătura să-i cadă de pe umeri. Își așează soția nemișcată pe ea, apoi, nerăbdător, își trase mânușile înghețate de pe mâini.

— Trimite sus o cameristă și cheamă doctorul.

— Nu există femei aici și nici doctor.

— Fir-ar al naibii. Alec smulse jacheta cu crustă de zăpadă de pe soția lui. Măinile îi erau încă atât de amorțite, că nu simțea răceala jachetei. Are nevoie de ajutor. Auzi și el disperarea din vocea lui uscată.

— Dezbrac-o de zdrențele astea ude. Uite, te ajut și eu.

— Nu! O voi face eu. Singur. Privi în jos la ea, doar o pătură ușoară în jurul ei. Nu mai sunt alte pături? O acoperi cu a lui.

Ușa scârțâi deschizându-se și un pitic cu barbă albă intră în cameră, purtând pe brațele lui durdulii un maldăr de pături de

lână vechi și subțiri. Merse clătinându-se spre locul unde se afla Joy și puse păturile lângă ea, studiind-o cu ochi ciudați și precauți. Apoi ieși din nou din cameră.

Alec o ridică pe Joy pe acele pături subțiri apoi se îndreptă spre pat și trase jos cearceafurile. Bărbatul cel vânjos îl privi bănuitor, apoi spuse:

— Trebuie să te dezbraci de hainele acelea.

— Mai întâi soția mea. Alec apucă marginile saltelei mari din paie și încercă să o tragă jos din pat. Frigul își spusese cuvântul. Nu mai avea aproape deloc putere în mâini care îl furnicau cu mii de înțepături ascuțite.

Urișul veni lângă el apucând de o parte și bombănind ceva despre încăpățânarea englezilor în timp ce-l ajuta să mute salteaua lângă foc. Alec o așează pe Joy deasupra, apoi se uită la fața albă a soției lui. Se lăsă în genunchi lângă ea și simți cum o altă pătură o acoperă.

Nu spuse nimic, doar se luptă să-i scoată hainele pline de apă.

Bărbatul înalt rămase aplecat deasupra lui, urmărindu-l. Alec se chinui cu rochia udă. Se opri brusc și privi în sus încruntat foarte hotărât – un adevărat duce de Belmore.

— O voi dezbrăca eu. E soția mea.

Bărbatul îl măsură o clipă apoi porni spre ușă. Nemulțumit de stângăcia mâinilor sale, Alec se uită la rochia udă, apoi apucă bucăți din ea și o rupse în două.

— Dacă așa vrei, mormăi bărbatul și deschise ușa. Se opri și se întoarse spre duce. Îți aduc un vas cu apă ca să-l încălzești la foc. Vei avea nevoie de apă fierbinte.

Conștient de faptul că avea nevoie de așa ceva, dar nefăcându-i nicio plăcere să o recunoască, Alec ridică ochii și dădu din cap. Bărbatul închise ușa, iar Alec sfâșie restul hainelor lui Joy. Pantofii erau două bucăți de gheață lipite de sărmanele ei picioare reci. Dacă nu ar fi existat ciorapii ar fi trebuit să-i taie pantofii. Pielea ei avea o nuanță alb-albăstruie din câte își putu da el seama în graba lui de a o înfășură în păturile subțiri. Stând așa lângă ea, îl cuprinse o senzație de totală absurditate. Din clipa în care vrăjitoarea asta dăduse

buzna în viața lui, toate îi scăpaseră de sub control. Nimic nu mai era așa cum trebuie.

Studiind-o cum zăcea întinsă în fața lui, înfășurată în pături, pe jumătate înghețată, pe jumătate vie, sau poate moartă, ceva tresări în el, ceva adânc și neliniștitor, iar în confuzia de moment avu o vagă presimțire că nimic nu va mai fi ca înainte. Gândul acesta îl răscoli și nu-i diminueă deloc acest nou sentiment de vulnerabilitate.

Se aplecă și trase de cizmele lui înghețate. Bărbatul blond se reîntorsese cu un vas cu apă. Alec se uită în sus și îi întâlnește privirea. Uriașul trase un cuțit de la brâu. Timp de un minut plin de încordare nici unul din ei nu mișcă. Alec își dădu seama cât de precară era situația lor – un han izolat, iar în jur doar zăpadă. N-ar fi fost o ironie a soartei să fi supraviețuit frigului doar ca să fie uciși de un gigant în căldura unui han pașnic?

O pereche de ochi cenușii și pătrunzători se uitau la el, evaluându-l, cântărindu-l, aproape citindu-i gândurile. Apoi bărbatul își feri ochii, îngenunche lângă picioarele lui Alec și tăie marginile cizmelor lui. Alec se relaxă.

Piticul intră cu o tavă pe care se găseau castroane cu supă aburindă și niște pâine. Puse tava jos lângă foc apoi plecă la fel de repede și tăcut pe cât venise. O veche balama scârțâi în tăcerea din cameră.

— Aici sunt lemne. Bărbatul blond arătă spre o ladă mare de pin. Acum te lăsăm, spuse el pornind spre ușă, cizmele lui izbind podeaua de lemn ca și niște copite ale unui cal de povară.

— Mulțumesc, spuse Alec încet – cuvinte rareori rostite de ducele de Belmore.

— Ești binevenit, Alteță. Și îi lăsa singuri.

Alec controlează starea lui Joy, coborându-și urechea spre buzele ei și ascultându-i respirația. Era încă foarte slabă. Se dezbracă de propriile haine ude, se înfășură într-o pătură și se îndreptă pe picioare țepele și pline de furnicături pentru a îngenunchea lângă soția lui – vrăjitoarea.

Ducesa de Belmore era o vrăjitoare. Ideea în sine i se părea

de neînțeles. Crezuse că zilele petrecute departe de ea îi vor diminua senzația că avea un coșmar.

Scena de pe acoperiș îl convinsese de cu totul altceva. Trăia un coșmar.

Din clipa în care îl convinsese de adevăr, mintea lui o considerase ca pe ceva ireal, inuman. Și atunci făcu ceea ce făcuse întotdeauna – își împinse emoțiile la o parte și analiză rațional întreaga situație. Își dădu seama că nu putea face nimic. Se căsătorise cu ea de față cu martori, iar de divorț sau anulare nici nu putea fi vorba. Era un Belmore. Avea nevoie de moștenitori. O va trata așa cum trata toate celelalte lucruri în viață. Își va asuma răspunderea și îi va porunci să fie normală. Atunci poate că o va putea considera o femeie obișnuită.

Privi în jos la pielea ei palidă. Îi atinse obrazul. Era rece, moale, rigid. Joy nu era un coșmar; era reală. Și, vrăjitoare sau nu, era soția lui. Nu putea schimba asta și Dumnezeu să-l ajute, o mică parte ciudată din ființa lui nici nu voia.

Deși nu-i plăcea să o recunoască, era atras spre ea de o puternică și neclară dorință pe care nu o mai întâlnise niciodată și căreia nu-i putea porunci să dispară. Se ținuse departe de ea, gândindu-se că se simțea atras din cauza unui descântec, al unei vrăji făcute asupra lui.

Până acum. Abia dacă mai exista viață în ea, nici vorbă de puteri magice. Și totuși simțea aceeași nevoie copleșitoare de a fi aproape de ea, un impuls irezistibil de a o atinge.

Îi frecă între degete părul ud, amintindu-și de bogăția lui castanie și de felul cum se legănase pe spatele ei. Îi atinse obrazul, buzele. Da, era reală. Acesta nu era un coșmar. Se însurase cu o vrăjitoare cu chip de înger. Se uită la acel chip, atinse moliciunea obrazului ei.

Ea nu reacționează la atingerile lui.

Mai înfășură o pătură în jurul ei și rămase lângă ea, urmărindu-i buzele palide, părul ud, respirația slabă. Habar nu avea cât timp trecuse. Doar stătu acolo urmărindu-i respirația, de parcă s-ar fi temut că ar fi încetat dacă și-ar fi întors ochii.

Ce prostie din partea unui duce englez.

Se forță să se miște. Verifică apa din vas. Era caldă, înmuie câteva zdrențe în ea, le stoarse, apoi foarte ușor, îi spală fața și gâtul – o treabă pe care nu o mai îndeplinise pentru nimeni altcineva.

Culoarea reveni în obraji ei după câteva atingeri blânde ale cârpelor calde. Îi înfășură una în jurul părului rece și umed apoi trecu la mâinile ei, conștient că extremitățile erau cele mai expuse degerăturilor. Îi spală fiecare mână privind liniile unice din palmele și degetele ei, unghiile albe și degetele mici feminine, atât de diferite de mâinile lui mari. Nu mai observase niciodată până acum mâinile unei femei, dar le studie pe ale ei, și mai avu încă o reacție ciudată. Se simți stângaci, diferit și dintr-o dată foarte conștient de mărimea lui, de sexul lui.

Trecu la picioarele ei, spălându-le, ținându-le în mână, privindu-le cu adevărat și dându-și seama cât erau de mici și cât de umană era soția lui. Și niciodată în cei douăzeci și opt de ani de viață nu se simțise Alec Castlemaine, duce de Belmore atât de tulburat și stingherit.

CAPITOLUL 13

La cererea lui Neil, viconte Seymour, capitolul treisprezece a fost omis. Știți, aduce ghinion...

CAPITOLUL 14

Joy plutea între două lumi – cea a lucidității, în care era frig și prea multă durere, și acel loc în care nu simțea nimic, nici durere, nici frig, dar unde nu era nici viață, nici raze de soare, nici mirosul proaspăt al pinilor, nici flori cu culorile lor minunate. Nici Alec.

— Scottish.

Încercă să-i spună ceva, orice, dar nu-și găsi vocea. Îl simțea aproape, respirația lui caldă atingându-i fața. O liniște. Încercă cu disperare să-și miște buzele. Erau crăpate și uscate.

— Ce? spuse el. Nu te aud.

— Alec... Cuvântul îi zgârie gâtul.

— Sunt aici.

Se chinui să-și lingă buzele, dar nu reuși.

— Așteaptă puțin, spuse el și simți o cârpă caldă și umedă ștergându-i gura.

— E frig, e atât de frig, șopti ea.

— Știu. Cârpă o atinge la fel de blând pe cât îi vorbea vocea lui răgușită.

— Ia-mă în brațe.

Îi simți ezitarea, apoi auzi foșnetul păturii și Alec era lângă ea. O ridică și o așeză peste el. Simți forța fiecărui mușchi, tendon și os, atât de diferite de moliciunea ei și atât de calde. Nu purta cămașă, și ea își plimbă degetele prin părul de pe pieptul lui. Alec trase o pătură peste ei, apoi își puse brațele în jurul ei, strângând-o într-un cocon protector de carne

bărbătească tare.

Alec, de data asta eu am nevoie de magia ta, își zise ea. Peste o clipă îi era cald, simțindu-se reală și vibrantă, de parcă viața ei se scurse din el spre ea.

Alec era cald – raza ei de soare. Respiră mirosul lui, curat și fin – pinii ei. Își sili ochii să se deschidă și privi în albastrul adânc, de miez de noapte a ochilor lui. Inima ei zâmbi pentru că buzele nu o puteau face. Alec... Dintr-o dată lui Joy nu-i mai era așa de frig.

— E mai bine. Mâna lui îi mângâie fața.

Joy încercă să-i răspundă, dar nu ieși niciun sunet.

— Ce? întrebă el. Din nou îi simți respirația în păr.

Ea își puse palma rece pe inima lui și reuși să șoptească:

— Sărută-mă.

Alec se uită la ea. Îi simți reținerea, privirea. Apoi îi atinse bărbia, o ridică și o înclină spre gura lui. Buzele lui le atinseră pe ale ei, atât de ușor, ca niște petale.

Joy gemu nemulțumită.

El se retrase, o întrebare apărând în ochii lui.

— Ca înainte, șopti ea, mângâindu-i inima. Mă încălzește pe dinăuntru.

O sărută cu patimă. Iar ea gustă ceea ce iubea – pe Alec al ei.

Peste un timp, Joy se mișcă, refuzând să dea drumul viselor, basme minunate, care se terminau cu prințesa și prințul ei cu păr argintiu dansând pe acoperișul castelului său acompaniați de harfa unui înger și flautul lui Pan.

Îi era cald, cu adevărat cald, se rumenea pe dinăuntru, dar nu era sigură dacă această senzație de arșiță era provocată de foc sau de amintirea sărutului lui Alec. Era ultimul lucru pe care și-l amintea clar, cum el o săruta, pentru că gustase tot ce iubea înainte de a adormi în cercul protector al brațelor lui calde, adâncită în visele ei.

După încă câteva minute de amintiri tăcute, acea parte a minții ei care plutea spre o lume care era exact așa cum îți doreai – se umplu de bucuria visării, de speranțe și dorințe împlinite. Pe jumătate adormită, pe jumătate trează, simțind că

Alec era în apropiere, își deschise ochii. Totul era în ceață. Clipi de mai multe ori, apoi își întoarse capul.

Luminat de voalul alb al razelor de lună, Alec stătea în picioare la o fereastră îngustă în celălalt capăt al camerei întunecate. Privea afară. Cămașa lui albă atârna afară din pantalonii de un galben închis, pătați de noroi și rupti la un genunchi. Frumosele lui cizme lustruite fuseseră tăiate pe marginea dinăuntru și atârnavă în afară. Franjurii aurii care le împodobiseră nu mai erau acum decât niște fire zdrențuite și subțiri, de parcă ar fi fost roase de Beezle.

Un braț lung era întins în sus iar mâna lui se sprijinea de marginea superioară a chenarului ferestrei. În cealaltă mână ținea o ceașcă sau o cană, ceva din care bea din când în când dus pe gânduri. Joy îi studie poziția, amintindu-și cum mâinile calde bărbătești îi mângâiaseră fața, apăsând pielea ei rece cu cârpe udă și calde, un obraz cu barba aspră lipit de pieptul ei când el îi ascultase bătăile inimii, o voce blândă care îi tot spunea că e ducesă și în consecință nu poate face ceva atât de prostesc, cum ar fi să moară.

Își amintea cum încercase să-i spună că nu era decât obosită, nu moartă, dar după câteva cuvinte bolborosite care refuzaseră să se formeze pe buzele ei uscate, nimic nu mai avu importanță decât supa sărată pe care i-o servi cu lingurița în gură. Își aminti gustul pâinii înmuiate în supă, și sunetul vocii soțului ei poruncindu-i să mănânce.

Era greu să ți-l imaginezi pe ducele de Belmore făcând pe doica. Privirea ei se întoarse la el și se folosi de această șansă pentru a-l studia. Părea să fie adâncit în gânduri, și se întreba la ce se gândea. Bineînțeles că mereu se întreba la ce se gândea el. Pentru că fața lui rareori arăta vreo emoție, cu excepția furiei – pe asta o văzuse cam de prea multe ori – niciodată nu-i putea ghici gândurile.

Ce-ar putea gândi un duce? În mintea ei apăru imaginea lui stând până la genunchi în apa înghețată și întrebând-o unde dracu' se afla hanul. Apoi își aminti de expresia îngrozită de pe chipul lui când în sfârșit își dăduse seama că era într-adevăr o vrăjitoare. Imaginea aceea îi dădu răspunsul căutat: probabil

că se gândea că ea reprezenta o problemă, problema lui.

Puțin învinsă, puțin rușinată, privi la salteaua pe care era întinsă, observând mlădițele subțiri de fân și paie care ieșeau afară din pânza veche. Pipăi cu degetele un mic fir de pai care stătea singur.

Joy se simțea ca acel fir. Scăpase prosteste de la locul lui sigur, pentru a se rupe și a se trezi pe un teritoriu vast și necunoscut. Oftând ușor, îl aruncă în aer. Nimeri în foc și dispăru imediat în flăcările albastre și fierbinți. Se încruntă, fără să-i placă analogia care îi trecu prin minte – un fir de pai mistuit de foc.

Nu-și dorise altceva decât să-l impresioneze cu o incantație care să-i transporte pe amândoi într-un han călduros și confortabil. Nu ceruse prea mult. Uneori vrăjile ei se încurcau atât de tare, încât începea să se întrebe care anume era scopul ei în această viață. Apoi privi spre el. Să fie Alec motivul pentru care ea exista în această lume confuză de fericire și tristețe?

Suspînând, trase mai strâns până la bărbie păturile grele și călduroase. Mușchii ei învinețiți o dureau protestând până și la aceste mișcări ușoare și Joy tresări. Își simțea trupul zdrobit – ca atunci când căzuse pe scările turnului vânde o mătură care zbura singură. O aduse la viață într-o încercare negândită de a curăța prin magie podeaua din turn – o sarcină care fusese pedeapsa ei pentru o altă greșală.

Au existat atât de mult ghinioane în acea perioadă neîndemânatică din viața ei încât nu și-o putea reaminti decât pe cea mai memorabilă și dureroasă. Și încă cât de dureroasă. Săptămâni în șir vânătăile ei nu se vindecaseră după ce se rostogolise în jos pe cincizeci de trepte de piatră.

Nu era ușor să fii o vrăjitoare tânără, chiar dacă deprinderile veneau în mod natural. În cazul lui Joy ascensiunea spre adolescență a fost albastră-vânăță. Și se părea că de aceeași culoare va fi și ascensiunea ei spre condiția de femeie. Se uită din nou la Alec și toți anii de vrăji greșite și accidente rușinoase dispărură ca prin ceață în lumina soarelui. Era ceva așa de logic – ei doi împreună. O știa la fel de sigur ca

și cum cineva i l-ar fi întins pe una din tăvile de argint Belmore și i-ar fi spus „Poftim, acest bărbat îți aparține – este țelul existenței tale, motivul pentru care trăiești. Are nevoie de tine.”

La acest ultim gând ochii ei se închiseră și buzele îi schițară un mic zâmbet. Se lăsă din nou purtată spre lumea ei de minunății, un loc fără dureri ale trupului sau ale inimii, o fermecată lume de vis unde incantațiile unei vrăjitoare reușeau perfect, unde un duce frumos cu fire argintii în păr zâmbea și transforma noaptea în zi pentru ea, și unde dorințele puteau într-adevăr să devină realitate.

*

Alec trăia în plin coșmar.

Era sigur de asta. Gigantul și piticul dispăruseră. Îi căutase, îi strigase, așteptase, dar nimeni nu mai era acolo, și după cum arătau lucrurile, nimeni nici nu mai trecuse pe aici.

În dulap nu se găsea nicio haină, și nu exista niciun semn că cineva locuia sau locuise aici. Mobila obișnuită a unui han se afla acolo împreună cu cratițele și vasele din bucătărie, dar niciun om sau vreun obiect aparținând unui om. Știa că îi văzuse pe acolo pe cei doi, fir-ar al naibii, îi simțise. Cineva încercase să o tragă pe Joy din brațele lui. Vorbise cu gigantul.

Privirea lui nedumerită se opri asupra ferestrei. Nu văzu nimic altceva decât zăpadă albă și geamuri aburite. Nimeni nu ar fi plecat pe o astfel de vreme. Însă cei doi dispăruseră.

Se îndreptă spre cămin și privi în jurul lui prin încăpere. Se vedeau mese vechi și crăpate, dar nicio băutură. Nu existau butoaie cu bere și nici câni sau carafe, nimic decât o încăpere neocupată cu mese și scaune, o vatră și o mică grămadă de lemne lângă ea.

În viața lui nu gătise nimic. De fapt intrase în bucătăria de la Belmore doar o dată sau de două ori, pe vremea copilăriei.

Se opri în fața raftului și studie atent și îngrijorat zarzavaturile cu aspect atât de brut. Era un bărbat inteligent, rațional el. Conducea moșii, discuta puncte ale legilor în Casa Lorzilor, și era un nobil de seamă al regatului.

Însă țăranii găteau. Femeile găteau. Nobilii regatului nu găteau.

Cântări în gând această idee, apoi ajunse la o concluzie perfect logică și masculină. Cu, siguranță că și el o putea face la fel de bine, fără îndoială cu mult mai bine...

*

— Trebuie să mănânci, Scottish. Trezește-te.

Joy gemu, apoi simți cum Alec o ridică așa că era din nou la pieptul lui și era un piept atât de protector și cald. Își puse mâna pe inima lui și adormi din nou.

— Să nu dormi. Nu îți permit.

— Așa de obosită... reuși ea să murmure.

El o scutură puțin.

— Trebuie să mănânci.

Ea oftă și deschise gura, apoi profită de ocazie și își puse brațele în jurul lui ghemuindu-se mai aproape de el.

— E bine.

Da, se gândi ea, e foarte bine. Își puse mâna pe inima lui și oftă ușor.

— Uite, niște supă.

Joy simți metalul cald al lingurii pe buzele ei, apoi lichidul cald umplându-i gura. Se înecă întorcându-și capul de la pieptul lui cald. Apoi tuși, înghiți și mai tuși de câteva ori. Respiră adânc și se strâmbă din cauza gustului scârbos, se uită la el nevenindu-i să creadă că poate fi atât de crud. El stătea perfect nemișcat și studie supa o clipă.

— Trebuie să mănânci.

— Nu vreau. Se prăbuși înapoi pe saltea și trase păturile mai strâns în jurul ei.

— Trebuie să mănânci.

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Ești soția mea și îți poruncesc să mănânci.

— Are gust de pământ.

El înlemni, dar ea era prea slăbită și prea obosită ca să se certe cu el. Putea să fie cât de arogant dorea, dar ea nu va

mânca fiertura aceea respingătoare. I-o și spuse și închise ochii scăpându-i expresia jignită care apăru pe chipul lui când se uită la cana cu supă. După câteva secunde de tăcere puse o bucată de pâine lângă ea și cu cana în mână ieși din cameră.

Joy se trezi în mirosul fumului de lemne arse. Își deschise ochii și urmări limbile flăcărilor croindu-și o potecă albastru-portocalie în sus spre horn. Era un foc mare care trimitea valuri de arșiță ondulând spre ea. Își întoarse capul spre fereastră așteptându-se să-l vadă pe Alec. Nu era acolo. Însă privirea ei plină de speranță întâlni lumina albă a zilei care pătrundea în cameră topind geamurile înghețate.

Se ridică în capul oaselor, tresărind când mușchii ei protestară dureros și privi în jurul ei. Alec nu era acolo. Își strânse mai bine pătura în jurul ei, simțindu-se dintr-o dată foarte singură, vulnerabilă și foarte goală sub pături. Cercetă încăperea și își găsi hainele înșirate pe un scrin de lemn de lângă fereastră. Încercă să se ridice, o acțiune prostească care trimise durerea mușchilor nefolosiți până în picioare, de parcă s-ar fi umplut de roiuri de albine.

Se lăsă să cadă la loc peste grămada de pături, simțindu-se și mai neajutorată. Își frecă picioarele goale până când deveniră parcă mai normale, apoi încercă din nou să se ridice, de data asta cu succes. Cu un mers stângaci, de rață beată, se împletici, încă înfășurată în pături, până la hainele ei.

Cât de repede putu, scotoci printre hainele ei, găsindu-și cămașa ruptă, o zdreanță sfâșiată. Se dădu un pas înapoi, cu o mână ținând pătura iar cealaltă îndreptată asupra cămășii. „*Oh, cămașă urâtă cu fundă albastră*”, incantă ea, „*întoarce-te din nou la forma ta originală*”.

Cămașa dispăru cât ai zice pește! Joy se holbă șocată la locul unde se aflase. Veni mai aproape și văzu o gogoasă de mărimea unui ou de rândunică. Aplecându-se peste gogoasă văzu micul vierme de mătase mișcându-se înăuntru.

— Nu la acea formă originală, murmură ea.

Încercă din nou... Închise ochii, reprezentându-și în minte o cămașă nouă. „Îmi trebuie o cămașă doar pentru mine, exact ca aceea pe care o văd în minte!”

Își pocni degetele ca totul să meargă bine și deschise ochii. Cămașa ruptă zăcea acolo, la fel ca înainte. Oftă, zicându-și că era încă prea slăbită și puterile ei magice, care oricum nu erau grozave, suportau consecințele.

Luă cămașa, se uită la ea o clipă, apoi, fiind o scoțiancă econoamă din cap până în picioare, o îmbracă invers, gândindu-se că era mai bine așa decât să plece fără ea. După câteva minute și multe, multe împiedicări și zvârcoleli, reuși să îmbrace rochia verde de cașmir, ruptă și șifonată, pe care o prinse ca să nu cadă de pe ea cu două agrafe, ciorapii scortșoși, cândva albi, și pantalonii tari albastru-verzui. Își desfăcu părul din cocul încâlcit, și trecu degetele prin el tresărind de durere. Renunță în cele din urmă, și-l încolăci în jurul mâinii fixându-l de cap cu câteva agrafe.

Încet, deschise ușa așteptându-se să vadă holul îngust al unui han tipic englezesc. În schimb dădu cu ochii de un mic palier și niște scări abrupte. Ieși afară din cameră, închizând cu grijă ușa în urma ei când auzi de sub scări sunetul înfundat al vocii lui Alec. Se apucă bine de bara grosolană și încet și cu grijă, cam nesigură de picioarele ei, coborî scările înguste. Pe la jumătatea drumului reuși să-i înțeleagă cuvintele. Se opri și ascultă.

— Ducele de Belmore ajuns numai Dumnezeu știe unde. Niciun afurisit de servitor. Ce fel de han o mai fi și ăsta?

Joy așteptă un răspuns. Nu veni nici unul. Cu cine vorbea? Nu se auzea decât izbitura puternică a ceva metalic. Mai coborî pe furiș câteva trepte, își vârî capul sub o grindă joasă și văzu umerii largi ai lui Alec aplecați peste vatra din bucătărie. Nu mai era nimeni altcineva în cameră.

Ducele de Belmore vorbea singur – singur. Auzi metalul frecându-se de metal, apoi zgârieturi de cremene... un puternic fâsâit.

— Fir-ar al naibii!

Flăcări albastre țâșniră în sus spre hornul de cărămidă ca un foc în aer liber. Alec se depărtă de explozia din vatră, zgâindu-se la foc – aruncându-i căutătura ducală, fără îndoială. Ușa cuptorului se deschise brusc din cauza suflului de aer fierbinte

și se izbi de cărămidă. Flăcările se ridicau până la cuptorul pentru pâine.

Parcă ar fi fost una din vrăjile ei într-o zi foarte proastă. Dar era nimic în comparație cu înfățișarea lui.

Urechile, gâtul, mânecile suflecate, brațele, partea din față a cămășii, pieptul, șorțul de piele care îi acoperea pieptul, și o bună parte din păr erau acoperite cu făină. Mâinile îi erau vârate într-un aluat plin de cocoloașe. Alteța Sa, distinsul nobil – și excesiv de manieratul duce de Belmore arăta ca un măscărici.

Joy nu se putu abține. Chicoti.

El ridică privirea spre ea. În clipa în care ochii lor se întâlniră, pe chipul lui apărură un licăr de surpriză și o fărâmă de ceva care ei îi tăie respirația. Arăta într-adevăr mulțumit, foarte mulțumit, însă expresia de mulțumire dispărură atât de repede, încât ea nu fu sigură că o văzuse. Aproape că păruse fericit să o vadă. Cu inima zvâcnindu-i plină de speranță, Joy îi studie ochii întunecați, dar nu mai văzu decât obișnuita răceală.

— Te-ai făcut bine. Alec pași spre ea, fața rămânându-i neschimbată.

Ea dădu din cap, apoi coborî ultimele două trepte și îi întoarse privirea. După o clipă în care s-au uitat foarte serios unul la celălalt, Joy zâmbi. Fața lui era mânjită de făină acolo unde își ștersese fruntea de prea multe ori cu mâinile pline de aluat. Nu se bărbierise, iar bărbia și falca erau negre din cauza țepilor și prăfuite cu făină. Cu toate astea încruntarea lui îi era foarte bine cunoscută.

— Ce faci? întrebă ea privind în jurul lui.

Umerii lui se înălțară – obișnuita lui atitudine de „eu-sunt-ducele” – înainte de a o anunța aspru:

— Pregătesc mâncare.

Joy mai făcu câțiva pași spre el și văzu o masă de lemn într-un colț. În centrul ei se afla o uriașă bucată de ceva care, cu un munte de imaginație, ar fi putut fi luat drept aluat pentru pâine. Avea mărimea unui cimpoi, și se afla într-o stare – tristă – în mijlocul a doi centimetri de făină.

— Înțeleg.

El se ținu la fel de drept și nemișcat ca o stâncă celtică.

— Pâine.

Alec se întoarce și se uită la bucata de aluat. Era pentru prima oară când Joy îi văzu dispărând siguranța de sine. Arăta stingherit și absolut deloc încrezător. Soțul ei cel orgolios habar nu avea ce făcea, așa că se oferi să-l ajute, imaginându-și că va putea să-l convingă să-i dea voie să vrăjească ceva.

— Ah, știi să gătești? În vocea lui se simți ușurarea deși ea nu observă nicio schimbare pe chipul lui.

Acum, Joyous Fiona MacQuarrie Castlemaine, ducesă de Belmore, în parte scoțiană, în parte englezoaică, și în parte vrăjitoare, era orice, dar nu proastă. Nu va lăsa să-i scape o șansă atât de neașteptată ca să-l impresioneze. La urma urmei, șansele ei de până acum au fost rare și la mare distanță.

Spera doar ca fața ei să nu trădeze gogoșii mititei pe care urma să-i toarne. Nu știa să gătească, dar de obicei putea să zbârnâie un prânz delicios. Respiră adânc, ochii i se măriră și îi dădu drumul.

— Da, știu.

— Bine.

Se părea că Alec nu reușise să iasă afară destul de repede din șorțul prins la brâu. Nu se mai mișcase atât de repede de când dăduse foc covorului din salon. Se uită la ea, iar Joy se strădui să arate cât mai serioasă. După expresia lui era sigură că dăduse greș. Parcă se mai înălță un pic – foarte ca un duce – apoi azvârli șorțul pe masă, stârnind un nor de făină.

— Mă ocup de foc, spuse el.

Joy privi spre focul care duduia în vatra din bucătărie. Privirea lui o urmă pe a ei.

— De focul din camera mare. Făcu o întoarcere militărească și ieși din bucătărie. Peste câteva clipe Joy auzi bufniturile lemnului căzând pe grătar.

Se răsuci spre cameră și studie mizeria și merindele sărăcicioase. Traversă camera și examinează legumele. Măcar dacă ar fi putut să-și folosească magia. Însă soțul ei nu se va lăsa prostit.

Se apropie de masă, scutură șorțul, îl legă, apoi puse niște legume pe masă. Făina era peste tot. Privi în jur și zări o mătură proptită de un vas pentru bătut untul aflat într-un colț întunecat..

Să îndrăznească? Se simțea mai puternică, și anul trecut reușise în sfârșit să stăpânească controlul asupra măturilor. Își întinse gâtul ca să vadă ce făcea Alec. Era cu spatele la ea și își pierdea vremea cu focul.

Repede, Joy se uită la mătură, își îngustă ochii ei strălucitori și spuse:

— Vino. Mătura făcu doi pași nesiguri spre ea apoi se opri. Mai aproape, se gândi ea. Aruncă încă o privire furișă în direcția lui Alec, și își coborî vocea: Vino.

Mătura se izbi de ea lovindu-se de masă.

— Te simți bine?

Joy tresări la sunetul vocii lui Alec. Se întinse ca să se uite din nou la el. Era tot îngenunchiat lângă foc dar privea în direcția ei.

— Am scăpat ceva.

El dădu din cap și își continuă treaba. Joy se uită la mătură și zâmbi, apoi se aplecă și șopti: *„Vezi făina de pe jos? Adun-o, te rog frumos. Fă-o în tăcere și oprește-te când Alec apare.”*

Mătura șterse făina de pe masă provocând câțiva mici nori albi, apoi dansă în jurul mesei, adunând într-o grămadă făina de pe jos. Joy zâmbi, apoi aruncă pe masă legumele lângă aluatul de pâine, creația lui Alec. Studie bucata uriașă apoi se întoarse spre cuptorul de pâine de deasupra vetrei. Se întoarse din nou și încercă să ridice aluatul. Nu putea ține în mâinile ei decât jumătate din el, cealaltă jumătate atârându-i peste braț. Îl puse la loc, își îndreptă degetele spre el și le învârti.

Aluatul se târî ca un vierme până la marginea mesei. Poate că era prea greu ca să se miște doar la porunca degetelor. Ridică mâna și spuse:

— Sus!

— Fir-ar al naibii!

Oh, nu... nu din nou. Strâmbându-se privi în camera mare, așteptându-se să-și vadă soțul plutind în aer.

Alec era bine înfipt în podea, aplecat peste mica grămadă de lemne de lângă cămin.

— Afurisitele astea de lemne nu vor să se aprindă. Probabil că sunt prea verzi.

Joy oftă ușurată, apoi văzu aluatul încă planând deasupra mesei. Arătă cu degetul spre cuptor și șopti: „*Du-te! Coace-te!*”

Viitoarea pâine zbură în cuptorul de cărămizi iar ușa de fier se închise zdrăngănind. Mătura se opri și rămase nemișcată în mijlocul camerei. Joy o apucă exact în clipa în care Alec trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre scări.

— Totul e în regulă? o întrebă el.

Ea dădu din cap și schiță ceea ce spera să fie un zâmbet inocent.

— Trebuie să aduc niște lemne uscate de sus, spuse el, apoi se opri lângă scări aruncându-i o privire ciudată. S-a întâmpat ceva?

Joy se căzni să abordeze un zâmbet liniștitor.

— Nu. Își clătină capul. Doar făceam un pic de curățenie. Ridică mătura.

El mormăi ceva și urcă scările. Joy îi urmări cizmele tăiate dispărând sus și se aplecă din nou peste masă. Îl auzi intrând în camera de sus. Lucrează repede, își zise ea, apoi se încruntă la grămada de făină și își pocni degetele: „*Dispari!*”

Făina dispăru cât ai clipi din ochi. Zâmbind mândră de sine, Joy își frecă mâinile și hotărî să se apuce de legume. Tocmai născocea o incantație pentru curățarea legumelor, când Alec porni în jos pe scări. Se aplecă pe sub grinda de sus, ținându-se cu mâinile de balustradă și privind-o ciudat.

— Lemnele au dispărut.

Ea ridică ochii spre el, o senzație de neliniște coborându-i în stomac ca o bucată de aluat. Se zgâi la tavanul de deasupra ei. Ochii lui se făcură puțin cam prea bănuitori. Așteptă o clipă apoi întrebă:

— Ai văzut o grămadă de lemne acolo sus când te-ai trezit?

— Nu-mi amintesc, spuse ea, în mintea ei apărând stiva de lemne frumos aranjată lângă cămin. Ai văzut vreun cuțit pe aici prin bucătărie? Îi întoarse spatele și începu să cotrobăie

prin bucătărie, închizând și deschizând dulapurile cu talentul dramatic al unei actrițe.

Urmă o lungă tăcere. Apoi el îi răspunse:

— Nu. La ce îți trebuie un cuțit?

— Ca să curăț legumele, spuse ea, vârându-și mâna într-un sertar, dar neîndrăznind să-i întâlnească privirea întrebătoare.

— Să le cureți? mormăi el. Cine s-ar fi gândit la așa ceva?

Joy privi în sus și-l văzu încruntându-se la legumele de pe masă. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei și dintr-o dată umerii lui se făcuseră foarte dreapți înainte de a se întoarce. Trebuie să mai aduc niște lemne, spuse el și ieși din cameră.

Joy rămase nemișcată și se uită în sus la grinzile din tavan respirând ușurată că nu dispăruse tot acoperișul casei. În sfârșit, după ce mai scotoci printr-un dulap găsi două cuțite. Îl luă pe cel mai mic și se apropie de masă. Se uită la legume și știu că va trebui să le curețe fără aportul magiei ei. Avea o presimțire că era deja bănuită. Spălă legumele într-un vas cu apă, apoi le uscă cu o cârpă mică pe care o găsisese în căutările ei.

Curăță coaja groasă a unui nap, fredonând un cântec din copilărie și gândindu-se la minunata cină pe care ar fi putut-o mânca dacă și-ar fi folosit magia. Ar fi putut face să apară rață la tavă cu sos de portocale, morcovi înăbușiți cu felii mici de ceapă, cartofi cu smântână, și biscuiți cu unt.

Hmm!

Dintr-o dată lui Joy i se făcu o foame de lup. Unt, își zise ea. Ei bine, de asta avea nevoie pâinea lor. O cută îi încreți fruntea. Fără îndoială că Alec va observa dacă ea va face să apară untul. Se întoarce spre vasul de bătut untul care se afla în colț. Își lovi gânditoare degetul de bărbie, apoi se îndreaptă spre el și îl trase în mijlocul camerei. Ștergându-și mâinile de fustă, ieși din bucătărie și îl găsi pe Alec.

— Vino să vezi ce am găsit.

El puse jos un braț de lemne și o fixă cu o privire care spunea: „Acum ce mai e?” Ea zâmbi. În cele din urmă el își clătină capul și o urmă în tăcere în bucătărie.

— Uite. E un vas de bătut untul.

— Mda. Bănuiesc că așa ceva trebuie să fie, recunosc el, evident deloc impresionat.

— Putem să facem unt! Își frecă mâinile nerăbdătoare.

— Nu-mi amintesc să fi văzut niciun fel de smântână.

— Aceste e un han, nu? Trebuie să existe un hambar, sau poate că sunt vaci în grajd. Nu au toate hanurile grajduri?

— Sunt convins că acesta nu e un han ca toate celelalte.

— Te-ai uitat afară?

— Cred că tu ar trebui să te uiți afară.

Joy traversă camera până la fereastră și șterse sticla.

Nu văzu decât zăpadă, troiene albe de zăpadă, ce se ridicau până dincolo de marginea ferestrei. Umerii ei căzură învinși și se întoarse spre el.

— M-am gândit doar că pâinea ta ar avea un gust mai bun dacă am avea unt. Rămase pe loc tăcută. Îi simți privirea și ridică ochii pentru a-i studia chipul colțuros.

Alec trase adânc aer în piept și își trecu mâna prin păr, mormăind ceva despre a îngheța de frig din nou. Peste o secundă se îndreptă spre pelerina care atârna pe un scaun. O îmbrăcă și porni spre ușa de afară.

— Unde pleci?

— Există o clădire dincolo de curtea pentru trăsură. Bănuiesc că trebuie să fie un hambar sau un grajd, sau o combinație între ele. Am auzit clopotul unei vaci când am dat peste locul acesta, așa că ar putea să existe o vacă acolo.

— Oh, bine! Îl urmă țopăind într-un picior. Unde e mantaua mea?

El se opri brusc, se întoarse încet, privind-o de-a lungul nasului lui nobil.

— Tu rămâi aici.

— De ce?

Fața lui arăta că era în căutarea răbdării.

— Pentru că zăpada e prea mare iar tu stai pe picioarele tale doar de câteva minute.

— Dar vreau untul, așa că ar trebui să merg cu tine.

— Nu.

— Nu sunt decât câțiva metri.

— Nu.

— Dar...

— Nu sunt obișnuit ca poruncile mele să fie puse sub semnul întrebării. Dispăruse bărbatul care studiasse pâinea atât de consternat și în locul lui apăruse ducele arogant. Întinse mâna spre clanță. Amintindu-și de acel mic moment de slăbiciune din bucătărie, Joy schimbă tactica.

— Știi să mulgi o vacă?

Alec se opri în plină mișcare, mâna lui apucând strâns clanța ușii. Parcă se scurse o viață întreagă până îi răspunse.

— Mantoul tău e în cealaltă parte a camerei.

Încântată de succesul ei, Joy scoase pâinea din cuptor, apoi alergă și își îmbracă mantoul, nerăbdătoare să iasă afară înainte ca lui să-i treacă prin cap să o întrebe dacă ea știa cum să mulgă o vacă.

Au pășit afară. Zăpada era atât de înaltă, că îi trecea de talie. Nefăcând parte dintre cei care se lasă înspăimântați de un pic de zăpadă, Joy porni prin ea. El îi luă brațul și ea dădu să protesteze, când o ridică în brațele lui – poziția ei preferată. Inima începu să-i bată într-un ritm exaltat, și își prinse mâinile în jurul gâtului lui, își lăsă capul pe umărul lui larg, zâmbind și rezistând tentației de a fredona.

Alec greșea atât de mult. Nu ar fi înghețat niciodată cât timp s-ar fi aflat în brațele lui.

După câteva minute visătoare au ajuns într-un grajd rece și umed. Alec o puse jos și se scutură de zăpadă în timp ce ea privi în jur. Mirosul de fân ud și mucegăit se amesteca cu duhoarea înțepătoare a balegii de vacă și a găinașului de păsări. Joy se strâmbă din nas în timp ce ochii ei se obișnuiau cu lipsa luminii. Auzi cotcodăcitul câtorva găini.

— Uite. Avem ouă!

Privirea lui urmă degetul ei întins. Spre o căruță ruptă umplută cu fân, în care își făcuseră cuibul mai multe găini pricăjite. O vacă albă și dolofană ieși greoi dintr-un colț întunecat, clopotul de la gât zăngănind monoton.

— Oh, privește! Are clopoțel. Mie îmi plac clopoței, ție nu? Oftă visătoare și se gândi la clopoței, clopote și zurgălăi, dar

cel mai mult la brațele vânjoase ale ducelui de Belmore.

Vaca rămase pe loc holbându-se la ei, clipind din ochi. Mugi. Joy suspină și alungă din minte fanteziile ei. Se întoarse spre Alec. Acesta o privea arogant. Vaca clipi. Niciunul nu se mișcă să o mulgă.

Până la urmă el își dezbracă pelerina și o atârnă de un cârlig de lângă ușă apoi o ajută pe ea să-și scoată mantoul.

— Spune-mi de ce ai nevoie, spuse el, și voi vedea dacă pot să gădesc.

De ce avea ea nevoie era să știe cum să mulgă o vacă. Se foi câteva clipe, apoi întinse mâna să mângâie vaca, zicându-și că ar fi bine să facă cunoștință cu ea. După câteva mângâieri își regăsi curajul ei de scoțiană.

— Am nevoie de o găleată.

— Bine. Alec începu să caute prin grajd.

Joy se aplecă spre vacă.

— Ar fi bine dacă m-ai ajuta, șopti ea.

Vaca își înclină capul într-o parte și se holbă la ea cu ochi mari și bovini,

— Vreau să-mi impresionez soțul, așa că ar fi foarte drăguț din partea ta dacă ai colabora, spuse ea, mângâind spatele larg al vacii. Animalul își mișcă urechile.

Se auzi un pocnet și sunetul metalic al tăbliei.

— Ți-am găsit găleata. Și un scăunel.

— Un scăunel? Ah, bine, spuse ea, apoi șopti către vacă. Te rog. O mai mângâie o dată înainte ca Alec să vină lângă ea punând jos găleata și scăunelul.

Joy încercă să arate plină de încredere în timp ce se așează pe scăunel, apoi își mișcă degetele, așa cum făcea înainte de a încerca o vrajă deosebit de complicată, la care s-ar putea să recurgă dacă treaba nu-i reușea. Privi atentă sub burta plină a vacii, apoi puse găleata sub uger.

— Ai ceva împotrivă dacă mă uit și eu?

Joy sări ca arsă la auzul vocii lui Alec deasupra umărului ei.

— Nu. Întinse mâinile sub vacă și apucă două din acele chestii care atârnau. Brațele ei erau așa de scurte, că obrazul i se sprijinea de pielea albă, mățasoasă a vacii. Vaca mugi și Joy

tresări. Trase. Nu se întâmplă nimic.

Strânse. Vaca își flutură coada.

— Nu iese nimic, spuse Alec.

— N-am mai muls o vacă de mult timp. Mai strânse o dată dar nu se întâmplă nimic.

— De când? Vocea lui era suspect de calmă.

Joy întoarse capul și murmură în pielea vacii:

— De douăzeci și unu de ani.

După o clipă el spuse:

— Tot nu merge. Se aplecă să privească sub vacă. Ai avut multe vaci în Scoția?

— Nu.

— Câte?

Ea nu-i răspunse, însă simți că el pricepuse șiretlicul.

— Ai spus că știi să mulgi o vacă.

— Nu chiar. Își trase mâinile în poală, le împreună ca pentru rugăciune și rămase așa privind la ele. De fapt te-am întrebat dacă tu știi să mulgi o vacă.

— Am presupus că asta înseamnă că tu știi.

Ea înălță din umeri.

— Am crezut că va fi ușor, recunosc eu. Aș putea să-mi încerc puterile magice dacă tu...

— Nu!

— Dar...

— Nu, am spus! făcu câțiva pași încoace și încolo în spatele ei mormăind ceva despre coagularea laptelui. Se opri și se lăsă pe vine lângă ea. Nu poate fi atât de greu. Își frecă un deget de buze în timp ce se gândea la cum se mulge o vacă. Le strângi?

— Da, răspunse ea. Privește. Apucă din nou de uger și trase. Vezi? Nimic.

— Mai încearcă o dată.

— Poate că sunt astupate, sugeră ea și își aplecă fața lângă al lui. Întoarse una din mamele în sus ca să-i vadă vârful. Tu vezi ceva?

— Nu. Se aplecă mai aproape.

— Nici eu.

Joy întoarse în sus cealaltă mamelă.

— Dar acum? Trase ușor.

Un șuvoi de lapte țâșni pe lângă ea.

— Oh, uite! spuse ea pe un ton plin de veselie. Am reușit! Am reușit! Se întoarce spre Alec.

De pe fața nobilă a ducelui de Belmore laptele se scurgea picătură cu picătură.

— Oh, Sfinte Sisoe! Își acoperi gura cu o mână și privi îngrozită cum laptele se prelingea de pe nasul lui aristocratic, bărbia arogantă, șiroind în jos pe gâtul lui.

Nu se putu abține. Chicoti.

— Îmi pare rău. Mai chicoti o dată. Sincer îmi pare rău. N-am... adică... arăți atât de...

El se încruntă la ea, întreg trupul înțepenindu-i din cauza mândriei rănite.

— Atât de... cum?

Nici măcar aroganța lui nu o putea opri să nu râdă.

— Așa de nătâng. Oh, Alec! Nu se mai putu abține să nu-i dea drumul. A împrôșcat chiar pe lângă mine și pleosc! Iar tu arătai așa de serios, dar nici măcar un duce nu poate arăta serios cu laptele picurându-i de pe față, iar mie... iar mie... Se opri din râs și privi direct în ochii lui orgolioși. Își puse o mână peste a lui și i-o mângâie. Iar mie îmi placi, chiar și cu lapte pe față.

O expresie ciudată de surpriză și curiozitate apăru pe chipul lui. Se mulțumi doar să o privească, spasmul din obraz dispărând încet, furia slăbindu-i. Orgoliul era însă prezent, însă în privirea lui apăru o sclipire de moment care îi dezvălui dorința lui ascunsă.

Joy era atât de fericită să o vadă, încât zâmbi. Avea nevoie de ea, iar acest adevăr tocmai îl nimerise în plin. Alec întinse mâna atingându-i ușor obrazul cu degetele. Ochii lui se fixară asupra gurii ei și deveniră serioși. Îi mângâie buzele, dezmiardând alunița de deasupra lor. Joy cunoștea privirea asta, iar inima începu să-i bată tot mai tare. Sărută-mă... sărută-mă... sărută-mă...

Știa că și el o dorea. Aerul aproape că vibra. Promisiunea din ochii lui îi făcu buzele să se depărteze, și se aplecă înainte

în clipa în care mâinile lui alunecară spre gâtul ei, trăgându-i gura spre a lui.

Punându-i o mână în jurul gâtului, și-o trase pe cealaltă acolo unde îi era locul, pe inima lui, simțind-o zvâcnind în același ritm cu a ei. În momentul acela buzele lor se întâlniră. Gurile se deschiseră în același timp, iar brațele lui o cuprinsă lipindu-i trupul fierbinte de al lui.

Cealaltă mână a lui alunecă spre ceafă și îi ținu gura prizonieră. Își înclină capul și limba i se cufundă înăuntru, umplându-i gura.

O sărută. Monstrul dispăruse.

Vaca se mișcă, și Joy auzi dangățul clopotului de la gâtul ei, însă prea puține mai aveau importanță acum pentru că știa că este exact locul în care trebuie să fie.

ADEMENIREA

„La culcare!...

Ce s-a făcut, făcut rămâne.

Hai la culcare, hai!”

Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 15

Alec auzi clopotul și își dădu seama că nu era locul în care ar fi trebuit să fie. Brusc, puse capăt sărutului, împietrindu-și inima pentru a ignora micul geamăt de surpriză al soției lui. Ochii ei erau încă închiși, buzele despărțite și umede. Simți atât de puternic forța cu care îl atrăgea spre ea, încât nu s-ar fi mirat să vadă un lanț legându-i unul de altul. Gândul acesta îl făcu să mai respire încă o dată adânc. Apoi se trezi privind în doi ochi de puștoaică verzi și visători. Incapabil să reziste, ridică degetul spre gura ei, trecându-i-l peste conturul buzelor, apoi atinse mica aluniță de deasupra lor. Doar cu un zâmbet îl făcea să uite atât de mult, atât de ușor.

— Nu aici. Se strădui din răputeri să ignore dezamăgirea atât de evidentă de pe chipul ei. Dezamăgire nu era nici pe departe cuvântul cu care ar fi descris ceea ce simțea acum. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să și-o facă a lui, aici și acum, cu fânul drept pat de nuntă – dar se aflau într-un afurisit de hambar. Ducele și ducesa de Belmore nu se vor împerechea într-un hambar.

Cu o voință de oțel formată în prea mulți ani de singurătate, Alec își ignoră gândurile și arată cu capul spre vacă, care se afla încă lângă ei, rumegând și dând din coadă.

— Avem o vacă de mulș.

Asta o făcu să zâmbească. Îl privi cu adorație. El se încruntă la ea. Nu voia să fie adorat, fir-ar al naibii!

Ea își feri ochii și începu să se joace cu un fir de fân.

Se purta aspru cu ea, dar își avea motivele lui. Reacția lui în fața ei îl năucea, pentru că nu era ceva ce putea fi controlat cu o poruncă. Și nici nu o putea face să dispară. Ca și cum cu o singură privire îl putea ademeni spre lumea ei ciudată, o lume pe care nu o înțelegea cu nimic mai bine decât cea în care trăia.

Prin minte îi trecu un gând îngrozitor, lovindu-l ca un pumn în stomac. Îi făcuse ea asta? Își folosisese magia pentru a-l vrăji? De aceea nu-și putea el stăpâni nevoia ciudată pentru ea, această patimă? O privi câteva clipe, conștient încă de acel lanț încordat de dorință.

— M-ai vrăjit?

Ea își înclină capul într-o parte, chipul ei arătându-i surpriza.

— Nu.

— Atunci de ce se întâmplă toate astea?

— Toate ce?

— De fiecare dată când mă uit la tine vreau să... să mă port ciudat. Cred că mi-ai făcut o vrajă de dragoste. Vreau să o îndepărtezi. Își încrucișă brațele la piept și așteptă. Acum.

Ochii ei sclipiră.

— O vrajă de dragoste?

— Da. Scapă-mă de ea.

— Dar...

— Îți poruncesc să îndepărtezi vraja.

Ea îl privi un timp îndelungat. Vedeă cum îi lucrează pe furiș mintea ei de vrăjitoare. Ochii îi scânteiau. În cele din urmă oftă, se dădu bătută și îndrugă ceva de neînțeles, fluturându-și mâinile în aer de mai multe ori. El așteptă ca senzația să dispară. Nu dispăru. Joy veni spre el foarte încet, ochii ei rămânând ațintiți asupra lui. Se opri la câțiva pași de el, fața ei devenind foarte serioasă, și spuse:

— Trebuie să te sărut ca să îndepărtez vraja.

El înlemni, neștiind la ce să se aștepte.

— Dă-i drumul..

Ea își strecură brațele în jurul gâtului lui și încet se ridică în vârful picioarelor, gura și afurisita aia de aluniță sexy apropiindu-se tot mai mult.

Mâinile ei se mișcă de la gât la obrajii lui în clipa în care buzele ei le atinseră pe ale lui. Alec începu să numere în latină, și totul merse bine până când limba ei mică și curioasă îi trecu peste buze. Gemu și limba ei pătrunse în gura lui, mângâindu-l, făcându-l să simtă magia. Încercă să numere în greacă, apoi să conjuge verbe în franceză, orice pentru a rezista tentației de a o lua în brațe și a și-o face a lui acolo în fân.

Într-un final ea se retrase, încet, respiră adânc, și spuse:

— Am terminat.

— A dispărut?

— Ea dădu să zâmbească apoi își mușcă buzele.

— Da.

El nu se simțea cu nimic mai altfel.

— Nu mai există vrajă?

— Nu, confirmă ea, apoi îi aruncă unul din zâmbetele alea care îl făceau să-și piardă mințile.

Alec își îndreptă umerii și spuse:

— Să nu o mai faci niciodată. Nu ai voie să mai faci niciodată o vrajă de dragoste, în special nu mie. Ai înțeles?

— Da, Alec. Stătea sfioasă cu mâinile împreunate și capul plecat.

— Bine. Voi mulge vaca, îi spuse el, așteptând ca ea să se împotrivească. Tu poți să aduni ouă.

Joy înălță spre el ochii ei strălucitori.

— Oh, minunat! N-am mai adunat niciodată ouă! Și tu?

— Nici eu.

Se purta de parcă i-ar fi oferit un dar deosebit. Se aștepta să o vadă în orice clipă bătând din palme. Îl uluia că găsea plăcere în cel mai neînsemnat lucru. Nu înțelegea, cum nu o înțelegea nici pe ea, așa că renunță să mai încerce, apucându-se de ceea ce-și propuse să facă și se așază pe scăunel încruntându-se. După câteva minute singurul zgomot din hambar era sunetul laptelui izbind găleata de tablă.

— O faci foarte bine. Nu se mișcase.

El ridică privirea, primul lui impuls fiind să-i poruncească să facă ceea ce-i spusese el, dar zâmbea din nou, și o parte înduioșată din el îi ceru să nu-i strice fericirea evidentă care radia pe chipul ei.

— Ești sigură că ai îndepărtat vraja?

— Pe cuvântul meu de vrăjitoare. Cu fața dintr-o dată serioasă, ridică o mână în aer.

Inspirând adânc, Alec deschise gura, dar nu ieși niciun cuvânt. Trebuia să scotocească după acele cuvinte furioase și aspre care în trecut puteau să jupoaie piele de pe persoana căreia îi erau adresate. De data asta cuvintele nu veniseră ușor. Trebuia să le caute, iar când se uită la fața ei mică și nostimă, nu le putu rosti. Mai văzuse și înainte fericirea ei veștejindu-se și își aminti că se simțise de parcă ar fi lovit o pisicuță.

— De ce mă întrebi? spusese ea. O mai simți încă?

— Da.

— Oh. Păi, probabil că trebuie să mai treacă un timp până să se atenueze.

El mormăi.

— Ar fi bine cât mai repede.

— Păi... spusese ea, aplecându-se pe spate pentru a-și curăța fusta de firele de paie. Trebuie să adun ouăle.

Alec îi urmări mâna trecând peste fundul ei, și nu spusese nimic pentru că în mintea lui apăruse imaginea lui Joy cu părul desfăcut, legănându-se pe spate până în locul pe care acum îl curăța și mai jos pe coapse, pe coapsele ei goale.

Sunetul șuvoiului de lapte deveni mai accelerat. Se concentra asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, încordat și stăpân pe sine, un comportament care îi fusese vârat în cap de la o vârstă fragedă și care de la căsătoria lui, se modifica mult prea des.

Ducele de Belmore făcându-și probleme din cauza pisicuțelor lovite și a unor bucle castanii? Trase adânc aer în piept și se sili să se gândească la moșiile lui a căror câmpuri zăceau acum necultivate, la necazurile cu arendașii și braconierii din ultimul timp; la cea mai nouă manevră a

conservatorilor din Casa Lorzilor, la orice, dar nu la melodia veselă pe care o fredona soția lui de cealaltă parte a hambarului.

— Oh, Alec! Hai să vezi! Am găsit ceva!

— Fir-ar al naibii, mormăi el încet și se zgâi la găleata de tablă.

— Vino repede!

Resemnat își șterse mâinile de pantaloni și se ridică, apoi înconjură vaca trezindu-se cu soția lui venind alergând spre el, luându-i brațul și trăgându-l după ea spre un colț slab luminat.

— Privește acolo.

Ochii lui se îndreptară spre locul pe care arăta degetul ei întins și văzu lăzi de lemn cu cărți și un cufăr acoperit parțial de paie.

— Ce crezi că ar putea fi înăuntrul aceluia cufăr? Vocea ei era atât de entuziasmată de parcă tocmai ar fi găsit o comoară ascunsă.

— Fără îndoială ceva de care nimeni nu avea nevoie.

— Unde ți-e spiritul de aventură? Hai să-l deschidem.

Neastâmpărul și încântarea de pe chipul ei au fost prea mult pentru el. Nu le putu ignora. Se aplecă și puse deoparte lada cu cărți legate în piele și foarte prăfuite, și desfăcu zăvorul cufărului. Ridicând capacul, balamalele scrâșniră ca niște mâțe infometate, și dintr-o dată capul curios al soției lui apără în raza sa vizuală.

Joy exclamă încântată:

— Oh, Sfinte Sisoe! Privește! Scoase afară o pălărie uriașă de catifea roșie, de mărimea unei șei de vânătoare, cu mai multe pene decât un cârd de struți. Trebui să facă un pas înapoi pentru a nu se trezi cu penele pe față pentru că soția lui o sucea și răsucea în mâinile ei, inspectând acea monstruozitate așa cum un copil ar inspecta o nouă jucărie. Își azvârli pălăria pe capul ei mic, ridică bărbia ca să lege panglicile. Făcu un pas înapoi și luă o atitudine afectată. Cum arăt?

Îi dădu pălăriei, care fusese făcută pentru un coc pompadour, un ușor bobârnac. Pălăria alunecă în jos până la

nasul ei mititel, penele atârând în jos peste partea din față a borului. Suflă penele din gură și spuse cu o voce înăbușită de pălărie.

— Cred că e puținel cam mare.

Înainte să se poată controla, darămite să se gândească la ce face, lui Alec îi scăpă un hohot de râs. Împietri imediat și îl înghiți pe al doilea. Ea își împinse pălăria pe ceafă, și-l privi cu ochii ei verzi mari și curioși.

— Ce-a fost asta?

— Ce anume?

— Zgomotul acela.

— N-am auzit nimic.

— Eu am auzit foarte bine. Parcă erau vițeei-de-mare de pe stânca lui Iona.

— Vițeei-de-mare?

— Foci.

El își dresе glasul, țăfnos, încercând să ia o mutră cât mai serioasă.

— Imposibil.

Joy își împinse pălăria pe spate și fața ei iscoditoare se apropie de el. Îi studie ochii.

— Alec... să fie acesta un zâmbet?

— Nici vorbă.

— Cred că ochii tăi zâmbesc.

— Ducii nu zâmbesc cu ochii lor și nici cu nimic altceva.

— De ce?

El îi întoarse spatele.

— De ce nu vrei să zâmbești?

— Debilii mintali se plimbă rânjind, nu ducii. Râsul e pentru proști. Auzi răceala tatălui său în propria voce și întreg trupul i se încordă.

— Cred că râsul e un dar.

— Nu vrei să vezi ce se mai află în cufăr?

— Vreau să te văd zâmbind, murmură ea.

— Și eu vreau să terminăm cu toate prostiile astea ca să ne putem întoarce înăuntru.

— Prostii? Dintr-o dată deveni tăcută, foarte tăcută. Se uită

la cufăr. Toată încântarea dispăruse de pe fața ei expresivă. Mușcându-și buzele, îi întoarse spatele, umerii ei lăsându-se ușor în jos, oftă de parcă s-ar fi simțit stânjenită, sau mai rău, rușinată. Mă uit puțin la cărțile astea. Te poți uita tu ce mai e în cufăr.

Alec îl urmări umerii ridicându-se și coborând odată cu respirația întretăiată. Își studie vârfurile cizmelor căutând fire de păr de pisicuță și rămase pe loc simțindu-se ca un prost, greoi și neîndemânatic.

Fir-ar al naibii! Îi auzi oftatul adânc și îl ignoră. În cele din urmă privi capul ei plecat și nenorocitul acela de cuvânt îi scăpă pe buze:

— Scottish?

Ea întoarse spre el ochii aceia mari, verzi și învinși acum. Aproape că zâmbi pentru ea, aproape, dar reuși să se stăpânească. Ce dracu' se întâmpla cu el? După un moment de încordare în care avu senzația că ea îl înghițise spuse:

— Voi duce cufărul înăuntru ca să scotocești prin el.

— Da? Chipul ei se luminează. Mulțumesc.

El dădu drumul unei respirații pe care nici nu știuse că și-o reținuse.

— Ești sigură că ai îndepărtat vraja?

— Să mor dacă te mint! Nu există nicio vrajă asupra ta.

Nu văzu nicio înșelătorie pe chipul ei ceea ce-l neliniști și mai mult.

— Crezi că putem împrumuta câteva dintre cărțile astea?

— Firește. Își luă pelerina de pe cârlig și o îmbrăcă. Pune-le de-o parte pe cele pe care le vrei în timp ce eu duc cufărul înăuntru.

— Și cada?

— Care cadă? Se întoarse din nou spre ea, închizându-și pelerina.

— Cea de acolo. Arată cu degetul spre un colț în care se afla o cadă veche, plină cu fân.

— Și cada, spuse el, îndreptându-se spre cufăr și punând jos capacul.

Îl ridică și trebui să-și înăbușe un geamăt. Afurisitul

cântărea o tonă. Porni spre ușa hambarului, coapsele și brațele simțind fiecare kilogram. O mână mică îi prinse brațul. Se opri, respirând în speranța că nu-l va scăpa din mână. Joy se uită la el cu ochii mari.

— Și asta faci foarte bine.

— Ce fac?

— Duci lucruri în brațe, spuse ea cu mândrie. Îl mângâie ușor, apoi alergă spre colțul cu cărțile.

Alec rămase o clipă pe loc, mușchii brațului încordați, întinși din cauza greutateii cufărului, umerii și spatele tremurându-i din cauza tensiunii. Mai respiră o dată, căutând forța necesară și găsind-o în ceva loc miraculos. Cu capul sus, cu umerii drepți, și cu chipul imobil, porni cu pași mari spre ușă, al naibii de hotărât să transporte până în han afurisitul acela de cufăr.

„Întunecatul și primejdiosul duce de Dryden își struni uriașul armăsar cu spume la gură scrutând mlaștina neguroasă în căutarea tinerei țigănci. Zări o pată roșie și își îndreptă calul spre stânca aflată în ceață. La naiba, n-o va lăsa să-i scape. Soarta i-o hărăzise lui! Ceața întunecată se potrivea cu starea lui de spirit, pentru că ea îi rănise mândria, iar el se va răzbuna ducând-o în patul lui...”

— Oh, Sfinte Sisoe! Joy trânti coperta cărții și se uită la titlu: *Fiorosul Duce*. Cred că și de asta am nevoie, murmură ea și o puse deasupra teancului de cărți care părea să se îngroașe cu fiecare carte pe care o lua în mână. Se uită la celelalte titluri – *Tom Jones, Moll Flanders, Fanny Hill, Robinson Crusoe* – romane pe care nu le citise.

Apoi se întoarse la teancul de cărți pe care le înlăturase – Shakespeare. MacLean îi interzisese să-i citească piesele de teatru, numindu-l un parvenit englez care nu știa absolut nimic despre vrăjitoriile scoțiene.

Joy ridică din umeri și porni spre cada de tablă. O răsturnă. O goli de fân apoi o trase lângă teancul de cărți. Se retrase câțiva pași și își scutură mâinile de praf.

Alec se reîntoarse și privi la micul teanc de cărți.

— Văd că îți place Shakespeare. Începu să pună în cadă cărțile care nu o interesau.

— Oh, nu. Acelea sunt cele care nu-mi trebuie. În teancul celălalt sunt cărțile care îmi plac.

El studie cotorul cărților încruntându-se. O luă pe cea de deasupra.

— *Tom Jones*? Nu cred că e o alegere bună.

— Dar m-am uitat prin ea. E vorba despre un sărman copil găsit.

El nu o bagă în seamă și mai luă o carte.

— *Moll Flanders*?

— Mama ei a fost întemnițată pentru că a furat mâncare înainte ca ea să se nască. Biata de ea. A fost vândută ȝiganilor. E prima ei amintire.

Vocea lui deveni mai puternică.

— *Fanny Hill*?

Joy roși.

— Asta arăta... interesantă.

Apoi mai tare.

— *Fiorosul Duce*? Mai că se sufocă pronunțând titlul.

Joy tresări, dar fiind o fată isteță, tăcu din gură.

— Nu vei citi aceste cărți. O ridică pe ultima și îi citi titlul. Pe asta ai voie să o citești. Îi întinse *Robinson Crusoe*. Și piesele lui Shakespeare. Luă cărțile și le puse în cadă. Își îndreptă spatele și spuse ceva despre lapte, apoi se îndreptă spre vacă.

Joy se uită la cartea din mâna ei. Aruncă o privire pe furiș către Alec văzând că e în spatele vacii. Repede vârî *Fiorosul Duce* sub piesele lui Shakespeare și puse deasupra lor cartea aprobată. Și ca să fie sigură, puse peste ele coșulețul cu ouă, apoi se depărtă și rămase pe loc cu mâinile la spate, așteptând, fredonând, și încercând să pară cât mai nevinovată.

Alec înconjură vaca și puse găleata cu lapte în fața ei.

— Poți să o duci singură?

Ea verifică greutatea găleții.

— Da.

O ajută să-și îmbrace mantoul, apoi luă cada cu cărțile în brațele lui puternice și ieșiră din hambar.

Joy se opri în clipa în care au pășit afară. Vântul încetase și totul era tăcut – tăcerea completă care deseori se lasă după un

viscol. Ca și cum lumea s-ar fi oprit în loc și nu mai exista altceva decât tăcere în tăcere. De pe acoperișul abrupt al hanului țurțurii cădeau ca niște bărbii albe de cristal. Între curtea hanului și râul argintiu înghețat se înălțau copacii pe care furtuna îi acoperise cu o pulbere fină de zăpadă albă. Arătau de parcă ar fi fost înmuiați în zahăr.

Un iepure Țopăi prin zăpadă, urmele pașilor lui fiind primul semn de viață într-o lume albă și argintie. Se opri să-i privească, mustățile lui cercetând aerul în căutarea vreunui pericol, apoi își mișcă urechile lungi și o luă la fugă în spatele copacilor lăsând o dâră albă în urma lui.

— Oh... nu-i așa că e frumos? șopti Joy încântată.

— Ce?

— Zăpada. Nu-i venea să creadă că el nu o vede. E un dar al iernii.

— Nici vorbă de dar. Mai degrabă un coșciug. Aproape că am murit în ea.

Joy puse jos găleata.

— Dar privește în jur. Nu vezi cât e de frumos? De parcă am fi într-o lume de basm tăcută, toată numai sclipiri albe și argintii. Crezi că paradisul ar putea arăta așa? Luă o mână de zăpadă proaspătă și o ridică sus. Dacă o ții sus și te uiți prin ea – vezi? – lumina trece prin ea și zăpada sclipește ca un praf de diamante.

Alec se încruntă.

— Privește, insistă ea.

— Nu văd decât apa care ți se scurge pe braț. Trecu mai departe fără să arunce măcar o privire.

Joy se uită la zăpada care se topea în mâna ei, o aruncă, și își îndreptă ochii spre spatele lui.

— Englez încăpățânat. Enervată de neputința lui de a fi altfel decât un nobil scorțos, luă o mână de zăpadă, făcu un bulgăre și îl azvârli drept în căpățâna lui tare. Se simți așa de bine!

Alec se opri, puse cada jos, se întoarce încet spre ea, ștergându-și zăpada de la ceafă. Se holbă la ea de parcă ar fi fost smintită.

Ea mai aruncă un bulgăre. Îl nimeri exact în mutra lui încruntată.

Joy chicoti.

— Fir-ar al naibii! Ce crezi că faci?

— Te lovesc cu bulgări de zăpadă. Îl ținui cu încă unul.

— Nu mi se pare amuzant.

— Mie da.

— Încetează. Acum.

Răspunsul ei a fost să ochească și să mai arunce unul în speranța că el se va relaxa și va arunca unul spre ea.

— Oprește-te. Își șterse zăpada de pe față.

Joy își aminti de modul încrezut în care îi aruncase cărțile. Pierzându-și răbdarea, făcu bulgărele cât mai tare, apoi își duse brațul la spate și-l nimeri drept în piept.

— Am spus să încetezi, imediat!

Apoi își aminti de felul arogant în care îi spusese să îndepărteze vraja de dragoste. Strânse bine bulgărele. N-a existat nicio vrajă de dragoste. Îndesă zăpada cât mai tare. Dacă ar fi putut să-l vrăjească ar fi făcut-o de mult. Ar fi fost mult mai ușor decât să tot încerce să-l învețe pe acest bărbat ce înseamnă iubirea. Ridică brațul și aruncă cu putere.

El se feri.

— Îți poruncesc să încetezi.

— Nu te-ai rostogolit niciodată prin zăpadă? Se juca cu un bulgăre mișcându-l dintr-o mână în alta, nehotărâtă încă ce parte a corpului lui să o țintească de data asta.

— Ducii nu se joacă.

— Dar când erai copil?

— Eu n-am fost niciodată copil. Am fost moștenitorul Belmore. Vocea lui era aspră, atitudinea și mai rigidă. Îi vedea încordarea, dar nu putea vedea copilul din el pentru că nu fusese niciodată.

Joy privi expresia lui de neînduplecare, știind că niciodată nu se furișase în bucătărie ca să dea o raită pe la raftul cu prăjituri, nu se jucase niciodată de-a v-ați ascunselea, sau de-a baba oarba, sau alte jocuri ale copilăriei. În aer se lăsă tăcerea, o tăcere tristă. Privi la zăpada împrăștiată pe pelerina lui, apoi

la bulgărele de zăpadă care se topea în mâna ei. Ceva îi spunea că zăpada aceea se va topi mult mai repede decât soțul ei.

Oftând resemnată, renunță pentru moment, lăsând bulgărele să-i cadă din mână. Căutătura lui furioasă o avertiza că se va înfuria și mai mult dacă va continua. Ridică găleata și porni spre han.

Trecând pe lângă el, vocea lui deveni de gheață și îi spuse:

— Nu ești copil. Ești ducesa de Belmore.

— Nu prea. Cuvintele îi ieșiră de pe buze înainte să se poată opri. Îl depășii și deschise ușa hanului.

Alec o urmă și trânti jos cada cu o bufnitură.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Că de fapt nu sunt cu adevărat soția ta. Puse laptele în bucătărie și se răsuci spre el cu mâinile pe șolduri. Era sătulă până peste cap, iar acum îl provocă. Cred că ți-e frică de mine.

El se uită în jos la ea, încă furios.

— Ce-ai mai putea să-mi faci ce nu mi-ai făcut deja? Nu mi-e frică de tine.

— N-a existat nicio vrajă de dragoste, Alec. Nu-mi pot controla destul de bine magia pentru a face o astfel de vrajă.

— Ți-ai bătut joc de mine? Dintr-o dată ceva mai primar ca furia străluci în ochii lui, iar gura i-o acoperi pe a ei. Era înverșunare în sărutul lui, și pasiune. Îi acceptă provocarea, se lăsă tentat de ispită. Însă pasiunea îl copleși și buzele lor nu se despărțiră până nu ajunse sus cu ea în brațe. Lovi ușa cu piciorul și aceasta se izbi de perete.

— Alec, șopti ea în barba lui.

Răspunsul lui a fost să închidă ușa trântind-o cu putere.

— Alec, repetă ea blând punându-și mâna pe inima lui și ridicând ochii spre el.

El întoarse spre ea niște ochi care sticleau furioși.

— Vezi? spuse ea, mângâindu-i pieptul. Știi foarte bine să duci orice în brațe.

El rămase tăcut, nu se mișcă, doar închise ochii. Respiră adânc de mai multe ori. Deschise ochii și nu spuse nimic. Chipul lui era al unui om care se lupta cu un demon dinăuntru. Bărbia îi era rigidă, mâinile încordate, gura

strânsă.

Nu te împotrivi, iubirea mea, te rog, se rugă ea, te rog...

Alec se chinuia singur. Îi simțea în palma mâinii bătaile accelerate ale inimii. Îi atinse bărbia.

— Alec al meu, șopti ea.

Toată furia dispăru de pe fața lui, topindu-se ca fulgii de zăpadă într-o ploaie caldă de primăvară. Se aplecă și o sărută, buzele lui abia atingându-le pe ale ei. O gustă cu gura de parcă ar fi sorbit dintr-un vin deosebit. Joy știuse că în el exista această tandrețe, bine ascunsă sub spoiala de gheață și orgoliul lui. O depuse blând pe salteaua din fața focului apoi se trezi din nou în brațele lui.

Ducele de Belmore săruta cu aceeași autoritate, încredere și stăpânire de sine care o atrăsese încă de la început pe Joy. Îi adora gustul plăcut, atingerea erotică a limbii lui care o mângâia și îi umplea gura. O făcea să-și dorească ceva mai mult, o făcea să simtă că trebuia să ajungă și mai aproape de el.

Asprimea limbii lui peste a ei, atingându-i buzele, dinții, cerul gurii, o încălzea și îi trimitea frisoane în tot corpul. Nimic din întreaga lume nu putea fi mai minunat decât să fie strânsă în brațele lui Alec, să fie sărutată, iubită de el.

După mai multe sărutări pătimașe mâinile lui îi desfăcură nasturii rochiei, mângâindu-i spatele prin cămașa ruptă așa cum adierea vântului ar dezmiarda frunzele. Gura lui se mișcă spre urechea ei, bărbia țepoasă zgâriindu-i obrazul și provocându-i furtive pe gât și brațe. Alec ridică o mână și alintă pielea fină de pe gâtul ei. Ea deschise ochii și îl privi.

El răspunse tandru la întrebarea din ochii ei.

— Atât de catifelată. Pielea ta e atât de catifelată. Ești la fel de catifelată și dulce și înăuntru, Scottish?

— Alec...

— Ești soția mea, ducesa mea, cu excepția unui singur lucru. Îi sărută urechea și șopti. Acum, Scottish. Te vreau acum.

— Ea gemu un da, iar gura lui își croi o cale umedă în jos pe gâtul ei. În același timp îi împinse rochia de pe umeri. Cămașa

ruptă dispăru și ea. Aerul îi lovi sânii goi. Își pierdu răsuflarea și încercă să-și ascundă pieptul de ochii lui.

— Nu. Lasă-mă să te văd. O ținu strâns în timp ce gura lui trecu peste claviculă și coborî spre un sân. Lasă-mă să te gust, să-ți cunosc perla trupului.

Gura lui se închise peste un sân încordat, sugându-l, limba aspră trecând în mișcări repezi deasupra vârfului. Joy gemu și îi cuprinse capul în timp ce el lua mai mult din ea în gura lui caldă, sugând tot mai tare, iar cu fiecare sorbitură ceva tresărea înăuntrul ei, în acea parte ascunsă a unei femei. Un extaz de neînchipuit, acest lucru între un bărbat și o femeie. Închise ochii și se lăsă pradă senzațiilor.

El continuă până nu mai rămase strop de luciditate în ea, cu toate astea niciodată nu se simțise mai vie, mai conștientă de lucrurile care se petreceau în corpul ei pe care nu le mai trăise niciodată. Aproape că-și simțea sângele îngroșându-se și curgând ca mierea prin ea, simțea diferențele dintre ei – bărbat și femeie.

Pielea lui era mai aspră, dar această asprime era înlăturată de atingerea provocatoare a părului negru și des care se încrețea pe brațele lui. Joy își trecu palmele peste ele, mângâind ușor părul cald și moale. Mușchii lui erau tari și puternici, pielea mai închisă decât a ei. Exista un anume fior exotic în diferențele dintre ei, o plăcere la fel de veche ca timpul.

Limba lui se mișca peste mugurul sânelui ei provocându-i fiori care se răspândeau pe toată pielea. Respirația ei deveni tot mai agitată. Gura lui creă o furtună de sărutări peste coastele ei, peste sâni, peste claviculă. Apoi se afundă în gura ei. Joy nu știa ce dorea, dar dorea ceva și-l îmbrățișă mai strâns și se mișcă sub el stârnită de o dorință mistuitoare apărută de undeva din necunoscut.

De parcă ar fi știut după ce tânjea, Alec își plimbă palma în jos pe coapsele ei, atingerile lui fiind ușoare ca o boare de vânt, apoi palma lui urcă sub fusta ei, încet, foarte încet, și tot mai aproape de centrul ființei ei.

Apoi palma lui o cuprinse și, oh, ceruri, înțelese după ce

tânjea. Își îngropă fața în gâtul lui și scânci, stânjenită și satisfăcută. Degetele lui se strecurară prin firele de păr, dezmiardându-le până atinse un mic mugur umed. Contactul acela trimise un fior de plăcere prin trupul ei, atât de dulce că ochii i se înceteșară. Strigă.

— Scottish. Desfă-te pentru mine.

O făcu, iar el continuă să o alinte, făcând cercuri mari mai întâi, apoi se folosi de două degete pentru a le apăsa de buzele ei, jucându-se atât de intim cu carnea, încât ea știe că doar lui îi era destinat să o facă. După mângâieri nesfârșite și senzații amețitoare, o strânse în mână apăsând cu podul palmei acel punct sensibil, pipăind și delectând-o cu degetele lui. Niciodată n-ar fi crezut că există ceva atât de intim, dar o făcea să se simtă atât de minunat că nu l-ar fi oprit pentru toată magia din lume.

— Scoate-mi cămașa, porunci el în șoaptă, apoi un deget pătrunse mai adânc, masând, stârnind cu fiecare atingere.

— Alec. Îi împinse cămașa în jos pe brațe. Sâniile ei sensibile se lipiră de părul gros și creț de pe pieptul lui și veni rândul lui să geamă. Ca răspuns își strecură degetul mai adânc în ea, retrăgându-l, doar ca să-l scufunde mai adânc din nou.

Genunchii ei începură să tremure, iar respirația îi deveni sacadată. Instinctiv își lipi sâniile de pieptul lui..

— Dumnezeu! Atotputernic. Îi umplu gura cu limba lui devastatoare. Își folosi brațul care o ținea pentru a-i trage coapsa către el. Cealaltă mână, umedă de ea, rupse nasturii pantalonilor. Își dezbracă hainele pe dibuite, azvârlindu-și cizmele și pantalonii, scoțându-și cămașa, tot timpul ținând-o lipită de el.

— Ridică-te.

— Nu pot. Nu mă țin picioarele.

Alec înjură și îi trase în jos rochia peste coapse și genunchi, apoi o ridică eliberând-o. Mâinile lui îi cuprinseră fesele și o fixară de brâuul lui. Cu o mână îi puse un picior în jurul lui.

— Ridică-ți picioarele în jurul meu.

Joy o făcu și imediat simți cum se deschide, simți răceala aerului în locul pe care atingerea lui îl topise. Se sprijini de

călcâie și ea îi atinse lungimea tare și plină a bărbăției lui. El întinse mâna sub trupurile lor și îi deschise carnea și mai mult astfel încât acea parte tare a lui se cuibări sub ea. Apoi se mișcă folosindu-se de forța lui masculină, de tăria lui ca să o mângâie așa cum o făcuseră degetele, să se frece de acel mugur fraged.

Brațele ei erau încolăcite pe după gâtul lui, gura lipită de a lui, umplută cu limba care intra și se retrăgea cu mișcări lungi și încete. Măinile lui îi cuprinseseră șezutul, despărțind-o și ridicând-o în timp ce-și mișca șoldurile în același ritm, cu aceleași mișcări lente, cu aceleași împunsături ca ale limbii lui.

Lipită de el Joy îi putea simți bătăile inimii, iar ale ei sunau ca niște tobe în urechi. Se apăsă spre el deși mâinile lui sub șezutul ei îi controlau mișcările. Dorea ceva mai mult.

— Te rog, șopti ea pe gura lui.

El gemu un răspuns pe care ea nu-l auzi. Dispăruseră simțurile auzului și a văzului. Putea să guste și să simtă, nimic mai mult. Alec se lăsă peste ea pe saltea, bărbăția lui tare încă întinsă peste feminitatea ei umedă. Se retrase, și ea strigă, însă peste o clipă degetele lui o lărgiră și simți vârful lui penetrând-o, intrând în ea, și rănind-o cu grosimea lui.

Joy încremeni.

— Doare.

— Nu te mișca. Alec se opri, iar respirația lui se accelera. Apoi o umplu mai mult, și mai mult, până când ceva îl opri. Joy se cutremură când el se împinse ușor.

— Gata, spuse ea. Nu se potrivește.

El se retrase puțin.

— Îmi pare rău, Scottish. Se împinse cu forță.

Joy urlă, apoi își mușcă buzele ca să nu o mai facă. Îi lovi umerii.

— Stai liniștită. Nu mai fac nimic până nu vei fi pregătită.

— Mai mult? Nu-și putu reține țipătul îngrozit.

Alec mai trase o dată aer în piept, și înjură încet.

— Mă doare.

— Știu.

— Dacă te doare și pe tine atunci de ce facem asta?

El mormăi ceva, apoi se mișcă puțin pentru a-și plasa mâna

între trupurile lor. Îi frecă acel punct sensibil, dar nu mai era la fel. O ardea înăuntru, iar mărimea lui îi provoca dureri. Gura lui se mișcă la urechea ei, șoptindu-i, calmând-o cu acea voce pătrunzătoare și vibrantă. Degetul lui se mișca în cercuri rapide, și în curând Joy simți o minunată pâlpare înăuntrul ei, crescând tot mai mult, făcând-o să-și arcuiască trupul spre el.

El se mișcă atunci, încet, hotărât, iar ea crezu că în sfârșit se va retrage din corpul ei. Nu o făcu. Se vârî înapoi, înfigându-se încet, apoi se retrase, degetul lui continuând să o mângâie tot timpul. Durerea se micșoră, nu mai rămase decât apăsarea și un fior care creștea și creștea.

În curând cu cât se împlânta mai adânc cu atât creștea în intensitate acel fior, cu atât se răspândea, încât nu mai avu importanță că nu-și folosea degetul, pentru că fiecare alunecare în ea o purta tot mai aproape de ceva atât de minunat, încât se rugă să ajungă acolo măcar pentru o scurtă clipă.

Măinile ei se încheștară pe umerii lui. Mușchii erau tari, încordați și umezi. Voia să-l vadă, dar ochii ei refuzau să se deschidă, așa că îi strigă numele din nou și din nou în ritmul tot mai accelerat al mișcărilor lui.

Peste o secundă era ca și cum ar fi zburat în sfârșit. Trupul i se avântă spre înălțimi vibrând de extazul care erupse adânc în ea. Corpul ei îl strânse pe al lui în timp ce plăcerea îi inunda sufletul. Se părea că nu se va opri niciodată, și nici nu dorea să se oprească; încă mai savura împlinirea când în cele din urmă zvâcnirile ei se liniștiră. Inima îi era deschisă plutind în splendoarea iubirii din ea, iubire pentru acest bărbat care într-un moment de exaltare magică îi arătase cealaltă parte a paradisului..

Continua să se miște în ea, mai repede, mai adânc, de parcă ceva l-ar fi îndemnat să-i atingă sufletul. Era convinsă că o făcuse, chiar înainte ca acea plutare superbă să se întâmple din nou, repede, în forță, purtând-o și mai sus decât data trecută. Își auzi propriile strigăte înăbușite și nu le putu opri, nici măcar nu știu că spune ceva.

Cu fiecare pătrundere în ea pulsa din nou și de fiecare dată

mai puternic. Simți atingerea a ceva ușor ca niște petale pe pielea ei. Mângâierile lui, își zise ea, apoi își dădu seama că mâinile lui erau încă pe șezutul ei în timp ce continua să o pătrundă mai repede, mai adânc.

Alec înjură, tare, chiar înainte de a se mai împinge o dată, rămânând în ea, umplând-o cu căldura vieții, tremurând și pulsând așa ca ea.

Se agăță de el, trupurile lor mișcându-se ca unui singur, timpul scurgându-se într-o secundă cât o viață.

Încet, dar vibrând, simțurile ei își regăsiră sensul.

Mirosea a trandafiri – parfumul minunat și îmbătător al trandafirilor. Aerul era plin de mireasma lor dulce. Simți o atingere ușoară pe brațe și față. Deschise ochii.

Sute de petale roz pluteau în jos de nicăieri.

Le privi uluită, dar nu putu spune nimic pentru că trupul ei fremăta încă de plăcerea pe care el o îngropase atât de adânc în ea.

Suflă câteva petale de pe fața ei și ascultă trupurile lor. Respira agitat, la fel ca el. Un sunet atât de puternic în tăcerea din cameră. Inima îi zvâcnea într-un ritm amețitor. Urmări petalele depunându-se pe trupurile lor, coborând din același loc magic spre care o condusesese corpul lui.

El zăcea întins peste ea, posedând-o încă, piepturile lor fiind încă lipite unul de altul. Tot trupul ei era umed. Mirosul pătrunzător al iubirii lor se amesteca cu cel specific petalelor de trandafir, mireasma cea mai amețitoare pe care o inhalase vreodată. Capul lui era lângă al ei, respirația lui ajungând în cele din urmă înceată și calmă. Joy îndepărtă niște petale de pe spatele lui ud și îl mângâie leneș. Își întoarse fața spre el și sopți.

— Acum înțeleg.

El gemu.

— Ce înțelegi?

— De ce facem așa ceva.

*

Alec își simți soția mișcându-se sub el.

— Acum se potrivește, spuse ea radioasă.

Îi trebui un moment ca să-și găsească vocea.

— Nu sunt sigur că e un compliment, Scottish.

— Am vrut doar să știi că nu trebuie să te oprești. Se potrivește foarte bine acum.

Un milion de comentarii îi trecură lui Alec prin minte, mai toate cinice.

— A fost foarte drăguț din partea ta. Îl bătu ușor pe umăr.

— Ce?

— Să te micșorezi ca să nu mă doară.

Alec izbucni în râs. Nu-și putu controla acel sunet ascuțit și străin care ieși din gâtul lui.

— Ai râs. Oh, Alec, poți râde! Sunt așa de fericită! Un minut binecuvântat tăcu din gură. Apoi spuse: Nu prea știu ce ți se pare atât de amuzant, dar nu are importanță. Ai râs. Îi zâmbi șmecherește.

Alec clătină din cap și căută o explicație, apoi râse din nou gândindu-se cum ar reacționa ea dacă ar ști adevărul în privința felului cum funcționau corpurile lor. Îl urmărea, încercând să înțeleagă. O știa pentru că acum tăcea. Apoi oftă somnoroasă și se ghemui mai aproape de el.

Ar trebui să fie obosită, își spuse el. De câteva minute vorbea încontinuu. Ba chiar și îi mulțumise. Își aminti că-i țipase cuvântul la ureche după ce atinsese culmea pentru prima dată, apoi spuse ceva despre a zbura. După ce se întâmplase între ei, el ar trebui să-i mulțumească.

Gândul acesta îl sili să închidă ochii. Intensitatea unirii lor îl făcea să se simtă ca un tânăr lipsit de experiență. Când se uita la fața ei simțea ceva prea adânc pentru a fi real. De fiecare dată când îi zâmbea intimitatea acelui zâmbet atingea un loc despre care crezuse că nu există, și de fiecare dată era tot mai fascinat. O parte din el dorea să se ascundă în acel zâmbet și să rămână acolo.

Astfel de gânduri prostesti nu-i cădeau bine. Căută să se controleze. Trase o dată aer în piept, apoi încă o dată. Dumnezeuule... mirosea a trandafiri, în mijlocul iernii. Observase parfumul și mai devreme, dar acum părea și mai

puternic. Se întrebă dacă ea avea parfum de trandafiri pe piele și se gândi că fusese provocat de efortul iubirii lor. Își mișcă buzele spre gâtul ei, dar buzele lui nu atinseră pielea, ci petale catifelte de trandafir.

Ridică ochii și văzu mai multe straturi de petale. Privi peste umăr. Tot corpul lui gol era acoperit cu petale roz. Își întoarse ochi spre soția lui care se uita la el de parcă i-ar fi dăruit toate stelele de pe cer.

Ciudat că simțea un val de mândrie văzând acea privire a ei. Ar fi trebuit să fie capabil să o ignore. Își răsuci capul și constată că existau petale și pe podea.

— Peste tot e plin de petale de trandafiri. Petale roz de trandafir.

— Știu. Nu-i așa că miros minunat?

— De ce?

— De ce miros? Nu sunt sigură. Cred...

— De ce au apărut?

Joy rămase tăcută; fața ei exprima ceva asemănător cu vinovăția.

— Nu știu.

— Suntem în mijlocul iernii. Trandafirii nu înfloresc iarna. Nu sunt prost. Ai crezut că mă impresionezi dacă le faci să apară?

— Dar n-am făcut-o eu! Oricum, nu în mod intenționat. Au venit așa, de nicăieri. Își întoarse capul într-o parte și oftă. Nu pot întotdeauna să-mi controlez magia. Este blestemul celor din neamul MacQuarrie. Auzi rușinea din vocea ei când adăugă încet: Îmi pare rău.

O urmări luptându-se în tăcere cu propriul ei demon și simți ceva ce îi lega, altceva decât un act sexual incredibil. Fără să mai gândească ridică mâna trecând-o peste fruntea și părul ei, ceva ce nu mai făcuse cu o femeie niciodată în viața lui. Îi mângâie părul, îndepărtând petalele, apoi trase afară agrafele. O coamă bogată și castanie, de bucle încâlcite. Încet îl pieptănă cu degetele, privind cum petalele rămân prinse în el. Era atât de lung încât atunci când îl întinse se revărsă peste marginile saltelei. Ea îl urmărea părând fascinată de ceea ce făcea el.

— E atât de lung, Scottish. Niciodată n-am mai văzut un păr atât de lung.

— E încâlcit.

Alec îl pipăi, simțindu-i greutatea în mână. Apoi se uită la ea, la fața ei neobișnuită, la acei ochi de un verde intens care vedeau lumea atât de diferit de el.

Joy vedea diamante; el vedea gheață. Ea vedea zâne; el moarte. Iubea viața; el o disprețuia.

Alec închise ochii și își goli mintea de toate confuziile. Îi deschise din nou și văzu că pielea ei albă era roșie și că existau urme roz de la barba lui pe bărbia și buzele ei – privi în jos – pe sânii ei. Își trecu gura peste aceste urme. Erau semnele posesiunii lui. Nu mai putea pretinde că nu era soția lui, pentru că acum era. Însă nu forța posesiunii îi făcea sângele să-i clocotească în vine, ci mândria.

Iar în acel moment nu-i mai păsa de vrăji sau altceva, pentru că își simți din nou dorința, simți nodul strâns din vintre. Se rostogoli pe spate luând-o cu el într-o ploaie de petale. Lui Joy i se tăie respirația din cauza mișcării bruște.

Deasupra lui, înconjurată de mireasma dulce a petalelor, îi aruncă o privire curioasă și inocentă, o privire care îi aparținea doar ei. O sărută, își trecu mâna peste părul ei cu petale și îl împrăștie peste amândoi. Cu cât o săruta mai pătimăș, cu atât înflăcărarea ei creștea, iar pasiunea lui devenea tot mai copleșitoare. Îi simțea părul revărsându-se peste șoldurile lor ca o mângâiere, de o senzualitate pură. Apoi ea se mișcă, iar părul căzu între picioarele lor și atinse carnea sensibilă a testiculelor.

Alec își îngropă limba în gura ei și își gustă soția. Ea își mișcă trupul ei mic și catifelat deasupra lui, deschizându-și gura mai larg pentru el. Învăța repede. Îi apucă fesele iar mâinile lui se umplură de carne moale și caldă și de petale netede. Cea mai înnebunitoare senzație din toată viața lui.

Joy își mișcă șoldurile peste lungimea lui, atingându-i bărbăția cu părul pufos al feminității ei. El se mișcă atunci, strecurându-se mai aproape de centrul ei.

Ea se retrase, ochii ei fiind mari și îngrijați. Încercă să o

sărute, dar nu-l lăasă.

— Alec.

El încetă să mai încerce să o sărute și măsură cu privirea fața ei alarmată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu te poți micșora puțin?

Alec își ridică gura spre urechea ei pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Nu te neliniști, Scottish, voi avea grijă să se potrivească.

Și așa și făcu.

CAPITOLUL 16

Au trecut două zile binecuvântate în care Joy se minună de felul în care Alec își controla și comanda trupul, umflându-se și micșorându-se după cum avea chef. Era același mod poruncitor cu care le făcea pe toate. Și i-o și spuse. El râse, o dată. De atunci purta amintirea acestui sunet străin și aspru bine ascuns în inima ei ca o prețioasă dorință împlinită de o zână bună.

Au stat de vorbă ore în șir, curiozitatea ei fiind de nestăpânit, iar el îi povesti cum arată Londra, dar ei nu-i venea să creadă că era un loc atât de hidos pe cât îl descria – era doar bărbatul care nu putea vedea frumusețea zăpezii. Îi spuse de mai multe ori ce anume se aștepta de la ea – se reducea în ultimă instanță la a nu face nimic care să semene cât de departe cu magia.

Totuși recunoscă că se înșelase în privința conținutului cufărului. I-o spuse în timp ce-i pieptăna părul după baia în care mai multă apă ajunsese pe jos decât pe cei doi amanți care se aflau în cadă. Lui Joy i se păruse ciudat ca un duce să facă pe camerista. Însă în timp ce-i trecea ușor peria prin păr, văzu pe chipul lui că nu i se părea o corvoadă. Într-un fel era fascinat de părul ei, iar actul deveni curând un preludiu la a fi strâns îmbrățișată în iubirea soțului ei.

În ultimele zile nu mai fusese atât de sever, atât de absorbit de ilustrul nume Belmore. Vocea îi era mai puțin încordată, fiecare frază nu mai suna ca un ordin. Se purta mai prietenos; timpul petrecut împreună nu mai era încărcat de tensiune. Era ca și cum ar fi crezut că a fi căsătorit cu o vrăjitoare nu era chiar așa de rău.

*

— Ce dracu' faci? Ochii lui se fixară pe vasul de făcut unt:

afurisitul se mișca singur. Ridică privirea și văzu o lingură de lemn amestecând supa din proprie voință, și mai erau niște afuriși de napi – napi? – care pluteau prin cameră vânați de un cuțit zburător.

Clătinând din cap, închise ochii, apoi îi deschise din nou. Aruncă o singură căutătură chipului vinovat al soției lui și traversă încăperea din doi pași mari și furioși, apucând-o de umeri.

— Mi-ai promis... fără alte... fără alte. Flutură mâna în aer, căutând mânios cuvântul – acel afurisit de cuvânt.

— Vrajă, șopti ea.

— Exact! O scutură puțin – al naibii de puțin față de cât ar fi vrut. Nu poți face așa ceva – mai ales în Londra. Îi privi fața. Nu înțelege?

Ea se uită la el cu ochi mari, vinovăția și spaima luptându-se în ei.

— Îmi pare rău.

Spaima ei îl întoarse pe dos. Respiră adânc de trei ori, apoi dădu drumul umerilor ei și îi întoarse spatele, trecându-și o mână prin păr și plimbându-se înapoi și încolo în timp ce încerca să gândească. Trebuia să o facă să-și dea seama că așa ceva nu era posibil.

Ceva roșiatic și alb îi bloca privirea. Făcu un pas înapoi. Un nap plutea în apropierea nasului său. Mai respiră o dată adânc, căutându-și răbdarea pe undeva, într-un loc care nu exista.

Se feri de nap și ocoli afurisitul de cuțit, apoi își pierdu și rămășița de stăpânire pe care o mai avea.

— Dumnezeu, uită-te la asta! Arată spre vasul de unt, apoi spre lingură. Privește! Asta nu e Anglia. Sunt într-o afurisită... afurisită – se întoarse spre fereastră căutând cuvântul de care avea nevoie – țară a zânelor!

Joy spuse ceva.

— Ce? Alec se răsuci spre ea, fierbând de mânie.

— Nimic.

— Vreau să știu ce-ai spus.

Ea oftă, ceea ce-l făcu să-și dorească să o strângă de gât.

Trebuia să se stăpânească. Își îndreptă umerii, își încrucișă brațele și se uită în jos spre ea.

— Aștept.

Ea nu spusese nimic așa că el făcu un pas înainte.

— Am spus că zânele nu trăiesc înăuntrul. Le place afară, pe verdele acoperit de rouă – Alec, cred că ar fi mai bine să stai jos. Fața ta e îngrozitor de roșie.

El ridică mâna, un semn că nu trebuia să-l atingă în acel moment, și respiră adânc în timp ce număra.

— Îmi pare rău, spusese ea privind-și pantofii încrețiți. Rămase tăcută, apoi ridică privirea și îi scrută fața, holbându-se la ea de parcă ar fi putut să vadă în capul lui. Numeri?

— Da, fir-ar să fie!

— Bănuiam eu, mormăi ea suspinând, apoi îndreptă scăunelul, lipindu-și călcâiele mici ale pantofilor înainte de a-și sprijini bărbia în mână. Anunță-mă când ai ajuns la sută.

Un alt nap trecu pe lângă Alec.

— Fă ceva... cu... napii, și cuțitul zburător și lingura și... și...

— Smântâna, îi veni ea în ajutor, pornind spre colțul liber al camerei unde bolborosi ceva și își flutură mâinile prin aer, apoi se opri brusc și își suflă nasul.

Un nap îl pocni pe Alec în cap, de două ori.

— Joy.

— Oh, nu! Scuze. Își puse batista în buzunar, închise ochii și își pocni degetele.

Într-o secundă totul reveni la normal, dacă vreodată viața lui se va mai putea numi normală. Își frecă ceafa.

— Te doare? Cercetându-i fața, Joy veni mai aproape de scările înguste.

— Nu.

— Oh. Așteaptă o clipă, mâna ei frecându-se nervoasă de stâlpul scărilor, apoi adăugă pe un ton optimist care nu-i potoli deloc furia: putem vedea și partea bună a lucrurilor.

— Nu există așa ceva.

— Ba da.

— Abia aștept să aud această fărâmbă de înțelepciune

scoțiană.

- Putea fi și mai rău.
- Imposibil.
- Putea fi cuțitul.

El se uită aiurit la fața ei întoarsă spre el. Se căsătorise cu o țicnită. Închise ochii pentru o clipă, incapabil să vadă altceva decât consecințele dezastruoase pe care le vor avea de înfruntat dacă ea nu va acorda atenție avertismentului lui. Ea murmură ceva despre glume care nu sunt înțelese dacă nu ai simțul umorului.

— Aceasta nu este o glumă. Făcu un pas spre ea, furios și nemulțumit că ea nu putea înțelege gravitatea situației lor.

Privirea pe care ea o îndrepta asupra lui era toată numai sfidare.

— Și acum de ce naiba te uiți așa la mine?

— Fir-ar al naibii! O cravașă apăru în mâna lui. Se holbă la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor, apoi la soția lui, la cravașă, apoi din nou la Joy.

— Oh, Sfinte Sisoe!

El ridică încet mâna, cu cravașă întinsă în palma lui. Privi chipul el surprins.

— Explică.

Ea se înfioră și mormăi ceva ininteligibil.

Alec trase adânc aer în piept frecându-și mâna liberă de tâmpla care îl zvâcnea, apoi ridică ochii așteptându-se să o vadă în lacrimi. Ochii ei erau umezi, și își ștergea nasul, dar nu erau roșii de la plâns. Joy apucă batista și își acoperi nasul înainte de a mai trage un strănut zdravăn.

O enormă vază de trandafiri roșii ca sângele apăru în spatele ei.

— Trandafiri, a fost tot ce Alec putu spune. Arătă spre ei cu cravașă.

Ea se răsuca cu mâinile apăsate pe obraji.

— Oh, nu, nu asta!

— Nu ce? strigă el și veni aproape de ea, întrebându-se de ce cuvintele ei aveau același efect asupra stomacului lui ca și malaria. Se opri apoi privi prin încăpere. Trandafiri roșii se

aflau pe mese, trandafiri roșii pe scaune, trandafiri roșii pe dulapuri. Un tufiș de trandafiri – roșii – creștea lângă vatră de parcă ar fi fost plantat acolo cu mulți ani în urmă. Ridică ochii. Trandafiri roșii înmuguriseră pe grinzii.

Cu mai multă stăpânire de sine decât îi trebuise într-un întreg sezon monden londonez, se întoarse încet spre ea, încercând să înțeleagă ce anume se întâmpla. Nu mai era lumea pe care o cunoștea el, cea pe care o putea controla.

— 'Rec'ăm'cit. Batista era încă apăsată pe nasul și gura ei.

Alec nu putea vorbi; nu se putea nici mișca; nu putea decât să respire.

— Ah... Joy își ridică batista la nas. Nu mă lăsa... ahh... să strănut! Trase aer în piept și strănută oricum.

Brațele lui Alec se umplură dintr-o dată de trandafiri – și o tamburină. Pentru prima dată în viața lui ducele de Belmore intră în panică. Scăpă trandafirii din mână de parcă l-ar fi ars. Tamburina se prăbuși pe podea cu o mică bufnitură care părea să simbolizeze sfârșitul ordinii în această lume. Rămase nemișcat, complet derutat. Se răsuci foarte încet și se uită la soția lui.

— Strănuți trandafiri când ești răcită?

Ea scutură din cap.

— Strănut la ce 'm gân'esc.

— Dumnezeu! Atotputernic...

Cu batista la nas nu-i vedea decât ochii îngrijorați și neajutorați. Imagini de coșmar apărură în fața ochilor lui: brațele ceasului din turnul de la Windsor Castle rotindu-se mai repede ca ruleta de la Boodle. Statuile grecești și romane din Hyde Park dansând pe alei exact la ora cinci, prințul regent ridicându-se în aer, doamnele din înalta societate stând lângă spânzurătoare așteptând ca lui să i se pună ștreangul de gât, cu brațele pline de trandafiri inexplicabili.

Ducesa de Belmore strănuta orice îi trecea prin minte.

Fără un cuvânt, îi întoarse spatele și se depărtă de ea, de parcă ar fi putut să se depărteze de ceea ce-i întorsese lumea cu susul în jos.

— Alec?

Nu se întoarse.

— 'mi pare rău.

El nu se opri până nu ajunse la ușă.

— Te rog.

El deschise ușa și se opri. Se întoarse spre ea. Trandafiri se aflau peste tot iar soția lui îl privea cu ochi uluiți, dar el nu vedea decât haos.

Nu se mai putea uita și își îndreptă ochii spre gheață și zăpadă. Ciudat că nu vedea aerul înghețat, gheața albă și nemiloasă care aproape că-i ucisese pe amândoi. Vedea doar alinare, pace și scăpare. Ieși afară și închise ușa fără să privească înapoi, căutând ceva, orice, dar nu confuzia pe care o lăsa în urmă.

GREȘEALA

**„Toate creaturile își au bucuriile lor, iar
omul o are pe a lui”**

Man's Medley, George Herbert

CAPITOLUL 17

Tăcerea, la fel de sterilă și dezolantă ca și mlaștinile neguroase ale Scoției, făcea camera de nesuportat. Joy trase aer pe nas, nu mai strănutase de o oră. Își frecă nasul, apoi luă cina lor și duse în bucătărie cele două farfurii cu mâncare de care abia se atinseseră. Se uită la mâncare. Legumele se închegau în supă care devenea un fel de tocană, untul pe care și-l dorise atât de mult se transformase într-o grăsime galbenă care îi întorcea stomacul pe dos. Pâinea era la fel de tare, uscată și fărâmicioasă ca stâncile de bazalt de pe insula Staffa; căldura provenind de la focul din han o uscasse complet. Gura și gâtul ei erau la fel de uscate. Din nefericire ochii nu.

Era o răceală, își spuse ea, nu inima ei care se frângea. Aruncă o privire necăjită spre scaunul pe care stătuse Alec într-o tăcere de mormânt de-a lungul întregii cine.

Poate că era inima ei totuși. Își mușcă buza și trase aer pe nas. Nu va plânge.

Întorcându-le spatele farfuriilor, înghiți greu și rămase acolo, singură în bucătăria în care aroma delicioasă a mâncării ajunsese un miros înțepător, iar singurul sunet era trosnetul rar al lemnului care ardea. Oricât de mult ar fi încercat, nu reuși să nu privească în camera mare în care Alec stătea lângă foc cu coatele pe genunchi, cu fața luminată de strălucirea

caldă a flăcărilor – iluzie, pentru că nu exista căldură în chipul lui. Spusese foarte puține de când se întorsese înapoi, însă acțiunile lui, fața lui, atitudinea rigidă îi spuneau tot ce trebuia să știe.

Ducele aspru și dur revenise.

Au petrecut împreună două zile idilice. Se mai îmblânzise puțin. Își coborâse garda, iar ea zărise mai mult decât niște frânturi din bărbatul pe care îl căuta. Acum, în timp ce-i privea, speranțele i se împrăștiu.

Trebuie că-i simțise privirea, pentru că întoarse capul pentru o secundă, suficient ca ea să întindă o mână spre el, să facă un pas, să rostească o rugămintă rapidă. El se întoarse. Nicio emoție, niciun cuvânt. Nimic.

Ar fi putut să facă față furiei lui, însă tăcerea, tăcerea se strângea într-un pumn încheștat care însemna nereușită. Joy respiră o dată adânc ca să se consoleze, apoi încă o dată. Nu exista consolare. Se mișcă prin bucătărie, refugiul ei, spălând vase, încercând să nu se uite la soțul ei.

Nu mai exista urmă de vioiciune în pașii ei, nici fredonat, nici înclinarea nostimă a capului. Oricui care ar fi avut șansa să o privească i s-ar fi părut o siluetă mică și solemnă care parcă ducea greutatea întregii lumi pe umerii ei căzuți în jos. Dacă Alec ar fi privit, ar fi văzut poate că nu era chiar atât de nepăsătoare față de acțiunile ei pe cum credea el. Dar Alec nu privi.

Așa că atunci când Joy își întoarse capul pentru a mai arunca o privire încărcată de speranță văzu ceea ce văzuse și înainte – el doar continua să fixeze culorile hipnotice ale focului fără să se miște.

Nu ucide mica scânteie de magie care există între noi.

Însă era prea puțină magie în încăperea tăcută. Joy își mișcă buza, și se întoarse încet știind că dacă va mai privi mult lacrimile îi vor șiroi pe obraz. Își continuă treaba, scormonind după puțină speranță în hăul întunecat din sufletul ei.

O jumătate de oră mai târziu, când bucătăria era curată, focul aproape stins, Joy se aplecă și își luă cartea. Îl întinse încet paginile, atingând-o cu respect și adorație, apăsând

colțurile îndoite ale hârtiei subțiri. Închise cartea apoi își trecu degetele peste literele aurite: *Fiorosul Duce*. Cu cartea strânsă la piept ieși din bucătărie în vârful picioarelor, zicându-și că-și va lăsa soțul cufundat în gândurile sale negre.

— Joy.

Ea se opri cu o mână pe balustradă, cealaltă îmbrățișând cartea. Închise ochii îngrozită. O numise Joy, nu Scottish. Degetele ei se strânseseră pe bară.

— Da?

— Vino aici.

Ea închise ochii și își puse o dorință: Te rog, fă-l să spună că totul e în ordine. Nu distruge magia doar din cauza unei greșeli. Respiră adânc pentru a prinde puteri, se întoarse privind în jos în timp ce cobora cele câteva scări și încercă să-și adune curajul pentru a-l privi în față.

Degetele se albiră pe coperta uzată a cărții. Nu observă. Se mișca fără să vadă nimic, un picior mic în fața celuiilalt, și mult prea repede ajunse la câțiva pași de el.

Așteptă, se uită la capul lui cu fire argintii care era tot aplecat. Coatele i se sprijineau de coapse, mâinile puternice erau împreunate și atârnavă între genunchi, iar degetul mare lovea impacientat încheietura celeilalte mâini.

— Stai jos. Nu se uită la ea, doar îi indică cu capul un scaun de răchită de lângă el.

Joy se așază, cartea pusă pe genunchii strânși, mâinile ei umede puse peste literele gravate. Așteptă ca el să vorbească. Dacă ar fi existat un ceas în cameră ar fi bătut de multe ori. Dar așa Joy nu auzea decât bătaile îngrijorate ale inimii ei. Un buștean aprins se rostogoli afară din cămin. Joy tresări. Focul suiera și trosnea. Se întrebă dacă și furia lui făcea la fel. Alec luă vâtraiul și împinse bușteanul la locul lui, scormonind focul cu prea multă violență. Își promise răspunsul.

— Ești încă furios.

El nu-i confirmă afirmația, dar privirea pe care o aruncă în direcția ei ar fi înghețat Tamisa.

— Nu cred că numărătoarea te-ar putea ajuta de data asta, nu-i așa?

El nu binevoi să-i răspundă.

Tot nu avea simțul umorului. Se uită la mâinile ei. Poate că număra. Își înclină capul încercând să vadă dacă buzele lui se mișcă. Se mișcau. Își mușcă buza, apoi numără liniile de pe degetul ei mare. Își simțea gâtul uscat și nasul o mânca din nou. Îl frecă și așteptă.

Un oftat, apoi încă unul. Ura să aștepte, să stea atât de aproape fizic, dar atât de departe emoțional pe cât pot fi doi oameni.

Îi veni un gând neliniștitor. Ar fi vrut să înceapă o dată și să-i spună tot ce-i trecea prin minte.

Apoi strănută.

Punând-și mâinile la nas deschise ochii înlăcrimați. O privire ciudată apărură pe chipul lui Alec de parcă un nap l-ar fi lovit din nou în cap.

La ce se gândise? Oh, Sfinte Sisoe! Își dorise ca el să-i spună tot ce-i trecea prin minte. Ridică ochii alarmată.

El își scutură capul o dată și se ridică brusc.

Joy gemu în gând.

Alec își prinse mâinile la spate și începu să se plimbe înapoi și încolo, și să vorbească.

— Nu cred că înțelegi cât de serioasă este această situație. Am fost chemați la Londra pentru că prințul regent, monarhul nostru, așa cum o fi el, vrea să o cunoască pe ducesa de Belmore, și nu vrea o vrăjitoare scoțiană.

Joy tresări la volumul vocii lui.

— Alec, strigi.

— Da, știu, și îmi face bine. Îi aruncă o privire sumbră apoi continuă. Înalta societate engleză are cam două mii de membri și cei mai mulți dintre ei se hrănesc cu bârfe picante și nenorocirile altora. La fel ca și Lady Agnes Voorhees caută toate noutățile deocheată pe care le găsec. Gândește-te la asta. Gândește-te la ce a trebuit să fac față în ultimele două săptămâni. Pune-te în locul meu. Ce crezi că se va întâmpla dacă vor vedea una din... din zbârnâielile tale? O pironi cu privirea.

Ea deschise gura să răspundă. Mâna lui se ridică pentru a o

face să tacă. Gura ei se închise imediat.

— Îți spun eu ce se va întâmpla. Ne vor reteza capetele mai repede decât acel cavaler pompos. Se uită la ea încruntându-se.

— Păi... începu ea.

— Sau poate ne vor spânzura pe amândoi. Asta vor face. Ducele și ducesa de Belmore – Belmore – dar asta va fi după proces, după ce întreaga înaltă societate ne va rumega reputația și o va scuipa afară, și apoi... apoi restul Londrei o va lua de la început!

— Dar...

— De șapte sute de ani! Se răsuci pe călcâie și strigă spre tavan. De șapte sute de ani suntem cunoscuți ca una dintre cele mai onorabile familii din Anglia! Atât de vechi este titlul Belmore! Se întoarse spre ea. Îți dai tu seama cât de veche e o astfel de familie? Da?

— Păi, clanul MacQuarrie este...

— Foarte veche, îți spun eu. Titlul este și a fost parte din Anglia mai mult decât acea nebună Casă de Hanovra. În toți acești sute de ani familia noastră a fost venerată, respectată, cunoscută pentru... pentru...

— Aroganța ei, murmură ea prea încet ca el să o audă.

— Prestigiul ei! Ridică un deget. Da, acesta este cuvântul pe care îl căutam. Primul duce de Belmore a fost...

Același lucru, își zise ea și îl urmări purificându-și mintea. Clătină din cap întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă prietenii lui l-ar vedea spunând exact ce-i trecea prin minte. Urmări felul însuflețit în care se mișca. Vorbea cu un zel înflăcărat în loc de furie rece sau dispreț. Știuse că exista o pasiune copleșitoare în acest bărbat rece. O vedea ori de câte ori o iubea și când era furios. Exista undeva în ochii lui, o mică scânteie. Însă trebuia să privești dincolo de toată acea mândrie și aroganță. Știa de asemenea că suprema lui aroganță era unul din lucrurile care îl făceau ceea ce era. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu o mândrie atât de mare și asta îi dădea încrederea în sine și forța care îl făceau Alec, Alec al ei. Chiar dacă uneori era încăpățânat și cam încrezut.

Timp de încă zece minute Joy își făcu datoria de soție – de ducese – și ascultă fiecare cuvânt din monologul soțului ei. Mai că-și dorea să strănute și să-l facă să tacă. Pleoapele îi erau tot mai grele. Gâtul era încă uscat și o zgâria. Trase aer pe nas în căutarea unui strănut.

Nimic. Își frecă ochii și clipi de două ori străduindu-se să asculte.

— ... Totul din cauza mea, a mândriei mele, a mândriei mele prostेști. Își trecu o mână peste frunte și continuă. A trebuit să alerg la altar cu o scoțiană necunoscută. Și de ce? Măinile lui țâșniră în aer. De ce? Pentru că e frumoasă!

Frumoasă! Capul lui Joy zvâcni în sus, ochii ei devenind dintr-o dată luminoși și treji.

— Niciodată n-am făcut ceva atât de necontrolat. Și ce se întâmplă? Ce? Se răsucii și ridică o mână în aer. Se dovedește a fi o vrăjitoare. O afurisită de vrăjitoare!

— Crezi că sunt frumoasă?

— Da, se răsti el.

Joy zâmbi cu gura până la urechi.

— Pe cuvânt?

— Dar nu despre asta e vorba aici. Nu asta are importanță.

— Are pentru mine, murmură ea continuând să zâmbească.

— Fiecare ceas aflat la un kilometru distanță de tine se strică. Mă ridici în aer. Sunt soțul tău, nu un balon umplut cu aer.

— Nimeni nu mi-a mai spus că sunt frumoasă. Oftă.

— Aproape că ai reușit să ne omori în zăpadă.

— Minunat, murmură ea.

— Napi zboară prin cameră, și trandafiri apar de nicăieri. Se răsucii. Dumnezeule Atotputernic, femeie – se luptă să-și găsească cuvintele – strănuți și produci tot ce e în mintea ta afurisită! Își trecu mâna prin păr și mai făcu câțiva pași.

— Da, așa fac.

— Și dansezi cu statui – statui, nimic altceva – pe acoperișul casei mele unde te-ar putea vedea oricine, inclusiv mesagerul regal!

— Nu uita de petalele de trandafiri, adăugă ea absentă,

mintea ei încă scandând frumoasă, frumoasă, frumoasă...

Alec se opri, chipul mai puțin încordat, expresia gânditoare.

— Îmi plac petalele de trandafir.

— Da?

El mârâi un da, apoi adăugă:

— Dar în clipa asta nu știu dacă să-ți strâng gâtul acela neastâmpărat sau să fac dragoste cu tine până vei fi prea obosită ca să mai faci vreo vrajă..

— Oh, Alec!

— Fir-ar al naibii!

— Poți să faci dragoste cu mine, îi propuse ea încet.

— Nu, nu pot. Tonul lui era aspru.

— Dar tocmai ai spus că vrei.

— Nu pot. Nu mă voi mai lăsa atras în acea capcană.

— Care capcană?

— Capcana de a face dragoste cu tine. Îmi tulbură mintea. De acum încolo vreau ca viața noastră să devină ordonată. Am nevoie de control asupra ei. Acum.

— Înțeleg, spuse ea încet, întrebându-se cum ar putea trăi cu el fără să facă dragoste cu ea. Erau momentele când se simțea cel mai aproape de inima lui. Așa că va trebui să găsească o soluție.

El o privi din nou în ochi, cu o expresie total nedumerită.

— Nu mai înțeleg ce se întâmplă. Nimic nu mai e așa cum ar trebui să fie. La naiba, sunt derutat. Niciodată nu m-am simțit așa.

— Nu?

— Viața mea nu va mai fi niciodată aceeași. Se așeză în scaun.

— Mă iubești? întrebă ea încet, cu speranță în ochi, simțindu-și inima în gât.

El privea țintă focul.

— Nu știu ce înseamnă iubirea.

— Te pot învăța, șopti ea și își frecă nasul care o mânca.

*

Indiferent ce gânduri, cumplite sau visătoare, ocupau

mințile ducelui și ducesei de Belmore, au fost întrerupte a doua zi dimineață, când un strigăt cunoscut vesti sosirea caleștii și a furgonului. Împrăștiind în jur zăpada care se topea, bătrânul Jem opri caleașca în fața căruței cu bagaje, și într-o clipă Henson, Polly și ceilalți se adunară în camera mare a hanului.

Alec tocmai extrăsese încă o promisiune de la zvăpăiata lui soție, vrăjitoarea, că se va cuminti cât timp vor fi în Londra. În ciuda seriozității din ochii ei larg deschiși ceva îi spunea că tot va trebui să-și facă probleme. Își privi servitorii cu sentimente contradictorii. Sosirea lor însemna că rutina se va întoarce la normal. Însemna și că drumurile se eliberaseră. Venise vremea să pornească spre Londra, spre Prinny, spre zgomotoasa înaltă societate. O perspectivă nu tocmai plăcută.

Bătrânul Jem intră tropăind, scuturând gheața și zăpada umedă de pe cizmele lui. Alec se uită la Roberts și Henson și spuse:

— Trebuia să ne întâlnim în Reading. Cum dracu' de ne-ați găsit?

Henson și Roberts schimbă priviri îngrijorate, însă Jem care niciodată nu se lăsase intimidat de duce vorbi:

— Cinci dintre noi am pornit prin acea furtună îngrozitoare. Ne-au trebuit patru ceasuri ca să găsim caleașca. Îngropată în zăpadă, la fel de adânc ca buzunarele regelui. Bătrânul vizitativ se opri, apoi îl privi pe Alec drept în ochi. Am crezut că Altețele voastre au dat ortul popii.

În cameră se făcu tăcere, apoi Henson spuse:

— Un bărbat uriaș cu un ciudat pitic mut au apărut la hanul de la Swindon, Alteță. Au spus că sunteți bine și că v-ați refugiat aici. Ne-am îndreptat spre locul acesta.

Alec dădu din cap, pe jumătate recunoscător pentru că începuse să se întrebe dacă gigantul și piticul existaseră cu adevărat.

— Trebuie să plecăm cât mai repede posibil.

Peste o clipă Jem închise ușa în urma lui, Henson își îndreptă umerii, luând poza servitorului perfect, iar Polly stătea lângă soția lui, agitându-se și vorbind cu însuflețire cu

stăpâna ei. Însoțitorul, Willie, aduse înăuntru un cufăr mare și celălalt lacheu, la indicația lui Roberts, transformase bucătăria în garderobă pentru duce.

Alec trase adânc aer în piept. Lucrurile păreau să se întoarcă la normal. Însă atunci Henson se întoarse, iar castorul acela care sforăia încontinuu atârna de gulerul țeapăn ca o lungă chică albă.

— Beezle! Soția lui luă rozătorul de pe spatele lacheului și apoi încercă să tragă afară ceva din gura animalului. Alec ar fi putut jura că acesta dormea dus.

Continuând să tragă de acel ceva Joy ridică ochii spre Henson. Ochii ei măriți și îngrijorarea de pe față îl avertizară pe Alec că ceva nu era în regulă.

— Îmi pare atât de rău, șopti ea.

Privirea aspră a lui Alec o urmă pe a ei. Coadă de păr a lui Henson, legată cu o panglică zdrențuită, nu era decât un ciot de mărimea unei alune, iar două pete de chelie apăruseră după urechile lui. Joy smuci afară restul panglicii aurite și îi aruncă animalului o privire dojenitoare. Castorul cel gras mâncase părul lacheului său.

*

Șapte ore mai târziu ducesa de Belmore stătea în caleașcă cu obrazul roz lipit de fereastră rece, ochii ei luminoși erau la fel de nerăbdători ca a unei pisicuțe cu o farfurie de smântână proaspătă în față. Entuziasmul ei de nestăpânit ar fi trebuit să-l scoată din sărite pe Alec. În loc să se întrebe de ce nu se întâmpla așa, el privea pe fereastră încercând să reprime frecvențele viziuni de eșafod, ștreang și trandafiri care i se perindau prin fața ochilor..

— Am citit o dată că Londra este „floarea tuturor orașelor”. Se întoarse spre el cu un chip înflăcărat și plin de speranță.

— Eu nu simt niciun miros de flori. Alec încetă să mai tragă de cravata care îl strângea ca un ștreang. Murdărie, da. Apă stătută, da, dar nu flori. Însă bănuiesc că londonezii sunt o speță de proști loiali.

Zâmbetul ei se șterse și își întoarse fața spre fereastră.

— Un scoțian a numit Londra așa.

Alec bombăni un răspuns, preferind să nu-i calce pe coadă, metaforic vorbind și să-i spună ce părere are el despre scoțieni. Soția lui era fermecată, nici mai mult nici mai puțin, de împrejurimile Londrei. Își pișcă vârful nasului și se strădui să îndepărteze gândurile a ce s-ar putea întâmpla dacă înalta societate le va descoperi secretul. Șapte sute de ani de demnitate și distincție – dispărând într-un nor de fum magic.

Întoarse spre el chipul ei mic și obraznic, scoțându-l din gândurile lui sumbre, iar strălucirea din ochii ei se schimbă în îngrijorare.

— Chiar nu poți să vezi?

— Ce să văd?

— Acolo afară. Lovi geamul. Privește.

Buzele ei se subțiară formând o linie încăpățânată și își încrucișă brațele la piept.

— Atunci spune-mi ce vezi.

— Londra.

Ea dădu drumul exact acelui oftat lung pe care ar fi vrut să-l scoată el.

— Nu. În această clipă. Privește afară și spune-mi ce vezi.

— De ce?

— Ce altceva avem de făcut?

— Ne rugăm să nu strănuți.

— N-am mai strănutat de mai bine de trei ore.

Alec se uită pe fereastră, privind Londra, dar nevăzând-o pentru că trebuia să se gândească la o cale de a trece prin următoarele câteva săptămâni fără ca înalta societate engleză să afle că ducesa de Belmore era o vrăjitoare. Singura soluție pe care o găsisese până în prezent era să o ascundă, să o țină departe de doamnele băgărețe până va fi absolut necesar să o prezinte. Poate că va putea pretinde că e bolnavă. Da, s-ar putea să-i reușească. Doar până îl va întâlni pe regent. Apoi puteau să dispară naibii din Londra.

Se ridică și lovi în geamul vizitiului de deasupra sa. Acesta se deschise.

— Jem, ia-o pe străzile dinspre râu pentru a ajunge la

Belmore House și oprește la intrarea din spate.

Caleașca se răsuci brusc spre dreapta. Alec se apucă de scaun și își propti picioarele în podea. Joy căzu înaintea și se prinse de coapsa lui stângă, fața ei fiind la același nivel cu nasturii pantalonilor lui. El se uită în jos și respirația i se opri. Imaginea care îi umplea mintea era pur erotică. Apoi ea își îndreptă trupul, se uită la el cu fața aceea inocentă și își ceru scuze. Alec închise ochii și rămase așa mult timp. Stăpânește-te! Stăpânește-te! Se împinse la loc pe scaunul lui și se lăsă pe spate. E o vrăjitoare, își spuse, urmărind-o cum se răsuțește să privească pe fereastră. Nu putea spune nimic, nu putea face nimic. Era el duce, dar nu putea schimba trecutul sau vremea. Nu-i putea oferi curcubeie, stele și diamante în zăpadă și toate celelalte tâmpenii. Și așa îi era destul de greu să nu-i ofere o bucătică din el, să nu lase zâmbetele, suspinele și petalele roz să-i vrăjească inima. Fir-ar al naibii. Nici măcar nu știuse că avea una.

Se uită la fața ei și gândul spontan de a face dragoste cu ea îi străbătu mintea cu atâta forță că trebui să respire adânc. Rațiunea îi spunea că iubirea lor fizică fusese cauza prăbușirii lui. Poate că suferea doar de o doză sănătoasă de poftă trupească. Mai trecuse o dată prin asta, la optsprezece ani. Dar acum era mai în vârstă, mai experimentat, mai deștept. Cu poftele trupești se putea lupta, și le putea controla. Era ceva ce-i era cunoscut.

Următoarele zece minute le petrecură în tăcere – a lui împietrită, a ei subjugată.

Joy se foi în scaun, aruncând priviri furișe în direcția lui. Voia să-l întrebe ceva. În cele din urmă își găsi vocea.

— Ce vezi când privești pe fereastră?

El se uită afară.

— Ceață și zăpadă murdară.

— Asta e tot?

— Asta e tot ce există.

În vocea ei se simți o ușoară tristețe care îl făcu să-și dorească să se uite în altă parte.

— Ceața e ca acasă. Scoțienii spun că o ceață groasă e o

fărâma de paradis plutind în jos spre pământ. Se uită din nou afară și peste câteva minute întrebă încet: Crezi că e destulă zăpadă ca să ne plimbăm cu sania?

Enervat de toată această vorbărie despre sănii, clopote și turtă dulce, lucruri despre care nu prea știa multe – îi dădu răspunsul pe care bănuia că ea îl așteaptă.

— Poate în parc.

Însă ea continua să aștepte, chipul ei exprimând răbdare. El întoarse capul aruncând o privire apreciativă unui echipaj de cai murgi superbi. Cai potriviți pentru un prinț.

— Ce ai văzut de ți-a plăcut atât de mult?

El se întoarse, surprins că-l înțelegea atât de ușor.

— Cai.

— Hm.

Până și Alec auzi dezamăgirea din vocea ei. Nu prea mai avu timp să se gândească la asta. După câteva întoarceri bruște și un strigăt al lui Jem caleașca se opri în spatele înaltei și elegantei sale case din oraș.

— Oh, Sfinte Sisoe! Măinile ei îi zburară spre gură.

— Pentru Dumnezeu, nu cumva să strănuți!

— Nu aveam de gând, spuse ea, având palmele, ca și nasul lipite de sticlă. Își lăsa capul pe spate și privi în sus.

— Aceasta este Belmore House. Alec ieși din caleașcă și se întoarse spre ea.

Ea îl învrednici cu una din privirile ei coplesite de uimire.

Pentru Dumnezeu, cum putea el să-i dea drumul în mijlocul înaltei societăți? Nu știa cine va avea mai mare nevoie de protecție – ea sau ei.

Clătină din cap resemnat și îi luă mâna.

— Vino, Scottish. Ai alți servitori de cunoscut.

CAPITOLUL 18

— Ce dracu' vrei să spui, nu există niciun servitor?

Joy albi auzind din camera alăturată vocea de gheață a soțului ei. Fusese abandonată în salon și își petrecuse ultimele minute înclinându-și capul când într-o parte când în alta, încercând să descifreze tavanul pictat de deasupra ei. Un bărbat cu o liră și o fecioară subțirică zburdau prin pădure în mijlocul unor nimfe. Creatura semănând vag cu Pan i-o aduse în minte pe doamna Watley, și toți cei o sută optzeci de centimetri încrezuți întinși la podea într-un leșin de moarte.

— Cei mai mulți servitori au plecat acasă la țară de sărbătorile de Crăciun, Alteță. Vremea le-a întârziat sosirea.

Joy îl auzi pe servitor dregându-și nervos glasul.

— Am încercat, Alteță. Nu există servitori disponibili.

— Suntem în Londra, Carstairs. Trebuie să existe servitori disponibili. Ia legătura cu toate agențiile.

— Am făcut-o. Nu există niciunul. Toți au fost deja angajați, Alteță. Prea mulți oameni au rămas în oraș din cauza vremii proaste. Am încercat, dar...

— Cine lipsește? Vocea tăioasă a lui Alec parcă zgârie grătarul din cămin.

Joy se apropie și-l auzi pe Carstairs înșirând mai multe nume.

Alec înjură. Joy se cutremură. Va avea nevoie de mută iertare cerească pentru acel cuvânt. Picioarele unui scaun scârțâiră pe podeaua de lemn; apoi auzi eoul pașilor lui străbătând camera – bum, bum, bum, stânga împrejur.

— Deci ne aflăm aici fără majordom, fără bucătar, șapte... nu opt lachei care lipsesc și vreo cinci cameriste. Joy și-l putea imagina, ochi duri, capul plecat, mâinile împreunate la spate, picioarele lui lungi mâncând podeaua. Știa din experiență că începea o nouă propoziție după fiecare întoarcere.

— Și cel care se ocupă de cai, adăugă Carstairs.

— Jem e aici, va avea el grijă de cai.

— Henson și ceilalți ne pot fi de folos, spuse Alec, dar bucătarul...

— Două dintre cameriste pot pregăti mese simple și am auzit că mâine va avea loc un mare târg la care se vor putea angaja servitori. Firește, nu mi-aș permite să angajez servitori de la un târg, dar bănuiesc că în cazul acesta nu am de ales.

Joy zâmbi și ochii îi străluciră. Un târg. Minunat. Nu mai fusese niciodată la un târg.

— Bine. Fă ce trebuie să faci, dar vreau ca această casă să fie dotată cu servitori într-un mod cât mai corespunzător până mâine seară.

— Da, Alteță.

Se auzi o ușă închizându-se apoi cele duble de mahon se deschiseră brusc și Alec intră în salon. Trecu pe lângă ea fără să spună vreun cuvânt, apoi în spatele ei răsună clinchetul cristalului. În timp ce el își turna de băut, Joy aruncă o privire spre cealaltă cameră observând un alt salon, mai mare decât cel în care se găseau, aranjat în tonuri mai închise de bordo și verde. În cameră plutea mirosul puternic de tutun și lemn de santal. Miroase a Alec, își zise ea zărind o scenă de vânatoare deasupra unei mari arcade unde o masă de joc sculptată și scaune grele de piele formau un cerc intim.

— Ce fel de cameră e aceasta?

— Salonul bărbaților.

Joy încercă să vadă dacă tavanul e pictat, dar peretele în care erau înrămate ușile bloca ceea ce trebuie să fi fost o cameră înaltă cât o casă cu trei etaje. După o tăcere încordată în care nu se auzi decât sunetul turnării coniacului, Joy spuse:

— N-am putu să nu aud.

Alec o privi, încă încruntat.

— Ce afurisită de vreme. Se sprijini de un mic scrin poleit în aur. Se uită la paharul din mâna lui apoi la ea.

— Vrei să bei ceva? Un pahar de sherry?

Ea clătină din cap. După ce pățise ultima dată nu credea că ar dori să guste niciun fel de lichid de culoarea chihlimbarului.

Se jucă câteva clipe cu o figurină de sticlă de un albastru deschis aflată pe căminul făcut din plăci de marmură.

— Alec?

— Hmm?

— Cu cine vorbeai? Puse figurina jos, se îndreptă spre un scaun cu spătar înalt, și își plimbă degetele peste lemnul sculptat.

— Cu Carstairs, secretarul meu.

— Oh. Se plimbă până la o canapea, ridică o pernă tapițată și se jucă cu franjurii aurii în timp ce se sprijinea de brațul ornamentat.

— Ce faci când ești la Londra?

El păru surprins de întrebarea ei.

— Ducii de Belmore au avut întotdeauna un scaun în parlament. Al meu e în Camera Lorzilor.

— Altceva?

— Iau parte la baluri, mă duc la clubul meu, călăresc prin parc – lucrurile obișnuite pe care le face un nobil englez. Ridică ochii spre ea și probabil că-i citi pe față gândurile pentru că adăugă: s-ar putea să sune frivol, Scottish, dar cea mai mare parte a legilor Angliei sunt formulate și hotărâte nu în Parlament, ci cu ocazia evenimentelor sociale. Luă o înghițitură. De ce?

— Mă întrebam doar. Îndoi perna, apoi puse mult temuta întrebare. Când îl voi întâlni pe prinț?

Alec puse jos paharul și scoase un plic din buzunar.

— Asta ne așteaptă.

— Ce este?

— O invitație la un bal dat de prințul regent. Se pare că s-a hotărât să sărbătorească vreun eveniment grandios – probabil nașterea unor noi câțiva câini de vânătoare. Aruncă plicul pe masa dintre ei, iar ea îl luă și se așează.

Balul urma să aibă loc peste două săptămâni. Un mic zâmbet îi încolți pe buze. Un bal! Dat de un prinț!

— Pari supărat. Nu-ți plac balurile?

Alec se uită la ea.

— Nu aveam de gând să rămân atât de mult timp în

Londra.

— Oh. Privi atentă la invitația din mâna ei, apoi întrebă: Ce face o ducasă când e în Londra?

— Nu face vrăji.

Încruntându-se, Joy puse invitația pe masă.

— Spui mereu că aștepți de la mine să mă port așa cum ar trebui să facă o ducasă de Belmore. Cum aş putea, dacă nu știu ce se așteaptă de la mine.

El oftă. Un sunet resemnat.

— Va trebui să te învăț. Mai luă o înghițitură, apoi spuse ceva despre înghețarea iadului și antrenarea vrăjitoarelor.

— Sunt sigură că și altcineva îmi poate arăta ceea ce trebuie să știu, spuse ea pe un ton rece.

— Am spus că o voi face.

Mândria o făcu să stea dreaptă. Își încrucișă mâinile în poală și își ridică bărbia mai sus decât de obicei.

— Care sunt îndatoririle mele?

El mai luă o înghițitură de coniac și spuse:

— Să organizezi baluri, dineuri, și alte evenimente sociale. Practic vei fi o gazdă.

— Asta fac cele mai multe ducese?

— Da. Unele angajează servitorii și îi supraveghează.

Aha, se gândi ea. S-ar putea să existe o modalitate de a vedea și un târg și un bal într-o singură călătorie. Chipul ei se luminea ca felinarele de la Vauxhall. Acum, Joyous, își zise ea în gând, ai grijă cum te descurci...

— Femeile Belmore le-au făcut pe amândouă, continuă el. Se pare că bunica mea s-a purtat destul de tiranic cu angajații.

— Cine se ocupă de casa asta?

— Majordomul o făcea – se opri din nou – o face... o va face... oh, la naiba, când va binevoi să se întoarcă.

— Vrei să mă ocup eu de problema servitorilor?

Ochii lui se îngustară.

— Cum? N-ai niciun fel de experiență.

Îi aruncă un zâmbet șiret și își pocni degetele.

— Pentru Dumnezeu, fără vrăji! Bău din pahar, apoi adăugă. Și indiferent ce faci, să nu-mi strănuți câțiva.

Știuse că va reacționa așa. Bun. Mișcarea următoare.

— Ei bine, din moment ce folosirea puterilor mele nu este o soluție – el mârâi ceva – cum rămâne cu târgul?

Capul lui se ridică brusc, ochii studiind-o bănuitori.

— Târgul?

— Pot să merg?

— Nu.

— Dar aş dori să angajez servitorii. E datoria unei ducese.

— Nu.

— Ai putea să mă duci la acesta.

— Măine trebuie să mă ocup de niște probleme iar tu nu ești pregătită să hoinărești singură prin Londra.

— L-aș putea lua pe Henson.

— Nu.

— Pe Polly.

— Nu.

— Și pe Carstairs.

Alec se mulțumi doar să o ținutiască cu o căutătură urâtă.

Joy căută să spună ceva ca să umple tăcerea stânjenitoare.

— Ai vorbit despre bunica ta. Cum era?

— N-am cunoscut-o, doar am auzit vorbindu-se despre ea.

A murit înainte ca eu să mă nasc.

— Și mama ta?

— Ce e cu ea?

— Cum era?

Părea surprins de întrebarea ei, apoi se uită la paharul lui înainte de a-i răspunde.

— Elegantă, eficientă, frumoasă – o ducesă perfectă.

Mama lui a fost o ducesă perfectă. Tot ce Joy nu era. Își mușcă buza și se strădui să-și găsească mândria. Era pe undeva pe la picioarele ei. Când se uită din nou la el, îl văzu urmărind-o peste marginea paharului. Își aminti de cina lor de la Belmore Park. Se uita ținută la gura ei. Ochii i se făcuseră neliniștitor de întunecați și pătrunzători. După o clipă își feri privirile.

Voia să o sărute, își zise ea în gând și închise ochii încântată. Forța dintre ei exista încă. O simțea; o putea vedea în ochii lui.

E rândul meu, își zise ea. E șansa mea. Se ridică și porni încet spre el.

— Mai vrei un pahar?

El ridică spre ea chipul încordat, dar nu spuse nimic.

— Paharul ți-e gol. Îl arată cu degetul. Îți mai torn unul.

Alec își studie paharul, dar înainte de a-i putea răspunde ea i-l luă din mână și porni vioaie spre masa aurită, îl umplu și se întoarse cu același pas săltăreț. Îi întinse paharul. Privește-mă, Alec. El luă paharul fără să-i arunce nicio privire.

Atât de încăpățânat. Se impuneau măsuri drastice. Ridică mâinile și repede își scoase acele de păr.

— Oh, Sfinte Sisoe! Părul i se rostogoli în jos și auzi respirația lui șuierată. Îl privi. Duse paharul până în apropierea buzelor, dar acum mișcarea brațului parcă înghețase. Mi-am pierdut acele de păr. Le vezi cumva?

— Nu. Luă o înghițitură zdravănă.

Joy își scutură părul astfel încât se legănă în spatele ei.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva.

El privea țintă peretele din fața lui, inspirând adânc, iar Joy își înăbuși un mic zâmbet triumfător, apoi ingenunche pe podea lângă el târându-se în jurul lui, făcând tot posibilul ca părul să-i foșnească pe deasupra genunchiului îndoit.

— Nu se poate să fi dispărut. Se lăsă pe călcâi și își aruncă părul pe spate.

Încheieturile lui erau albe.

Joy întinse mâna să-și atingă părul și văzu cum privirea lui îi urmărește mâna. Ridică paharul la buze. Văzu băătălia care se dădea între voința lui încăpățânată și dorința arzătoare care îi mistuia pe amândoi. Alec închise ochii, iar ea își pierdu răsuflarea gândindu-se că pierduse din nou.

Alec puse jos paharul.

— Crezi că agrafele ar putea fi în scaunul tău? Întinse mâna spre marginea scaunului și își scutură ușor capul ca părul să-i cadă peste mâna lui.

Alec îi înhăță încheietura mâinii.

Joy zâmbi.

El nu.

O vrajă ar trebui să fie atât de intensă, se gândi ea. Simțea atracția fizică a acestui bărbat de parcă un lanț de fier le-ar fi legat inimile. Atât de strâns încât pentru o secundă se întrebă dacă nu declanșase ceva ce nici cea mai puternică vrajă nu va putea controla.

El se ridică, fără să-i dea drumul încheieturii mâinii. Îngenunchiată în fața lui ridică fața spre el și îl privi. Cealaltă mână a lui se apropie de obraji ei, mângâindu-i pomeții, apoi bărbia. Se simțea de parcă el ar fi putut vedea înăuntrul ei, i-ar fi văzut inima deschisă și tânjind după el, dragostea care fremăta în suflet, genunchii care tremurau, bătăile inimii, și îi putea vedea spaima – acea parte fragilă din ea care se temea că el nu o va iubi niciodată.

Degetul lui Alec atinse alunița de deasupra buzei, apoi trecu ușor peste conturul gurii. Buzele ei se despărțiseră. Degetul lui alunecă înăuntrul și îi atinse limba. Ochii lui se întunecară scăpărându-și pasiunea. Se atinseră – deget aspru de bărbat cu gură umedă și moale de femeie. Erau la doi pași unul de altul, Joy în genunchi, Alec în picioare. Respirau tot mai greu. Această forță, acest dar miraculos care exista între ei era tot ce mai puteau simți.

Corpul ei era umed, sângele îngroșat. Inima îi zvâcnea în propriul ei ritm accelerat. Degetul lui avea gust sărat, ca și aerul zbuciumatei mări scoțiene. Ajunsese acasă.

Alec își retrase degetul, se întoarse și îl cufundă în coniac apoi îl coborî lăsând picăturile să cadă ca mierea pe buzele ei.

— Ești o vrăjitoare, spuse el apoi o trase sus și gura lui o cuprinse pe a ei, limba trasându-i repede buzele pentru a le gusta aroma de coniac. Gemu învins în gura ei, umplând-o cu limba.

Brațele ei îi cuprinseră gâtul și își apăsă trupul de al lui, dorind să-l simtă. Simțea gustul amar al coniacului, însă era îndulcit de aroma lui Alec. Alec al ei.

Îi respiră mirosul. Mâna lui îi cuprinse un sân și mârâi un alt geamăt de plăcere masculin în gura ei, un sunet adânc și primar pe care ea îl simți până în inima feminității ei.

Alec șopti ceva pe buzele ei apoi îi desfăcu nasturii din față

ai rochiei unul câte unul. Mâna îi pătrunse înăuntru și o cuprinse, palma înăsprită frecându-se în cercuri peste vârful sânului. Joy se înfioră, apoi își trecu degetele prin părul lui, coborând pentru a-i atinge urechea și mușchii puternici ai gâtului. Era umed. Îi atinse bărbia aspră, mângâind linia puternică a bărbiei, simțind căldura pielii lui – tot ceea ce dovedea că era real, că era bărbat.

Mâna îi coborî oprindu-se deasupra inimii, apoi se pierdu în ritmul pățimaș al sărutului devastator. Mâna lui se dezlipi de sânul ei iar cealaltă de ceafă și îi apucă fesele ridicând-o sus și apăsând-o de el. Își legănă încet șoldurile.

— Acum, spuse el. Aici. Acum.

Ea dădu din cap.

Porni cu ea în brațe spre ușile închise și o ținui acolo cu șoldurile. Mâinile lui alunecară pe coapsele ei și îi puse genunchii de o parte și alta a șoldurilor lui care continuau să se legene. O mână se strecură pe sub fustă, apoi în sus, pe dedesubt.

Joy gemu când mâinile lui calde trecură peste ciorapii ei apoi pe pielea coapselor. Rochia se ridică o dată eu mâinile lui, cu atingerea lor tandră.

Șoldurile lui se mișcă și ea alunecă în jos pe ușă. Alec își ridică șoldurile sprijinind-o din nou.

— Strânge-ți picioarele în jurul meu.

Joy își apăsă genunchii pe șoldurile lui, iar degetele lui îi găsiră inima ființei ei și își porniră magia. O atinse, o mângâie, jucându-se cu feminitatea ei până din trup i se prelinseră lacrimi de răspuns.

Mâna lui o părăsi pentru a-și descheia pantalonii. Peste o clipă îi simți puterea, forța, bărbăția tare și umflată alunecând în ea atât de lin de parcă erau și au fost întotdeauna un singur trup.

Joy scoase un strigăt sălbatic.

— Taci! Vocea lui era răgușită, capul plecat, respirația greoaie.

Ochii ei se închiseră și savură unirea lor, știind că aceasta era darul final între bărbat și femeie. Buzele lui se mișcau pe

fața ei ușoare ca o ploaie de vară. Încet își roti șoldurile legănându-se, umplând-o, apoi retrăgându-se.

— Prea încet, murmură ea pe buzele lui.

— Niciodată prea încet, Scottish. Vei vedea. Niciodată nu e prea încet. Limba lui îi mângâie urechea, și inhală. Furnicături îi cuprinseseră gâtul, coborând în jos pe brațe și pe sâni.

Îi trase cămașa, deschizând-o, dorind să-i atingă pieptul cu al ei.

El se împinse mai adânc, și ea își strânse genunchii în jurul lui. Îi împinse cămașa în jos. El se mai înfipse o dată, dureros de încet și de adânc. Piepturile lor se atinseră.

Veni rândul lui să geamă.

Mâinile lui alunecară mai sus, frecându-i și strângându-i fesele, apoi o mângâie din locul unde se uneau înapoi, atingând cu vârful degetului fiecare porțiune din carnea ei intimă. Cu fiecare nouă mișcare își dăruia acea atingere atât de intimă, încât dorința ei se extindea, urca în spirale, încet cu fiecare pătrundere, cu atingerea degetului, iar acum părul des de pe pieptul lui îi devasta sânii, excitând și stârnind, făcând-o să vibreze de viață.

Mâini puternice o prinseră mai strâns și începu să se miște în cercuri încete și dure care o apăsară și mai mult de el. Gemu în gura ei, ceva intim, pământesc și masculin.

Și se opri.

— Nu! Nu te opri... te rog.

El spuse ceva, dar ea nu-l putea auzi pentru că nu putea decât să simtă. Se retrase și se înfipse mai adânc, o dată și încă o dată, mișcându-se pe neașteptate cu viteza după care tânjise ea. Plăcerea ei urcă cu fiecare împingere a șoldului lui. Mai tare și mai tare, mai repede, iar ușa bubuia cu fiecare lovitură a lui, din nou și din nou...

Peste o clipă simți mirosul trandafirilor.

— La naiba, e atât de bine, gemu el, prinzându-i strâns genunchii și trimițând-o spre culmi din nou și din nou până ce ea nu mai știu unde începe și unde se termină extazul. Deschise ochii și văzu că plouă cu sute de petale roz.

— Trandafiri, rosti el pe buzele ei și își roti șoldurile tot mai

repede.

Petalele se opriră pe capul lui plecat, se lipiră de gâtul umed și de spate unde mușchii erau încordați și umflați de forța mișcărilor lui. Încă se mișca în ea până când aproape că se retrase și se avântă din nou cu un strigăt de triumf. Peste o clipă viața lui pulsă în ea.

Apoi timpul, secunde și minute trecură neobservate. Degetele ei nu se mai încheștau de umerii lui transpirați. Petale sfărâmate plutiră în jos alăturându-se celor de pe podea. Inima încă îi zvâcnea, respirația îi era tot întretăiată, și, așa ca înainte, aerul era înmiresmat de frăgezimea primăverii și împlinirea toamnei. Își lăsă capul să se sprijine de ușă și se mulțumi doar să respire.

Îl simți pe Alec mișcându-se după multe, multe minute. Mâinile lui se retraseră spre șoldurile ei; apoi își coborî palmele spre genunchii ei și cu blândețe îi ridică din jurul lui. O coborî încet, fața ei alunecând pe umărul lui umed până în centrul pieptului unde inima lui bătea în urechea ei la fel de vibrant și puternic ca și unirea lor.

Alec rămase tăcut. Apoi se uită la gura ei cu o patimă flămândă în ochi. O sărută din nou, despărțindu-i buzele și gustând-o înainte de a-și mișca gura spre urechea ei pentru a-i spune ce simțise înăuntrul ei și cum dorea să o simtă din nou.

Joy zâmbi, dar zâmbetul îi rămase ascuns după gâtul lui cald și umed.

Își coborî capul să o sărute.

În ușă se auzi o bătaie hotărâtă.

Sărutul continuă.

Următoarea bătaie fu și mai puternică.

El se depărtă, apoi îi șopti pe gură.

— Probabil camerele noastre sunt gata. Își aranjă hainele apoi o ajută să-și încheie nasturii și scutură petalele de pe amândoi.

— Acele de păr. Joy arată cu degetul covorul, pe care zăceau mai multe straturi de trandafir.

O privi cu ochi din care pasiunea nu dispăruse și întinse mâna pentru a-i ridica o șuviță lungă de păr. O petală se

dezlipi, plutind ușor spre podea în tăcerea absolută din cameră. Acum că se predase, era ca și cum nu i-ar mai fi păsat de nimic altceva decât de ei doi. Era un început.

Bătaia în ușa se auzi din nou.

— Da, da! Imediat. Dădu drumul șuviței de păr. Lasă agrafele și petalele. Terminăm sus ce-am început. Apucând-o de mână, smuci ușa și dădu să o tragă după el.

Un Henson cam roșu la față își dresese tare glasul.

— Alteță, contele de Downe și vicontele Seymour.

Joy se izbi de Alec când acesta se opri brusc. Bombăni o înjurătură.

Uluită, ea se uită la el și îi urmări privirea până văzu fața jenată a lui Neil. A ei probabil că era la fel de îmbujorată.

— Bun venit la Londra, rosti Richard tărăgănat, sprijinit de unul din pereții marelui hol de la intrare, o privire plină de înțelese apărând pe fața lui obraznică.

Îngrozită, Joy îl privi pe Alec, căutând ajutor.

El se ținea la fel de drept ca un pin din Highland.

— De cât timp sunteți aici?

Richard se întoarse spre Neil, a cărui atitudine stângace îi spunea exact de cât timp se aflau acolo, apoi își scoase ceasul de buzunar și îi aruncă o privire superficială.

— Cam de zece minute. Suficient.

Nici urmă de jenă nu apăru pe chipul lui Alec, doar aroganță și neplăcere. Se întoarse spre ea ascunzând-o de ei.

— Du-te sus.

— Unde? șopti ea. Habar nu avea unde erau camerele lor, dar mai că își dorea să riște să se rățăcească doar ca să poată scăpa.

— A cincea ușă pe dreapta. Voi veni și eu mai târziu.

Richard spuse ceva despre acel „mai târziu”, ceea ce făcu ca mâna lui Alec să se încleșteze peste mâna ei. Joy își pierdu respirația. Îi dădu drumul mâinii. Du-te.

Ea urcă grăbită scările. Chiar când ajunse la primul palier auzi vocea sardonică a contelui:

— Îmi ești dator cu cincizeci de lire, Seymour. Au fost lovituri în ușa.

CAPITOLUL 19

Dimineața zilei de târg se arată proaspătă, rece și cu multă gheață. Iar gheața îl împiedică pe doctor să sosească la Belmore House până aproape de prânz – gheața și epidemia de pojar. Plecă o oră mai târziu instruindu-l pe sârmanul Carstairs și pe două dintre cameriste – cele care știau să gătească – să rămână în pat până când petele vor dispărea. Din moment ce ducele plecase mult mai devreme soarta îi oferise ducesei de Belmore prima ei îndatorire.

Înghesuită între hala negustorilor de pește și debarcader se afla o mică clădire expusă curentului care trăgea puternic, construită din cărămidă maronie, unde un grup dezordonat de inadaptați stăteau pe o platformă ținând în mână câte o pancartă care le declara ocupațiile. În mijlocul acestor posibili servitori se afla ducesa de Belmore, cu bărbia ridicată, umerii mici trași spre spate și degetul într-o mânășă verde îndreptat spre un bărbat negru aflat la capătul șirului.

Un Henson cu perucă pe cap se aplecă spre Joy și spuse:

— Îmi cer scuze, Alteță, dar nu cred că... ăăă... acel – se mai uită o dată încruntându-se înainte de a continua – om este exact la ce s-a gândit Alteța Sa, ducele.

— Nu? Joy studie atentă bărbatul uriaș care domina cu înălțimea lui bărbații și femeile murdari și cu o înfățișare jalnică care stăteau pe platformă în fața lor, își lovi buzele cu degetul. Cu excepția lui, nimeni nu arăta prea promițător. Adevărul fie spus, cei mai mulți erau de-a dreptul înspăimântători. Bărbații păreau neciopliți și jegoși, iar mulți se uitau la ea de parcă s-ar fi gândit la mutilare sau crimă. Existau doar două femei, amândouă șleampete, și îl fixau pe sârmanul Henson cu aceeași privire lacomă cu care Beezle îi fixa părul.

Simți că cineva o trage ușor de fustă și se întoarce spre

camerista ei. Fata o privea cu ochi măriți de groază.

— Oh, doamnă, nu se poate să-l angajați pe bărbatul acela! E... e...

— Pancarta pe care o ține în mână afirmă că știe să gătească, spuse Joy încercând să stabilească exact cât de înalt era acel bărbat. În ciuda bărbii scurte și negre care îi încadra buzele groase și îi acoperea bărbia, bărbatul era curat, și exista ceva în el care dezmințea masivitatea lui, ceva care spunea că n-ar fi fost în stare să facă rău nici unui suflet omenesc.

Polly se aplecă înainte și șopti:

— Arată ca un pirat, doamnă, un uriaș pirat negru. Am citit o carte despre pirați, și sunt oameni cruzi. Beau rom și omoară oameni, chiar și femeile. Și fură orfani, asta fac.

Joy trebui să recunoască că pantalonii negri, cămașa albă umflată, și cizmele negre, înalte, îl făceau să arate periculos, dar simțea că omul acesta avea o inimă bună.

— Polly, nu mai există pirați în Anglia de foarte mulți ani. Doar cercelul mare de aur îl face să arate ca un pirat.

— Dar, doamnă, și părul?

— Diferit, nu-i așa? Ridică din nou un deget la buze și îl inspectă. Nu cred că am mai văzut un bărbat cu o coadă așa lungă.

— Dar în rest e chel.

— Poate că s-a întâlnit cu castorul Alteței Sale. Henson studie capul lucios al bărbatului, apoi își pipăi peruca albă.

— Îmi pare atât de rău pentru părul tău Henson.

— Nu-i nimic, doamnă. Întotdeauna am preferat o perucă. Dă uniformei mai multă distincție.

Joy dorise să-i vrăjească niște păr lui Henson, dar Alec i-o interzisese categoric. Se întoarse spre Polly.

— Nu mi-ai spus tu că la Belmore Park bucătarul se plângea mereu că nu ajunge până la rafturile de sus? Bucătarul acesta nu va avea o astfel de problemă. Și apoi e singurul pe a cărui pancartă scrie că poate găti. Așa că nu avem de ales. Joy se întoarse spre Henson. Mai e vreunul care pretinde că poate găti?

— Cred că Alteța Sa are dreptate. Henson trase de buclele

din coada perucii albe.

— Și uite! Joy arată cu degetul. Vezi, acolo? Are până și propriul lui pui. Crezi că e mort?

Un șuierat îngrozit ieși de pe buzele cameristei sale.

— Nu-i așa că arată ca și penele de pui, Polly?

— Da, doamnă, dar eu nu văd puiul – doar penele.

— Vezi, ai înțeles. Hai să vorbim cu el înainte ca cineva să ni-l sufle de sub nas.

— Mă îndoiesc că va trebui să ne îngrijorăm în această privință, spuse Henson, dar Joy pornise deja, obligându-i astfel pe cei doi servitori să o urmeze. Ajunse lângă platformă și se întoarse la timp ca să o vadă pe Polly îndoindu-și genunchii, bombănind ceva și făcându-și cruce.

— N-am știut că ești catolică, îi spuse ea lui Polly când aceasta ajunse lângă ea.

— Nici nu sunt, doamnă, dar după cum arată mi-am zis că doar un *Tatăl Nostru* nu e de ajuns. Se apropie mai mult de Joy și îi șopti: Ce credeți că face cu penele alea?

Joy ridică din umeri, apoi privi în sus. Judecând după lipsa liniilor de pe fața lui, era sigură că nu era bătrân, și arăta într-adevăr foarte capabil fizic. Era chiar mai înalt și mai lat în umeri decât Alec. O coadă lungă de aproape un metru i se bălăngănea pe spate pornind din creștetul negru lucios. În afara hainelor de pirat purta o centură groasă și lată cu ținte de metal. De ea atârnavă mici tigve cu mărgele, o șuviță de păr și o mulțime de pene. Dacă n-ar fi știut că ultimul strigoi din lume era bine înșurubat într-o sticlă pe undeva prin America de Nord, ar fi bănuiră că el trebuie să fie.

— Alteța Sa, ducesa de Belmore, îi spuse Henson agentului care se afla lângă platformă. Ar dori să vorbească cu acela. Arată cu capul spre gigantul negru.

Joy își scutură fusta, își înălță bărbia ca să arate cât mai a ducesă, și încercă să-și facă gura cât mai trufașă, însă era greu să-ți țuguie buzele când mușchii gâtului erau așa de încordați. Într-un fel nu se simțea deloc a ducesă; mai degrabă ca un păstrăv ieșind la suprafața apei ca să prindă muște.

Agentul strigă un număr, uriașul dădu din cap și făcu un

pas înainte, tigvele scârțâindu-i la brâu.

Joy își lăsa capul pe spate ca să-l poată privi, dar încercările ei de a părea trufașă, buze țuguiate, nas în vânt, dispărură în fața uimirii care o cuprinse când îi văzu mărimea. Respiră adânc o dată și își găsi vocea.

— Pancarta spune că știi să gătești.

Bărbatul dădu din cap, ținându-l pe Joy cu o privire care era serioasă, dar nu avea în ea nici urmă de răutate.

— Eu gătit pe vas Blake Magic cinci ani. Vocea îi ieșea pe gură de parcă ar fi vorbit din pivniță și avea un accent foarte pronunțat.

— De unde ești?

— Din Caraibe.

— Trebuie să te adresezi ducesei cu Alteță.

Piratul își întoarse ochii negri spre Henson apoi se uită din nou la ea. Îi zâmbi, arătându-și dinții albi.

— Din Caraibe, Alteță.

Joy știu atunci și acolo că îl va angaja pe acest om. Zâmbetul lui era sincer.

— Cum te numești?

— Kallaloo. John Kallaloo.

— Ei bine, domnule John Kallaloo, ce știi să gătești?

— Alteță, spuneți-mi Hungan John. Hungan John știe să gătească orice. Își îndreptă umerii, fața devenindu-i la fel de mândră ca a lui Alec. Alteței sale îi place homar? Crab? Cocida de riñones?.

Joy dădu din cap, sigură că Alec și înalta societate vor aprecia homarul și crabul.

— Ce este cocido de riñones?

— Voi spuneți tocană de rinichi.

Polly psalmodia o rugăciune către Maria, mama Domnului.

Joy dădu din cap. Îi suna bine, și își aminti că englezilor le plac rinichii.

— Hungah John Kallaloo gătește pentru Alteță tot ce e mai bun. Nici mamă, nici muiere nu gătit mai bine. Își umflă un pic pieptul, ceea ce merita văzut, ținând seama de mărime.

Lui Joy i se păru perfect pentru Belmore House. Avea la fel

de multă mândrie și încredere în sine ca și soțul ei.

— Aș vrea să te angajez. Ai dori să gătești pentru Belmore House?

Polly scăpă un mic țipăt de protest, însă nimic nu se schimbă pe chipul lui Henson, rămânând același servitor loial și imperturbabil.

— Te rog să o scuzi pe camerista mea, spuse Joy. Se aplecă spre el și șopti cu mâna la gură. Crede că ești pirat.

El îndreptă asupra sărmaneii Polly privirea lui neagră și încet își întinse capul tot mai aproape de cameristă, care înlemnise de frică. Se opri când ajunse la câțiva pași de fața ei îngrozită.

— Bau!

Polly țipă înfigându-și unghiile în brațele lui Henson și ale stăpânei sale. Râsul lui Hungan John, la fel de adânc și bubuitor ca legendarele tobe de luptă scoțiene răsună în hală – un sunet minunat. Zâmbind, se uită direct la Polly, care încă strângea brațul lui Joy, și luă de la centură un cerculeț de pene de pui. Îl atârână la gâtul lui Polly.

— Lănțișor fermecat. Te apără de pirați, fetiță. Apoi o mângâie pe cap. Își întoarse apoi privirea spre Joy, și zâmbetul dispăru de pe fața lui neagră. Foarte încet, spuse: Magie.

Știa. Joy își pierdu răsuflarea. Cumva, de undeva, acest bărbat știa ce era ea. Îi întoarse privirea. El zâmbi atunci.

— Magie bună, Alteță.

Au rămas așa, schimbând priviri pline de înțeles, cântărind și plăcându-le ceea ce vedeau.

— Domnul Kallaloo va fi perfect, îi spuse ea lui Henson.

— Există o căruță în spatele caleștii Alteței Sale, îi spuse Henson noului bucătar. Adu-ți lucrurile și pune-le acolo. Vom pleca în curând.

Hungan John nu se mișcă.

— Alteță nevoie alți servitori?

Joy dădu din cap.

— Un majordom?

— Da, cum să nu. Cunoști pe cineva?

— Un bătrânel pe nume Forbes. A fost majordom cincizeci

ani. Stăpân mort. Bătrânel dat afară.

— Uite, Henson, Hungan John ne-a găsit un majordom.

Henson își îndreptă peruca și studie platforma.

— Toți arată de parcă sunt gată să ne taie beregata, Alteță. Care dintre ei e Forbes?

Hungan John arată în spatele lui.

Stând în picioare lângă o perdea spălăcită se afla un bărbat scund, cărunț, cu obraji roșii și buze subțiri. Haina albastră de satin era zdrențuită și plină de praf, iar pantalonii arătau la fel de vechi pe cât era el de bătrân. Ciorapii albi de mătase erau ponosiți, ruți și cu găuri, și unul i se îndoia peste gleznă ca pielea elefantului. Purta pantofi diferiți – unui din satin negru cu o cataramă mânjită, iar celălalt maron cu un toc mai înalt – și parcă și-i puse invers pe picioare. Ochelarii cu rame de sârmă erau groși cât degetul și îi măreau ochii de un albastru șters.

Sărmanul om nu mai avea un cămin. Nu conta pentru Joy că arăta la fel de bătrân ca Turnul Londrei. Părea să aibă nevoie de ei mai mult decât aveau ei nevoie de un majordom. În cea mai bună imitație a unei ducese, Joy își îndreptă umerii, își ridică bărbia și privi la agent. Cu o voce care spera să fie la fel de poruncitoare ca a lui Alec, spuse:

— Îl vom lua și pe Forbes.

*

Alec urcă cu pași mari treptele casei sale, descoperind că ușa era încuiată. Bătu în ea. Nimic. Mai bătu o dată. Nimic. Cu chipul arătând ca o mască a enervării se întoarse, dar caleașca lui tocmai dispăruse după colțul casei.

— Fir-ar al naibii, mormăi el, plimbându-se înapoi și încolo pe trepte. Afurisită de vreme. Fără servitori, fără lachei, fără majordom. Silit să mănânc varză de ieri seară la cină – varză! Se cutremură aducându-și aminte de gustul scârbos al acelei mâncări. Făcu un pas în spate și privi în sus, căutând un semn de viață. Nimic.

Frigul pusese chiciură la ferestre, iar aerul londonez era atât de rece și umed că-i pătrundea până la oase cu toată

căptușeala mantoului său.

— La dracu', e frig. Bătu în ușă din nou. Unde naiba au dispărut cu toții? Izbi cu pumnul în ușă.

Zăvorul scrâșni și ușa se crăpă puțin. Un ochi albastru, bătrân, ridat și bănuitor îl studie din spatele unei lentile groase.

— Tu cine mai ești? veni un strigăt puternic ca un urlet de luptă.

— Sunt...

— Ha?

— Am spus că sunt...

— Vorbește, odată! strigă bătrânul. Nu te aud dacă mormăi!

— Am spus, strigă și Alec, sunt Alteța Sa...

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

— Nu fața mea, idiotule! Alteța Sa!

— Nu-i aici.

Ușa se trânti.

Blazonul Belmore de pe ușă se holbă la Alec. Așteptă, numărând, ca ușa să se deschidă. Nimic. Bătu din nou în ușă. Se deschise câțiva centimetri.

— Eu... sunt... ducele... de Belmore, și...

— Îți fac eu vânt!

Ușa se trânti.

Alec se zgâi la ea, făcându-i o deosebită plăcere să-și strângă bine pumnul și să lovească cu el în ușă. Aceasta scârțâi deschizându-se puțin.

— Pleacă odată sau vei avea de-a face cu însuși ducele!

— Eu sunt afurisitul de duce! urlă Alec, pumnii fiindu-i atât de strânși că tot trupul îi tremura.

O exclamație îngrozită se auzi în spatele lui, și se opri privind la fețele înspăimântate ale vecinilor săi, Lordul și Lady Hamersley, care se holbau la el. Trăgând adânc aer în piept, își adună mințile și duse mâna la pălărie.

— Bună seara, Lady Jane. Hamersley.

Aceștia dădură din cap, șoptind ceva între ei, și pornind grăbiți spre casa lor de parcă ar fi fugit de un nebun periculos.

Clocotind de furie Alec făcu un semn spre intrare.

Ușa se trânti din nou.

Văzu roșu în fața ochilor. Se răsuci pe călcâie, coborî scările din câțiva pași și pornind pe alee se îndreptă spre intrarea din spate. Cizmele lui zdrobeau zăpada cu fiecare pas apăsător, înverșunat. Smuci ușa de la bucătărie și se opri pe loc ca trăsniț.

Un negru se afla în bucătăria lui. Un negru.

Ieși afară, respiră de două ori, și mai încercă o dată.

— Pune lămâia în nuca de cocos. Coadă lungă și neagră a bărbatului se legăna într-o parte și alta în timp ce el cânta cu o voce la fel de adâncă de parcă ar fi venit dintr-un tun.

Privirea uluită a lui Alec trecu de la capul lui negru și lucios, la cercei – avea neapărată nevoie de un pahar de coniac – apoi la mâinile negre vânjoase pendulând deasupra vaselor. Mai întâi storcea o portocală, apoi o lămâie.

Rămas fără grai, Alec trecu prin spațiul larg care despărțea bucătăria de cămară și urcă scările îndreptându-se spre persoana responsabilă – soția lui, neastâmpărata vrăjitoare.

*

— Oh, Alec! Joy se răsuci brusc când își zări soțul în holul casei. Încântată alergă spre el, pipăindu-i brațele și pieptul. Ești rănit? Forbes spunea...

— Forbes?

— Noul majordom. Spunea că e cineva la ușă căutând idioți, și apoi a spus că erai plin de sânge. Îi caută rănilor. Unde ești rănit?

El îi îndepărtă mâna de pe piept și își aruncă mantoul.

— Urmează-mă, porunci el cu o voce la fel de înghețată ca și aerul londonez și pași în sufragerie. Ai fost la târg.

Ea veni după el.

— Da, dar...

Alec trânti ușile și se întoarse spre ea.

— Ți-am spus că nu poți merge.

— Dar Castairs e bolnav și...

— Nu-mi pasă nici dacă e mort! Și s-ar putea să fie când voi termina cu el.

— Are pojar, șopti ea urmărindu-l plimbându-se agitat.
— Mi-ai nesocotit ordinul.
— Dar avem nevoie de servitori, și tu erai plecat, așa că m-am gândit că fiind ducesa de Belmore e de datoria mea să-i angajez.
— Să nu se mai întâmple niciodată.
— Îmi pare rău. Îl studie atentă dar singurul sânge pe care îl văzu era cel care îi colora fața furioasă. Te simți bine?
— Nu! Sunt nebun, sau pe cale să înnebunesc!
— Am crezut că ți s-a întâmplat ceva îngrozitor, spuse ea.
El veni spre ea spumegând de furie.
— Ceva îngrozitor s-a întâmplat într-adevăr. M-am însurat cu tine.

Joy încremeni; mâna îi zbură la gură. Cuvintele lui erau atât de crude, încât nu mai putu respira. Se uită la fața lui apoi căută scăpare și închise ochii. Când îi deschise din nou, camera nu mai era altceva decât un vâl de lacrimi, silueta întunecată a soțului ei fiind singurul lucru vizibil.

Își recăpătă respirația, dar aceasta abia ieșea din pieptul în care inima ei murise brusc, unde începuse rușinea ei. Se întoarse, deschise ușile și fugi afară din cameră și în sus pe scări, sunetul pașilor ei mici și a unui hohot de plâns răsunând în holul rece de marmură în timp ce afară fulgi proaspeți de zăpadă cădeau pe ferestrele casei.

*

Strângând paharul în mână Alec deschise ușa dormitorului său exact când pendula bătu ora unu. Își verifică ceasul de buzunar, un obicei pe care îl deprinsese de la căsătorie. Era într-adevăr ora unu dimineața. Ridică paharul la buze, dar rămase cu el în aer.

O masă mică se afla lângă rămășițele fumegânde ale focului din cămin, cu un scaun de o parte și de alta. Traversă camera spre ea, făcând tot posibilul să ignore golul din stomac. Se uită la ea.

Era ornată cu cristal, porțelan și argint Belmore – două farfurii la o mică distanță una de alta. Două mici candelabre de

argint străjuiau o vază umplută cu trandafiri roz.

Închise ochii și respiră adânc. Parcă tras de un lanț se întoarse spre ușa care dădea în cealaltă cameră. Rămase așa, privind la ușă, ochii imobili nemaivăzând nimic, mintea lui o harababură de gânduri și încă ceva... o anume emoție. Lui Alec nu-i plăceau emoțiile. Știa să-și controleze furia, să-și ascundă durerea, teama sau gelozia. Fusesse antrenat să o facă de la o vârstă foarte fragedă.

Însă sentimentul de vinovăție era prea greu de stăpânit.

Toată seară și o bună parte din noapte încercase să-și adune furia. Fura ar fi fost ceva normal ținând seama de evenimentele prin care trecea în ultimul timp. Dar nu văzu decât imaginea chipului îndurerat al soției sale când acele cuvinte tăioase îi ieșiseră pe gură. Mai rostise și altă dată remarci usturătoare și nu simțise nicio remușcare. Însă cei cărora le adresase le meritaseră.

Undeva adânc în sufletul lui știa că Scottish nu le meritase. Indiferent ce făcuse, oricât de prostesc ar fi fost, nu existase răutate, sau intenții meschine în acțiunile ei. Mai tot ce făcea se datora inocenței bunelor intenții.

Dar toate bunele intenții din lume nu vor schimba faptul că era o vrăjitoare și avea puterea de a-i distruge pe amândoi împreună cu numele de Belmore.

Se lăsă cu greu pe scaun și se uită la acea afurisită de masă.

Vinovat. Vinovat. Vinovat. Cuvântul deveni o litanie în capul său cu fiecare bătaie a pendulei. Cuvintele lui aspre îi zdrobiseră inima, o răniseră atât de crud încât blestemă gura care le scuiase. Furia lui fusesse foarte reală, dar nu era sigur dacă din cauza servitorilor pe care îi angajase sau din cauză că ieșise afară, mai rău, o făcuse fără el, ca să o poată supraveghea.

Falca i se încleștă când înfruntă o nouă împunsătură de vinovăție atât de străină lui. Mult mai cumplit decât cuvintele odioase pe care le rostise era faptul că știa care ar fi reacția ei dacă ar afla că o ascundea.

Ducele de Belmore își ascundea soția.

Ce ironie a soartei. Angajase cei mai buni avocați din

Londra pentru a-i găsi o soție, iar apoi se însurase în grabă după ce Juliet îi rănisese mândria. Își trecu o mână nervoasă prin păr. Iar acum ducele de Belmore își ascundea ducesa.

Cât de nobil.

Furia îi reveni, dar era îndreptată asupra lui însuși. Apoi, parcă silit să o facă, privirea lui se îndreptă din nou asupra acelei mici mese și fixă din nou ușa de legătură.

Lăsa jos paharul, se ridică, porni spre ușă, ajunse chiar să pună mâna pe clanță, dar se opri.

Ce-i va spune? Îmi pare rău că am rostit acele cuvinte? Îmi pare rău că ești vrăjitoare? Îmi pare rău că m-am însurat cu tine? Îmi pare rău că te ascund? Îmi pare rău că sunt un măgar?

Se întoarse, văzu masa, și îi întoarse și ei spatele. Traversă camera până la scaunul din piele, se așeză cu mâinile prinse la ceafă, cizmele încrucișate la glezne deasupra unei canapele, iar ochii duri îndreptați în sus spre tavanul pictat superb cu mai multe scene.

Bogăția îi dăruia multe lucruri: tavane pictate, case costisitoare, rochii de mătase de import, bijuterii strălucitoare cu care puteai cumpăra iertare, dar o bijuterie i se părea la fel de rece ca și cuvintele lui. Aceste nimicuri scumpe ar fi înduioșat alte femei, dar nu și pe Scottish.

Privi spre masă gândindu-se la soția lui, la expresia surprinsă și sfioasă de pe chipul ei când se aflase pe pieptul lui în acea pădure cețoasă. Și-o aminti înghețată și pe jumătate moartă, și retrăi disperarea pe care o simțise când văzuse giulgiul de gheață al morții pe fața aceea ciudată și totuși atât de frumoasă – aceeași față care radia strălucirea unei femei pe care o satisfăcuse, singura față în care văzuse vreodată ochi inocenți.

Strânse pleoapele și se lăsa pe speteaza scaunului. Apăruse din nou – sentimentul acela de vinovăție. Aerul se încălcase de el. Alec se ridică, privind la paharul cu coniac pe care îl lăsase pe masă. Porni spre el și când o făcu în afurisita lui minte trădătoare apăru imaginea a doi ochi verzi înlăcrimați care cuprindeau în ei întreaga inocență a lumii. Se uită la pahar,

întinse mâna spre el, dar degetele lui aleseră să mângâie petalele roz, catifelate ale unui trandafir.

*

Joy se trezi în întunericul dormitorului ei, cu ochii umflați și usturând-o din cauza lacrimilor vărsate. Gâtul era uscat de hohotele de plâns care îi secaseră gura. Cuvintele lui răsunau în mintea și inima ei. O cuprinse un val de gheață care i se ridică din stomac ca Satana din iad. Nu mai putea respira.

Dăduse greș. Speranța oarbă care o făcea să treacă de clipele de disperare și o copleșea în cele de bucurie, se sfărâmasese ca o oglindă în fața cruzimii cuvintelor soțului ei.

„Ceva îngrozitor s-a întâmplat într-adevăr“, îi spusese el, „m-am căsătorit cu tine“.

Nicio incantație rostită anapoda, nicio vrajă prost lucrată, nici puterea magică redusă nu puteau zdrobi sufletul cu aceeași forță ca respingerea din partea celui pe care îl iubești. O lecție dură și învățată dureros în această seară. Nicio formulă magică nu putea alunga suferința.

Deci asta era partea întunecată a iubirii. Acesta era chipul care îți rodea sufletul ca o fiară uriașă, devorând fiecare speranță, fiecare vis, fiecare dorință pe care și-o putea pune o fată. Se răsuci privind la baldachinul de deasupra patului. Ochii i se umeziră, și lăsă lacrimile să-i curgă în râuri de durere ale viselor neîmplinite și ale speranțelor moarte, dâre umede care simbolizau certitudinea pe care o avea acum că iubirea nu putea crește acolo unde nu exista.

*

Zăpada proaspătă care căzuse pe străzile pietruite ale orașului și pe aleile înghețate se opri pe la mijlocul dimineții, cam cu o oră înainte ca Polly să dea buzna în dormitorul lui Joy spunând că trebuie să-și îmbrace stăpâna și să o pregătească, pentru că însuși ducele o poruncise.

Cu ochii care o usturau din cauza nopții petrecute în lacrimi, Joy se ridică în capul oaselor în patul moale și încercă să-și adune energia de a se scula. O auzea pe Polly foindu-se

prin cealaltă cameră, auzi scârțâitul deschiderii cuferelor, bufniturile capacelor trântite, bombănelile caméristei în timp ce căuta numai ea știa ce.

Să îmbrace o rochie frumoasă nu-i va ridica moralul. Se întrebă dacă Polly împachetase și o pânză de sac și cenușă. La un moment dat, în mijlocul nopții când se trezise pentru a cincea oară, se întrebase ce-i oferea viitorul ei întunecat. La fel de sigur cum cel care cumpără pământ dă și peste pietre, știa că Alec o va alunga.

Așa că o oră mai târziu, îmbrăcată într-un mantou greu de culoarea untului, o căciuliță de blană, cobora scările cu toată nerăbdarea condamnatului la moarte. Călcâiele cizmulitelor de piele loveau podeaua în ritm funebru, îndreptându-se spre ușile din față unde Henson și Forbes așteptau...

— Bună dimineața, Alteță. Henson făcu o plecăciune.

Forbes îi înfipse în coasta un cot osos, apoi strigă:

— Nu s-a întâmplat nimic cu fața ei. Își făcu plecăciunea, încă încruntându-se la Henson.

— Bună dimineața, Henson, Forbes. Unde e Alteța Sa?

— Care mătrează? Forbes își aranjă ochelarii și își studie livrea, trăgând în jos vesta aurie, pe care și-o puse invers, și ridică brâul pantalonilor de catifea lungi până la genunchi. Hainele se potrivesc foarte bine. Se uită urât la cel de lângă el. Și tu ai spus-o, Benson.

— Vă așteaptă afară, Alteță.

Joy porni spre ușa de la intrare.

Henson își dresе glasul.

— În spatele casei. Traversă holul până la ușa mică de lângă scări.

— Ce e pe spatele meu? Forbes, care îl urmase pe Henson, își suci capul alb peste umărul bătrân, încercând să vadă ce era pe spatele uniformei sale.

Henson deschise ușa, împingându-l pe Forbes într-un colț unde își putea studia hainele făcând mai puțin zgomot.

— Urmați-mă, Alteță.

Încă neliniștită, Joy porni după Henson, coborând scările care duceau în căldura înăbușitoare a bucătăriei. Hungan John

se mișca prin ea cu o neașteptată vioiciune pentru cineva care mai că atingea cu capul grinzile din tavan.

— Taie merele, fetițo, spuse el, zâmbindu-i micii cameriste. Facem pentru Altețele lor cea mai bună plăcintă în seara asta. Apoi începu să cânte o melodie veselă despre merele din Grădina Raiului.

Camerista zâmbi și începu să taie merele în ritmul cântecului. Coada lungă a lui Hungan John se legăna într-o parte și alta în timp ce se îndrepta spre cuptor unde o pulpă de miel era pusă la frigare.

Joy coborî și ultima treaptă. Un ghem alb trecu în viteză pe lângă ea. Peste o secundă Beezle își înfipse colții în coada lui Hungan John.

— Beezle!

Henson se apucă de perucă.

Joy alergă spre bucătar care se roti, trimițându-și coada și animalul agățat de ea într-un cerc larg. Joy îl prinse pe Beezle tocmai când coada trecea prin fața ei.

Zăcând cu picioarele în sus în brațele ei, Beezle se uită urât în sus prin ochii închiși pe jumătate, și șuieră.

— Ai fost închis în camera mea. Cum ai scăpat?

Ochii lui cafenii se făcură inocenți, dar în curând se ațintiră din nou asupra părului bucătarului. Limba lui mică și roz ieși afară și se linse pe bot.

— Ce e acesta? Hungan John se uită la Beezle.

— Animalul Alteței Sale, spuse Henson, după ce-și îndepărtă mâna de pe peruca pe care o ținuse strâns lipită de cap.

— A mâncat părul lui Henson, spuse Joy.

Bucătarul uriaș se aplecă și îl examinează pe Beezle. Îi atinse blana, apoi se uită spre foc.

— Blana asta ar arde foarte frumos.

Beezle șuieră lung și tare, iar pe buzele lui Henson apărură umbra unui zâmbet.

— Hungan John ar putea schimba meniul. Ar face tocăniță de Beezle. Hmm. Își frecă stomacul și îi făcu cu ochiul lui Joy apoi râse din toată inima înainte de a se întoarce la treburile

sale.

Joy îl puse pe Beezle în brațele cameristei și îi spuse să-l ducă sus și să se asigure că Polly îl închide în cameră. Animalul se cățăără pe umerii ei și începu să-i tragă agrafele de păr. Două căzură pe podea, și Beezle întoarse fața spre Joy, privind-o vinovat și rușinat.

— Încetează, șopti Joy în timp ce fata îi ducea animalul în sus pe scări. Ultimul lucru pe care îl văzu a fost Beezle mestecând.

Henson deschise ușa de la spate și Joy păși nesigură afară, cu stomacul întors pe dos și gâtul blocat. Mușcătura aerului rece îi izbi obrazii. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Nu credea să mai fi avut lacrimi. Trase adânc aer în piept pentru a-și aduna puterile și ieși afară.

La început nu văzu nimic decât un alb cețos. Se sili să-și oprească șuvoiul de lacrimi. Mai rămăsese un pic de mândrie în ea. Ridică bărbia și încercă să vadă. Totul era acoperit de zăpadă, albă, curată și proaspătă. Însă în fața ușilor grajdului se afla o sanie neagră, lucioasă cu Jem pe capră și Alec lângă ea.

Încremeni, absolut inconstientă de bucuria care apăru pe fața ei.

Un val de plăcere luminează ochii întunecați ai lui Alec. Joy se așteptase la furie. Se așteptase să i se facă morală, să fie certată, să fie alungată. Nu se așteptase ca unui din visele ei să se împlinească. Însă mai minunat de cât sania, decât zurgălăii care atârnavă de gâtul cailor, decât realizarea faptului că nu va fi alungată, era expresia de pe chipul soțului ei care sugera o scuză.

— Ai de gând să rămâi acolo toată dimineața sau vrei să mergem cu sania? Alec trase zăvorul și deschise ușa.

Joy alergă pe trepte, dar în loc să-i ia mâna, Alec o ridică în brațe și o așează în sanie. Inima îi bătu mai repede și își ținu respirația, apoi se așează mai confortabil, aranjându-și fustele și mantoul în jurul ei. Peste o clipă Alec era lângă ea, cu brațul trecut în spatele scaunului, picioarele lui lângă ale ei. Se uită la ea.

— Gata?

Joy ridică ochii spre el fără să știe că încântarea, iubirea și ușurarea străluceau pe chipul ei. El o studie câteva clipe, tăcut, gânditor, și păru că vrea să spună ceva important. Joy își înclină capul într-o parte încercând să-i ghicească intențiile, dar nu-i putu citi gândurile.

— Încotro, Alteță?

Joy întoarse capul și surprinse privirea nerăbdătoare a lui Jem.

— Spre parc, răspunse Alec, mâna lui coborând pe umărul ei.

Și cu o lovitură de bici sania se năpusti pe aleea acoperită de zăpadă.

SCHIMBAREA
„Durerea când nu plânge
Rămâne-n suflet șoapta care îl frânge.”
Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 20

În cele mai multe zile Londra răsună de strigătele vânzătorilor ambulanți, de muzica flautelor și flașnetelor, de zdrăngănitul neîncetat al roților de fier și al tropotului copitelor pe pietrele străzilor, dar nu și astăzi. De parcă și-ar fi luat repaus de sfârșit de săptămână, până și Hyde Park era pustiu. Era o mare rușine că cei mai mulți membrii ai înaltei societăți se înfofoleau în hainele lor de blană, sau căutau căldura focurilor de cărbuni, acum când cerul plumburiu binevoise să stropească pajiștile și aleile din parc cu o pătură magică și tăcută de zăpadă proaspătă.

De o parte și alta a aleii stejarii se arcuiau formând un baldachin alb. Zgomotul obișnuit al copitelor cailor era înăbușit de zăpadă. Însă zurgălăii răsunau limpede în aerul rece, clinchetul lor vesel depășit doar de notele muzicale din râsul încântător al ducesei de Belmore.

— Uite Alec! Suntem singuri aici!

— Știu.

Joy se răsuci pe scaunul ei pentru a vedea peisajul.

— O neîngrădită întindere sălbatică de culoarea fildeșului în centrul orașului.

— Nu ți se pare minunat?

— Ce? Faptul că nimeni nu e aici? Privirea lui îi spunea că

existau puține lucruri care să i se pară minunate unui duce.

— Nu. Arată cu mâna în jur. Asta! Apoi văzu pe chipul lui că habar nu avea despre ce vorbea. Privește în jurul tău și spune-mi ce vezi.

— Zăpadă.

— Și altceva?

— Mai multă zăpadă.

— Și altceva? spuse ea cu un oftat exasperant.

— Parcul.

Joy se uită gânditoare la manșonul din poală întrebându-se ce fel de om e acela care vede doar învelișul lucrurilor. Ridicându-și capul îl studie. Arăta foarte serios, însă undeva sub acel exterior rece se ascundea un alt bărbat. Îl zărise de mai multe ori. De fapt se întrebă dacă nu asta fusese ceea ce văzuse prima oară în Alec – un suflet încătușat. Era ca și cum nu ar fi știut cum să trăiască viața, ca și cum nu s-ar fi potrivit, în consecință se ținea la distanță.

— Bănuiesc că și acesta este un mod de a vedea lucrurile. Eu nu am timp pentru fantezii și capricii, nu am timp să Țes povești despre nimic.

— Pentru ce ai timp?

— Am găsit timpul să te duc la o stupidă plimbare cu sania. Sania se smuci brusc.

— Îmi cer scuze, Alteță. Am lovit o piatră. Apoi Jem bombăni ceva despre o căpățână tare.

Joy înghiți cu greu și se uită la mâinile ei, apoi șopti:

— Dacă crezi că e ceva stupid, de ce ai făcut-o?

El nu-i răspunse, dar văzu că și mâinile lui erau încleștate de parcă din nou se chinuia să spună ceva sau își căuta cuvintele. Fără să se uite la ea, spuse în cele din urmă, nu prea politicos.

— Să fiu al naibii dacă știu.

Nici unul nu mai spuse nimic, sania continuându-și drumul pe alee, apoi coborî într-o vâlcea.

După minute lungi de tăcere încordată, Joy renunță.

— Mă poți duce acasă acum.

— Ai vrut să te plimbi cu sania, acum plimbă-te. Vorbi cu

dinții încheștați și se uită atât de furios către parc, că Joy se minună că zăpada nu se topește.

O privi și nevoia de a vorbi deveni atât de puternică, încât nu și-o mai putu stăpâni.

— Mi-am imaginat că va fi... altfel.

— Și eu, spuse ea abia auzit.

După încă o pauză încordată, Joy întrebă.

— Cum?

— Ce cum?

— Cum credeai că va fi altfel?

El nu spuse nimic, ci continuă să privească în gol. Mâna lui se încheștă pe marginea saniei.

— M-am gândit că îți va face plăcere. Rosti cuvintele încet, ca cineva care recunoaște un păcat mortal.

Joy se uită la mâna lui, la umerii lui rigizi, la fața lui ridicată arogant și își dădu seama de lupta pe care o dăduse pentru a recunoaște așa ceva. Poate că încă mai exista speranță.

Întinse mâna și și-o puse pe brațul lui.

— Și eu am sperat că îți va face plăcere.

El se întoarse spre ea.

— Când?

— Când i-am angajat pe Forbes și Hungan John.

Încruntându-se Alec își trecu mâna peste frunte.

— Presupun că Hungan John este bucătarul.

— L-ai văzut?

— Era greu să-mi scape.

— Forbes e majordomul.

— Așa mi-ai spus și seara trecută.

Din nou tăcere, amândoi gândindu-se la noaptea trecută. Nici unui prea încântat.

— Un majordom surd.

Joy tresări auzindu-i tonul.

— Nu e chiar atât de surd. Îl studie pe Alec pentru a vedea cât de furios mai era. Și aveam într-adevăr nevoie de un majordom. Se opri, apoi spuse: Și dacă l-ai fi văzut! Sărmanul bătrân a fost aruncat în stradă după cincizeci de ani de serviciu loial. Și el avea nevoie de noi.

— Nu mă îndoiesc că avea nevoie de noi. În Londra sunt probabil mii care au nevoie de noi, dar nimeni nu are nevoie de un majordom surd, Scottish.

Ea se uită din nou la mâinile ei.

— Dar tocmai la asta mă gândeam. Îi atinse mâinile. E atât de mândru. Cu siguranță că mai ales tu dintre toți oamenii ești în stare să înțelegi?

— Asta să fie un compliment?

Ea nu-l băgă în seamă și continuă.

— Stătea pe platforma aceea, cu capul sus în ciuda hainelor rupte. Nu-l putem face să se simtă mândru din nou? Te rog? Se uită drept în ochii lui urmărind lupta care se dădea în ei.

Alec își feri ochii.

— Ține-l cât mai departe de mine, și de ușa de ia intrare.

*

— Excelențele lor, contele de... ăă? Cum era numele acela?

Ușa sufrageriei se trânti, apoi peste o secundă se deschise din nou.

— Excelențele lor, contele de Town și viconte...

Ușa se trânti din nou.

Peste câteva secunde se deschise ușor.

— Ce credeți că sunt? Un cap sec? Nu vă anunț prezența!

O altă voce spuse ceva.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta? Eu nu văd să se fi întâmplat nimic! Nu puteți intra! Lăsați ușa! Ha? Benson! Ben-son! Ah, aici erai. Excelențele lor și-au uitat numele. Îi cunoști?

Ușa se deschise ușor și Henson păși înăuntru.

— Excelențele lor contele de Downe și viconte Seymour.

— Am nevoie de un coniac. Downe trecu pe lângă Henson și se îndreptă direct spre carafa aflată pe masa de lângă perete.

— Unde e Seymour? întrebă Alec.

— Încă încearcă să-l facă pe acel majordom cu tărățe în cap să-i pronunțe corect numele. Downe sorbi din băutură apoi se întoarse spre prietenul său. Niciodată nu știe când trebuie să se oprească.

Seymour intră în cameră.

— Alec, ce majordom ciudat ți-ai găsit. Nu aude mai nimic.

— Ce vorbești, Seymour? Câtă perspicacitate. Sunt sigur că Belmore încă nu și-a dat seama și avea mare nevoie de tine ca să-i spui că noul majordom – și folosesc un termen foarte nepotrivit, ținând seama că omul e bătrân ca Matusalem – e surd.

Alec se afla lângă cămin, pregătit să facă față unei noi runde de înțepături și replici usturătoare. Downe își turnase al doilea pahar, se mișcă spre un scaun și își coborî încet, gemând, un șold pe brațul scaunului.

— Ce te doare?

Downe tresări înfiorându-se, apoi se uită urât la toată camera în general.

— Nimic ce nu poate fi vindecat cu o crimă.

— Pe cine vrei să ucizi?

— Pe Letitia Homsby, răspunse Seymour rânjind.

— Un copil al iadului, prostuț și zburdalnic, mormăi contele.

— Ce s-a mai întâmplat de data asta? Alec se uită de la fața ursuză la cea care rânjea.

— Un cuvânt, Seymour. Un singur cuvânt și te provoc la duel, amenință Downe.

— Ar fi trebuit să fi fost acolo, Belmore. Un spectacol mai grozav ca balul de Crăciun. Downe habar nu a avut ce se întâmplă cu el.

— Ești un om mort.

— Doar dacă mă apropii prea mult de puștoaica Homsby, îl întărită Seymour izbucnind în râs. Și de câinele ei.

— Fiara ar trebui împușcată, împreună cu stăpâna.

— Câinele ei l-a mușcat de fund.

— Măine în zori, Seymour.

— Așa ai ajuns și în încurcătura asta. Dacă nu ți-ar fi sărit țandăra și nu l-ai fi provocat la duel pe Hanford, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Fiindcă veni vorba. Care a fost idiotul care i-a spus?

— Eu nu. Fata s-a ascuns în spatele unui palmier la balul de la Mailand și atras cu urechea. Știi, destinul.

— Nu știe când să termine și nu știe când să tacă din gură. Fața lui Downe se făcea tot mai roșie.

— Vrei să tac din gură ca să nu mă auzi vorbind despre tâmpeniile tale. Hanford e un trăgaci foarte bun, Downe. O știi la fel de bine ca mine. A fost o mare prostie din partea ta. Mâna îți tremura atât de mult după excesele din noaptea aceea, încât mă îndoiesc că ai fi nimerit până și un copac de la trei pași.

— Iar eu mă îndoiesc că-ți poți ține gura închisă mai mult de cinci minute.

— Letitia i-a salvat pielea lui de bețivan, îi spuse Seymour lui Alec apoi adăugă: Deși din câte mi-am dat seama dinții fiarei s-au înfipt într-o bucată zdravănă. Mă mir că nu l-a apucat sughitul.

— În pădurea de la Hudson Green, Seymour.

— Crezi că fiara e mahmură?

— La răsărit.

— Nu mă vei provoca la duel, Downe. Sunt singurul care ar accepta să-ți fie secund.

— Că mare folos am avut de tine când m-am întâlnit cu Hanford. Conteale i se adresă lui Alec. Seymour se târa în patru labe căutând un trifoi cu patru foi.

— Și l-am găsit, spuse Seymour mângâindu-și blănița de iepure de la ceasul de buzunar, exact înainte ca fiara fetei să se năpustească spre noi. O expresie gânditoare îi apărură pe chip. Crezi că a fost o profeție?

— Fără îndoială că a fost plantat acolo de zâna duelurilor... Conteale își termină băutura, apoi se încruntă la paharul gol.

Alec își urmări prietenii în tăcere cum se uitau urât unul la altul. Aruncă o privire semnificativă paharului din mâna contelui, apoi spuse serios:

— Dacă nu încetezi să dai pe gât chestia asta, nici toate amuletele și zânele lui Seymour nu te vor ajuta. Ceva sau cineva mai cumplit ca acel câine va pune capăt zilelor tale.

Downe îl sfredeli pe Alec cu privirea unui osândit la chinurile iadului.

— Ce fac eu cu afurisita mea de viață e treaba mea,

Belmore. Nu te băga.

Alec și Neil se uitară unul la altul, și viconteles clătină din cap arătând prin gestul lui că nu merita să vorbești cu contele.

Tăcerea încordată a fost întreruptă de ușile care se deschisera brusc și Joy dădu buzna înăuntru, fustele ei de un roșu rubiniu învârtindu-se, fășâind și foșnind, fața ei fiind nerăbdătoare și plină de entuziasm de parcă cea mai minunată întâmplare din viața ei avea loc exact în acea clipă. Alec mai văzuse privirea aceea – ori de câte ori ploua cu petale de trandafir.

Rochia de mătase roșie era cea mai frumoasă pe care averea lui i-o putea cumpăra, deși ceva îi spunea că ar arăta la fel de radioasă și într-o rochie veche și zdrențuită. Părul greu de un castaniu lucios era pieptănat în sus, descoperindu-i fața expresivă, dar o cascadă de bucle rebele îi încercuiau obrajii îmbujorați căzând peste un umăr feminin și alb. Diamante și rubine îi scăpărau la urechi și gât și pe vârful pantofilor, dar nimeni nu le-ar fi băgat în seamă pentru că zâmbetul ei era mult mai strălucitor.

Înfățișare ei sugera ceea ce era – un spiriduș fermecător pentru care o plimbare cu sania însemna o mare aventură, o femeie atât de neatinsă de cinism, încât vedea esența lucrurilor în cea mai neînsemnată frunză și în fiecare fulg cristalin de zăpadă. Era o frumusețe neobișnuită a cărei ochi puteau uneori să-l facă pe Alec să uite că e un duce.

O urmări salutându-i prietenii – pe Seymour cu o plăcere evidentă, pe Downe cu îngăduință amestecată cu neliniște. Apoi privirea ei studie camera, o întâlnește pe a lui și se depărta de Seymour când acesta vorbea cu ea. Downe se aflase în picioare când ea intrase și își plimbase privirea de la capul lui Joy în jos, oprindu-se pentru a se holba la părțile rotunjite. Alec trebui să se stăpânească să nu-i tragă o palmă. Mâna i se strânse pe pahar.

Henson anunță cina, Alec îi făcu un scurt semn cu capul în timp ce prietenii lui îi conduceau soția spre salonul de cină. Își desprinsă privirea posacă din pragul ușii care acum era gol.

Se căsătorise din interes dar nu obținuse niciun avantaj.

Obținuse o vrăjitoare. Ironia soartei mai că-l făcu să izbucnească în râs. Își turnă încă un pahar și privi locul în care stătuse ea, întrebându-se dacă dorința lui de a proteja numele de Belmore era singurul motiv pentru care o ascundea pe Scottish. Puse jos paharul și se împinse de la perete cu mai multă forță decât ar fi fost necesar. Apoi îi urmă, nefiind deloc încântat de răspunsul pe care i-l dădu conștiința lui.

În următoarele câteva zile Joy învăță despre comportamentul în înalta societate sub îndrumarea soțului ei mereu nemulțumit. Îi trebui o întreagă dimineață pentru a stăpâni reverența regală; o dureau genunchii din cauza poziției ridicole și anormale în care trebuiau îndoiți. Când sugeră că probabil englezoaicele aveau altfel de genunchi decât restul lumii, Alec o contrazise spunându-i că și ea era pe jumătate englezoaică. Joy trase concluzia că genunchii ei erau scoțieni.

Învăță forme de adresare, răspunsuri corecte și numele persoanelor importante din înalta societate, rămânând închisă în casă până când nevoia ei de natură o făcu la fel de agitată ca pe un copil în seara Ajunului de Crăciun. Tocmai atunci dragii de Neil și Richard propuseră o ieșire în oraș, iar acum toți patru se aflau în caleașcă îndepărtându-se de Belmore House.

— Ți-e destul de cald?

Joy se uită la soțul ei și dădu din cap.

— Mă simt bine, pe cuvânt. El se lăsă pe speteaza scaunului, apoi absent își frecă brațul cu mâna. Era a treia oară că puneă aceeași întrebare, așa că spuse: Ți-e frig?

— Nu, răspunse el repede, de parcă l-ar fi întrebat ceva foarte intim care l-ar fi jignit de moarte. Privi pe fereastră. Trebuie să fie aerul umed.

O jumătate de oră mai târziu copitele cailor tropăiră înfundat în timp ce treceau peste London Bridge. Pentru prima oară în mai bine de un secol Tamisa înghețase. Râul era acum un spectacol plin de viață, mulțimi îmbrăcate în haine închise la culoare bucurându-se de un eveniment deosebit – Târgul Înghețului. Între London Bridge și Blackfriars Bridge, râul primise numele de strada Lumii de Gheață. Pe această

porțiune câțiva întreprinzători îți cereau o vamă de doi penny ca să te poți plimba pe cărările acoperite cu cenușă.

După câteva minute Joy și Alec îi urmară pe Neil și Richard dincolo de poarta de lemn spre potecile înghețate. La marginea râului, fanioane și drapele strălucitoare – galbene, verzi și albastre, stegulețe roșii și albe, și alte bucăți de pânzeturi multicolore se fuduleau de la o tarabă la alta fiecare proclamând marfa cea mai bună a târgului. Plăcinte cu carne și pulpe de miel puse la frigare încălzeau aerul tare cu aroma lor dulce în timp ce proprietarii de taverna își goleau butoaiile cu bere pentru hordurile de participanți la târg.

— Nu știu cum de m-am lăsat convins, bombăni Alec, privirea lui oprindu-se asupra vicontelui și a contelui.

Joy își răsucea capul dintr-o parte în alta hotărâtă să nu-i scape nimic.

— Ai promis să mă duci la un târg.

— Ai fost la unul, fără permisiunea mea, și așa ne-am blagoslovit cu un majordom surd a cărui voce poate trezi și morții, și un bucătar din Caraibe care își cântă rețetele culinare.

— Și tu ai spus că cina a fost superbă.

— Îmi place homarul.

— Le-a plăcut și prietenilor tăi.

El mormăi un fel de răspuns, se încruntă și își închise și ultimul nasture al mantoului.

— Alec, ești sigură că nu ți-e frig?

— Mă simt bine.

— Hei, Joy. Am nevoie de niște sfaturi. Neil îi îndreptă spre o tabără din partea de Vest a potecii. Ce crezi că ar trebui să cumpăr? Vicontele ținea într-o mână o sticlută cu ulei albăstrui iar în cealaltă un buzunăraș pentru ceas făcut din fildeș.

— Ce sunt acestea?

— Acesta – îi arată sticluta – este ulei de protecție.

— Protecție împotriva a ce? întrebă contele.

— Vârcolaci, fantome, spiriduși, și multe altele, spuse vânzătorul, apoi adăugă, și vrăjitoare.

— Cred că mi-ar prinde bine unul, spuse Alec sec, iar Joy se

uită la el încruntându-se.

— Nu e nicio rușine să-ți dorești să fii în siguranță, spuse Neil serios. Arată spre celălalt articol. Iar acesta este un dinte de diavol.

— Cum așa, nicio frânghie de usturoi? Conte se sprijini de un colț al tarabei.

— Acolo, excelență, lângă păpușile de deochi și talismanele de gogorițe spuse micul vânzător vânjos, rânjindu-le știrb. Usturoiul e pentru vampiri care sug sângele.

— Am cunoscut câțiva care îți sug sângele, dar încă n-am întâlnit niciun vampir. Sunt convins că Seymour îi cunoaște bine.

— Nici vorbă. Însă în dimineața asta te-am văzut luptându-te cu colții unui diavol. Flutură buzunărașul de fildeș sub nasul Contelui.

— Nu-mi mai adu aminte. Conte se înfioră și își frecă șoldul.

Neil i se adresă lui Alec.

— Aș îndrăzni să spun că Downe are nevoie de un fir din părul câinelui care l-a mușcat. Apoi chicoti și întrebă: Tu de ce crezi că are nevoie, Belmore?

— Cred – Alec se opri brusc. Fir-ar al naibii. Parcă spuneai că nimeni din înalta societate nu va fi aici.

Neil urmări privirea încruntată a lui Alec.

— Oh, uite cine e aici! Eugenia! Claire! Priviți! Însăși Alteța Sa. Lady Agnes tăbărî asupra lor ca o veveriță în căutare de alune. Ce mică e luna!

— Prea mică, comentă contele în timp ce cele trei bârfitoare se strecurau prin mulțime;

Joy apucă brațul lui Alec. Mâna lui se puse peste a ei tocmai când un strigăt entuziasmat străbătu aerul înghețat și mulțimea se adună în cerc în jurul unor jucători care câștigau rouge et noire.

— Repede! Alec o trase prin spațiul liber dintre două tabere, iar contele și viconte se îndreptară. Și-au croit drum pe lângă un grăsan zâmbitor care cânta la timpan și un scripcar dansator, găsimându-și adăpost în spatele pânzei unei mici scene unde o

mică mulțime urmărea isprăvile lui Punch și Judy.

— Bine gândit, Belmore. Acum pot să-mi beau berea în liniște fără să fiu obligat să ascult femeia aia cu tălței în cap și găștele care o acompaniază. Conte le aruncă o monedă unui vânzător de bere, apoi se opri, și, foarte surprinzător comandă o cană de vin fierț și i-o întinse lui Joy făcându-i o plecăciune galantă. Zâmbi văzând expresia de pe chipul ei, și se sprijini indolent de un stâlp sorbind din carafa cu spumă.

— Ca să vezi, Downe, ce mică e lumea – și devine repede și mai mică, spuse Neil, vocea lui având o nuanță amuzantă. Privește acolo, în partea dreaptă, lângă popicărie...

Contele se întoarse și rosti gemând:

— Aghiuță Hornsby.

Joy nu și-ar fi imaginat că este posibil ca Downe – mare crai, cinic, și mereu la hotarul beției – să intre în panică atât de repede. Dar o făcu. Trăsăturile lui frumoase și destinate devenirea o strâmbătură, iar în ochii lui de obicei pe jumătate închiși apărură o spaimă foarte adevărată. Făcu repede un pas între tarabe încercând să se ascundă între un fanion și umerii unui păpușar.

Joy întoarse capul în direcția în care priveau ochii amuzați ai lui Neil și o văzu pe îngrozitoarea Letitia Hornsby. Fata arăta ca una dintre cele mai inofensive femei pe care le văzuse vreodată. Fără să fie nici înaltă nici scundă, avea un chip serios și luminos. Își desfăcuse mantoul albastru iar pe dedesubt purta o rochie de cașmir de un albastru în formă de ancore aurii. Ei i se părea nevinovată și complet incapabilă să creeze toate dezastrele de care o acuzau acești bărbați.

Fata se întoarse brusc, ridicându-și mâna pentru a-și feri ochii, poșeta de la încheietură zvâcnind prin aer ca un disc grecesc.

Un domn din apropiere o opri – cu gura deschisă. Scânci mișcându-și cu degetul un dinte din față în timp ce dansa de durere deasupra gheții, aruncând în sus cenușa cu fiecare bătaie a cizmei.

Sărmana Letitia își veni în fire și încercă să-și ceară scuze întinzând mâna spre bărbatul care țopăia. Ca două săgeți bine

ținuite, două din degetele ei se vârâră în ochii lui uluiți. Urletul lui se auzi până în Glasgow. Fata își strânse mantoul și făcu un pas în spate, evident înspăimântată de furia omului. Cu o bufnitură surdă el căzu pe spate pierzându-și căciula de blană printre picioarele privitorilor. Picioarele lui încălțate în cizme negre strălucitoare și care stătuseră pe fusta ei pedalau acum în aer în ritmul blestemelor lui.

— Oh, Sfinte Sisoe! șopti Joy, încercând să nu chicotească.

— Dumnezeule Mare! Neil se apucă de amuletele lui aducătoare de noroc și se holbă la bărbatul culcat pe spate, actuala victimă a inocentei Letitia.

— Ce? spuseră Alec și Richard la unison.

Neil arătă spre bărbatul care continua să zacă pe spate.

— E Brummel!

CAPITOLUL 21

Vizitatorii târgului s-au întors la Belmore House două ore mai târziu. Râzând de tachineările dintre viconte și conte, Joy dădu buzna în hol împrăștiind fulgi de zăpadă în jurul ei, urmată de lorzii care se ciorovăiau și de Alec singurul din grup care era încruntat.

— Ei, Belmore, spuse Neil dându-i lui Henson mantoul său. Te tot uiți urât de azi dimineață. Nu ești prea amuzant.

— E al naibii de frig, spuse Alec, respingând mâna lui Henson și pornind spre căminul din sufragerie unde rămase câteva clipe pentru a se încălzi înainte de a-și scoate mănușile. Ai grijă să fie destule lemne în focul din salon, Henson și închide ușile alea. Locul ăsta e ca un palat de gheață.

— Mie nu mi-e frig. Neil se uită la conte. Ție ți-e frig?

— Nu.

— Toată ziua te-ai purtat ciudat, Belmore.

Alec nu răspunse, dar se uită urât la viconte apoi se apropie și mai mult de foc.

— Nu voiam să plecăm, să știi, continuă Neil. Distracția abia începuse.

— Asta pentru că n-ai fost Brummel, adăugă contele, lăsându-se să cadă într-un scaun și întinzându-și picioarele lungi, fără să aibă în mână obișnuita băutură.

— Ce ziceți, n-a fost un lucru ciudat? Junele prim fără voce. Zbiera la biata fată, apoi dintr-o dată un croncănit și... tăcere.

— Până și mie mi s-a făcut milă de aghiută aia mică, comentă contele. Brummel știe să atingă acolo unde doare cu limba aia ascuțită.

Joy porni spre ușă.

— Vă las domnilor...

— Așteaptă. Vocea lui Alec tăioasă și rece ca mușcătura gerului o opri înainte de a reuși să scape. Se întoarse.

Era tot cu spatele la foc iar lumina flăcărilor îi contura silueta. Nu-i putea vedea trăsăturile dar atitudinea lui rigidă, înclinația capului îi spuneau exact ce anume simțea el.

— Avem de discutat. Singuri.

Joy nu îndrăznea să se miște. Alec știa, știa mult prea bine ce anume făcuse. Înghiți în sec și se străduia să arate cât mai inocentă. Făcu ochii mari sperând că-i va reuși.

— Cu mine?

— Cu tine.

— De ce? Spera ca asta să sune inocent.

Privirea lui tăcută îi dădu răspunsul.

— Unde? Cum se putea ca vocea ei trădătoare să tremure la un cuvânt dintr-o singură silabă?

— Ei, Joy, interveni Neil fără să-și dea seama de schimbul de cuvinte dintre soți și soție. Înainte de a pleca trebuie să-mi promiți să-mi acorzi un dans la balul lui Prinny.

— Un dans? Joy se întoarse spre el cu tot entuziasmul cuiva care caută o ascunzătoare.

— Un dans popular sau un menuet. Prinny insistă și acum să-și deschidă și să-și închidă balurile cu un menuet. Îmi învârt bine picioarele, dacă îmi pot permite să mă laud.

— Mai bine ți-ai răsuci o gleznă. Conte se strâmbă la el.

— Mă tem că nu cunosc aceste dansuri, spuse Joy repede, amintindu-și din nou cât de străină era de lumea lor.

— Fir-ar al naibii.

Se întoarse spre soțul ei care blestema cam mult.

— Ceruri! Cum poți merge la un bal dacă nu știi să dansezi? Ce ne facem Belmore?

Alec nu spuse nimic.

— Poate învăța acum, spuse Richard. Își scoase ceasul din buzunar și adăugă. Mai avem câteva ceasuri până mergem la club.

— Excelentă idee, Downe. Vom fi instructorii ei de dans.

Surprinsă Joy se uită la conte. Fără să știe o salvase de la o morală furioasă din partea soțului. Lui Joy îi veni să-l sărute, chiar dacă nu era încă sigură că-l plăcea într-adevăr. Era un om cinic și ciudat, și crezuse că există o latură crudă în el. Însă

astăzi văzuse o altă latură a lui. Astăzi fusese treaz. Și neașteptat de galant.

Oricât s-ar fi plâns de Letitia Homsby el a fost acela care o scăpase de bărbatul îngâmfat care i se adresase fetei atât de crud și stânjenitor. Joy observase că ochii fetei se umeziseră și fața ei i se îmbujorase, și cu toate astea se abținuse cu curaj să nu plângă.

Și atunci Joy își mișcase degetele, și îi furase omului vocea. Sperase ca Alec să nu vadă nimic. Speranțe deșarte.

— Am presupus că știi să dansezi, îi spuse Alec, vocea lui fiind încă prea tăioasă pentru liniștea ei.

— Ce zici, Belmore? Salonul de muzică?

Alec traversă camera oprindu-se lângă ea. Privirea de pe fața lui îndepărta orice speranță că ar fi uitat de incidentul de la târg. Joy vru să plece dar probabil că el îi citise gândurile pentru că își puse o mână pe brațul ei, un gest care nu avea nicio legătură cu afecțiunea unui soț, ci doar cu dorința lui de a o reține.

— Venim și noi.

Cei doi lorzi părăsiră camera și urcară scările. Joy dădu să-i urmeze repede însă Alec o ținea strâns de braț așa că nu-i rămase altceva de făcut decât să pășească alături de el.

— Spune-mi, soție, ce crezi că s-a întâmplat cu vocea lui Brummel?

— Poate frigul. Am auzit odată că...

Mâna lui îi strânse mai tare brațul.

— Ți-am spus doar: fără hocus-pocus, șopti el printre dinții încleștați.

— O umilea pe sârmana fată, șopti ea la rândul ei.

— Nu e treaba ta.

— N-am putu să stau și să urmăresc acest gen de cruzime, Alec.

— În Londra abundă actele de cruzime.

— Fata nu merita să fie tratată așa. Bărbatul acela ar trebui să se considere norocos, adăugă ea cu înfocare. Ar fi putut fi mult mai rău.

— Nu văd cum.

— L-aș fi putut face să scuipe broaște râioase.

Alec se opri brusc, se întoarse spre ea, livid la față. O apucă de umeri, pe chipul lui citindu-se furia și panica.

— Dacă faci vreodată pe cineva să scuipe broaște râioase, eu... eu...

— Era prea crud cu ea, Alec.

El se uită doar urât la ea de parcă nu-i venea să creadă că-l contrazice, de parcă nimeni nu-l contrazisese vreodată.

— Uneori cuvintele pot provoca o durere mai mare decât o lovitură, spuse ea calmă și serioasă.

Gura lui se strânse într-o linie subțire. Amândoi își aminteau cuvintele crude pe care i le adresase el. Joy se așteptă ca fața lui să devină rigidă din cauza neplăcerii. Greși. Ochii lui Alec se închiseră pe jumătate, dar nu din cauza furiei. Exista ceva îndepărtat în ochii lui și părea să se gândească la ceva ce se petrecuse cu mult mai devreme decât cu câteva nopți în urmă. Exista vulnerabilitate în expresia lui – ceva ce Joy nu-și imaginase că va vedea vreodată la ducele de Belmore.

Când Alec reveni în prezent îi studie fața, de parcă ar fi căutat ceva atât de trecător încât își pierduse nădejdea că va găsi vreodată. În ochii lui se reflecta înfrângerea – iar aceasta era ceva ce Joy înțelegea foarte bine. Era ceea ce văzuse mai întâi în el, o zbatere, o parte atacabilă a aristocratului rece cunoscut de restul lumii. Și ea și Alec erau amândoi blestemați de o senzație de nereușită, doar că fiecare îi făcea față în felul lui. Ea o accepta, el nu. Ea încerca să-i găsească compensații; el se lupta împotriva ei cu o voință atât de puternică încât îi marca întreaga existență.

Joy ar fi vrut să-i învingă demonii cu magia ei. Dar nu și-i putea înfrânge nici măcar pe ai ei. El îi avea inima și o parte din suflet. Ea îi avea numele și protecția. Dar ar fi renunțat la el și la puterile ei, așa slabe cum erau pentru un zâmbet de iubire de la acest bărbat.

— Belmore! Nu-mi amintesc care e afurisita de cameră de muzică.

Alec o mai privi un moment, clipi din ochi și răspunse.

— A patra ușă pe dreapta. Îi dădu drumul brațului și o conduse în tăcere în sus pe scări.

Două ore mai târziu, în timp ce Alec cânta la pian, Joy se mișca plină de viață în ritmul unui dans scoțian, avându-l ca partener mai întâi pe viconte, apoi pe conte. Termină ultimul pas al dansului cu o rotire plină de grație și un râs voios. Se lăsă să cadă pe un scaun de brocard și spuse:

— M-ai obosit, my lord.

— Plăcerea a fost a mea, Alteță. Contele făcu o plecăciune și îi ținu mâna puțin mai mult decât ar fi fost necesar.

— Uite, am învățat-o toate dansurile – ecossaise, menuet, contredanse. Cred că asta e totul.

— Cu excepția valsului, spuse contele.

— Crezi că va fi și vals? întrebă Neil. Știi că Prinny a interzis valsul la ultimul său bal.

— Regentul nostru se schimbă după cum bate vântul. Se spune că balul de la Cathcart a fost un succes atât de mare pentru că Lady Jane a îndrăznit să cânte doar valsuri toată noaptea. Bănuiesc că Prinny va permite un vals sau două și voi fi fericit să-mi ofer serviciile ca să o învăț pe Joy să valseze.

— Nici vorbă, Downe. Tu ai avut ultimul dans. Acum e rândul meu.

— Încetați! Clapele pianului zdrăngăniră discordant și tare. Joy se întoarse spre Alec care se ridicase de la locul lui ca un spectru furios. O voi învăța eu.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt dar ei i se păru că vede o expresie mulțumită apărând pe chipul contelui.

— Tu poți cânta, îi spuse Alec lui Downe, care porni spre pian, se așază amuzat de izbucnirea prietenului său.

Joy se uită în sus la soțul ei care se afla în fața ei, înalt și rigid, și își puse o mână în cea întinsă de el. Pielea lui era fierbinte și aruncă o privire scurtă mâinilor lor împreunate. Alec fusese ciudat de tăcut de când intraseră în salonul de muzică. Presupuse că era încă furios și nu voia să danseze cu ea, în parte pentru că era atât de nepricepută la tot ce ținea de manierele alese.

— Pune-ți mâna pe brațul meu. Alec își trecu mâna caldă pe

talia ei. Vino mai aproape, spuse el trăgând-o până când ajunse prea aproape. E un ritm de trei pe patru, ca și la dansul numit alemandă. Îți amintești?

Joy dădu din cap.

Contele începu să cante cea mai frumoasă melodie pe care o auzise vreodată. O luă prin surprindere și se întoarse să-l urmărească cântând cu mai multă simțire decât oricare muzician pe care îl auzise în viața ei.

— Cântă minunat.

— Da. E unul din puținele lucruri pe care pare că încă le ia în serios. Exista o privire de milă în ochii soțului ei care știa că l-ar fi trimis pe conte într-o nouă serie de beții dacă ar fi ridicat ochii de pe clapele pianului în acea clipă. Alec își mișcă mâna pe talia ei. Gata?

Joy dădu din cap, mintea ei copleșită de o muzică la fel de minunată ca cea de la balul fiarelor de pe acoperiș, și peste o clipă miraculoasă se rotea pe podeaua de marmură în brațele puternice și sigure ale iubirii ei.

— Ei, poftim! Ai prins foarte repede – strigă Neil.

Muzica continua, lin, armonios, notele zburând prin aer ca panglicile de mătase. Își privi soțul, căutând aprobare. Trăsăturile lui erau sculptate în piatră; lumina din ochi arăta că ducea o luptă tăcută, și pierdea. Dacă acesta ar fi fost un vis ar fi sperat că se lupta cu inima lui, dar nu era un vis. Cu siguranță că se lupta cu furia lui, sau probabil cu alegerea proastă pe care o făcuse în privința unei soții.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

După expresia de pe fața lui își dădu seama că remarcă ei îl derutase.

— Trebuie să fie umilitor pentru tine, clarifică ea.

— De ce crezi așa ceva?

— Pentru că trebuie să mă înveți cum să mă port cu prietenii tăi.

— Membrii înaltei societăți nu sunt prietenii mei, Scottish.

— Oh, spuse ea jalnic și rămase surprinsă când el o trase și mai aproape de el, apoi și mai aproape până când sânii ei atinseră pieptul lui la fiecare rotire. Mâna lui se lăți pe spatele

ei coborând scandalos de jos. Degetele lui calde le strânseseră pe ale ei, iar respirația îi mângâie fruntea.

Joy fixa cu privirea butonii de la cămașa lui, dorind să ridice ochii, dar incapabilă să o facă. Mirosul lui amețitor, fierbințeala mâinii lui, sunetul muzicii, și atingerea respirației lui care îi ciufulea părul, îi copleșiră simțurile până când nu mai rămase nimic în cameră decât ei doi. Ridică ochii în cele din urmă și văzu o dorință care îi opri inima în loc.

Părul lui argintiu arăta ca razele de lună în strălucirea aurie a candelabrelor, umbra bărbii amintindu-i de atingerea aspră și erotică pe pielea ei. Mâna lui se mișcă ușor, aluzia unei mângâieri pe talia ei. Era ca un dans într-un vis în care aerul trăia, respira, iar muzica, un acompaniament pentru a face dragoste.

Ochii ei se închiseră iar mintea ei retrăia toate clipele ei intime cu Alec: capul lui plecat luându-i sânul în gură, limba aspră trecând peste sfârc, pielea umedă lucind în ritmul mișcărilor dezlanțuite ale trupului său în al ei; felul în care o umplea încât nu mai știa unde se termina corpul ei și unde începea al lui; acel moment magic când nu mai exista nimic decât bucuria și minunea de a fi înlănțuiți.

El o trase mai aproape și se roti, apoi se înclină, iar ochii ei se deschiseră surprinși. Se uita la gura ei, intens. Ea se uită la a lui, amintindu-și de atingerea buzelor și de gustul limbii lui.

Sărută-mă, își zise ea, sărută-mă și oprește această nostalgie chinuitoare.

Dorința i se împlini și el își coborî capul ușor, urmărind-o, provocând-o să-și ferească ochii înainte ca gura lui să o atingă cu tandrețe pe a ei, o vagă aluzie doar, o mică tachinare. Buzele ei se depărtară surprinse, pentru că se așteptase la aceeași pasiune vibrantă promisă de ochii lui.

O întreba în tăcere dacă voia mai mult. Voia și degetele ei se strânseseră pe mușchii încordați ai brațului. Într-o clipă buzele lui, dogoritoare ca flăcările focului și umezite de o scurtă mișcare a limbii, se închiseră peste ale ei, trăgând-o spre el, fără să-și piardă ritmul pașilor.

Dimpotrivă, se rotiră mai repede, se balansară mai adânc,

fiecare anticipând mișcarea celuilalt. Tempoul muzicii se accelerează și volumul crește. Cu fiecare rotire, limba lui trecea peste buzele ei, cu fiecare balansare se cufunda adânc în gura ei umplând-o într-o imitație perfectă a modului în care trupul lui îl împlinea pe al ei. Tonul muzicii se schimbă, ritmul încetini. Apoi melodia se schimbă, urcând tot mai sus, intensificându-și volumul și tensiunea până când ajunse la un crescendo final.

A fost sărutul unei vieți, dar se termină o clipă prea devreme.

Muzica se opri.

— Scottish, îi șopti el numele ca o rugămintă duioasă.

Joy deschise ochii.

Și Alec leșină.

*

— Pojar! Imposibil! Alec se ridică în capul oaselor în pat. Nu se poate să am pojar.

Joy era așezată într-un scaun lângă soțul ei. Era teribil de ușurată, însă tonul lui tăios și fața încruntată îi spuneau că nu era deloc mulțumit de diagnosticul doctorului..

— Și pune naibii lumânarea din ochii mei. O să mă orbești cu ea.

— Vă deranjează lumina, Alteță?

Alec se uită la doctor cu ochi roșii care se îngustară bănuitori.

— De ce?

Clătinând ușor din cap doctorul puse lumânarea pe masă și arătă spre pieptul și stomacul pacientului.

— Spuzeala e pojar. Odată ce se va întinde, febra va scădea. Își luă geanta.

— N-am fost bolnav nicio zi în viața mea, se adresă Alec camerei în general de parcă făcând acest anunț ar fi putut să alunge boala.

— Dacă Alteța Sa ar fi avut pojar când era copil, nu l-ar avea acum, spuse doctorul cu nesfârșită răbdare. Și e un caz destul de grav. Închise cu un pocnet geanta. Stați în pat și la căldură

până tusea se va opri.

— Nu tușesc. Tonul lui Alec era atât de agresiv că Joy se înfioră.

— Veți tuși. Ochii nu vor mai lăcrima iar nasul nu va mai curge. Vindecarea va începe peste o zi sau două. I se adresează lui Joy. Între timp încercați să-l faceți să rămână în pat, Alteță.

Joy se ridică.

— Voi încerca și vă mulțumesc. Vom avea mare grijă de el. Ignoră pufnitul pe nas al soțului ei, atât de puțin aristocratic, și conduse doctorul până în sufragerie. Mai există și altceva ce ar trebui să știu?

— Nu. Așa cum am spus este foarte important să stea în pat și la căldură. Îl aruncă o privire încărcată de milă. Bănuiesc că va fi un pacient foarte dificil.

— Voi face totul ca să-i fie cald. Îi oferi un zâmbet cuceritor sperând să compenseze purtarea scandaloasă a lui Alec, îi mulțumi din nou în timp de Henson îl conducea afară.

Joy se întoarse în dormitor. Deși i se părea imposibil ca cineva să arate arogant când e bolnav, Alec reușea. Trona între pernele cu monogramă, cu bărbia sus, brațele încrucișate la piept într-un gest care spunea, „Eu sunt ducele și în consecință nu pot fi bolnav“. Expresia lui, pentru a nu spune decât atât nu era deloc încântată.

Joy se așează pe marginea patului.

— Îmi pare rău că nu te simți bine.

El se mulțumi să o fulgere cu o privire încruntată. Joy încercă din nou.

— Am fost foarte speriată. O clipă erai în picioare iar în cealaltă te-ai prăbușit.

Tăcere.

— A fost febra, presupun.

Tăcere ursuză.

— Ar trebui să te odihnești.

— Nu sunt obosit.

Joy oftă și întinse mâna spre clopoțelul de lângă pat.

— Să cer să ți se trimită ceva? Apă? Supă? Ți-e foame?

El tuși o dată, de două ori, apoi se chinui să se stăpânească.

— Alec, ai pojar.

El își suflă nasul.

— Știu, fir-ar să fie.

— Ți-e destul de cald?

— Nu.

Joy desfăcu o pătură și o adăugă mormanului care se afla deja pe patul imens.

— Așa. Acum e mai bine.

El mormăi ceva ce ea înțelese că înseamnă un da. Rămase acolo încă un minut, apoi clătină din cap și renunță.

— Ei bine, din moment ce nu ai nevoie de mine...

— Nu pleca.

Ea se opri și se răsuci mirată spre el.

— Citește-mi. Arată spre o carte de pe măsuta de lângă pat.

Joy luă cartea și citi titlul. Ghidul gentlemanilor în alegerea și creșterea cailor de rasă. Asta?

— Da. Pagina e însemnată. Alec se lăsă pe pernele moi și așteptă răbdător.

Joy deschise cartea la pagina însemnată și începu să citească. O jumătate de oră mai târziu, Joy aflase despre cai că pot avea picioare de vacă, picioare strâmbe, sau degetele de la picior întoarse înăuntru, că o crupă înclinată însemna lipsa forței în picioarele dinapoi, iar o crupă dreaptă însemna mai puțină forță în sărituri, și că aceste animale suferă de boli cum ar fi exortază, spavan – care suna ca ceva ce o vrăjitoare ar putea folosi pentru a face o vrajă neagră.

— Mă gândeam, spuse Alec, întrerupând ultimele informații. Îmi dau seama că m-am purtat destul de rigid în privința... problemei tale.

— Problemei mele?

— Da.

Acum va aduce din nou vorba despre acel incident de la târg, își zise ea, hotărâtă ca dacă o va face să nu-l pocnească în cap cu celelalte pături aduse de Roberts.

— Îmi dau seama că nu poți schimba ceea ce ești mai mult decât pot eu schimba ceea ce sunt.

Ea dădu din cap și așteptă restul.

— Bănuiesc că dacă puterile tale magice pot face bine este admisibil să le folosești din când în când.

Joy închise gura care îi rămase deschisă.

— Nu în public, firește, ci în intimitate, în spatele ușilor închise, când doar tu și cu mine suntem prezenți. O privi așteptând. Ca acum.

— Nu înțeleg, spuse ea.

— Îți dau permisiunea să-mi zbârnâi pojarul.

Timp de o secundă Joy trebui să gândească ca să se asigure că-l auzise bine. Apoi izbucni în râs.

— Oh, Alec! Se prăbuși pe un scaun chicotind fără să se poată opri. Ești așa un ipocrit încrezut uneori.

— Eu?

Joy își mușcă buzele ca să nu zâmbească.

— Da, tu.

El se uită la ea de la înălțimea nasului său aristocratic, apoi tresări și își scărpină pieptul.

— Aștept, spuse el.

— Nu pot.

— Cum adică nu poți?

— O vrăjitoare nu poate să zbârnâie o boală.

— De ce naiba nu?

— Nu intră în puterile noastre.

— Fir-ar al naibii, bombăni el și se scufundă din nou în perne.

Ei bine, scumpul meu soț, își zise ea, poate că n-ai fost niciodată copil, dar astăzi așa te porți. Încercă să se abțină să nu izbucnească în râs și întreabă:

— Să continui să citesc?

— Da, rosti el scurt, apoi lăsă capul în jos și închise ochii înconjuțați de cearcăne roșii.

Pe la jumătatea următorului capitol Alec era deja adânc cufundat în somn iar Joy răsfoia paginile primului capitol interesant și iluminator: „Ce să cauți la un armăsar de prăsilă.”

*

Chipul lui Joy băntuia visele cauzate de febră ale ducelui.

Alec aproape că-i simți atingerea, felul în care degetele ei îi treceau prin păr și trăgeau de el când era excitată. Un deget îi mângâia urechea, înconjurând-o ca atingerea ușoară a unei petale. Îi simțea respirația caldă, îi simți gura ciugulindu-l în spatele urechii.

— Scottish, gemu el și se întoarse spre ea.

Ea șuieră.

El îngheță. Ochii înroșiți se deschiseră brusc.

Doi ochi de mărgean se holbau la el.

— Doamne Dumenzeule... părul meu! Se ridică dintr-o dată în capul oaselor, apucându-se de cap, venindu-i în minte cele două pete roz de pe ceafa lui Henson. Țâșni ca un nebun afară din pat și nu se opri decât când ajunsese în fața oglinzii din dormitorul întunecat. Scotoci după cremene ca să aprindă o lumânare, mâinile tremurându-i din cauza febrei. Aprinse lumânarea, apoi se aplecă spre oglindă întorcându-și capul într-o parte și alta.

Deși răvășit din cauza somnului agitat, părul lui părea să fie în întregime la locul lui. Nu existau pete de chelie. Luă o oglindă de mână și o ținu în sus ca să-și vadă ceafa. Peste o secundă se sprijini ușurat de masa de toaletă.

Mai mult bolnav decât furios se întoarse în pat, apucă rozătorul sforăitor al soției lui și traversă încăperea spre camera alăturată. Deschise ușa și intră în dormitorul lui Joy. Grăsuțul castor zăcea în brațele lui și îl urmărea cu ochi vicleni, studiindu-i părul. De parcă ar fi citit gândurile ducelui își linse buzele.

— Nici să nu te gândești.

Animalul șuieră, apoi buzele lui se strânsură în ceea ce lui Alec i se păru un rânjel. Rezistând tentației de a-l arunca, puse afurisitul de castor în coșul lui și se întoarse, dar se opri brusc.

Camera era întunecată; draperiile de la ferestre erau trase, dar cele ale patului erau deschise, atârând lângă stâlpii sculptați. Un licăr de lumină venind de la o lumânare pe care se scursese ceara se vedea pe măsuta de lângă pat și Alec se opri. Soția lui dormea, patul lucind auriu în lumina flăcării. Părul ei lung era dat la o parte și atârna peste marginea

patului. Îl atrăgea ca firele mătăsoase de dorință care o legau de ea, așa cum se întâmplase din clipa când îl văzuse pentru prima oară.

Era ciudat că observa lucruri în legătură cu ea pe care nu-și amintea să le fi observat la alte femei. În ochii lui femeile erau fie frumoase, fie nu erau frumoase. Niciodată nu băgase în seamă ochii sau nasul unei femei, arcuirea visătoare a buzelor ei, forma delicată a urechii mici. Însă o făcuse cu Scottish. Și nu se oprise doar la atât. Observase mișcările pe care le făcea cu mâinile, mâinile pe care le ținuse în ale lui, le frecase și le examinase atent atunci când crezuse că erau degerate. Îl surprinse oare să-și dea seama că știa până și liniile din palmele ei în timp ce putea doar ghici culoarea ochilor lui Juliet Spencer.

Închise ochii și se trezi tânjind după vremurile trecute înainte ca Joy să intre în viața lui. Ce se întâmplase cu bărbatul care fusese el? Doar în urmă cu câteva săptămâni totul fusese simplu, previzibil, o rutină; pe atunci nu existaseră surprize în viața lui, și nici complicații. Fusese atât de ușor.

Privindu-și soția dormind știa că nimic nuva mai fi ca înainte, și nu era prea sigur ce simțea în privința asta. Trebuia să se întrebe ce anume dorea.

O dorea pe Scottish. Da, o dorea, o dorea cu o pasiune atât de mistuitoare încât deseori îi întorsese spatele doar ca să-și dovedească că îi poate rezista.

Însă faptul rămânea că era atras de ea de parcă ar fi făcut o vrajă care să-i unească. Nu voia să o recunoască. Dar o. Știa. Era prezentă ori de câte ori simțea un impuls sexual. Nu era poftă trupească, deși ar fi vrut să fie pentru că așa ceva se putea controla. Acest lucru neclar care îl lega de ea era ceva ce nu putea controla pentru că nu-i știa numele..

Joy respira, ușor și regulat ca cineva care doarme adânc. O carte, deschisă pe pieptul ei se ridica și se lăsa în jos cu fiecare respirație. Alec se aplecă, o ridică, aruncând copertii o privire superficială: Fiorosul Duce.

Știa că ar trebui să fie supărat, dar nu era. Clătină din cap nemulțumit de propria lui incapacitate de a fi ceea ce credea el

că ar trebui să fie, ce fusese întotdeauna – un bărbat care se mândrea cu stăpânirea de sine.

Dădu să plece, dar se opri și se uită la cartea din mâna lui. Se aplecă peste pat și luă un mic semn de carte care zăcea printre buclele ei. Îl puse între pagini și așeză cartea pe măsută.

Capul începu să-i zvâcnească din cauza durerii provocate de o boală – care avusese îndrăzneala să-l lovească pe ducele de Belmore. Suflă lumânarea și se întoarce în camera lui unde își putea dori o viață mai simplă și își putea recăștiga forța pentru a stăpâni această căsătorie și puterea de a se lupta cu această dorință irațională pentru o mică vrăjitoare scoțiană.

*

Seara balului dat de prințul regent sosi adusă de un vânt înghețat. Crengi subțiri de mestecăn râcăiau și zgâriau ca niște unghii peretele de Est al casei, iar focul lichid al unei lumini aurii se revărsa de la ferestre răspândindu-se peste trunchiurile copacilor până pe dalele de piatră.

Însă sus în camera ei Joy nu vedea decât întuneric. Capul îi era prins într-un jupon pe cercuri din os de balenă.

— Polly!

— Îmi pare rău, doamnă. Mai o dată ... Așa!

Cercul îi alunecă pe trup și se izbi de podeaua de lemn. Joy trase aer în piept în timp ce Polly îi lega șireturile în talie. Privi în jos la cerc. Era foarte îngust pe laturi, probabil pentru ca doi oameni să poată merge în același rând, și umflat în față și la spate. Ridică juponul și privi în jos.

— Se târăște pe podea.

— Poftim, aveți nevoie de pantofi, doamnă. Polly îi întinse o pereche de pantofi aurii împodobiți cu diamante și smaralde. Camerista îi puse în picioare apoi se ridică pentru a studia efectul. Călcâiele sunt exact de înălțimea potrivită. Polly arată spre oglinda înaltă.

— Nu vreau să mă uit până nu sunt îmbrăcată.

Polly zâmbi.

— Alteța Sa spune așa de fiecare dată când o îmbracă.

— Și Alțeta Sa nu s-a răzgândit, așa că încetează să-mi mai tot spui Alțetă.

— Nu mă pot abține doamnă, seara asta fiind atât de deosebită. Priviți ce veți purta. Cuiva cu o astfel de rochie de bal trebuie să i se spună Alțetă.

— Mă uit la ceea ce port și nu-i văd sensul. Încruntându-se, Joy trase de cerc care săltă rotindu-se ca o roată de cabrioletă. Ce urmează?

— Fusta din satin, verde ca smaraldul. Polly o luă și i-o arată. Vedeti, doamnă? Nu este ceva superb? Verdele intens era scos în evidență de șoimi aurii cu ochi de smarald pe tiv.

Polly veni lângă ea și din nou Joy nu văzu altceva decât întuneric verde și abia ce fusta ajunse la locul ei îi urmă o alta din tul verde mai scurtă, cu volănașe din dantelă aurie. În cele din urmă Polly îi prinse încă o fustă și mai scurtă din tul stropit cu aur, aranjând-o în așa fel încât șoimii aurii ai blazonului Belmore să se vadă prin pliurile ei.

Joy privi în jos la straturile de haine care formau costumul de curte englezesc, trase de ele și murmură:

— Nu e de mirare că englezoaicelor li se mai spun și „fuste“.

Polly luă un fel de coif cu piepteni bătuți cu smaralde, frunze aurii și subțiri ca hârtia, franjuri aurii care atârnau ca Beezle la ceafa ei. Potrivi pieptenii în coafura ei complicată, apoi coborî brațele.

Joy se clătină apucându-se de speteaza unui scaun.

— Nu cred că voi putea sta în picioare cu asta pe cap, darămite să mai dansez. Își simțea bărbia în claviculă.

Polly făcu un pas în spate.

— Ridicați puțin bărbia, doamnă.

Joy își împinse bărbia în sus cu o mână. Mușchii de la ceafă erau încordați.

— Mă îndoiesc că până și doamna Watley și-ar putea ridica bărbia cu așa ceva pe cap. Își simțea gâtul ca pâinea înmuiată. Încercă să-și țină gâtul rigid dar nu reuși decât să se strâmbe.

Polly chicoti.

Joy făcu un pas nesigur și se aplecă înainte.

— Dacă trebuie să port coiful ăsta nu voi mai avea de ce să-mi fac probleme că mi se va spune Alteță. Nimeni nu e atât de orb. Simți cum o cuprinde dezamăgirea. Silindu-se să stea dreaptă, făcu doi pași, și trebui din nou să se sprijine de un scaun. Încercă încă de trei ori sub ochi nervoși ai lui Polly și spuse în cele din urmă. Lasă-mă să exersez câteva minute, te rog. Vrei să verifici dacă Beezle e la locul lui?

— Da, doamnă.

În clipa în care ușa se închise Joy se lăsă pe un scaun. Partea din spate a cercului se prinse de spetează. Se așeză și cercul se ridică sus. Satin și tul verde îi săltă în față. Simți un curent rece de aer pe ciorapii subțiri din mătase. Împinse la o parte metrii de material și lovi cercul dar aceste îi sări înapoi în față. Cum reușeau femeile să se așeze fără ca cercurile să zboare sus? Se întrebă câte doamne oferiseră lumii o priveliște intimă. Încercă din nou să izbească cercul dar renunță în cele din urmă. Gâtul o durea atât de tare chiar și când și-l lăsa pe spate așa că își sprijini bărbia într-o mână și se zgâi la marea de valuri verzi.

Seara această era teribil de importantă. Voia să fie ducesa perfectă, dar se îndoia că va putea umbla, ca să nu mai vorbim despre a valsa. Și dorea așa de mult să valseze cu Alec. Poate că va putea regăsi acel moment magic.

Cu coiful ăsta în cap, valsul era imposibil. Deși putea să-l facă mai ușor după metodele ei. Își mușcă limba. Doar o mică, mică incantație. O vrajă neînsemnată. Firește, dacă Alec va afla va fi foarte supărat, dar era în spatele ușilor închise unde era în siguranță, și acestea au fost condițiile lui. De asemenea fusese gata să-i permită să-și folosească magia pentru a-l vindeca, și ar fi făcut-o dacă ar fi fost posibil.

Dar ce avea ea de gând nu era imposibil. Mai era și faptul că dacă nu se va descurca bine în seara asta, Alec va fi și mai supărat. Când raționează așa – dacă împotriva a ceva sigur – găsi răspunsul. Va face ceea ce-i venea în mod natural să facă – vrăji.

Se ridică, sau se împletici până ajunse în picioare, apoi împinse cercul în jos și se așeză din nou. Ridică brațele în aer, dar să-și ridice bărbia era imposibil. Ochii ei se fixară asupra

picioarelor sculptate din lemn de mahon ale patului. Rază ei vizuală nu ajungea mai sus. Dacă puterile ei magice slăbiseră din lipsă de exercițiu? Și de când au fost ele grozave?

Nu-mi aminti.

Pentru ea aceasta era o situație de viață și moarte, și poate că magia ei va fi mai puternică pentru că nu fusese secată de prea multă folosință în ultimul timp. Îi plăcea acest raționament. Mișcându-și degetele ca totul să meargă bine, închise strâns ochii și se concentră, se concentră cu adevărat în crearea unei incantații:

*Oh, tu noapte rece,
Oh, tu vânt ce aduci gerul,
Ajutați-mă la aceste veșminte
Și faceți-mi coiful
Ușor ca un fluture!*

*

Mulțumită de opera ei, rosti cuvintele cu voce tare, apoi deschise ochii.

— Ahh. Joy se lăsă ușurată pe spatele scaunului. Se ridică peste o clipă și porni spre oglindă, coiful fiind ușor ca o pană. Puterile mele nu sunt totuși ruginite, murmură ea, înclinându-și capul într-o parte și în alta urmărind cum saltă franjuri.

La câțiva pași de oglindă ridică o mână la înălțimea umărului, apoi pe cealaltă cam unde s-ar afla mâna lui Alec, și începu să valseze.

— Un, doi, trei, Un, doi, trei. Se roti, învârtindu-se de parcă s-ar fi aflat în brațele soțului ei, răsucindu-se și plutind și dorindu-și să poată privi în acei ochi de un albastru întunecat ca miezul nopții și să-i vadă inima.

Fusta i se rotea odată cu cercul și arăta minunat de elegantă – era totuși ceva deosebit în costumul acesta – și râse, legănându-se spre oglindă unde se opri brusc.

— Oh, Sfinte Sisoe! Se holbă uluită la femeia care se holba la ea. Arăt ca o ducesă. O ducesă adevărată.

— Da, așa este, veni vocea adâncă a lui Alec.

Inima lui Joy tresări uitând să mai bată. Se întoarse spre

soțul ei. Stătea în pragul ușii, arătând ca titlul nobil de care era atât de mândru.

Era îmbrăcat cu frac și pantaloni până la genunchi din catifea de un verde atât de închis încât părea neagră, iar vârfurile ascuțite ale vestei brodate cu aur coborau puțin în jos așa cum o cerea bunul gust. Între faldurile perfecte ale cravatei de un alb pur strălucea un ac de aur cu smaralde.

Privirea ei se întoarse spre fața lui.

— De cât timp ești aici?

— Doar de la Sfinte Sisoe.

— De ce? Alec se apropie de ea.

Joy se uită la pietrele strălucitoare din vârful pantofilor ei încercând să arate de parcă n-ar mai fi făcut o vrajă de ani de zile.

El îi înălță bărbia cu un deget.

— Nu e nevoie să fii modestă, Scottish. Te-am văzut mult mai dezbrăcată.

Nu și în ultimul timp, își zise ea, boala lui ținându-i deoparte. De fapt era prima oară când îl vedea de când se vindecase. Știa că o evitase. Însă acum se afla doar la un pas de ea. Îi ținea bărbia sus. Joy îi studie fața căutând o indicație a gândurilor lui. Se uită din nou la gura ei și mai că suspină, dar își reținu respirația. Îi simțea privirea de parcă i-ar fi mângâiat obrajii îmbujorați. Stingherită făcu un pas în spate. Privirea lui îi studie coiful apoi coborî în jos atât de încet încât i se păru că trecură minute eterne cât dură examinarea lui atentă.

Joy nu mai respiră. Pentru prima oară în viața ei se simțea frumoasă – frumoasă ca o zână din povești. Nu uita, își spuse ea, el te crede frumoasă. Iar emoția serii, primul ei bal, promisiunea din ochii lui, îi făceau sângele să-i alerge prin vene. O făcea să se simtă plină de viață și amețită și... ei bine, magică, de parcă ar fi putut pluti pe un covor de stele. Zâmbi.

— Îți place, deci?

— Nu.

Zâmbetul muri. Închise ochii ca să atenueze împunsătura dezamăgirii.

— Ai nevoie de acesta.

Deschise ochii. Deși vedea ca prin ceață, observă că avea în mână o cutie de catifea gravată cu blazonul Belmore. Ceața se limpezi, iar Joy își înclină capul studiind cutia. Era verde, gravată cu aur. Alec o deschise, prezentându-i smaraldele atât de verzi, pure și clare de parcă ar fi apărut create de o vrajă perfectă.

— Smaraldele Belmore, spuse el.

Ea făcu un pas înainte, nevenindu-i să creadă că erau reale și fascinată de felul în care erau îmbinate. Fiecare montură forma conturul blazonului ducal și fiecare clemă era un șoim minuțios lucrat. Existau cercei compuși din trei diamante tăiate pătrat și prinse într-o complicată montură de aur reprezentând blazonul, o broșă în forma blazonului, trei brățări, un colier și un set de piepteni.

— Toată lumea va știi cu siguranță că sunt ducesa de Belmore.

— Bineînțeles. Smaraldele Belmore au fost create pentru a cincea ducesă și rivalizează cu unele din bijuteriile coroanei. Cred că Henric al VIII-lea a încercat să le cumpere de la al zecelea duce. Însă montura este de neconfundat iar pietrele aparțin numelui Belmore la fel de mult ca blazonul.

Tot nu are simțul umorului, își zise ea, dar destulă mândrie pentru toți englezii.

— Întoarce-te cu spatele!

Joy se întoarce și-l urmări în oglindă. Îi puse colierul greu la gât. Aurul atârna rece și aspru pe piele. Îl întinse cerceii și ea și-i fixă în urechi apoi privi uluită la femeia care se uita cu ochi mari la ea. Își duse o mână la buze și făcu ceva ce o ducesă n-ar face niciodată. Chicoti.

— Scottish.

Situația cerea mai multă seriozitate, așa că Joy se stăpâni și încercă să arate corespunzător de arogantă.

— Întoarce-te!

Peste o clipă era în brațele lui, buzele lui despărțindu-se pe ale ei, iar limba scormonindu-i gura cu acea pasiune adâncă și disperată pe care o ascundea atât de bine de restul lumii. Se străduia așa de mult să-și domine acea pasiune... iar ea era

încântată că-l putea face să-și piardă controlul.

— Oh! Vocea lui Polly se auzi de undeva de foarte departe.

Alec gemu ușor și întrerupse sărutul. Și Joy ar fi vrut să geamă. Privirile li se întâlneau și atracția se intensifică. Alec vru să întindă mâna dar se opri, apoi se întoarse spre pragul ușii unde se afla Polly.

— Îmi cer scuze, Alteță. Polly făcu o reverență și dădu să iasă cu spatele.

— Așteaptă! Alec ridică o mână apoi luă cutia cu bijuterii și o întinse cameristei. Poftim. Ocupă-te de stăpâna ta. Traversă camera cu pași pari și se opri la ușă. Caleașca așteaptă. Voi fi în sufragerie. Plecă fără să se mai uite înapoi.

CAPITOLUL 22

— Ducele și ducesa de Belmore!

Vocea arogantă a servitorului regal răsună în holul solemn ca un strigăt de lupă de pe plaiurile Scoției. La brațul soțului ei Joy urmă un lacheu pe scările duble ale palatului Carlton. Murmurul îndepărtat al vocilor și al muzicii se auzea de sus, dar ea abia îl observă pentru că ochii îi erau prea ocupați cu studierea camerei, inundată de o lumină aurie și cristalină. Lumânările străluceau într-un maiestuos dans al flăcărilor pe candelabrele masive care atârnav de tavanul ce părea să atingă cerul. Pereții de oglinzi flancau scările capturând lumina, reflectând-o ca razele albe de lună pe întinderea sticloasă a mării. Văzu aur – totul era aurit și scânteietor. De parcă ar fi intrat în palatul lui Midas.

Propria lor imagine se răsfângea în oglinzi. Joy nu-și putea dezlipi privirea. Ea era aceea care se vedea în oglindă, înveșmântată în satin și bijuterii și scăpărând din cap până în picioare. Însă cel mai minunat lucru, era la brațul lui Alec, Alec al ei.

Mâna ei se odihnea pe brațul lui și simți mușchii încordându-se. Ridică ochii spre el, observând bărbia rigidă, o mică scânteie de neliniște în ochii lui întunecați, și cu o hotărâre de scoțiană șopti:

— Voi încerca să te fac mândru de mine.

El păru uluit de remarcă ei, și ceva ce aducea a vinovăție trecu peste chipul lui, dar soțul ei nu avea niciun motiv să se simtă vinovat, doar dacă se gândea la faptul că se căsătorise cu ea. Gâtul i se strânse dar refuză să se dea bătută. Îi aruncă o privire pe furiș și văzu că nimic din expresia și atitudinea lui nu arăta că s-ar fi simțit vinovat sau rușinat.

De sub tot acel satin și tul reuși să smulgă o fărâamă de încredere în sine, iar peste o clipă urcau ultimele două trepte

care duceau spre o sală imensă plină cu o mare de fețe nobile și brusc foarte curioase.

În seara aceasta nu era Joyous Fiona MacQuarrie, vrăjitoare scoțiană. În seara aceasta era ducesa de Belmore, la brațul ducelui ei cel mândru. Simți mâna lui Alec acoperind-o pe a ei.

— Ești frumoasă, Scottish.

Ca și cum ar fi știut exact cuvintele pe care avea nevoie să le audă. Un zâmbet drăgălaș i se așternu pe față și încrederea ei în ea însăși deveni reală.

— Îmi amintesc. Mi-ai spus-o.

— Când?

Ea se opri și își blestemă limba slobodă.

— Aăăă, acum.

El se încruntă, apoi clătină din cap și o conduse spre coridor.

Joy își înălță bărbia de ducesă cu încă câțiva centimetri și își îndreptă umerii mici, fustele alunecând în jurul ei, făcând-o nervoasă și nerăbdătoare, simțindu-se de parcă ar trece ani până când în sfârșit vor ajunge în sala de bal. Privi în sus, peste capetele mulțimii, la lumina strălucitoare care se revărsa din ușile deschise ale sălii de bal aflată la capătul coridorului. Muzica se auzea mai tare, mai reală, mai plăcută, și doar gândul că o ducesă n-ar face așa ceva o împiedică să-și lege capul în ritmul muzicii.

Mulțimea se îngroșa pe măsură ce se apropiau, strângându-se în jurul lor, făcând-o și mai conștientă de câți oameni vor fi aici să vadă dacă îi va face cinste lui Alec. Pentru o scurtă clipă îi înțelese temerile. Sute de oameni erau aici.

— Ce faci? Alec privi în jos spre ea.

— Număr.

— Ce?

— Patruzeci și opt... pietre prețioase pe covor. Le vezi cum strălucesc.

— Cad de pe pantofii și rochiile femeilor. Se întâmplă la toate balurile, dar în special la un bal regal. Servitorii care fac curățenie primesc recompense. O prinse de cot și o conduse printr-un grup strâns de oameni. Se aplecă spre ea. Există

vreun motiv special pentru care crezi că e necesar să le numeri?

— Pentru că așa nu trebuie să mă uit la toate fețele astea care se holbează la mine. Șoapta ei mirosea a teamă.

— Ar fi mai bine să te obișnuiești. Ești ducesa de Belmore. În consecință vei atrage atenția tuturor.

— Cincizeci și patru... Când îl voi întâlni pe prinț?

— Vom fi chemați la el. Nu este o prezentare protocolară. Se uită la ea. Scottish.

— Șaizeci... Hm?

— Fără hocus-pocus.

Ea aruncă o privire nefericită spre covor.

— Am pierdut șirul.

Degetele lui se strânseseră pe brațul ei.

— Nu schimba subiectul. Fără ridicări în aer. Fără statui care să danseze. Fără arătătoare de ceas care să se rotească. Și mai ales, fără broaște râioase. Niciun fel de magie. Ochii aceștia care te fac să nu te simți în largul tău vor deveni foarte atenți căutând orice greșală, orice din care vor putea crea un scandal. Fiecare ochi din palatul acesta se va îndrepta asupra ta în seara aceasta. Promite-mi – fără vrăji.

— În seara aceasta sunt ducesa de Belmore, soția ta. Nimic mai mult, spuse ea cu fermitate. O mică parte din ea se cam săturase să i se tot aducă aminte să nu-și folosească puterile.

— Bine. Voi fi în preajma ta.

Ea îl studie o secundă, nesigură dacă această afirmație era pentru a o liniști sau pentru a o preveni. Și-au continuat drumul pe coridor spre sala de bal unde o mulțime încremenită se afla în pragul ușii, multe dintre femei șoptind în spatele evantaielor. Joy închise ochii, aruncând câte o privire prin fiecare încăpere pe lângă care treceau, căutând alinare în mobilă pentru că aceasta nu avea ochi curioși.

Timpul păru să-și fi grăbit scurgerea și văzu sclipirea sălii de bal. Mai avu timp doar să tragă repede aer în piept înainte să pășească prin ușile largi.

Nici în reprezentările ei cele mai pline de imaginație nu-și imaginase că va fi o astfel de priveliște. Pene ușoare de toate

culorile – stacojii, verzui, albastre, galbene – pluteau deasupra valurilor de doamne de societate și aristocrați, coifurile fiind atât de înalte și încărcate de bijuterii încât Joy se minună de forța gâturilor englezoaicelor. Din vârful capetelor până la pietrele prețioase de pe pantofi femeile înaltei societăți erau o imagine impresionantă de umanitate înzorzonată. Scăpărau, străluceau scânteiau de parcă ar fi nins cu diamante.

— Ducele și ducesa de Belmore!

Inima i se opri. Peste o clipă intrară în mulțimea densă și un ocean de ochi nerăbdători și suspicioși se îndreptară asupra lor.

— Respiră sau vei leșina. Alec își trecu brațul în jurul taliei ei, ținând-o strâns sub pretextul că o conduce prin încăperea aglomerată.

Joy înghiți o gură de aer și îl lăsă să o împingă înainte, mergând printre cei prezenți fără să vadă nimic.

— Ia te uită!

La sunetul vocii cunoscute a vicontelui, Joy își fixă privirea asupra primei fețe prietenoase pe care o văzuse. Și atunci respiră – adânc, și se mai calmă. Contele era lângă ei. Cei doi bărbați se dădură la o parte ca să le facă loc, iar contele îi luă mâna.

— Alteță. Își făcu plecăciunea, apoi se uită la Alec. Cea mai superbă femeie din sală, Belmore.

— Downe are dreptate, adăugă vicontele făcându-i și el o plecăciune.

De undeva de departe se auzi vocea zgârietoare a unei alte cunoștințe, Lady Agnes Voorhees.

— Oh ! Uite cine a sosit, Eugenia! Claire!

Joy ar fi putut jura că-l auzise pe Alec scrâșnind din dinți:

— Henry! Lady Agnes își înfipse cotul în coastele soțului ei. Iu-huu, iu-huu! Haide, Henry! Nu mai pierde vremea că îmi scapă din nou!

— Fir-ar al naibii! mormăi Alec cu ochii la femela care își croia drum spre ei în ciuda îmbulzelii. E destul să o văd că-mi vine să leșin.

— Cred că anumite... boli de copii... au același efect,

Belmore, spuse contele încet, purtând pe chip rânjetul lui enervant.

Alec îi aruncă o privire ucigătoare.

— Sau poate, continuă contele parodiind o plecăciune, sărutul dulce al unei fete frumoase. Tot timpul se uită la gura lui Joy. Ea ar fi vurt să-i zbârnâie niște ochelari de cal pe nas.

— Downe are dreptate. Am și uitat. O clipă măcinai buzele soției tale – scuză-mă, Joy, dar eram acolo – iar în cealaltă, hop! lat la podea. Neil se opri, o idee întinzându-i trăsăturile. Crezi că acesta e motivul pentru toată zarva asta care se face în legătură cu valsul? Trebuie să recunosc, mi s-a părut foarte riscant. M-am simțit foarte neliniștit până când ne-ai speriat de moarte lovind podeaua. Spune-mi, Belmore, ți-au dispărut petele roșii?

— Judecând după privirea rece a prietenului nostru, Seymour, aş zice că ai atins un punct sensibil.

— Tu ai adus vorba despre asta, Downe. Eu nu făceam decât să mă interesez de sănătatea unui prieten care a fost bolnav.

— Vino, Henry! Cum, Lord Seymour, ai spus că cineva a fost bolnav? Cine a fost bolnav? Întrebă Lady Agnes abia mai trăgându-și sufletul după cum alergase ca să ajungă lângă ei. Mai că-l smuci pe soțul ei ca să-i rămână în apropiere. Parcă zămislite de soarta complice, Lady Eugenia și Claire Timmons se iviră ca niște lachei, amândouă ahtiate după un răspuns.

Rânjind, contele se apropie de Alec și șopti:

— Ce-mi oferi ca să tac din gură?

— Cuvântul meu că nu-ți voi sparge capul, replică Alec cu voce joasă dar nimicitoare.

— Doar nu sărmana mireasă? Lady Agnes se palmui peste pieptul decorat cu bijuterii. Așa se explică de ce n-am văzut-o prin oraș. Ce te doare, draga mea?

— Alteță, îl reaminti Alec fixând-o cu o privire rece.

— Oh, da, iertați-mă, Alteță. Am uitat.

Cu o voce la fel de înghețată ca aerul iernii Alec spuse:

— Să nu se mai întâmple.

Tăcerea din imediata apropiere deveni aproape vie,

încordată și greoaie. Ochii celor două bârfitoare gemene se făcură cât cepele și amândouă se cutremurară de frică sub privirea ducelui. Joy le consideră mai prudente decât Lady Agnes, care nu-și pierduse aplombul și se lansă mai departe.

— Ei bine, nici nu vă pot spune cât m-am simțit de onorată că am avut prilejul să răspândesc vestea căsătoriei voastre neașteptate. S-a vorbit despre asta mai multe zile la rând.

Joy simți brațul lui Alec încordându-se. Sperând să-l facă să se relaxeze se aplecă spre el și șopti:

— Să-i fac un neg?

Privirea pe care el i-o aruncă îi arătă panica.

— Am glumit doar, șopti ea repede. El păru să respire ușurat, iar Joy nu rezistă să nu adauge: Poate doar unul mititel pe nas.

— Nu mi se pare amuzant, spuse el în colțul gurii.

— Mie da. Știa că o urmărea, așa că se întoarse și studie nasul femeii cu o privire care spera să fie estimativă.

— Nici să nu te gândești, scrâșni Alec în urechea ei.

Între timp Lady Agnes se lansase într-o disertație despre cine era prezent și cu cine, cine era absent și de ce.

— Până și Lady Juliet e aici în seara asta, adăugă ea cu o privire vicleană pe care Joy nu o înțelese. Cele două bârfitoare se hliziră, dar acesta fu singurul zgomot pe o rază de trei metri.

După căutătura feroasă a soțului ei Joy era sigură că în acea clipă dacă ar fi fost vrăjitor, Lady Agnes ar fi avut fața unei broaște râioase. Fără să-i pese de ochii reci ai ducelui se întoarse spre Joy și îi zâmbi mioros.

— Ai întâlnit-o pe Lady Juliet, Alteță?

— N-am avut plăcerea. Cine – începu ea dar mai că țipă când Alec o strânse de braț.

— Am vrut să-ți spun, Belmore, intervenii Neil cu abilitate, Addersley te căuta. În legătură cu un cal pe care îl aștepți.

Înainte ca cineva să poată răspunde, contele de Downe făcu un pas în fața lui Joy și spuse:

— Alteță Sa mi-a promis un dans, Belmore.

Joy ridică ochii spre Alec, derutată de această bruscă

schimbare a subiectului și temându-se de primul ei dans în public. Ar fi preferat să danseze cu soțul ei, dar simțea sute de perechi de ochi urmărind-o, cântărind-o așteptând ceva de la ea. Simți cum i se încrețește pielea.

— Du-te, spuse Alec punându-i mâna în cea a lui Richard. Eu trebuie să discut cu Addersley. Apoi îi aruncă o privire de avertisment care spunea „Fără magie“. Aparent satisfăcut de înclinarea ei din cap, se întoarse și plecă privind în urmă doar o dată, probabil pentru a se asigura că nimeni nu plutea prin aer.

Contele o conduse spre centrul sălii după ce-i reaminti galant ce fel de dans sugera muzica, și peste o clipă Joy se trezi făcând pașii primului ei dans la un bal. Văzu din nou un conte de Downe, bărbatul de care îi vorbise Alec. El execută o alemandă și spuse:

— Nu sunt sigur că-mi place felul în care te uiți la mine. Ce fel de viciu am mai dat în vileag?

— Niciunul. Mă gândeam că-mi place mai mult când nu ai un pahar în mână, răspunse ea direct.

— Ce ciudat, pară el într-o manieră mult prea nonșalantă. Mie îmi plac mai mult când am unul.

— De ce?

El se uită la ea, expresia de pe chip arătându-i bățalia interioară.

— Fals curaj. Atunci nu-mi mai pasă de nimic.

Ea încercă să se gândească la un răspuns, dar muzica se opri. Când se uită la el, gândurile ei probabil că i se citeau pe față pentru că el spuse:

— Nu mă compătimii, Joy. Îmi place ce-am ajuns. E mai ușor așa. Apoi cu un zâmbet sardonice prefăcut o conduse spre un colț liniștit unde Neil îi aștepta. S-au ciondănit câteva minute în legătură cu ce ar trebui ea să bea și cine să-i aducă limonada. Contele câștigă, dar înainte de a pleca viconte îl apucă de braț și spuse:

— Doar limonadă, Downe. Nimic altceva.

Contele rânji și își lovi buzunarul gol al jachetei. Făcându-i cu ochiul lui Joy se îndreptă spre camera cu băuturi.

— Alec se va întoarce imediat, spuse Neil apoi deschisă o cutie mică, luă cu degetele niște pudră, trase pe nas și strănută într-o batistă cu marginile dantelate.

Încruntându-se la vederea conținutului micii cutii, Joy întreabă:

— Ce e pudra aceea?

— Praf de prizat.

— Pentru ce?

— N-ai mai văzut așa ceva? Te face să strănuți. Îți curăță capul și toate celelalte fleacuri. Iar aceasta este tabachera mea norocoasă. Vezi? Ridică cutia spre ea tocmai când o ușă de la grădină se deschise și o briză ușoară pătrunse în cameră, trimițând praful fin drept în fața ei.

Joy își trânti mâna peste nas și gură, chinuindu-se cu disperare să nu strănute, știind prea bine care ar fi rezultatul dacă o va face.

Neil închise cutia.

— Îmi pare rău. Ar trebui să strănuți și să scapi. Te vei simți mai bine. Probabil că văzuse teama din ochii ei, pentru că o mângâie pe mână. Nu-ți fă probleme în privința etichetei. Toată lumea strănută. E la modă, știi. Dă-i drumul. Strănută.

Ea clătină din cap ținându-se cu degetele de nasul care o mânca.

Nu gândi. Nu gândi.

— Ascultă, Joy, e mai bine să strănuți.

— Detest să strănut, îi spuse ea cu vocea înăbușită de mâna de la gură, și ochii în lacrimi. Ridică privirea și-l văzu pe conte.

— Poftim limonada. Îi întinse un pahar și așteptă. Joy se temea să-l ia din mâna lui.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el în cele din urmă.

— A prizat din praful meu. Neil îi arată tabachera.

— Nu-i de mirare că plânge, Seymour. Chestia aia e scârboasă. Poftim. Îi întinse din nou paharul. Bea-l. Limonada va face să treacă mirosul acela.

Joy își fixă ochii pe pahar, își ținu respirația, întinse mâna, apoi prompt strănută. Ridică încet pleoapele, încercând să-și amintească care fusese ultimul ei gând. Cei doi bărbați se uitau

la ea ca doi frați grijulii, nimic neobișnuit pe fețele lor. Studie zona apropiată. Oaspeții continuau să danseze fericiți. Muzica cânta clar și plăcut, iar mulțimea părea neschimbată. Ridică ochii și nu văzu nimic nefiresc. Candelabrele continuau să strălucească vioi, nimic nu părea inexplicabil. Nici trandafiri, nici cravașe, nici tamburine. Respiră ușurată și sorbi din limonadă.

— Ia te uită! Priviți acolo!

Joy și contele se întoarseră în direcția arătată de Neil.

— Unde crezi că a găsit Prinny lămâi în februarie? întreba Neil.

— În sere, răspunse repede, zgâindu-se la șirul lung de pomi puși în ghivece. Neil continuă:

— Nu e un loc prea potrivit să înșiri toate ghivecele alea. Blochează ușile de la terasă. Ia priviți în spatele pomilor. Nu e Belmore cu Addersley?

Joy se întoarse tocmai când Alec veni înăuntru dinspre terasă împreună cu un alt bărbat. S-au despărțit iar Alec se răsuci privind drept la pomi.

Se răsuci din nou spre ușile terasei, apoi spre încăpere, de parcă n-ar mai fi știut unde se află. Se încruntă gânditor și apoi, foarte încet, cu o precizie nimicitoare privirea lui se mută de la pomi direct la ea. Joy se strădui să arate inocentă, și probabil că nu-i reuși pentru că el deveni livid. Împinse două ghivece la o parte pășind printre ele, fără să-și dezlipească ochii de la ea.

Căutarea aceea ar fi băgat în sperieți și pe cel mai curajos om, ceea ce Joy nu era deloc în momentul acela. Repede se uită la Neil și pocni din degete. El se holbă la ea, puțin cam năucit.

— Simt nevoia urgentă să dansez cu Alțeța Sa. Îi întinse brațul și dispărură spre pașii complicați ai unui dans, cât mai departe de Alec.

Pașii o sileau să se concentreze, dar cu toate astea reușea din când în când să ridice privirea și îl vedea pe Alec la marginea mulțimii doar la câțiva metri distanță. Apoi partenerul o conducea în ritmul rapid al muzicii. Dansul se termină, însă norocul era de partea ei în seara aceasta pentru că se afla într-

un capăt al sălii în timp ce soțul ei se afla în celălalt. Înainte ca el să ajungă la ea Joy se repezi din nou spre ringul de dans, de data asta în acordurile unul dans foarte vioi și săltăreț. Neil îi sugeră că s-ar putea ca dansul să fie mult prea rapid pentru era, însă Joy îl liniște spunându-i că în clipa de față avea nevoie de un dans. Cu pași cât mai repezi.

În următoarele douăzeci de minute ducele și ducesa de Belmore se jucară de-a pisica și șoarecele. Ori de câte ori el se îndrepta agale spre ei, ochii ei se măreau și dispărea într-un nou vârtej. Chipul lui îi dezvăluia nemulțumirea și promisiunea pedepsei. Ea se prefăcu că nu vede și zâmbi partenerului ei de câte ori treceau pe lângă Alec.

După încă două dansuri îi pierdu urma, dar din moment ce ultima oară îl zărise adâncit într-o discuție cu un mic grup de oameni, ajunse la concluzia că deocamdată renunțase. Era sigură că o va certa pentru comportarea ei, dar pentru moment era în siguranță. Ultimul dans se termină, partenerul își făcu plecăciunea, și ea se întoarse – și se trezi privind la faldurile complicate ale unei cravate albe ornată cu un ac auriu în forma blazonului Belmore.

— Oh, nu, murmură ea exact când mâinile lui îi cuprinseseră brațele. Peste o secundă o trăgea spre un loc unde puteau vorbi fără să fie deranjați.

— Fă-i să dispară, șuieră el.

— Dar acum toată lumea i-a văzut deja.

El aruncă o privire spre un mic grup de oaspeți care pipăiau fructele galbene de pe pomii din ghiveci. Se întoarse furios spre ea. Falca îl era încleștată iar următoarele cuvinte le rosti scrâșnind:

— Ce naiba ți-a trecut prin cap să faci? Lămâi în februarie?

— A fost un accident, pe cuvânt. Și există sere.

— La naiba, femeie...

Își puse mâna pe brațul lui și explică.

— Praful m-a făcut să strănut. Te rog să nu fi supărat. O scânteie de înțelegere apărău în ochii lui.

— Seymour?

Ea dădu din cap, simțindu-se cam rușinată.

— Mi-a zburat în față. Îmi pare rău.

Furia lui dispăru, și încruntându-se, își trecu un deget peste frunte.

— Fir-ar al naibii. Am uitat de predilecția lui pentru prizat. Se uită la ea, apoi spuse. Fă-mi o favoare, Scottish.

În mod surprinzător Joy privea în ochi care nu mai erau supărați, ba chiar exprimau iertare, și dădu din cap.

— Stai cât mai departe de orice fel de praf. Se răsuci studiind încăperea. Un lacheu în livrea regală alegea tocmai acel moment ca să se apropie de el.

— Maiestatea Sa vă așteaptă, îi spuse el lui Alec, care dădu scurt din cap și arătă că îl vor urma.

O spaimă o cuprinsese pe Joy. Făcu doi pași apoi se opri.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-e frică.

— Te vei descurca, spuse el cu o siguranță de sine pe care ea era departe de a o simți. Nu e decât un alt englez. Încearcă să o iei așa. Ca și mine nu e decât un englez.

— Genunchii mei se simt scoțieni, murmură ea. Asta provoacă o expresie ciudată pe chipul lui. Dacă l-ar fi cunoscut bine ar fi crezut că era pur și simplu amuzant.

— Doar fă o reverență. Vei fi la brațul meu, înainte și după și nu te uita la el și nu te ridica până nu îți vorbește.

Joy se holba fără să vadă nimic la spatele lacheului.

— Îmi voi aminti.

— Și nu uita să respiri.

Ea dădu din cap și trase adânc aer în piept.

— Ești ducesa de Belmore. Mâna lui caldă alunecă peste a ei în timp ce o conducea de la imensa sală de bal spre un coridor îngust. Și arăți minunat, Scottish.

Îi zâmbi atunci, aprecierea lui restaurându-i încrederea în sine, și în timp ce se opreau în fața unor uși duble își întoarse fața spre el, dar nu era timp de cuvinte. Ușile se deschisera.

— Ducele și ducesa de Belmore!

Căldura din încăperea îi biciui față. Într-o clipă pielea i se acoperi de transpirație. În încăperea înăbușitoare se afla un mic grup de oameni în costume de curte. Toate privirile erau

pironite asupra ei. Mâna lui Alec încă o acoperea pe a ei și o strânse ușor, apoi șopti:

— Respiră.

Joy o făcu și peste o clipă se opriră. El îi eliberă mâna și o prezentă apoi Joy se află în plină reverență – capul plecat, umerii drepți, mâinile strângând fustele, iar genunchii ei scoțieni tremurând ca frunzele la bătaia vântului. Tăcerea continuă. Dacă omul ăsta nu va vorbi în curând își va face soțul de rușine căzând în nas. Își aminti de recomandarea lui Alec și trase adânc aer în piept, știind că era posibil ultima mișcare pe care corpul ei o mai putea face.

— Ah, scumpă ducesă.

Joy mai că se prăbuși de bucurie. Îndreptându-se încet, îi aruncă un zâmbet dar nu-i reuși prea bine pentru că genunchii ei pocniră ca nucile de Crăciun. Alec îi auzi. Îi observă tresărirea din colțul ochiului.

— Minunat, Belmore. Suntem impresionați. Întotdeauna ai avut un ochi bun. Prințul regent o studie, destul de grosolan și pe îndelete. Joy rămase pe loc cu zâmbetul lipit de buze, inima zvâcnind și genunchii torturați de durere, uluită că acest om era viitorul monarh al Angliei. Avea un abdomen larg, deși nu se vedeau cărnuri care să-i iasă afară din jachetă. Arăta umflat.

Avea părul de un roșu auriu pieptănat în spate. Părul, combinat cu picioarele crăcănate, îi dădea înfățișarea unui cocoș rotofiei. Avea chiar câteva guși roșii care se sprijineau ca moțul la curcan de cravata prinsă cu mai multe ace.

Joy strănută.

Prințul regent deschise gura și scoase un cucurigu. Capete se întoarseră și se holbară la el, dar se pare că el nu observase nimic și continuă să vorbească cu ea de parcă nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat.

Din nefericire Alec observase. Totuși, își păstră calmul, vorbind clar și răspicat, mâinile lui ținând-o aproape de el. Joy avea senzația că găsisese o metodă nemiloasă să o oprească dacă ar fi îndrăznit să strănute din nou. Sigur de sine continuă conversația până ce prințul le ceru să cineze la masa lui, iar soțul ei deveni brusc tăcut.

— Dorim să o cunoaștem mai bine pe ducesă, Belmore.

Odată sentința pronunțată avură permisiunea să se retragă iar prințul regent le întoarse spatele traversând încăperea, producând un scârțâit ciudat.

— Ce e sunetul acela? șopti Joy.

— Corsetul. Odată ajunși destul de departe pentru a nu fi auziți, Alec o întrebă:

— La ce naiba te gândeai când ai strănutat?

Ea nu vru să-i spună, însă el o strânse de mână în timp ce o conducea afară din cameră.

— Mă gândeam că arată ca un cocoș.

Când reveniră în coridor îi întinse o batistă.

— Suflă până iese tot praful.

Ea făcu cum i se spuse, lăsându-l să-și folosească trupul pentru a ascunde mișcările ei restului invitaților. Ridică ochii spre el.

— Ai terminat?

— Da.

— Ești sigură?

Joy dădu din cap.

— Nimeni nu pare să fi observat că a făcut cucurigu.

— Prințul e uneori la fel de excentric ca și nebunul lui de tată. Cred că ar trebui să fim recunoscători faptului că oamenii nu pun sub semnul întrebării comportamentul regal.

Ea dădu din cap, își mușcă buzele apoi se uită la el cu ochi neliniștiți.

— Ești supărat?

El o fixă o clipă cu privirea, apoi clătină din cap.

— Nu, trebuie să recunosc, Scottish, într-adevăr arată ca un cocoș. Apoi râse. Pentru prima oară de la han, Alec râse.

Joy dădu drumul respirației și un zâmbet de o imensă fericire se ivi spontan pe buzele ei. El o urmări câteva clipe până începu să arate stânjenit și Joy își feri privirile. Clipa se pierdu. Fără un cuvânt o conduse înapoi în sala de dans, unde se opriră la marginea mulțimii.

— Cred totuși că va fi o noapte foarte lungă. Chipul lui rămase încordat dar nu-i mai strânse mâna.

Înainte să aibă timp să cugete la ce voia să spună acordurile tulburătoare ale unui vals unduiră prin sala de bal provocând exclamații șocate și chicote de râs. Ringul de dans se goli și rămase așa. Nimeni nu îndrăznea să ia inițiativa.

Joy urmări mulțimea strângându-se și secrete șoptite în spatele unor îngrămădiri de evantaie în timp ce oaspeții ezitau.

— Ce așteaptă?

— Se pare că nimeni nu vrea să fie primul care să înceapă să valseze. În multe cercuri dansul continuă să fie considerat indecent.

— Și au de gând doar să stea așa?

— Până când cineva va renunța la prudență, cred că da, ringul de dans va rămâne gol.

— Bănuiesc că toată lumea știe că ducele de Belmore nu ar îndrăzni să fie primul care să danseze?

— E o provocare, Scottish?

Ridică din umeri arătându-i că poate să o înțeleagă așa cum vrea. Contele apără dintr-o dată în dreapta lui.

— Îmi faceți onoarea, Alteță?

Mâna lui Alec o strânse pe a ei.

— Voi dansa cu soția mea, Downe. Găsește pe altcineva.

Zâmbind cu subînțeles contele trecu mai departe, alegându-și o parteneră și pornind învârtindu-se spre centrul sălii de bal, arătând de parcă nu i-ar fi câtuși de puțin de ce credeau cei din jur.

Dus pe gânduri Alec urmări cuplul cu ochi iscoditori de un albastru intens și pentru o scurtă clipă melancolică Joy se întreabă dacă având șansa încă unui minut Alec nu ar fi purtat-o spre centrul sălii, trimițând naibii opinia publică. Dar acum nu mai conta pentru că alții se alăturaseră cuplului care dansa. În cele din urmă Alec îi prinse talia și fără un cuvânt, doar cu o înclinare din cap o conduse spre centrul sălii.

Muzica era la fel de amețitoare ca înainte. De parcă soarta ar fi simțit nevoia să dovedească o dată în plus coincidențele ironice ale vieții, orchestra cânta același vals vienez pe care îl cântase și contele în seara de la Belmore House. Și la fel ca

atunci, Joy și Alec se mișcau ca un singur trup, plutind prin odaie cu mișcări atât de fluide și ușoare că Joy abia atingeau podeaua. Din cupola sălii de bal lumânările își revărsau picăturile strălucitoare de lumină, mii de scânteii care scâldau dansatorii și pe ceilalți oaspeți într-o ploaie de stele. Privirea ei era ridicată în sus atrasă de dorința nestăpânită de a vedea dacă razele de lumină erau la fel de radioase pe cât le simțea.

Bine ar fi fost dacă ochii ar fi urcat acolo sus. Dar odată întâlnindu-i pe ai soțului ei rămaseră prizonieri. Impactul cu privirea lui stârni amintiri care zburau prin mintea ei ca paginile bătute de avânt ale unei cărți, amintiri ale dansului lor, a pasiunii, a sărutului. Aceleași gânduri trebuie să fi cuprins și mintea lui pentru că senzația apărui din nou la fel de natural de parcă ar trăit-o în fiecare zi, în fiecare minut.

Cât de ciudat că lumea putea dispărea atât de ușor, doar cu o privire, o atingere de mână, sărutul duios al respirației iubitului pe un obraz îmbujorat. Vrajă. Sunetul amplu al muzicii adia prin și în jurul lor precum niște ghirlande colorate pe un pom de Arminden⁽⁴⁾. Iar atracția crescui o dată cu acordurile, acea incredibilă prezență magică ce prea să ardă ca o flacără între ei, stârnită de forța acaparatoare a ceva ce era mai mult decât doar magie, ceva ce nimeni din lume nu putea cunoaște, trăia sau îndrăgi. Iar Joy știu că niciodată nu va simți această forță pătimașă ca un altul. Era doar a lor această vrajă minunată.

Alec își apăsă mâna pe spatele ei, iar ea se mișcă tot mai aproape. Fiecare rotire, fiecare pas îi unea tot mai mult. Fusta ei îi atingeau picioarele învârtindu-se, foșnind și plutind între ei ca ceața. Pașii le erau perfecți, privirile ferecate, mișcările un preludiu elegant. Smaraltele brățării ei reflectau lumina strălucitoare dar scântelele lor erau palide în comparație cu privirea lui, deschisă și mistuitoare pentru o fracțiune de secundă.

Erau atât de aproape că trupurile lor se frecau scandalos unul de altul iar degetele lui se strânseseră pe talia ei și pe mână. O simți la fel de puternic ca și mine, își dădu ea seama. Însă se lupta cu atracția magică, se lupta așa cum marea se împotriva

mareei.

Sărută-mă... îl îndemna mintea ei din nou și din nou, așa cum o mai făcuse și înainte. Privirea lui trecu spre gura ei, se delectă cu ea, dar refuză să vină mai aproape, refuză să scurteze distanța dintre ei și să spună:

„La naiba cu lumea și buna cuviință”

Muzica încetă și ei se opriră, conștienți dintr-o dată că erau observați de mii de ochi curioși. Alec înțepeni imediat, dar înainte să poată face vreo mișcare, sau să spună un cuvânt, se anunță masa, și au fost înghițiți de mulțimea gălăgioasă, o tăcere grea pogorând între ei pentru că nici unul nu mai era stăpân pe simțurile lui și amândoi o știau.

*

Trăind senzația unui destin inevitabil Alec urmări cum valetul umple din nou cu vin paharul soției lui. Vorbea cu prințul, fluturându-și mâinile ei pline de viață pentru a-și accentua cuvintele – pe care Prinny părea să i le soarbă din gură. Prințul insistase ca ei să-l însoțească la teatru mâine seară. Alec gemu în gând. Sperase să plece dis de dimineață la Belmore Park pentru a o sechestra pe Joy în siguranță la conacul de la țară.

Râsul ei vesel îi atrase atenția, și își îndreptă din nou privirile spre ea studiind-o. Avea un mare succes. Ar fi trebuit să fie mândru. Nelinistit, dar mândru și mulțumit că reușiseră să se descurce. Atunci de ce simțea că lumea din jurul lui dansa după o altă melodie? Se simțea străin și izolat. Sentimentul acesta de izolare nu era liniștitor. Îl enerva. Întotdeauna căutase singurătatea, o preferase vieții zgomotoase a aristocrației engleze, dar acum i se părea că îl tulbura. De ce își dorea altceva? Sorbi din vin și se întrebă ce anume căuta?

Drept răspuns simți nevoia să-și privească soția. În exact acel moment ochii ei îi întâlniră pe ai lui, iar el încetă să mai respire luat prin surprindere de foamea inocentă din ochii aceia și știind că și ai lui reflectau o foame fără nicio urmă de inocență, doar o pasiune intensă, o nevoie covârșitoare de a

intra în această femeie încât dorința de a-și uni trupul cu al ei se pierdu într-o dorință mistuitoare de a atinge un anume foc unic în ea. Și doar în ea. Era o senzație amețitoare, ca un drog, acest lucru sfâșietor care ardea atât de viu în el încât se îndoia de capacitatea lui de a trăi cu această senzație fără să-și piardă mințile.

La gândul acesta rămase de unul singur. Acțiunile lui în timpul dansului, lupta de a se controla în fața înaltei societăți – erau dovezi că nu mai era întreg la minte, nu mai avuse un gând rațional de când se căsătorise cu ea. Se întrebă dacă o parte a acestei nebunii nu se datora cu relațiile lui cu femeile în ultimul timp.

Privirea lui scrută camera. Juliet era aici, acum câteva clipe. Zărise capul ei blond. Ciudat, nu simțise furie când o văzuse. De dragul reputației va trebui să i se adreseze în public, pentru a nimici zvonurile despre căsătoriile lor bruște. Nu o făcea pentru binele ei. Nu-i păsa absolut deloc de Lady Juliet Spencer, dar știa că va fi mai ușor pentru Scottish dacă s-ar fi făcut speculații în legătură cu căsătoria lor neașteptată.

Își justifica acest gest de bunăvoință amintindu-și că și reputația lui era în joc.

Așa că o oră mai târziu în timp ce soția lui dansa cu prietenii lui, Alec se trezi croindu-și drum printre afurisiții de lămâi, pășind spre terasa unde se afla Lady Juliet. Rămase pe loc în tăcere, urmărind-o cum privea spre grădinile înghețate de jos, aplecată peste balustrada de piatră și făcându-și vânt cu evantaiul în ciuda faptului că aerul era foarte rece. Se întoarse spre el de parcă ar fi vorbit.

— Alec.

El dădu din cap.

— Juliet.

Privirea pe care ea i-o aruncă era tristă, ceea ce-l surprinse.

— De unde această tristețe? Ciudat, pentru o femeie căsătorită de curând. Mă așteptam să-ți văd chipul strălucind de iubire, draga mea. Disprețul se strecură de la sine în vocea lui.

Ea se uită în jos.

— Bănuiesc că merit o replică și mai usturătoare pentru felul în care m-am purtat. Nu te acuz că mă urăști, Alec. Însă am făcut ceea ce am crezut că e mai bine pentru amândoi.

— Nu te urăsc.

Ea râse destul de cinic.

— Nu, presupun că pentru a mă urî ar fi trebuit să mă iubești. Și nu m-ai iubit.

— Nu.

— Îți mulțumesc că nu mă minți.

— Niciodată nu te-am mințit, Juliet. Credeam că ne înțelegem unul pe celălalt. Am greșit.

— El mă iubește, șopti ea.

— Niciodată n-aș fi putut bănui că sub frumusețea ta rece se ascunde un suflet romantic. Ridică din umeri și se sprijini și el de balustradă.

Rămaseră acolo legați parcă de un fel de relație de rudenie stânjenitoare. Se uită la ea și observă pentru prima oară că ochii ei erau albaștri. Doar albaștri. Fără zburdalnice scânteii verzi. Nimic altceva decât un albastru obișnuit. Se aplecă peste balustradă sprijinindu-și coatele de ea și urmări cum cad țurțuri de gheață. Peste o clipă renunță la mândrie și o privi discret.

— Poate că a fost mai bine așa.

Ea îi studie chipul.

— Te-ai căsătorit, spuse ea, vocea ei sunând de parcă s-ar fi simțit trădată.

— Da.

Zâmbetul care apărură pe fața ei era trist și puțin melancolic.

— Am văzut-o.

Cum el nu răspunse, continuă:

— V-am văzut pe amândoi valsând.

— Da, presupun că toată lumea ne-a văzut.

— Te iubește.

El se întoarse spre ea, aplecat peste balustradă într-o poză de indiferență pe care era departe de a o simți.

— Nu are importanță.

— Eu cred că are.

Ceva se strânse în el de parcă ea i-ar fi văzut sufletul. O urmări tăcut neștiind ce să-i spună.

— Vezi, eu știu ce înseamnă să iubești pe cineva.

— Hm, seducătorul căpitan.

Ea zâmbi și clătină din cap.

— Nu, Alec. Vezi tu, am spus că mă iubește, nu și că eu îl iubesc. Te-am iubit pe tine, dar tu nu mă puteai iubi, iar eu n-aș fi suportat să-mi trăiesc viața doar cu o jumătate de inimă. Toate lucrurile pe care ți le-am scris au fost doar pentru a lovi în tine. Râse, un râs sincer, fără răutate, însă cu o urmă de tristețe și autoironie. Deși e foarte adevărat că poți fi încrezut, îi spuse ea cu un zâmbet deschis, cred că am fost furioasă că nu mă puteai iubi.

El se îndreptă auzindu-i cuvintele. Trecură câteva clipe în care el absorbi ce-i spuse ea, apoi replică:

— Cum poate fi diferită căsătoria ta cu acel căpitan? Dacă doar un partener iubește nu este o căsătorie de... Cum i-ai spus? Ah, da, o jumătate de inimă.

— Ba da.

Chipul ei confirma adevărul spuselor ei, dar era ciudat că nu simțea nimic pentru ea – nici furie, nici uimire nici milă, într-adevăr nimic, doar o anumită camaraderie provenind din faptul că ajunseră să se cunoască pe o altă planetă.

— Atunci bănuiesc că amândoi am intrat în căsătorii de jumătate de inimă.

Ea îi zâmbi atunci, un zâmbet prietenesc.

— Nu, Alec. Nu cred că e așa. Vezi tu, te-am văzut împreună cu soția ta. Își trecu brațul peste al lui. Să mergem. Condu-mă înăuntru. Să le dăm un moment de bârfă limbilor slobode. Au pornit spre ușă și chiar înainte de a pași înăuntru, ea se opri și se uită la el. Ești încăpățânat, încrezut, arogant și frumos ca un diavol, Alec, dar căsătoria ta este una întreagă.

El o privi într-o tăcere împietrită.

Ea trecu pragul și îi aruncă ultima împunsătură.

— Mă întreb doar cât timp va trece până îți vei da seama.

Lui Joy nu-i trebui decât un minut ca să-și dea seama că Alec nu era în încăpere. Căută printre perechile care dansau și

își croi drum prin mulțime până ajunse la marginea ei. Văzu dansatorii alunecând pe podea, urmări bijuteriile scăpărând și se trezi legănându-se în ritmul muzicii. Balul era mai grozav decât visase ea. Îl întâlnise pe prinț, luase masa cu el și cu excepția câtorva strănuturi mititele, totul se desfășurase perfect. Spera ca Alec să fie mândru de ea. O străbătu o senzație de triumf când își aminti că prințul îi invitasese până și la teatru.

Da, totul era minunat, dar într-un fel nu era așa de palpitant când Alec nu se afla lângă ea. Voia să danseze cu ea încă o dată înainte de a pleca. Dorea să-i simtă brațele strângând-o și învârtind-o, să-i vadă ochii care să o asigure că vor termina acasă ceea ce începuse în timpul dansului. Gândul acesta o făcu să zâmbească și studie din nou sala de bal.

— Ei, draga mea! Vocea lui Lady Agnes apărură de nicăieri zgâriindu-i urechile.

Joy se întoarse. Se părea că femeia asta nu era în stare să-i accepte titlul și pentru a doua oară în câteva minute își dori din nou ca Alec să fie lângă ea. Lady Eugenia și doamna Timmons stăteau ca niște prelungiri în spatele ei.

— Arăți pierdută, stând așa singură. Unde e acel frumos duce al tău? Privirea ei rătăci prin încăpere. Îl vedeți, fetelor? Cele două bârfitoare își scutură capetele la unison. Lady Agnes i se adresă din nou lui Joy lovindu-i ușor brațul. Stai, draga mea, mi s-a părut ieșind pe terasă. Hai să mergem să vedem. Își strecură brațul pe sub al lui Joy și o conduse spre peretele format doar din uși.

Mulțimea se mișcă și câțiva bărbați trecură prin fața lor dispărând apoi și oferindu-i lui Joy o imagine fără obstacole a ușilor terasei. O blondă frumoasă, îmbrăcată ca o prințesă a gheții pași înăuntru, râsul ei disprețuitor ajungând până la ea.

— Oh, uite-l, draga mea! Îl vezi? Lady Agnes arăta cu capul spre terasă. E cu Lady Juliet. Ce interesant.

Joy simți privirea pătrunzătoare a acestei Lady Agnes când Alec intră în urma acelei femei. Un zâmbet flutură pe buzele lui Joy când ochii i se opriră asupra lui. Privi la femeia de lângă el și spuse:

— Lady Juliet este frumoasă. Se întoarse spre Lady Agnes. E o persoană deosebită?

Ochii bârfitoarelor se făcură mari sclipind de nerăbdare. Apoi amândouă chicotiră. Lady Agnes își duse mâna la piept cu un gest dramatic.

— Cum, nu știi, draga mea? Vocea ei se făcu dintr-o dată foarte mieroasă. Ea și Alteța sa urmau să se căsătorească.

Joy își răsuci capul, devenind dintr-o dată conștientă de Alec și de Lady Juliet ca un posibil cuplu. Se potriveau perfect, părul ei auriu cu cel negru și argintiu al lui, ținuta lor, bărbiile ridicate sus, rasa nobilă. Privi nemișcată acest cuplu nemaipomenit. Erau cât se poate de superbi și potriviți și drept reacție stomacul i se strânse, coborând undeva în adâncurile negre acum, unde se aflaseră speranțele și visele ei.

Lady Agnes continuă:

— Ea nu și-a respectat promisiunea și s-a căsătorit cu altcineva... exact cu o zi înainte de căsătoria ta.

Acolo, sub ochii ei se afla sfârșitul balului, realitatea crudă în văzul întregii lumi.

Totul în jurul ei parcă dispăru într-o ceață amară. Simți adevărul usturător și dureros al căsătoriei ei – unul pe care nici ea, cu toate speranțele și dorințele ei, nu-l putea face să dispară. Până și puterile ei magice nu-i erau de niciun folos. Nu va putea niciodată să câștige inima lui Alec, pentru că premiul fusese deja câștigat de altcineva. Speranțele și inima ei se stinseră într-o moarte lentă și chinuitoare.

În acel moment un vânt rece sufla în jurul palatului, îndoind copacii și tufișurile, zgâlțâind ușile terasei. Cerul bubui îndurerat parcă, și o clipă mai târziu începu să plouă.

Durerea
„A dragostei năprasnică pornire
A depășit cumintea judecată.”

Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 23

Joy stătea în scaunul de lângă fereastră, într-o sufragerie aflată în spatele casei și urmărea cum stropii de ploaie răspândesc cercuri în bălțile negre de pe dalele de piatră. Ploua încontinuu din noaptea trecută, o noapte care începuse cu emoții și entuziasm și se terminase în deșertăciune. Făcuse tot posibilul să nu izbucnească în hohote de plâns după ce aflase adevărul. Doar mândria o împiedicase să se prăbușească la bal, în fața întregii societăți englezești.

Alec părăsise și el la fel de gânditor. Alec, își zise Joy. Până și numele lui îi provoca un spasm de durere. Alec al lui Juliet. Ceva în adâncul ei se răsuci atât de strâns, încât simți cum se învârte cu ea. Trase aer în piept.

Din clipa în care se despărțise de Lady Juliet, Alec purtase pe chip o expresie tulburată. Era sigură că-i cunoștea problema: soția lui nu era Lady Juliet, iubirea lui, ci o vrăjitoare scoțiană care îi transformase viața într-un haos. Atitudinea lui nu făcu decât să-i dea de înțeles, într-un mod dureros, inutilitatea speranțelor ascunse în inima ei – Alec iubea pe altcineva. Inima lui nu era neatinsă: îi aparținea lui Lady Juliet, care nu avea nevoie de ea așa cum Alec nu avea nevoie de inima lui Joy. Se lăsase prinsă în vise nostalgice și prostești.

— Oh, Dumnezeu! Nici să se îndrăgostească nu reușise să o facă bine.

Își șterse din nou lacrimile de la ochi, uimită că mai avea încă lacrimi și încercă să-și reînvie mândria de scoțiană. Să stea aici smiorcăindu-se nu va rezolva nimic. Mai trase o dată aer în pieptul care tremură. Privirea îi alunecă spre copacii din grădina înconjurată de ziduri. Iarna făcuse mestecenii la fel de neînsemnați ca mândria ei. Ploaia se oprise, dar cerul continua să fie înnorat. Ploaia aduse căldura primăverii care se apropia și spălase zăpada și gheața când cerul plânse o dată cu ea.

În colțul din spate, lângă un mic tufiș unde iedera de pe zidul de piatră se împletea cu trifoiul somnolent, se înălța un mândru ulm englezesc. Își apăsă de sticlă obrajii cu urme de lacrimi și privi în sus spre cer. Norii grei de ploaie se îndepărtau de parcă i-ar fi strigat numele. Se uită din nou la copac. Avea nevoie de un copac acum, avea nevoie de căldura naturii care să o lege, să o liniștească, să o vindece.

Luă un șal de lână de pe scaun, se înfășură în el și ieși afară prin ușile de la terasă, coborând treptele de piatră și ocolind bălțile de ploaie. Într-o clipă se afla în fața copacului uriaș.

Ulmii aveau personalitate, chiar dacă erau englezi. Trunchiul lui era pătat, zbârcit de înțelegerea și înțelepciunea dată de vârstă și timp. Până și scoarța era cenușie. Însă în loc să-i amintească de vârstă, înțelegere și înțelepciune, îi readuse în minte părul cu fire argintii al soțului ei.

Își puse o mână pe scoarța tare.

— Sunt Joyous și am nevoie de forja ta, de viața ta, pentru că o parte din a mea a murit. Te rog, ajută-mă!

Încet, își trecu mâinile în jurul trunchiului gros, își lipi obrazul și pieptul de el, simțind cum scoarța pătrunde în carnea ei, dar având o disperată nevoie de a fi foarte aproape de el. Închise ochii și se lăsă în seama naturii.

*

Alec se afla în biroul său și se uita la cuțitul de deschis scrisori pe care tocmai îl folosisese pentru a deschide invitația la teatru trimisă de prinț ca și cum și-ar fi putut uita obligația de

a mai petrece o noapte sub examinarea minuțioasă a societății. Măine intenționa să se întoarcă la conacul lui, cu sau fără permisiunea regală. Servitorii făceau deja pregătirile necesare. Noaptea aceasta urma să fie ultima în care se supunea judecății înaltei societăți cu cuvinte potrivite. Îi aminteau de judecata vrăjitoarelor, ceva ce încerca să evite.

Răsuci cuțitul în mâinile lui, conștient de efectul hipnotic al flăcării lumânării care se reflecta pe lama de bronz. Însurat cu o vrăjitoare și nimeni nu o știa. Se întreba dacă Juliet și-ar fi schimbat ideile ei romantice în legătură cu căsătoria lui dacă ar fi știut adevărul. La început își spusese că credea așa pentru că era femeie, și firește era atrasă de emoții. Însă comportarea lui nega această scuză. Totuși, îl deranja modul în care îi vedea ea căsătoria. Un cuplu care se iubea, spusese ea.

Se îndoia ca vreuna din căsătoriile Belmore să se fi bazat pe iubire, a părinților săi în niciun caz. Tatăl său i-o explicase clar, la fel de clar cum îi spusese că cei din neamul Belmore erau deasupra acestor nimicuri, și niciun fiu al lui, în special nu moștenitorul, nu-și va lăsa viața dată peste cap de astfel de prostii. Apoi îl luase deoparte pe profesorul lui Alec și se asigurase că toate viitoarele lecții de istorie se vor axa pe stupiditatea și consecințele grave ale unirii din dragoste. Urma să studieze regii care-și pierduseră tronul, războaiele sângeroase și politica deșartă care fuseseră un rezultat direct al implicării inimii.

Alec învățase că iubirea nu duce decât la distrugere, însă mai învățase, și încă repede, că singurul mod de a câștiga aprecierea tatălui său era să gândească ca el, să trăiască ca el, să acționeze ca el. Lecția deveni în curând un mod de existență.

Ciudat că doar de curând descoperise că și mândria lui putea duce la rezultate dezastruoase. Fără să fie nevoit să gândească prea mult, Alec își dădu seama că făcuse ceea ce atât de mândru îl avertiza pe Downe să nu facă: lăsase ca emoțiile să-i domine acțiunile. Căsătoria lui grăbită era rezultatul direct al mândriei rănite. Se căsătorise repede, pentru că se temuse de ce vor crede oamenii. Era o mare

slăbiciune ca ducele de Belmore să recunoască așa ceva, la fel de mare ca și faptul că-și ascundea soția.

Răsuci din nou cuțitul, continuând să-și justifice în minte acțiunile și încercând să-și ușureze sentimentul de vinovăție. Soția lui era o vrăjitoare, ceva ce nu avea nicio legătură cu el. Se întrebă dacă era vorba despre o persoană divină, dacă faptul că era căsătorit cu ea era răsplata pentru că se folosisese de ea. Știuse când îi aruncase acea privire de venerație că inima ei îi aparținea, să facă tot ce voia cu ea. Iar în acele circumstanțe alese să se căsătorească cu ea, în propriul lui avantaj, știind foarte bine că ea nu îl va refuza. Fusesse un mod de a-și salva mândria.

Însă înțelegerea acțiunilor sale era ceva ce va duce în mormânt cu el.

Nu voia ca Joy să afle că cedase în fața unei slăbiciuni ca mândria rănită. Unei părți din el îi plăcea felul cum îl adora, îl umplea de mândrie să știe că-i împlinea visele. Nu dorea disprețul ei. Îi voia respectul, poate chiar mai mult decât voia respectul înaltei societăți.

Pentru prima oară în viața lui numele, titlul, rolul lui în viață și societate nu avea nicio legătură cu ceea ce simțea cineva pentru el. Îl numea Alec al ei – nu ducele ei, nu soțul ei, sau altcumva. Simplu, Alec al ei. Titlul lui nu era forța care să o atragă. Avera și sângele nobil nu aveau nicio importanță, și destul de ciudat nici trecutul sau vrăjile ei. Erau legați de ceva ce se afla adânc în ei, de nestăpânit, ceva ce nu putea numi, dar știa că există. Și îl speria al naibii de mult.

*

— Burtă la burtă. Spate la spate. Așa știi eu să gătesc...

Joy stătea în pragul bucătăriei urmărindu-l pe Hungan John punând la frigare o pulpă de miel. Așeză grătarul la locul lui, apoi se întoarce la masă, cântând cu vocea lui groasă un cântec absurd, coada lungă de păr legănându-i-se la spate. Cele două fete de la bucătărie preluară ritmul și una bătea măsura înfigându-și pumnul într-un aluat de pâine, în timp ce cealaltă tăia ceapa cu mișcări sacadate.

Hungan John își termină cântecul, apoi trase o înghițitură zdravănă dintr-o sticlă și începu din nou:

— Lucrez de zor doar cu o picătură de rom! Da, da, da, da, da, dom! Ridică sticla dar rămase cu ea în mână când o zări pe neașteptate.

— Alteța. Ignorând exclamațiile speriate ale fetelor, făcu o plecăciune galantă, dinții sclipindu-i ca și inelul din ureche.

— Vă rog, spuse Joy ridicând mâna. Nu vreau să vă întrerup. Îmi era puțin foame.

— Nu e de mirare. Alteța Sa nu a mâncat nimic astăzi. Ochii lui negri îi aruncară o privire vicleană, plină de înțelese. Se îndreptă spre o masă din colț și trase un scaun. Alteța Sa stă aici. Hungan John a aranjat stomacul.

Joy se așază, iar el curăță masa de restul vaselor, apucând apoi sticla. Studie rămășițele de rom de la fund, le dădu pe gât, luă dopul, astupă sticla, apoi o agăță de un lanț al centurii sale late. Îi surprinse privirea și mângâie sticla.

— Sticlă grozavă. Dop puternic.

Apoi răsă și răsă de parcă ar fi fost cea mai bună glumă. Joy îl urmări mișcându-se prin bucătărie, continuându-și poruncile către cele două fete, care răspundeau în același ritm. În câteva minute pe masă se afla suficientă mâncare pentru a hrăni toți servitorii casei.

— O felie de pâine cu unt ar fi fost suficient.

— Alteța Sa mănca ca un colibri, va arăta în curând ca un colibri. Nu a mâncat la micul dejun. Nu servi ceai. Puse pe masă un pahar cu lapte. Poftim, e foarte bun.

Joy sorbi și ochii i se făcură mari.

— Nu e lapte.

El clătină din cap.

— E lapte de cocos cu ananas și rom. Magic. Îi făcu cu ochiul.

Băutura era într-adevăr delicioasă. Bău primul pahar și încă două în timp ce mănca. O oră mai târziu nu era sigură dacă puterea acelui ulm bătrân sau mâncarea din stomac o făcură aproape să plutească pe scări, fredonând un cântecel săltăreț, ducând în mână un pahar din acea băătură magică.

Dintr-o dată lucrurile nu mai păreau atât de sumbre.

Polly o îmbracă într-o rochie de un albastru ca cerul nopții, tivită cu perle și mărgele de sticlă, iar în picioare își puse pantofi albaștrii cu tocuri de sticlă. În seara aceasta cercul nu era necesar. Se simțea ușoară ca un fulg în timp ce valsa prin cameră sub ochii încântați ai lui Polly. Tocmai își trăgea mânușile albe când un lacheu bătu la ușă anunțând că alteța Sa și caleașca așteptau jos. Polly îi prinse repede setul de safire și perle trimise de Alec mai devreme, apoi plecă să-i aducă poșeta.

Joy se uită la imaginea ei din oglindă. Da, arăta din nou ca o ducesă. Ridică paharul și termină cel de-al patrulea pahar de lapte de cocos. Ar fi putut bea cu ușurință încă unul, dar venise timpul să plece. Își linse spuma dulce de pe buza de sus și se mai uită o dată în oglindă, mâna ei atingând colierul rece.

Înțelese că Alec îl trimisese ca o poruncă ca ea să-l poarte. O mică parte din ea se răzvrăti și dacă n-ar fi fost vorba despre prinț ar fi refuzat să poarte bijuteriile. Nu existase niciun bilet, niciun soț care să i le pună el însuși și să-și încheie gestul cu un sărut pasionat așa cum se întâmplase seara trecută. Întoarse spatele oglinzii și amintirilor, și camera se roti. Se apucă de speteaza unui scaun și inspiră de câteva ori. Camera se opri.

Ei, ei, își zise ea. Poate că am exagerat cu îmbrățișarea copacului. Își scutură capul apoi se încruntă amețită. Scumpul de Alec cel rău se strecură din nou în mințile ei împrăștiate.

Se uită în oglindă și nu-i plăcu fața care se vedea acolo. Arăta lugubră. Își găsi mândria de scoțiană și ridică bărbia, privind în jos de-a lungul nasului la imaginea ei din oglindă. Mai bine, își zise ea. Mult mai bine. Acum, după ce petrecuse atât de mult timp gândindu-se la situația ei, hotărâse că venise momentul să acționeze. Gata cu vrăjitoarea cea drăguță. Tot ce promise pentru bunătatea ei fusese o inimă frântă.

Alec îi ceruse să se mărite cu el. De fapt, încercase din răspuțeri să spună nu, dar el nu-i permisese. Dorise să se căsătorească cu ea. De asta era sigură. Dar de ce? Asta nu înțelegea și avea de gând să afle înainte ca această noapte să se termine. Era țelul ei.

Poate că Juliet îi avea inima, dar Joy era soția lui – o soție care știa că soțul ei se folosise de ea. Un lucru foarte dureros de acceptat, și trecuse prin toate stadiile suferinței: lacrimi, durere, rușinea care îi măcina sufletul.

Însă acum se simțea furioasă pentru că Alec îi făcuse o nedreptate atât de mare. Avea un chef teribil să-l lovească din nou cu bulgări de zăpadă – două, trei sute pentru început.

Unul dintre lucrurile care îi stârneau furia era nedreptatea – ca și sărmanii flăcăi de la han obligați să inhaleze fumul de la horn, bietul Forbes aruncat în stradă după ani de serviciu loial, inocenta și stângacea Letiția Hornsby, supusă în public ironiilor unui om respingător. Joy se afla acum în aceeași situație neplăcută. Și pentru prima oară de mult timp era furioasă pentru o nedreptate făcută ei. Foarte furioasă.

*

Caleașca Belmore se strecura prin îmbulzeala de mijloace de transport din fața clădirii Royal Opera House de la Covent Garden. Alec își privi soția dus pe gânduri. Era tăcută, neobișnuit de tăcută. Seara trecută după cină îi spusese veselă și entuziasmată că nu mai fusese niciodată la teatru, așa că se așteptase să o vadă cu nasul lipit de fereastră, încercând să ghicească câte felinare luminau grădina, sau să se foiască plină de neastâmpăr, întrebându-l tot la două minute dacă nu ajunseseră încă. În loc de astă, Joy stătea țeapănă, mâna ei strângând din când în când brațul scaunului. Femeia distantă din fața lui era ducesa perfectă, dar nu era Scottish.

— Nu te simți bine? întreabă el.

Ea își întoarse fața spre el, clipi de două ori, trase aer în piept și îi arătă ceafa. Pe chipul ei nu se vedea vioiciune, doar o îmbujorare drăgălașă. O întrebase ceva. Ea abia îi răspunse, cu un gest scurt. Îi amintea de toate englezoaicele pe care le cunoscuse, și nu-i plăcu.

Caleașca de opri și un lacheu deschise ușa. Alec ieși și se întoarse să o ajute. Ea refuză să-l privească. Își puse doar mâna în a lui, permițându-i să o sprijine, apoi își trase mâna așa de brusc că se clătină și aproape căzu. Își scutură fusta cu o grijă

exagerată fără ca măcar o dată să se uite la el.

Comportamentul ei îi stârni curiozitatea. O prinse de cot și o conduse înăuntru. Văzuse doar de două ori o scânteie de furie în ochii ei – o dată când o confruntase cu ce-i făcuse lui Beau Brummell și din nou acum câteva clipe. Se îndreptă spre scările largi care duceau la lojele unde trei lachei regali și încă doi făceau de pază. Imediat un lacheu le făcu loc să treacă înmânându-i un program tipărit și conducându-i în sus pe scări.

De două ori Joy aproape căzu, și doar brațul lui Alec o opri. Când începu să-i pună întrebări ea își ridică bărbia și își conțină drumul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ajunși la palierul de sus, Alec se opri și îi arată statuia lui Shakespeare făcută de Rossi, aflată pe un pedestal dintr-o marmură galbenă foarte rară. Ea îi aruncă o privire superficială și porni mai departe. Peste câteva minute îl salutau pe prinț și erau așezați în partea din față a lojei – la locurile de onoare din dreapta prințului.

Își ocupară locurile în tăcere. Mai trecură câteva clipe apoi ea binevoi să se uite la el și să întrebe:

— Ce piesă vom vedea?

Lui Alec nici măcar nu-i trecuse prin cap să întrebe sau să se uite în program, dar când o făcu simți cum tot sângele i se scurge din față. Privi titlul fără să-i vină să creadă.

Cuvântul *Macbeth* îi juca în fața ochilor.

Nu gemu. Nu gândi. Nu făcu nimic, spuse doar:

— Shakespeare.

Joy se strâmbă, apoi își întoarse fața spre scenă. Prințul se aplecă spre ea și spuse:

— Scumpă ducese, fiind scoțiană sunt sigur că îți va plăcea această piesă. Am convins-o pe Sarah Siddons să se întoarcă pentru a juca în cel mai aclamat rol al ei, *Lady Macbeth*.

În secunda următoare cortina se ridică în sunetul fluierăturilor, strigătelor venind dinspre mulțimea zgomotoasă. Un actor păși pe scenă și anunță:

— Scoția. Un loc pustiu.

Prinny zâmbi și dădu din cap spre ea, iar Alec o urmări

atent căutând un semn al reacției ei. Necesarele bubuituri și fulgere străbătură scena și vrăjitoarele intrară.

De data asta Alec gemu. Uitase cât de jalnic arătau de obicei, îmbrăcate și îngrozitor de machiate. Prințul, cu afurisita lui de curtoazie împuțită spuse:

— Ia privește! Vrăjitoarele scoțiene! Urâte ca păcatul, nu-i așa? Toți cei din jurul lui dădură din cap aprobându-l. Toți cu excepția lui Joy.

Își întoarse chipul spre scenă și privi lung la fețele buboase, la părul alb încâlcit, la hainele largi și rupte, la cumplita hidoșenie a celor Trei Ursitoare, și foarte încet, întoarse spre Alec o pereche de ochi furioși.

El se aplecă spre ea și o preveni:

— Amintește-ți cine ești și în compania cui te afli. Arată scurt spre regent. În următoarele câteva acte ea urmări piesa. El nu. El o urmări pe ea. Părea să fi acceptat piesa, încordându-se doar când cele trei vrăjitoare se târau pe scenă pentru a-și rosti cumplitele preziceri, și se simți ușurat, într-un fel, până la unul dintre ultimele acte.

Ar fi trebuit să ia tunetul drept semnal de alarmă. Cele trei vrăjitoare ieșiră pe scenă, țopăind în jurul unui cazan în clocot și incantând:

*„- Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare,
Foc și clocot la căldare!”*

Peste o clipă cazanul alunecă pe scenă lăsând cele trei vrăjitoare cu bețele în mână și expresii uluite pe chip. Trebui să se uite de două ori pentru a se asigura că văzuse bine. Vrăjitoarele schimbă priviri derutate, apoi alergară spre cazan, continuând să strige ingredientele și prefăcându-se că le aruncă înăuntru:

*„- Mușchi de șarpe din băltoace.
Fierbi în oală și te coace.”*

O coloană de flăcări țâșni din cazan, făcând vrăjitoarele să țipe și să sară înapoi. Cazanul continua să clocotească, să împoaște și să fumege.

„- Colț de lup” rosti cea mai vitează dintre vrăjitoare, stând la câțiva pași de cazan și pretinzând că aruncă un dinte

înăuntru.

Urletul unui lup răsună mai tare ca bubuitul tunetului din culise. Alec își răsuci capul spre soția lui. Arăta inocentă. Măinile îi erau împreunate în poală, ochii pe jumătate deschiși, însă privea drept la scena din fața ei.

Până Alec își întoarse capul spre scenă Macbeth intrase deja spunând:

„- *Voi tainice și negre vrăjitoare*

Din miez de noapte, ce-ați mai pus la cale?”

Actorul făcu doi pași, se împiedică și căzu cu fața în jos. Publicul scoase exclamații de uimire, iar Alec o apucă de mână strângând-o.

— Încetează.

Ea îi aruncă un zâmbet prefăcut.

— Ce să încetez?

— Știi tu ce.

Macbeth își recâștigă prezența de spirit și strigă:

„- *Răspundeți, chiar dacă vântul l-ați dezlănțuit.”*

Joy tuși și o rafală de aer biciui scena obligând actorii să se țină de cazan. Perucile zburară, costumele se lipiră de corpurile lor, iar recuzita se roti ca frunzele într-un vârtej.

— Am spus să încetezi! rosti Alec cu dinții încleștați.

Vântul se opri brusc.

— Habar n-am despre ce vorbești, spuse ea.

Macbeth își aranjă hainele trăgând de ele și își îndesă peruca pe cap.

Rămase drept, cu brațele în aer și spuse:

„- *Naltele castele, pe capul străjilor de s-ar abate...”*

Decorul din spate se prăbuși într-un nor de praf. Publicul începu să râdă.

Alec o strânse în timp ce Macbeth își termină versurile în șoaptă, privirea lui speriată fugind când în dreapta când în stânga. O vrăjitoare strigă:

„- *Sânge toarnă-i de purcea*

Nouă pui care-și mânca...”

O simți pe Joy mișcându-și degetele, apoi o auzi chicotind și privi spre scenă. Apăruseră trei porci, lățindu-se, adăugându-

se balamucului de pe scenă, guițând, tăvălindu-se, lovind cazanul și mirosindu-l pe Macbeth.

— La asta te refereai? Joy chicoti la pieptul lui.

— Astâmpără-te, femeie, șopti el încordat, brațul strângându-i-se ca o menghină în jurul ei. Se întoarce pentru a i se putea adresa prințului. Soția mea e bolnavă, Majestate.

Prințul era subjugat și râdea atât de tare, că abia dacă se uită la ei.

— Da, da, cum să nu, Belmore. Îi concedie cu un gest al mâinii.

Însă deja Alec o trăgea afară din lojă făcând tot posibilul să n-o ucidă cu mâinile goale. O târî după el până la statuia lui Shakespeare și acolo o scutură.

— Ce naiba te-a apucat?

— Le dădeam o lecție despre vrăjitoarele scoțiene. Zâmbi, apoi sughiță, trecându-și o mână peste gură și privindu-l cu ochii poznași.

Alec o studie. Îl lămurii strălucirea din ochii ei. Joy sughiță încă o dată. Alec îi miroși gura.

— Ai băut?

— Lapte de cocos, răspunse ea. E delicios cu – ridică două degete ca să-i arate – puțin rom.

Era beată. Ca pentru a-i confirma bănuiala, sughiță din nou, apoi își flutură genele spre el. La sunetul unui hohot de râs venind dinspre teatru arată cu mâna.

— Se pare că le place.

Livid la față, o ridică în brațe – un gest lipsit de romantism, dar care îi arăta graba cu care voia să o scoată dracului din teatru – și se năpusti cu ea afară.

— Mister Shakespeare, strigă ea peste umărul lui, *Toarnă-i toarnă-i, zoru-i mare!*

— Taci, porunci el și coborî în fugă scările, fără să mai vadă negii care țâșniră pe fața statuii.

*

Ușa dormitorului se izbi de perete, smulgându-i un țipăt sănătos lui Polly care moțăia lângă foc. În ciuda faptului că era

în brațele soțului ei și încă puțin amețită, Joy îi făcu cu mâna cameristei.

— Lasă-ne. Avem de discutat, spuse Alec uitându-se urât la cameră în general.

Joy privi la camerista care făcuse ochii cât cepele.

— Va trebui să-l scuzi pe Alteța Sa. Este puțin cam supărat. Apoi îi zâmbi dulce lui Alec. Nu-i așa?

Gâtul lui se făcu vânat. Se răsuci, înfigându-și privirea ucigătoare în ochii buimaci ai cameristei și strigă:

— Afară!

În timp ce Polly ieșea alergând, Joy își flutură mâna într-un gest teatral.

— Afară, pată neînsemnată! Afară, îți poruncesc!

Cu dinții încheștați, Alec rosti:

— Taci din gură.

— Tot n-ai simțul umorului, Alec. Clătină din cap, dar se opri când ridică privirea și văzu că are două din acele arogante și nobile nasuri Belmore. Se chiorî la el încercând să vadă mai bine.

— Nu a fost absolut nimic amuzant în ceea ce ai făcut în seara asta.

— Publicul a fost de altă părere, îl contrazise ea, ducându-și un deget la gură și arătând gânditoare. Îmi amintesc foarte bine că i-am auzit râzând. Cred că porcii au fost un tușeu delicat. Magia mi-a mers foarte bine în seara asta, nu-i așa? Poate din cauza romului.

Alec o aruncă pe pat. Ea se săltă deasupra și chicoti, uitându-se la chipul lui ca un dulce de drăcușor împelițat.

— A fost grozav, Alec. Hai să o mai facem o dată. Îmi pun brațele în jurul gâtului tău vânat, iar tu mă arunci pe pat. Apoi numărăm de câte ori salt în sus. Te las pe tine să numeri, pentru că oricum ai mai multă experiență.

Urmări cum furia lui atinge apogeul. Mâinile îi tremurau. Fierbând de mânie, cu obișnuita lui tăcere de gheață, făcu stânga împrejur și se îndreptă spre sufragerie. Nici nu trecură două minute când apăru în pragul ușii, cu un pahar de coniac în mână, sfredelindu-o cu privirea.

Joy îi aruncă un zâmbet mios. Alec bombăni o înjurătură ceea ce-i deschise pofta să-l întărite din nou și rosti sarcastic:

— Câr, mâr, sfâr! Ascultați-l pe Alec, cum face pâr!

El înlemni șocat, privi în stânga, apoi în dreapta, apoi o țintui cu căutătura lui nobilă.

Joy îl ignoră. Alec veni alene spre ea, puse paharul pe măsuta de lângă pat unde se afla și cartea ei, își înfipse încet pumnii în saltea, aplecându-se amenințător de aproape. Joy își lăsă capul pe spate, sfidându-l curajoasă. Nu-i va permite să o intimideze. Alec mai că scuipă cuvintele:

— Ai aruncat iar o vrajă asupra mea?

— Nu. Îi întoarse privirea. Dacă te voi vrăji vreodată, fii liniștit, îți vei da seama.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

— Sunt supărată.

— De ce?

— Tu să-mi spui. De ce te-ai însurat cu mine?

— Despre asta era vorba? Provoci dezastru într-un loc public pentru că vrei să știi de ce m-am însurat cu tine?

— Nu. Pentru că știu de ce te-ai însurat cu mine.

Ochii lui se îngustară, apoi o smuci la pieptul lui.

— Pentru asta? Gura lui o acoperi pe a ei cu sărutul plin de pasiune.

Sărutul o înmuie. Toată bravada ei se prăbuși sub forța acelui sărut.

Lacrimi se scurseră din ochii ei închiși și se luptă să se stăpânească. Alec se dădu înapoi, o privi și furia dispăru și de pe chipul lui. Se uită la ochii ei, apoi îi studie fața.

— Ce înseamnă asta, Scottish? Lacrimi?

Joy trase aer în piept și privirea ei încețoșată o întâlni pe a lui. Se strădui să nu se înece cu cuvintele pe care le rosti.

— Probabil că te-a făcut să suferi foarte mult.

— Despre cine vorbești?

— Lady Juliet.

Alec înjură, închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise. Întinse mâna să-i atingă umărul. Crezând că e un gest de milă ea întoarse capul.

— Ce anume ai auzit?

— Că urma să te însori cu ea, dar ea s-a căsătorit cu altcineva. Și s-a întâmplat doar cu o zi înainte ca să te căsătorești cu mine.

— E adevărat.

— O iubești atât de mult?

— Nu.

— Te rog să nu mă minți.

— Nu mint. N-am iubit-o pe Juliet. Îi ridică bărbia silind-o să se uite la el. Ce importanță are? Nu sunt căsătorit cu Juliet. Sunt căsătorit cu tine.

— Ești căsătorit cu mine, dar nici pe mine nu mă iubești.

— Niciodată n-am afirmat așa ceva.

Adevărul spuselor lui o făcu să-l întrebe tăios:

— Atunci de ce te-ai însurat cu mine?

El se încordă și-și îndreptă umerii.

— Nu contează. Acum suntem căsătoriți.

— Contează pentru mine.

— De ce? Ai un cămin, avere, protecția titlului Belmore – acestea sunt lucrurile importante. Ce altceva mai vrei?

— Vreau iubire.

— Iubirea nu intră în așa ceva. E o căsătorie, nu o piesă de teatru. N-am făcut niciun fel de promisiune de iubire și nici nu voi face. Îi întoarse spatele de parcă i-ar fi fost prea greu să se uite la ea.

— Vreau o bucățiță din inima ta, recunosc eu atât de încet, încât nu fu sigură că el o auzi.

— Doar la așa ceva se gândesc femeile – iubire? Rosti cuvântul de parcă ar fi spus o înjurătură. Femeile vorbesc despre căsătorii pe jumătate, bucăți de inimă. De aici să vină ideile astea? Îi înhăță cartea de pe masă și o ținu în fața ei. De la cărțile astea afurisite? O scutură sub nasul ei și când ea nu-i răspunsese se întoarse brusc și o azvârli în foc.

Joy icni îndurerată și uluită. Flăcările se înălțară devorând cartea. Focul trosni. Apoi în încăpere nu se mai auzi nimic decât tăcerea încordată. Joy urmări flăcările albastre și galbene, nemaisimțind nimic.

Alec se uită la mâinile lui de parcă nu-i venea să creadă ce făcuse.

— Dumnezeu Mare! Își trecu mâinile prin păr, năucită și tulburată. Sunt nebună? Se uită la el prin ochii deschiși pe jumătate, apoi își înălță bărbia. Da, sunt nebună, foarte, foarte nebună. Își azvârli o mână în aer. Alec, sus!

El țâșni spre tavan strigând.

— Fir-ar al naibii!

Ea încetă să-și mai miște mâna și el se opri brusc, plutind aproape de ornamentul de pe tavan. Pe chipul lui se vedea șocul și păli îngrozitor.

— Vezi? spuse ea, dându-i o mostră din furia unei vrăjitoare. Mi-am folosit puterile magice asupra ta, și pariez că îți dai seama.

El se uită la ea de parcă nu-i venea să creadă că așa ceva se putea întâmpla. Foarte încet culoarea feței i se schimbă – de la roz la roșu și apoi în vânăt.

— Pune-mă jos!

— Nu.

— Am spus să mă pui jos!

Ea își încrucișă brațele și clătină din cap.

— Sunt soțul tău. Trebuie să mi te supui. Acum!

Plictisită de poruncile lui arogante își flutură mâna și el zbură într-o parte.

— Fir-ar al naibii!

Îl coborî câțiva centimetri și-l auzi mormăind:

— Am nevoie de o băutură.

Joy îi aruncă un zâmbet răutăcios și cu cealaltă mână trimise spre tavan paharul cu coniac făcându-l să plutească la câțiva centimetri de mâna lui.

— Poftim, spuse ea inocent.

El se uită bănuitor la pahar.

— Servește-te, îi spuse ea și urmări cum el întinse încet mâna spre pahar. Îl mișca ca să nu-l ajungă.

— Nu mi se pare amuzant. Pune-mă jos!

— Am crezut că vrei să bei ceva.

— Te previn...

— Pe cine – pe mine, soția, sau pe mine, vrăjitoarea?

Ochii lui se îngustară.

— Aceasta e soția. Trimise încet paharul spre fața lui, apoi în sus, sus, până ajunse deasupra capului. Iar aceasta... dădu un bobârnac cu degetul arătător. Paharul se goli în capul lui. Aceasta este...

— Vrăjitoarea! șuieră el, coniacul picurându-i din păr în jos pe obraji roșii.

— Da, sunt, și acum ți-ai primit băutura. Își mișcă degetele de la mâna dreaptă. Ce preferi să scuipi? Broaște sau să-ți crească negi?

El o țintui cu o privire umedă care spunea „n-ai să îndrăznești”. Joy îi aruncă un zâmbet cuceritor.

— Spune-mi de ce te-ai însurat cu mine.

— Să fiu al dracului dacă știu!

— Cred că știi foarte bine de ce te-ai însurat cu mine, dar încăpățânata ta mândrie englezească te împiedică să recunoști.

— Pune-mă jos!

Ea scutură din cap.

— Acum.

— Spune, Alec! Dă-i drumul!

— Pune-mă jos!

Îi cerea adevărul, dar de fapt dorise să-l audă spunând că ține la ea.

Își simți lacrimile arzându-i ochii. Senzația de pustiire parcă o înghițea cu totul. Oftând învinsă, își coborî încet brațul până ce Alec atinse podeaua la câțiva pași de ea.

— La dracu, femeie! Sunt ducele de Belmore...

— Oh, parcă eu nu știu. Nimeni care te cunoaște nu se va îndoi vreodată de cine sau ce ești.

— Ce mama dracului mai vrea să însemne și asta?

— Te străduiești atât de mult, Alec. Crede-mă, toată lumea știe că tu ești ducele de Belmore.

El îi întoarse spatele vrând să plece.

— Lașule, șopti ea.

El se opri ca trăsnet și foarte încet se răsuci spre ea. Chipul lui era o mască vânătoare a furiei.

— Vrei să știi de ce m-am însurat cu tine? Bine. Îți voi spune. Pentru că Juliet nu s-a ținut de cuvânt, la naiba! Și-a bătut joc de mine! Nu suport ca cineva să-și bată joc de mine. Porni spre ușă. Se întoarce și se uită direct la ea. M-am însurat cu tine pentru că aveam nevoie de o soție. Iar tu erai acolo, dornică și convenabilă.

Trecu un moment până ce ea își regăsi vocea.

— Alec!

El se opri în prag și se întoarce cu chipul împietrit, la fel ca inima.

— Nu suporti ca cineva să-și bată joc de tine și, cu toate astea, tu ți-ai bătut joc de mine. În mod intenționat te-ai folosit de mine, nu-i așa?

Vinovăția îi umbri ochii chiar înainte de a închide ușa în urma lui.

Joy aflase răspunsul.

CAPITOLUL 24

Deasupra acoperișului de la Belmore Park, o briză ușoară biciuia fustele lui Joy, iar călcâiele ei loveau într-un ritm lent podeaua de fier, în timp ce se îndrepta spre colțul din sud. Zilele tăcute și orele singuratice păreau să se fi scurs unele într-altele. Piesa de teatru avuse loc doar cu o săptămână în urmă, deși parcă trecuse o lună de atunci. Dimineața care urmă serii la teatru răsări, nu cu frig, ploaie sau ceață, ci cu foarte rarele raze de soare ale lunii februarie. Polly o trezise pe Joy din scăparea pe care și-o găsisese într-un somn fără vise, aducându-i micul dejun, un praf pentru durerea de cap și vestea că Alteța Sa îi poruncea să citească ziarul de dimineață. Încercuit sălbatic în el se afla un articol despre fantasticele efecte de scenă create pentru ultima reprezentație a piesei *Macbeth*. Se părea că nimeni nu voise să-și asume responsabilitatea pentru succesul neașteptat, până când prințul nu-și anunță plăcerea și dorința de a-l recompensa pe inovator. Până la urmă, cincisprezece persoane se prezentară pentru a-și primi răsplata.

Joy închise ziarul, bău praful de cap și, nepăsătoare, o lăsă pe Polly s-o îmbrace într-un costum de călătorie. O oră mai târziu părăseau Londra – Joy, Polly și Beezle în caleașcă, iar ducele considerând mai avantajos să călătorească pe un armăsar superb, cumpărat de curând de la Lordul Addersley. Din nou furgonul se hurduca în spate, umplut cu bagaje și păzit de doi servitori. Înaintea balului, Alec acceptase propunerea lui Joy ca să-i ia cu ei la Belmore Park pe Forbes și Hungan John, unde erau destule de făcut și unde lui Forbes i se putea încredința o sarcină mai puțin distrugătoare.

Deși, Joy ar fi întâmpinat cu bucurie puțină distrugere, ca să anihileze rigiditatea soțului ei. Vorbea doar când era necesar – de obicei pentru a da porunci nu avea nevoie de niciun

răspuns – și, de altfel, nici nu aștepta vreunul. Odată ajunși, aproape că nu se întâlniră deloc, decât în timpul cinei la capetele opuse ale mesei de peste cincisprezece metri. Alec plecă la două zile după sosirea lor, alăturându-se lui Richard și Neil la ceas de vânătoare, lăsând-o pe Joy cu nimic altceva de făcut decât să gândească, să hoinărească și să caute alinare în grădini sau pe acoperiș.

Se sprijini de balustradă și privi în jos, amintindu-și de modul cum doamna Watley îi întâmpinase servitorii cu înfățișarea eretică. Nu se putea spune că-i întâmpinase, dar de fapt nu se bucurase nici de venirea lui Joy. Îndată ce Alec îi spuse clar că Hungan John și Forbes urmau să lucreze la conac, menajera își temperase neplăcerea de a-i vedea. Nu se putea spune același lucru despre disprețul ei pentru Joy.

Sunetul vocii groase a lui Hungan John urcă până sus, venind dinspre cărarea din spatele bucătăriei. Se afla în mijlocul unor servitori, pe o mică pantă, unde cărarea se lărgea și conducea în jos spre grajduri; conducea lărgirea și replantarea unei grădini de legume. Zări capul alb al lui Forbes și un zâmbet îi veni pe buze. O fată de la bucătărie îi ajuta să-și întoarcă livreaua.

Privirea ei trecu la ceilalți servitori, care munceau în ritmul unui ciudat cântec din Caraibe. Două dintre fetele de la bucătărie își ridicară șorturile și executară o gigă pe un rând de pământ proaspăt săpat, în timp ce ceilalți dădeau cu sapa în acordurile sălbatice ale cântecului. Ușa bucătăriei se trânti, urmă o înjurătură și Joy zări o pată albă. Beezle traversă în fugă curtea, ținând drept spre cea mai nouă pradă a lui – o coadă de păr negru. Hungan John probabil că-l simțise, pentru că-și termină cântecul și făcu cu voce tare o observație despre tocana de castor. Beezle făcu repede stânga împrejur, preferând să alerge după una din pisici, provocând râsul tuturor.

Ascultând vocea lui Hungan John care începuse un alt cântec, Joy se uită cu jind la cei care lucrau jos. Se afla cu mult deasupra lor, urmărindu-i cum sapă pământul, vorbesc, râd și se bucură de ziua însorită care anunța venirea primăverii.

Niciodată nu se mai simțise atât de singură. Mâinile i se strânseseră pe balustradă și urmări râsul, voioșia, cu ochii înfometați ai cuiva care fusese exclus, ca un copil sărac, obligat să urmărească Crăciunul din spatele unei ferestre închise.

Ciudat și trist că se simțea mai legată de servitorii ei decât de soț. Își sprijini brațele și oftă, întrebându-se cât timp va trece până va scăpa de iubirea pentru Alec. Era evident că va trece mai mult decât îi trebuise ca să se îndrăgostească. Pentru binele ei hotărî că era mai înțelept să-și învingă propria ei inimă prostuță, decât să o cucerească pe a lui Alec.

Ce bine ar fi ca magia ei firavă să poată lecui o inimă frântă. Ce bine ar fi fost să-și pocnească degetele și apoi să nu-i mai pese. Ieri, chiar încercase o vrajă, deși dacă se gândea bine nu prea știa de ce. Știa că puterile ei nu sunt suficiente nici măcar pentru a începe o vrajă de iubire, ce să mai vorbim despre a vindeca o inimă care nu era stăpânită de magie. Rezultatul vrăjilor de ieri a fost o crăpătură uriașă în statuia lui Cupidon din sala de muzică. Păli adânc, aducându-și aminte. Încă nu găsisese o cale de a repara statuia, dar partea pozitivă era că reușise să scape de toate inimile înțepate de săgeți – sute – care plutiră prin cameră.

Așa că astăzi, ca și în celelalte zile, se refugiase pe acoperiș, ascunzându-se. Izolată. Auzise de nenumărate ori că cei din familia Belmore nu dădeau socoteală nimănui, din cauza titlului lor. Cu toate astea ea, ducesa de Belmore, era retrasă din societate, ascunzându-se într-un loc care ar fi trebuit să fie casa ei. Ceva nu mergea, nu mergea de loc.

Suspînând, își sprijini bărbia în pumn și rămase acolo foarte mult timp. În curând, cântecul jucăuș al lui Hungan John o făcu să-și legene capul și să-și plimbe degetele pe balustradă. Căldura soarelui și sunetul reconfortant al râsului servitorilor o făcu să se gândească la situația ei, și ajunse la o hotărâre. Din această clipă nu va mai încerca să fie ducesa de Belmore. Nu-i plăcea ce devenise. Va fi ceea ce era, doar Joyous.

Privi la veselia de jos și trase în piept aerul proaspăt. Fără să șovăie, coborî scările și, zece minute mai târziu, se afla în genunchi, cu mâinile vârate până la coate în pământul

proaspăt săpat, plantând păstârnac și răzând cu adevărat pentru prima oară după multe zile.

Două ore mai târziu, după ce se murdărise de pământ și răsese cu multă poftă, se ridică, își puse palmele pe șolduri și studie grădina. Aranjată în rânduri ordonate și drepte, se afla o limbă de pământ întinsă și fertilă care în curând va oferi morcovi, napi, lăptucă și alte legume. Zâmbi. Există ceva deosebit în felul în care lucra natura, emoționând o vrăjitoare într-un mod foarte personal. Natura, și ea era magică – mirosul de humă al pământului era atât de puternic, încât aproape că-l puteai gusta, căldura înfiorătoare a soarelui care se revărsa scaldând totul în lumină. Era plăcut să lucrezi cu poftă, își zise ea, îndepărtând de pe obraji transpirați o șuviță de păr umed. În curând eforturile lor vor avea ca rezultat cele mai grozave legume care se văzuseră vreodată la Belmore Park. Și dacă nu vor fi, va trimite un pic de magie spre grădină, atunci când nimeni nu va fi prin preajmă, ca să fie sigură că vor crește.

Ștergându-și mâinile de rochia murdară și șifonată, înconjură colțul clădirii, fredonând și mișcându-și capul, pășind în ritmul cântecului, dar se opri când scrâșnetul și zdrăngănitul unei căruțe șubrede îi atrase atenția. Trasă de doi boi păduchioși, căruța venea pe alee, iar căruțașul, un bătrân ursuz, îmbrăcat în haine de pescar – căciulă de lână, haină marinărească și cizme înalte – opri lângă ea.

— Aici să fie Belmore Park?

Ea dădu din cap, dându-și părul de pe față cu o mână mânjită de pământ.

— Am ceva pentru ducele de Belmore. Arată cu degetul spre spatele căruței.

— Cred că mărfurile sunt duse la intrarea din spate, îi explică ea, zâmbind.

— Nu și asta. E pentru el însuși.

— Ducele nu e aici, dar eu sunt ducesa.

El își lăsa capul pe spate și se chiorî la ea, apoi spuse pe un ton agresiv:

— Și eu sunt Majestatea Sa, regele George.

Joy se uită la rochia ei plină de pământ, la pantofii noroioși, la șuvițele încâlcite care îi atârnav pe umeri, și își dădu seama că omul avea motive să se îndoiască de afirmația ei. Izbucni în râs.

— Niciodată n-am pretins că arăt ca o ducesă. Vino. Am lucrat în grădină. Urmează-mă, te rog. Porni în sus pe trepte, căruțașul venind sceptic după ea. Ușile se deschiseră, Henson apărură în prag și îi făcu o plecăciune rapidă.

— Alteță.

Auzi cum bătrânul pufăie pe nas surprins, apoi mormăi ceva despre ciudățeniile nobilimii în timp ce o urma în sufragerie, cu căciula brusc și respectos strânsă între degetele încovoiate. Joy își șterse mâinile de rochie și se așeză.

— Deci, ce ai adus soțului meu?

Căruțașul rămase nemișcat, holbându-se uluit la opulența camerei. Privirea lui trecu de la vaza de aur la ferestrele strălucind ca niște diamante, la portretul maiestuos care atârna deasupra căminului, apoi la tavanul pictat. Gura îi atârna larg deschisă. Deci nu era ea singura. Își dres glasul și el își reveni începând să se scotocească prin buzunarele jachetei, scoțând afară un plic îndoit pe care i-l întinse și se legănă pe călcâie în timp ce ea îl deschise.

Scoase scrisoarea și o citi uimită. Ridică privirea spre el.

— Aici se afirmă că soțul meu urmează să fie tutorele cuiva numit Stephen, la cererea domnului Rodney Kentham după moartea lui.

— Așa este, iar el a murit cu două zile în urmă.

Îngrijorată și nesigură de ce trebuie să facă, rămase tăcută câteva minute apoi explică:

— Soțul meu este plecat pentru câteva zile, dar îi pot transmite să vină acasă cât mai repede. Cine are grijă de Stephen acum?

Căruțașul se arată pe sine.

— E în căruță.

Joy sări în sus, îngrozită să-și dea seama că un sărman copil fusese lăsat într-o căruță plină de mobilă ruptă și alte vechituri.

— Al lăsat copilul acolo? spuse ea peste umăr, în timp ce alerga afară din cameră. Cu fustele în mână coborî repede și înconjură căruța.

Se simți mai ușurată când văzu ajutorul pescarului, un bărbat înalt, cu o cocoasă la spate, care părea să aibă în jur de douăzeci de ani. Purta o pălărie cu boruri, un șorț și mirosea a mare. Stătea aplecat pe un scaun de răchită, lângă două mese vechi, pe care era pus un balansoar rupt. Prezența lui însemna că acel copil nu fusese lăsat singur. Joy se ridică pe vârfuri și privi prin dezordinea din căruța, gândindu-se că bietul copilăș trebuie să fi fost speriat de moarte.

— Unde e Stephen?

Ajutorul nu răspunse, așa că se uită la el. El își înclină într-o parte capul mare și o privi pe sub borul pălăriei cu acei ochi de copii ai sufletelor sărmene, a căror minte fusese oprită încă de la naștere. Iar ochii aceia umbriți erau înspăimântați când îi întâlneau pe ai ei. Zâmbi și întrebă din nou mai rar și mai calm:

— Unde e Stephen?

El nu spuse nimic.

— Copilul? încercă ea din nou, uitându-se în ochii lui. Băiatul?

— Alteță. Pescarul făcu un pas înainte și întinse mâna spre ajutor. El e Stephen.

*

Alec cobora o pantă călărind pe armăsarul său, întrebându-se pentru a suta oară care putea fi acea problemă urgentă de la Belmore Park. Lovi animalul care sări înainte. Primise un mesaj de la soția lui și asta era un motiv suficient de important ca să accelereze pasul, dar se întrebă dacă ar trebui să călărească grăbit spre casă sau afară din țară. Mintea se juca cu nervii lui întinși la maximum, imaginându-și toate posibilele dezastre care îl așteptau – statui care dansau, obiecte plutind prin aer, ceasuri stricate care se reparau singure, cravașe, tamburine. Fir-ar al naibii! Dacă strănutase ceva indescriptibil? Dacă făcuse ca cineva să scuie broaște?

Transpirația i se scurgea pe frunte și își îndemna calul să

alerge și mai repede.

Blestemă slăbiciunea stupidă care îl făcuse să-și caute refugiu în dealurile din Somerset. Nu poți fugi de propriile responsabilități. Nu-i trebui mult ca să-și dea seama că nu putea scăpa de soarta care îi întunecase existența din ultimul timp: faptul că era însurat cu o vrăjitoare – care îl putea stăpâni cu magia ei – și nu avea nicio armă cu care să se apere. Se putea înfuria oricând, așa cum se întâmplase în ultima seară petrecută la Londra, și cu o mișcare a mâinii să-l trimită zburând prin cameră. El, ducele de Belmore, pierduse controlul asupra vieții lui. Complet.

Ar fi vrut să-i frângă gâtul. Ar fi vrut să se întoarcă în timp și să schimbe totul. Ar fi vrut să-i poruncească să fie ceea ce trebuia să fie și nu ceea ce era.

Ce era...

Se gândi la asta câteva clipe. Era o vrăjitoare scoțiană, ceva imposibil de schimbat. Dar, s-ar putea ca ea să nu se schimbe, dar el o putea învăța să se stăpânească. Știa totul despre cum un om trebuie să se controleze. Unde ar fi ajuns el dacă nu ar fi învățat să se controleze?

Mai fericit... șopti o voce, dar el o ignoră. Poate că cerea imposibilul, așteptând că ea să se schimbe și să fie ceea ce-i cerea el. Nu era nici măcar sigur ce anume dorea de la ea. Ea nu se putea schimba, ceea ce era mai mult decât putea el schimba ceea ce simțea pentru ea – și asta era ceea ce într-adevăr îl deranja. El – un bărbat care se antrenase să nu simtă și care se mândrea cu lipsa emoțiilor – simțea ceva pentru ea, ceva puternic și potent.

O imagine îi apăru în minte – Joy privindu-l cu acei ochi verzi, plini de venerație, de parcă i-ar fi dăruit toate stelele de pe cer. Îi auzi vocea vibrantă numindu-l Alec, Alec al ei. Ceva în adâncul lui se strânse, ca și cum ea i-ar fi atins inima – cea pe care n-o avea. Până acum. Fir-ar al naibii!

*

— Mi-e frică. Stephen stătea lângă Joy pe banca de piatră din grădină.

Ea se uită la capul lui plecat și întreabă:

— De ce ți-e frică?

El își frământă mâinile mari și bătătorite și nu se uită la ea.

— De locul acesta. Vreau să plec acasă.

— Aceasta e casa ta acum.

El clătină din cap cu hotărâre.

— Nu. Nu. Nu e casa mea. Eu nu locuiesc aici. Eu locuiesc lângă mare, cu Roddy.

— Dar Roddy nu se mai poate îngriji de tine.

— Știu. A murit. Am avut un câine o dată. A fost prietenul meu. Îmi linge fața. El nu credea că sunt urât. Și el a murit.

— Cum se numea?

— Câine.

Ea zâmbi, apoi spuse:

— Eu am un castor.

Stephen se uită la ea.

— Da?

Joy dădu din cap.

— Se numește Beelzebut.

Stephen râse.

— Ce nume tâmpit.

— Dar îi spun Beezle.

— Și așa e destul de tâmpit. De ce nu-i spui Castor?

— Nu știu. Cred că niciodată nu m-am gândit la asta.

— Eu da. Rămase câteva clipe tăcut apoi adăugă plin de speranță: Asta mă face deștept? Vreau să fiu deștept, ca oamenilor să le placă de mine.

Jos se aplecă și privi pe sub borurile pălăriei pe care Stephen insista să o poarte ori de câte ori erau afară.

— Trebuie să fii deștept pentru că mie îmi placi.

El încetă să-și mai frământă mâinile și își frecă palmele de pantaloni.

— Și tu îmi placi. Nu-ți întorci capul, nu spui lucruri urâte și nu strigi. Ridică ochii, dar privi drept înaintea lui. Unii oameni se uită la mine, apoi întorc capul pentru că sunt urât și prost. Roddy niciodată nu-și întorcea capul.

— Nu o voi face nici eu.

Foarte încet își ridică fața rușinată și se uită la ea. Ea se sili să nu arate nicio emoție, pentru că nu voia să-l neliniștească sau să-l lase să-i vadă tulburarea din suflet. Se întrebă ce va spune Alec când va da ochii cu Stephen care suferise așa de mult, sau soțul ei care va avea de suferit.

Stephen își înclină capul și o privi. Ea îi zâmbi liniștitor.

— Crezi că sunt urât? întrebă el încet.

— Nu. Crezi că sunt urâtă?

El râse.

— Nu ești urâtă. Ești foarte drăguță. Și prietenoasă. Nu-ți întorci capul și nu arăți speriată. Și nu strigi la mine.

— Cineva de aici a strigat la tine?

El se uită la mâinile lui, începând din nou să și le frământa, însă înainte ca ea să poată spune ceva, zări un lacheu ducând la grajd armăsarul lui Alec. Oh, Dumnezeu! Trase adânc aer în piept și se ridică.

— Soțul meu, Alec, a venit acasă. Vreau să vorbesc cu el mai înainte să-l întâlnești. Rămâi aici?

El dădu din cap.

— Îmi place aici. E liniște și nimeni cu strigă la mine. Crezi că Alec va striga?

— Totul va fi bine. Îi mângâie mâna și îi zâmbi, neștiind ce se va întâmpla, dar știind că trebuie să-l pregătească pe soțul ei, și dacă îndrăzneala să ridice vocea la acest suflet sărman, îi va face ce-i făcuse și acelui nesuferit Brummel.

Joy traversă grădina, privind în urmă peste umăr și făcându-i semn cu mâna lui Stephen, simțindu-se mai liniștită când și el și-o flutură pe a lui. Trecu pe lângă Henson și spuse:

— Du-te și ia-l pe Beezle și arată-i-l lui Stephen. Eu voi vorbi cu Alteța Sa. Și, Henson?

— Da, Alteță?

— Stephen este speriat și nu se simte în largul lui.

— Înțeleg.

— Mulțumesc. Joy se întoarse și se îndreptă spre bibliotecă. Intră și se opri, gâtul uscându-i-se în secunda în care își văzu soțul în fața ferestrelor dinspre vest.

De parcă i-ar fi simțit prezența, el se răsuci. Ochii de un

albastru întunecat pe care îi îndrepta asupra ei erau plini de suspiciune. I se adresa pe un ton aspru:

— Acum ce-ai mai făcut?

Ea deschise ochii, căutând răbdarea și un răspuns calm.

— N-am făcut nimic.

— Atunci ce-a fost atât de urgent de ai trimis după mine?

Joy scoase plicul din buzunarul fustei și se apropie de el.

— Poftim.

El se uită la plic, îl luă din mâna ei și deschise scrisoarea. O citi, apoi se lăsă să cadă pe un scaun.

— Un copil? Niciodată n-am auzit de acest Rodney Kentham.

— Persoana care ți-a fost încredințată nu este un copil.

— Ce vrei să spui? În scrisoare scrie că ducele de Belmore urmează să fie contactat și să-și asume responsabilitatea pentru Stephen, în caz că ceva i se va întâmpla acestui Ketham. Nu poate fi responsabil pentru un adult.

Joy traversă încăperea și se opri lângă ușile care dădeau în grădină, de unde Stephen se vedea cu ușurință, stând ghemuit pe bancă.

— Vino să vezi. E afară. Acolo.

Alec se ridică și veni lângă ea, privind prin sticla ușilor.

— Dumnezeu!

— E înspăimântat și derutat. Are nevoie de înțelegere din partea ta.

— Înțelegere? Nici măcar nu știu cine e.

— S-ar putea să fie un văr?

— Tatăl meu a fost singurul copil ca și tatăl lui. Și mama provine dintr-o familie mică, și toți sunt morți.

— Poate că ar fi mai bine să te întâlnești cu Stephen și apoi să hotărăști ce vei face. Deschise ușile și Alec o urmă în jos pe trepte, până la bancă.

Stephen era tot acolo, cocoșa de la spate făcându-l să arate stângaci și neajutorat. Legăna ceva lucios deasupra lui Beezle, care stătea pe picioarele dinapoi și lovea obiectul cu lăbuțele lui pătate cu negru. Henson ridică privirea. Alec arătă spre ușă, iar lacheul făcu o scurtă plecăciune și plecă neobservat de

Stephen.

— Stephen? El ridică capul auzindu-i vocea. Ochii lui mari se umplură de frică când îl văzu pe Alec și Joy auzi cum soțul ei respiră greu, așa că spuse repede: Acesta e soțul meu, Alec, duce de Belmore.

Clipa de tensiune încordată păru să se târască la infinit, Stephen și Alec amândoi uluiți și tăcuți – unui cu teamă și o posibilă recunoaștere, celălalt cu o înțelegere furioasă de care Joy era sigură că-l întorsese pe dos.

Cu instinctul lui de animal, Beezle reacționează la această tensiune, cățărându-se pe umărul lui Stephen și aruncându-i jos pălăria cu boruri largi.

Părul lui Stephen era cărunț.

Alec înțepeni, apoi înjură încet, pe chipul lui apărând emoții contradictorii, pe care Joy și le putea doar imagina. Soțul ei se uita la versiunea deformată a feței sale, la aceiași ochi întunecați și triști, o dublură schimonosită tragic de a cărei legătură de familie nu se putea îndoi nimeni. Stephen era un Castlemaine.

Adevărul
„Și fiecare „ieri” a luminat
Nebunilor pe-al morții drum de colb”
Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 25

— Da, știu cine e Stephen. E fratele dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră mi-a cerut să conduc caleașca care l-a dus de aici, recunosc bătrânul Jem, privindu-l drept în ochi pe Alec.

— Când? Vocea lui Alec era lipsită de orice emoție – surprinzător –, ținând seama de faptul că se afla atât de aproape de marginea prăpastiei.

Vizitiul păru să se gândească câteva clipe.

— Trebuie să fi avut cam trei ani. Tată dumneavoastră tocmai v-a făcut să călăriți primul ponei. Copilul trebuie să fi avut doar câteva luni. Mama dumneavoastră nici nu s-a putut uita le el. Iar tatăl l-a trimis să locuiască în casa unuia dintre arendași, până a putut să-l trimită departe. Fără știrea nimănui.

Alec lovi încet cuțitul de deschis scrisori de marginea biroului acoperit cu piele.

— Au trecut atâția ani și eu nu am știut nimic. De ce nu a vorbit nimeni de el?

— Toate s-au petrecut noaptea. Cei mai mulți au crezut ceea ce le-a spus tatăl dumneavoastră – că acel copil a murit.

Alec privi portretul tatălui său aflat pe peretele opus. Cel de-al paisprezecelea duce de Belmore – tatăl său – se afla în mijlocul câinilor de vânătoare, orgoliul său fiind evident în

aroganța ținutei sale, atât de sigur de sine, încât putuse să-și alunge propriul fiu. Ducii de Belmore – un vechi mit se prăbușea. Închise ochii și trase adânc aer în piept, dar asta nu-l ajută prea mult.

— Asta e tot, Jem. Pune șaua pe noul armăsar și adu-l în fața casei.

Jem mormăi un răspuns și se ridică încet, întorcându-se ca să se îndrepte spre ușă, cu umerii căzuți și capul plecat. Alec vedea fiecare din anii acestui om în felul în care mergea. Revelația de astăzi îl făcea pe Alec să se simtă la fel de bătrân, la fel de obosit, de parcă trăise cincizeci de ani foarte grei.

— Jem?

Mâinile tăbăcite ale bătrânului se opriră pe mânerul ușii și își întoarse capul.

— De ce nu mi-ai spus?

Ochii lor se întâlneau întrebători și sfidători. După o clipă de tăcere, Jem răspunse:

— Sunteți ducele de Belmore, de destul de mulți ani. Chiar dacă tatăl dumneavoastră nu mi-ar fi cerut să-mi dau cuvântul, tot nu v-aș fi spus. Nu aveam dreptul.

Acele ultime cuvinte explicau totul, aruncând lumină asupra întregii situații. Sub ochii lui se căsca prăpastia claselor sociale engleze – însăși ordinea socială pe care fusese învățat să o respecte. În acea clipă își simți mai mult ca niciodată povara titlului. Și înțelese, deodată. Grotescul noțiunii că o ființă umană era mai bună ca alta, a credinței că un titlu, un vechi trofeu oferit la toanele unui rege – și o ulterioară naștere arbitrară făceau ca un om să merite mai mult respect decât un altul. Exista nebunie în acest concept și în faptul că era acceptat cu atâta ușurință de o lume imorală. Și ultima ironie, tatăl său, stimatul duce de Belmore, un bărbat atât de rece, dur și calculat – un bărbat atât de stăpân pe sine, încât fusese lipsit de orice urmă de compasiune, un mincinos care își ascunsese un fiu, în timp ce-i ceruse celuiilalt să servească veneratul nume de familie până la eliminarea a orice altceva. Orice era uman. Alec se gândi la fratele său. Orice era uman.

Ușa se deschise și el se întoarse, mintea fiindu-i strivită de

rușine, nemulțumire și furie. Traversă camera și privi afară. Soția și fratele său stătea unul lângă altul. Femeia despre care nimeni nu știa că era o vrăjitoare. Bărbatul pe care toți îl considerau un monstru.

Pumnii i se strânseseră dându-și seama că duse o viață de fățarnicie. Nimic nu era așa cum părea. Sângele îi clocoti în vine, mușchii i se încordară; simțea o nevoie disperată să zdrobească ceva, sfărâmându-l în mii de bucăți, pentru că așa îi ajunsese viața. Sfărâmată.

O parte neagră îi atrase atenția. Armăsarul năvălăș îl aștepta, dar se cabra și se împotrivea pentru că nu-i plăcea să stea și să aștepte. Alec smulse ușa, puțin satisfăcut de sunetul ei izbindu-se de perete. Coborî treptele cu pași mari, iar peste o clipă nu se mai auzi nimic decât bubuitul copitelor animalului lovind pământul. O săgeată cabalină despică aerul zburând peste un gard viu, improșcând șiroaie de apă dintr-un pârau, apoi praful. Țâșniră peste iarbă, pe lângă lac în sus pe o colină, cal și călăreț mișcându-se ca un singur trup, sorbind vântul și ucigând în goana lor o viață fără de valoare.

*

Stephen era așezat în vechiul scaun crăpat.

— Acesta e scaunul meu. Se ridică repede și arată spre un morman de mobile vechi și rupte. Lucrurile mele deosebite.

Joy zâmbi văzând plăcerea și mândria pe care i-o dădeau jalnicele obiecte personale pe care insistase să le aducă în camera lui. Studie interiorul camerei, care era la fel de opulent și bogat decorat ca restul încăperilor de la Belmore Park. Camera era tapițată într-un albastru-închis, accentuat de mobila poleită cu aur, de marmură și cristal, dar lui Stephen nu-i păsa. Strălucirea din ochii lui nu venea de la patul mare, pus pe un podium, nici de la lămpile de cristal atârănând lângă el, nici de la covorul gros sau basorelieful care înconjura tavanul, ci de la o masă veche aplecată într-o parte, atât de folosită, că lemnul devenise cenușiu, de la un balansoar care scârțâia, și de la un talmeș-balmeș de nimicuri vechi și ponosite pe care doar el, în mândria lui, le-ar fi putut prețui.

Stephen puse fiecare obiect într-un loc special, apoi se depărtă câțiva pași ca să le admire. Joy trebui să-și țină răsuflarea, pentru că pe fața lui se oglindea o privire plină de orgoliul pe care ea îl cunoștea prea bine. Era expresia care îl caracterizase pe Alec – până ieri.

— Aceasta e cartea mea. Stephen ridică o Biblie învechită. Are un titlu. Ca și Alec. El este ducele. Aceasta este... puse degetul pe litere și, cu dificultate, rosti fiecare sunet. Bi... ble.

— Știi să citești, spuse Joy, încercând să-și ascundă surpriza.

Mândria Belmore îi luminează din nou fața și dădu din cap cu hotărâre.

— Vreau să fiu deștept. Am muncit mult ca să învăț literele. Oamenii care citesc sunt deștepți, Roddy era deștept. El m-a învățat. Ochii lui se făcură dintr-o dată triști, de parcă rostirea numelui omului care îl crescuse adusesese de la sine expresia simplă a durerii lui. Lacrimi.

Joy nu spuse nimic, ci așteptă. Tristețea lui dispăru ca aceea a unui copil. Se aplecă și luă de jos o mătură veche.

— Aceasta e mătura mea. O ridică ca ea să o vadă, învârtind când într-o parte când într-alta mânerul curbat și noduros. Eu îmi fac bine treaba. Roddy mi-a spus să-mi fac bine treaba. Uneori oamenii din docuri mă chemau cu ei după lucru. Cred că atunci făceam ceva foarte bine pentru că spuneau:

„Adu-ți mătura, Stephen“. Atunci le plăcea de mine. Eram sigur de asta. Mă duceau cu ei la „Empty Ned“, ca pe un prieten. Toți pescarii mergeau la cârciuma „Empty Ned“ după ce-și terminau lucrul. Îmi spuneau: „Arată cum știi să măтури podeaua, Stephen“. Iar eu luam mătura și curățam podeaua cârciumii. Toți râdeau și se loveau peste genunchi și spuneau că Stephen e un adevărat Joe Miller.

Joy simți cum inima i se cufundă adânc în piept, pentru că ea știa că Joe Miller era o glumă, numele dat cuiva nebun.

— Nu știu cine era Joe Miller, dar trebuie să fi fost un bun muncitor. Așa că îmi place să fiu Joe Miller. Le-am spus-o și lor și toți au râs din nou. Am râs și eu pentru că eram mândru că am făcut o treabă bună. Și dacă voi lucra bine, întotdeauna oamenilor le va plăcea de mine. Atunci nu mă vor alunga.

Joy nu putu vorbi, pentru că gâtul o strângea din cauza lacrimilor pe care și le stăpânea. Un sunet înăbușit de furie, abia perceptibil, veni din pragul ușii și Joy se întoarse.

Alec stătea acolo, cu pumnul alb încleștat de mânerul ușii, cu ochii lui chinuiți de remușcări fixați asupra măturii din mâinile mari ale lui Stephen. Expresia fioroasă de pe chipul lui îi dădu de înțeles că auzise povestea lui Stephen. Se rugă pentru binele acestor frați, ca Alec să nu-și dea drumul furiei pe care o vedea tremurând în el. Îl urmări respirând adânc de mai multe ori, văzu cum mâna care atârna se strângea într-un pumn și apoi răsuflă ușurată când observă că pumnul se desface. Ochii lor se întâlniră. Joy se uită la Stephen, care acum răscolea printr-un cufăr. Vru să spună ceva, dar Alec clătină din cap. Îi mai aruncă o privire greu de descifrat fratelui său, apoi plecă.

După asta, Joy petrecu o mare parte a fiecărei zile împreună cu Stephen, ajutându-l să se obișnuiască cu noul lui cămin, nefericită că nu-l putea ajuta și pe fratele lui. Iar Alec... părea să nu facă altceva decât să încerce să-și călărească până la epuizare toți caii din grajdurile Belmore. Auzise comentariile servitorilor în privința ducelui, îl văzuse plecând călare pe armăsar ca să se întoarcă mai târziu, doar pentru a schimba calul cu spume la gură cu altul odihnit, plecând din nou. De câteva ori își zărise soțul urmărind-o vorbind și plimbându-se cu Stephen prin grădină sau stând în camera de muzică, unde apăsa cu câte un deget pe clapele unui pian, cântând o melodie scoțiană veselă, apoi învățându-l pe cumnatul ei să facă la fel.

Alec nu se arăta niciodată la cină, nu intra în sufragerie și nici în dormitorul ei. Rămase trează două nopți, încercând să-i audă pașii, dar nu auzi nimic și adormi în cele din urmă, odată cu răsăritul soarelui. Se întrebă unde dormea, unde se ascundea. Îi spuse lui Henson că trebuie să vorbească cu el, dar Henson se întoarse și clătină din cap cu tristețe. Alec o împinsese pe ea și pe toți ceilalți afară din viața lui.

*

Stătea într-o liniște deplină, pe vârful unei coline, care

oferea o priveliște panoramică a nesfârșitei întinderi a pământurilor sale. Alec dădu drumul hățurilor și lăsă calul să pască și să bea apă dintr-un mic pârau care șerpuia pe colină.

Se îndreptă spre o ridicătură de pământ unde se așeză pe o piatră. Soarele strălucea, trimițându-și razele spre colină, dar el nu simți nimic decât confuzie. Se întrebase din nou și din nou, cum se putea ca un om să renunțe la tot ce știa, la toate lucrurile în care credea. Era ducele de Belmore. Dar ce însemna asta? O parte din viața lui. Întreaga lui viață se reducea în ultimă instanță doar la acest lucru – datoria lui. Rolul lui în viață.

Ciudat că întotdeauna privise viața sub forma unor roluri. Multe lucruri se limpezeau acum. Fusese învățat să considere mândria de a fi duce mai importantă decât orice altceva, rolul lui în societate – dictat de o înaltă societate imorală, de sute de ani de ritualuri fără logică, și de rigiditatea pervertită a discernământului tatălui său – o nenorocire pe care o transmisese fiului său. Unuia dintre fii săi. Cel pe care și-l revendica.

Alec mai fusese învățat să prețuiască și să protejeze numele de Belmore, mai mult decât orice altceva. Râse, un sunet sarcastic, prins de vânt și purtat spre coroanele copacilor în toată gloria sa batjocoritoare.

Dumnezeule! Ce mândrie exista într-un nume care pune reputația în fața unei vieți omenești, mândrie în fața legăturilor de sânge? Mintea lui se întoarse în timp, la amintirile unei copilării singuratice, la orele care păruseră zile unui băiețel de patru sau cinci ani, care era atât de izolat, încât vorbea cu pereții, cu scaunele, pretinzând că-l pot auzi – până când tatăl său îl surprinsese și se dezlănțuise într-o furie atât de violentă, că Alec nu mai îndrăznise niciodată să vorbească în prezența lui dacă nu i se cerea s-o facă. Ar fi putut la fel de bine să fie surd și idiot, pentru că așa trăise, într-o tăcere înspăimântată.

Eton venise ca o scăpare binevenită. Acolo, chiar și rigiditatea care îi ascundea teama de ceilalți studenți, chiar și îngâmfarea și tăcerea, nu-i descoperise pe cei doi tineri care

încă erau prietenii lui, în ciuda comportării sale încrezute.

Cum îl numise Scottish? Un ipocrit încrezut. O remarcă exactă și foarte adevărată. Era fiul tatălui său și permisesese rigidității sale să se reverse asupra vieții personale. Îi amintise mereu lui Scottish că era ducesa de Belmore, soția lui, și în consecință, trebuia să se comporte ca atare.

Din nou rolurile. Scottish nu mai era un rol pentru el. Nu era ducesa lui, soția lui, o vrăjitoare, un monstru. Era o femeie în carne și oase, care putea să-l facă să uite o viață de tristețe, privindu-l cu o pereche de ochi inocenți, în care se citea iubirea ei.

Dumnezeule, ce nevoie avea de așa ceva acum! Și mai ales de ea.

Își sprijini coatele pe genunchi și se uită în jos, văzând în fața lui doar amintirile ultimelor zile. O urmărise lângă fratele lui și își dădu seama că se simțeau bine unui în compania celuilalt. Îi văzuse plimbându-se, o urmărise arătându-i lui Stephen ceva prostesc cum ar fi o pasăre sau o floare și îi auzise râzând. Se întrebă dacă era mai ușor pentru Stephen să vadă zâne din diamante în zăpadă.

Alec se simțea prost vorbind despre astfel de lucruri. Se lăudase mereu că nu suporta ca cineva să-și bată joc de el, cu toate astea tatăl său o făcuse încă de la nașterea lui. Și știa că mândria lui jignită nu era nimic în comparație cu suferințele prin care trecuse Stephen, în cei douăzeci și ceva de ani din viață. Ar fi dat orice să poată pune mâinile pe acei pescari. Cruzimea lor îl făcu să-i fie rușine că aparține rasei umane.

Simțea cum furia crește în el. Stomacul i se strânse. Respiră adânc pentru a îndepărta imaginea fratelui său, un bărbat voinic, obligat să treacă prin viață cu umerii plecați; de parcă i-ar fi fost rușine. Un om cu trăsăturile unui Castlemaine – deformat, dar totuși aceleași. Însă în loc de cruzime, răceală sau furie, ochii aceia stinși reflectau doar durere și rușine.

Alec ridică capul și privi în sus, vrând să se lupte cu Dumnezeu care îl făcuse pe el și pe Stephen, Dumnezeul care îl crease pe tatăl său. Însă știa că era o luptă inutilă. Răul fusese făcut, în urmă cu mai mult de douăzeci de ani ciudați.

Dar acum se terminase. Dacă exista ceva ce câștigase din toată această confuzie era hotărârea ca niciodată, cât timp el va trăi, să nu mai permită cuiva să râdă din nou de Stephen.

CAPITOLUL 26

— Uite ce-ai făcut, idiot neisprăvit! Privește! Vocea tăioasă a doamnei Watley răsuna prin holul imens.

Stephen se retrase câțiva pași, plecându-și capul rușinat, pantofii lui scârțâind pe cioburile de porțelan.

— Îmi pare rău. N-am vrut s-o sparg.

— Vaza avea două sute de ani vechime și costa o avere. Pfu! scui pă ea dezgustată. Idioții nu cunosc valoarea lucrurilor.

Stephen se holba îngrozit la bucățile împrăștiate pe podeaua de marmură, apoi se lăsă pe vine și începu să le adune.

— Poftim, spuse el bâlbâindu-se în timp ce încerca să vorbească; le voi... le voi lipi.

— Prostule! Nu se poate repara așa ceva!

— Da, uite. Ridică două fragmente care se îmbinau și veni spre ea, târându-se în genunchi. Se potrivesc.

— Pleacă! Făcând un pas în spate, doamna Watley își ridică brațele ca pentru a alunga un monstru, fără să vadă grupul de servitori care stăteau și priveau îngroziți, împiedicând-o pe Joy să ajungă în hol. Nu ești nimic altceva decât un animal! Ar fi trebuit să fii într-o casă de nebuni! Uită-te la tine! Locul tău nu e aici!

Stephen începu să plângă, strângând în mâini cioburile de porțelan.

— N-am vrut... n-am vrut... o voi repara.

Furioasă, Joy își ridică mâna ca s-o zbârnâie pe doamna Watley drept în mijlocul diavolilor.

— Cred că locul tău nu este aici, doamnă Watley. Vocea clocotind de furie a lui Alec o întrerupse pe Joy în mijlocul vrăjii și o făcu pe menajera supărată să întoarcă capul. Pe chipul ei încă se mai citeau repulsia și aroganța, dar ochii ei răutăcioși arătau speriați când întâlneau privirea de gheață a ducelui.

— Alteță.

— Pleacă. Alec stătea în pragul ușii de la intrare, lovindu-și mănua de o mână, având atitudinea neîmblânzită a unui om căruia nimic nu-i putea opri dorința de răzbunare. Ai o oră la dispoziție. Dacă până atunci n-ai plecat, te arunc eu însumi afară. Și consideră-te norocoasă că scapi atât de ușor.

Femeia își întoarse spre Stephen ochii încărcăți de ură și îi aruncă o privire dezgustată..

— Cu plăcere. Ridică capul și mărșălui în sus pe scări, ignorând murmurul mulțimii de servitori care se strânseseră destul ca Joy să poată trece printre el. Alergă spre Stephen și îngenunche lângă el, punându-și brațul pe umerii cocoșați, care tremurau acum, încercând să-l calmeze.

— Stephen. Totul e în regulă. Hai, ridică-te. Noi doi vom merge afară. Vreau să-ți arăt ceva deosebit. El se ridică stângaci și își târî picioarele, urmând-o în salon, apoi spre ușile terasei. Joy tocmai le deschise când îl auzi pe soțul ei adresându-se servitorilor.

— Același lucru e valabil și pentru voi. Este fratele meu și va fi tratat cu respect de toți angajații mei. Ați înțeles?

Joy oftă ușurată și îl conduse pe Stephen afară, unde se plimbară în tăcere. Peste câteva minute se aflau pe banca de piatră din fața bătrânului ulm. Văzu că mâinile lui încă strângeau cioburile vazei.

— Stephen?

El părea dus pe gânduri, așa că îl lovi ușor pe picior pentru a-i atrage atenția.

— Ce? întrebă el fără să se uite la ea.

Joy îi atinse pumnul.

— Dă-mi-le mie.

El privi în jos și desfăcu mâinile. Pe chipul lui se citea totul – rușine, jenă, suferință. Le-aș fi lipit.

Joy luă bucățile de porțelan.

— Doamna Watley a strigat și altădată la tine, nu-i așa?

El dădu din cap, privind fix dalele de piatră de pe alea din grădină.

— Ori de câte ori mă vedea spunea că sunt prost. Și are

dreptate. Sunt prost. Am spart vaza.

— Și eu sparg lucruri. Asta nu înseamnă că sunt proastă. Vaza nu are importanță, Stephen.

— Are pentru mine.

Joy rămase nemișcată, căutând să spună ceva ca să-l facă să se simtă mai bine. Incapabilă să găsească cuvintele potrivite, începu să vorbească despre orice, despre lucruri pe care le cunoștea, despre ce înseamnă să simți durerea care îți sfâșie sufletul și cum se poate face să dispară. Cinci minute mai târziu se aflau de o parte și de alta a bătrânului ulm, privind în sus la coroana sa.

— E atât de mare! se încruntă Stephen.

— Asta pentru că e bătrân. Joy îi zâmbi. Dar e bine pentru că, cu cât copacii sunt mai bătrâni, cu atât e mai puternică magia lor. Acum pune-ți capul pe scoarță și strânge bine trunchiul. Apoi închide ochii și respiră rar și adânc.

— Sunt furnici pe partea mea.

— Oh, îmi pare rău! Vino în partea asta. Îl aduse lângă ea și îi aranjă brațele în jurul copacului, apoi se duse în cealaltă parte și studie șirul de furnici care urcau pe scoarță. Se uită pe furiș la Stephen. Ai închis ochii?

— Îhm. Foarte strâns.

— Bine. Joy aruncă o privire în jur, studiind grădina și un zâmbet poznaș îi lumină fața. Își pocni degetele și zbârnâi furnicile drept în bagajele doamnei Watley, care erau încărcate într-o trăsură. Se uită înapoi la copac. Furnicile dispăruseră. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet satisfăcut și își frecă mâinile încântată.

— Joy?

— Sunt aici. Își puse brațele în jurul copacului. Strânge bine trunchiul. Apoi relaxează-te și lasă copacul să te facă să te simți mai bine.

Câteva minute mai târziu sunetul unor cizme lovind dalele de piatră îi întrerupseră gândurile. Deschise ochii. Alec era în fața ei, având pe chip o expresie de totală stupefacție.

— Ce faceți voi doi?

— Îmbrățișăm un copac, răspunseră ei la unison.

— Înțeleg. Rămase tăcut câteva clipe și când nu urmă altă explicație, spuse: Aș putea să știu de ce?

Joy privi pe furiș pe după trunchiul gigantic. Ochii ei se întâlneau cu ai lui Stephen.

— Îi spun eu sau vrei să-i spui tu?

Stephen păru să se gândească câteva minute, apoi ridică din umeri.

— Nu cred că pot să-l pronunț.

— Atunci bănuiesc că...

— Îmi spune, cineva?

— Reîntinerire.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

Joy oftă și se dezlipi de copac. Ștergându-și mâinile, veni spre Alec, se uită la el, apoi mimă cuvântul „vrăjitoare” și spuse cu voce tare:

— Cred că minunea vieții se scurge prin natură, în special prin copaci. I-am spus lui Stephen că este magia naturii. E foarte puternică, mai ales în copacii bătrâni, cum este acesta. Dacă ești trist, îmbrățișezi un copac, iar magia lui va trece prin tine și te va face să te simți bine. Văzu privirea sceptică a soțului ei și îl întrebă pe fratele său:

— Nu te simți mai bine, Stephen?

El deschise ochii, se depărtă de copac, și nu răspunse imediat. Apoi zâmbi și dădu viguros din cap.

Alec îl studie în tăcere pe fratele său, apoi privirea lui înduioșată o întâlnește pe a ei. Stăteau unul în fața celuilalt, fără să spună nimic. În cele din urmă, ea își feri ochii. Alec întinse mâna și îi ridică bărbia.

— Mulțumesc, Scottish.

Joy trase aer în piept și zâmbi.

Stephen arătă spre copac și prinse brațul lui Alec.

— Încearcă și tu.

Alec tuși, înecându-se.

— Oh, Stephen, ce idee grozavă! Ce păcat că nu avem un eucalipt aici. Sunt foarte buni, mai ales pentru tuse.

Alec se uită urât la ea și își dresă glasul.

— Eu n-am nevoie să îmbrățișez un copac.

Stephen veni mai aproape și studie fața lui Alec.

— Fața lui e schimonosită, nu e urâtă ca a mea, dar se simte rău, vezi? Are nevoie de un copac. Vino. Încearcă în partea mea.

Joy urmărește emoțiile care se succedară pe chipul lui Alec, care apoi se uită la Stephen și asprimea dispăru de pe fața lui. Se strâmbă la Joy, apoi se întoarce spre fratele său și spuse amabil:

— Ce trebuie să fac?

— Vino aici. Stephen îl conduse lângă copac și îi puse brațele în jurul trunchiului, exact așa cum făcuse Joy cu el. Ai închis ochii? Îi repeta cuvintele. Strânge trunchiul. Apoi relaxează-te și lasă copacul să te facă să te simți mai bine.

Joy nu se mai putu abține și chicoti.

Stephen se uită la ea, brusc îngrijorat.

— Nu fac bine?

— Ba da. Perfect.

Stephen radie de fericire, iar Alec deschise un ochi, ținându-l cu el. Joy nu și-ar fi imaginat că cineva se putea uita urât cu un ochi. Asta o făcu să râdă și mai tare.

— Nu ai închis ochii, îi spuse Stephen și Alec și-i închise. Stephen își târî picioarele până la banca de piatră și se așeză lângă Joy. Aș vrea să fi știut și înainte despre magia unui copac.

— De ce?

— Pentru că de multe ori, când eram mic, m-am simțit foarte trist. Ca atunci când doamna Watley a strigat la mine. Ca atunci când îi întrebam pe ceilalți dacă mă pot juca de-a v-ați ascunselea cu ei. Uneori spuneau da, dar întotdeauna mă puneau pe mine să-i caut. Niciodată nu-i găseam. Căutam, căutam, dar nu erau nicăieri. Ridică capul fără să privească la ceva anume, pe fața lui oglindindu-se nedumerirea și rușinea. Până la urmă se făcea frig și întuneric și mă duceam acasă. A doua zi spuneau că sunt prost și țipau: „N-ai noroc, n-ai noroc, Dumnezeu și-a bătut joc de tine”. Mă simțeam nefericit pentru că nu știam de ce Dumnezeu e supărat și nu-i puteam găsi. Nu știam că lui Dumnezeu nu-i plac jocurile. Roddy mi-a spus că

n-am făcut nimic rău, dar eu tot eram îngrijorat.

Joy se uită de la Stephen care își plecase capul umilit, spre Alec care era lipit de copac. Știa că Stephen suferă, dar fața lui Alec arăta că se acuza pe el însuși pentru această suferință. Joy ar fi vrut ca puterile ei magice să alunge toate durerile, suferințele și deziluziile prin care trecuseră oamenii.

Toți trei au rămas tăcuți, pierduți în gânduri. După încă câteva minute, Stephen spuse:

— N-am vrut să-l supăr pe Dumnezeu. Am citit ce se întâmplă când Dumnezeu se înfurie. Trimite multă ploaie, potoape și mingi de foc, și boli, și sute de furnici. Se întoarce spre Joy, privind-o mirat. Furnicile alea de pe copac erau periculoase?

— Care furnici? Alec se depărtă repede de copac, încruntându-se și scuturându-și mânecile.

— Acelea. Stephen se ridică și arată cu degetul. Apoi se uită mai bine, aproape apăsându-și nasul de scoarța copacului. Ce s-a întâmplat cu furnicile?

Joy își fixă cu privirea pantofii, rezistând tentației de a fredona inocentă.

— Au fost foarte, foarte multe furnici de partea asta a copacului, nu-i așa, Joy?

— Hmm?

— Joy, unde sunt furnicile?

— Da, spune-ne unde sunt furnicile. Alec veni și se postă în fața ei.

Stephen se scărpină în cap și înconjură încet copacul. Când ajunse de cealaltă parte a lui Alec, se aplecă spre ea, și Joy știu încă înainte ca el să vorbească că fusese prinsă.

— Cunosc privirea asta, Scottish. Ce-ai făcut cu furnicile alea?

Ea își ridică bărbia sfidătoare și recunoscă în șoaptă:

— Le-am zbârnâit în bagajele doamnei Watley și câteva și pe spatele ei. Împreună cu păianjeni, gândaci și țânțari. Toți negri.

Privirea lui se îndreptă spre trăsura care tocmai pornise pe alee. Joy își întoarce capul în aceeași direcție și amândoi o

urmărire în tăcere până când trăsura, oribila doamnă Watley – care își scărpină spatele – și bagajele ei infestate dispărură după o colină.

Alec se întoarse și izbucni în râs. Chipul lui Stephen se luminează de o surpriză plăcută.

— Foci! Privi în dreapta și în stânga, cercetând împrejurimile. Am auzit foci.

Joy își ascunse zâmbetul în spatele mâinii, dar când se uită la Alec, care își închise brusc gura, își dădu seama că nu-și ascunsesese prea bine amuzamentul.

— Cred că l-ai auzit pe Alec râzând. E un sunet mai rar ca focile în Cotswolds.

Frații se uitară unul la altul. Alec își ținea gura închisă și chipul mascat de indignare pentru a nu lăsa să se vadă ceea ce părea stinghereală, însă Stephen alege tocmai acel moment pentru a veni lângă Alec, aproape atingându-l cu nasul și studiindu-l de parcă căuta foci rare.

O privire aruncată feței lui Stephen și Alec râse din nou.

— Tu ai fost! Ochii lui Stephen se măriră și se uită de la Alec la Joy, apoi din nou la Alec.

Joy mângâie brațul lui Stephen.

— Trebuie să-l ierți. E un pic cam ruginit, dar își va reveni cu puțin antrenament.

Alec își îndreptă umerii redevenind ducele arogant.

— Și ce anume nu vă place la râsul meu?

Joy și Stephen schimbă priviri, iar Stephen își dădu ochii peste cap.

Joy își mușcă buzele și spuse inocentă.

— Nimic.

— Alec, fața ți-e din nou schimonosită. Ai nevoie de copac. Vino! Stephen îi făcu semn să se îndrepte spre copac.

Joy izbucni în râs.

— Fața lui e întotdeauna așa.

Alec deveni rigid.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că te încrunți tot timpul și niciodată nu zâmbești.

— Ridicol.

— Nu e adevărat.

Alec vru să spună ceva, dar ea îl întrerupse.

— N-ai vrut să zâmbești când am fost la han. Ai spus că mă port prosteste.

Alec îi aruncă lui Stephen o privire ciudată. Peste o clipă își dezveli dinții și mormăi.

— Poftim. Ești mulțumită?

— De ce să fiu mulțumită?

— Zâmbesc.

— Da? Joy făcu un pas înapoi și se uită la el. Pe cuvântul tău?

— Da, răspunse el încordat.

Joy se apropie de el până ajunse la câțiva centimetri de fața lui. Ridică privirea și îl studie. Nicăieri pe fața lui nu se vedea vreo urmă de veselie. Acesta nu era un zâmbet. Arăta ca un lup cu botniță. Înălță mâinile și puse câte un deget de fiecare parte a gurii ridicând colțurile în sus.

— Ce faci? Întrebă el printre dinți.

— Experimentez. Își înclină capul când într-o parte când în alta. Alec părea înmărmurit, acesta fiind probabil singurul motiv pentru care nu-i spunea nimic, până când, curios, Stephen veni greoi spre ei, zgâindu-se la ce făceau. Fără să poată rezista tentației, Joy întoarse în jos colțurile gurii lui Alec. Stephen clătină din cap. Joy își înăbuși zâmbetul și ridică din nou colțurile gurii în sus.

— Ce crezi? Ignoră ochii lui Alec care se micșorară ușor, amenințători.

Stephen veni mai aproape de chipul lui Alec și se zgâi la el gânditor.

Urmă o tăcere lungă. Apoi spuse:

— Fața mea e la fel de plăcută ca a lui, dar cred că eu sunt fratele cu zâmbetul frumos. Stephen surâse, iar peste o clipă râsul lui zgomotos se amestecă cu unul scoțian și cristalin și un hohot răgușit, mult timp neglijat. Râsul reveni la Belmore Park.

— Alec! Joy se ridică și simți cum cade.

Brațul puternic al soțului ei îi cuprinse talia.

— Te-am prins.

Ea respiră ușurată și profită de poziția în care stăteau pentru a-și trece mâinile peste pieptul lui, ridicându-le apoi pe umeri.

— Dacă vrei să port asta pe ochi ca să nu văd nimic, atunci ar fi bine să mergi mai încet sau să mă iei de brațe.

— În cazul ăsta...

Joy auzi râsul din vocea lui și peste o clipă se trezi în brațele lui. Ca întotdeauna, oftă și plecă capul lângă gâtul lui cald, umplându-și simțurile cu mirosul lui.

— Oh, Sfinte Sisoe, o faci așa de bine!

— Mi s-a mai spus.

— Unde mergem?

— E o surpriză.

— Știu. M-ai informat deja.

— Atunci nu mă mai bate la cap.

— N-aș vrea să te plictisești.

— Crede-mă, Scottish. Nu m-am mai plictisit din ziua când am dat ochii cu tine.

— Iar ai făcut-o.

— Ce?

— Ai reușit să schimbi subiectul.

El nu spuse nimic.

— Sunt tot curioasă.

— La fel a fost și Pandora.

— Nu sunt sigură că-mi place comparația. Încercă să dea un ton indignat vocii ei, dar până și ea își auzi bucuria. Ea, ca și Alec, era încântată de tachinările lor. Era o nouă latură a relației dintre ei, o formă de preludiu verbal, pe care amândoi îl savurau din plin. După câteva minute de tăcere, Joy spuse zâmbind:

— Aș putea face o vrajă ca să-mi spui unde mergem?

— Aș putea să te arunc pe aceste scări.

— Oh, n-ai face-o.

— Ești sigură?

Da, își zise ea, sunt sigură. Speranțele i se întoarseră, în plină forță și era convinsă că îi înhățase un mic colț al inimii. El o avea pe a ei în întregime.

— Dacă mă arunci aş putea să mă zbârnâi într-un loc ascuns, spuse ea pe un ton plin de sine.

— Te rog să nu folosești cuvântul ăla.

— Care cuvânt?

— A zbârnâi.

— De ce?

— Îmi îngheață sângele în vene.

— Alec! Ai făcut o glumă!

El mormăi ceva. După un timp continuă:

— Fiindcă veni vorba de magie, dacă mă mai ridici vreodată în aer...

— Oh, nu mi-am cerut scuze pentru seara aceea, în Londra?

El se opri, o săltă puțin și păși peste un prag.

— Nu, însă nici eu n-am făcut-o...

Joy simți aerul rece al nopții mângâindu-i pielea.

— ... până acum, termină el, apoi o puse pe picioare și desfăcu cravata cu care îi acoperise ochii.

Aceasta căzu, iar ei i se taie respirația.

— Oh, Sfinte Sisoe!

CAPITOLUL 27

Lumina scânteietoare a sute de candelabre strălucea ca un voal de pulbere aurie peste acoperișul de la Belmore Park. Lângă statui sclipeau torțe, aruncând raze tremurătoare ce pâlpâiau pe înger, unicorn și cavalerul galant care străjuiau cerul, ca niște străjeri poleiți în aur. Urne înalte, pline cu nenumărate flori de seară mărgineau o potecă care ducea spre salonul de sub cupolă, ale cărei uși erau larg deschise. Deasupra, în depărtările întunecate ale cerului, atârna luna plină, lucind ca o perlă. Niciun vis, nicio dorință, nicio fantezie nu se putea compara cu priveliștea din fața ei.

— Oh, Alec... Vocea i se pierdu în admirație și încântare. Înghiți greu și se întrebă dacă se datora lacrimilor de fericire sau imensei iubiri pentru acest bărbat. Închise ochii doar pentru o secundă ca să se asigure că ceea ce vedea era real. Apoi se uită la el.

Alec o urmărea încordat, ceea ce o surprinse. Părea îngrijorat de parcă n-ar fi fost sigur de reacția ei. Îi atinse mâna, iar el își îndreptă umerii, mândru. Asta o făcu să zâmbească.

— Mulțumesc.

El dădu drumul aerului din plămâni atât de încet, încât dacă nu s-ar fi uitat la el nici nu ar fi observat. Îi luă mâna.

— Vino.

Joy zâmbi, punându-și mâna în a lui, pornind spre încăperea de sub cupola scăldată în mângâierile calde ale lumânărilor și învăluită în parfumul dulce al narciselor, zambilelor și nalbelor. Joy aruncă o privire mâinii lui care o ținea pe a ei neglijent, dar atât de posesiv, și simți că ceva se schimbasesc cu adevărat între ei, ceva mai puternic decât dorința lui și iubirea ei, un mister mai mare și mai veșnic decât simpla unire a unui bărbat cu o femeie.

Intensitatea lui o speria, dar nevoia ei de fericire, speranța, promisiunea mângâierii lui, învinse această spaimă, o făcu să pară aproape ușor de uitat și neînsemnată în comparație cu exaltarea care o aștepta în brațele lui.

Ca într-un vis mai frumos ca strălucirea stelelor și magia iernii, păși alături de el spre încăperea luminată. Privirea ei urmări licăririle lumânărilor până sus spre acoperișul cupolei. Era din sticlă, la fel de clară precum cristalul. Mâna lui Alec urcă spre umerii ei, conducând-o înăuntru. Joy încă privea în sus, iar fața argintie a lunii, sclipirile câtorva stele îi făceau cu ochiul de pe cerul nopții.

Joy îi rosti numele într-o șoaptă de venerație, iar răspunsul lui a fost o strângere a umerilor, întorcând-o spre o masă pentru două persoane, cam la doi metri distanță, decorată cu cristalul Belmore, strălucitor ca diamantul, porțelanul cu marginile poleite cu aur și argint lucios, toate așezate în jurul unei vase cu boboci de trandafiri roz.

Amintirea dureroasă a acelei scene – cina intimă care nu mai avusese loc, suferința și speranțele neîmplinite care îi sfâșiaseră sufletul în noaptea aceea de acum câteva săptămâni – se topi ca gheața la căldura razelor de soare, înlocuită de o dragoste atât de puternică, încât nu putu vorbi.

Se întoarse spre el, își puse mâinile în jurul gâtului lui, plecându-și capul pe acel loc deosebit de pe umărul lui puternic și cuvintele se rostiră:

— Este cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată.

Simți cum pieptul lui se umfla ușor și zâmbi înduioșată. Mâna lui îi înălță bărbia, întorcându-i fața spre el.

— Nu se poate compara cu ce i-ai oferit tu lui Stephen. Și mie. Mulțumesc, Sottish. Își coborî capul până gura o acoperi pe a ei. Scoase un sunet gutural de plăcere masculină care o făcu să tremure ușor, și, încet, își înfundă mâinile în părul ei. Limba lui îi mângâia buzele, și când ea le deschise, se cufundă în gura ei, umplând-o și alintând-o, amintindu-i că lumea ei era în brațele lui.

Pășind între picioarele lui își lipi pieptul de el, iar mâinile lui Alec îl eliberară părul, cuprinzându-i talia și apăsând-o de

el. Joy gemu de o dorință atât de puternică, încât totul se întunecă în jurul ei, rămânând doar o scânteie aurită în dosul pleoapelor închise.

Gura lui se mișcă spre urechea ei și cu vocea aceea groasă și vibrantă îi gemu numele, o chemă, părănd la fel de subjugat să o simtă pe cât era ea de gustul lui, de limba dezmiardându-i gura și de alintările tandre ale mâinilor și trupului lui.

Oftând, el făcu un pas înainte. Când gura lui nu-i atinse gâtul, umerii sau urechea, ochii ei se deschiseră și privi fața pe care o iubea.

El arată cu capul spre peretele lângă care se afla masa.

— Cina se va răci.

Degetele ei se jucară cu butonii cămășii lui, desfăcând unul apoi încă unul până îi ținu pe toți în palmă.

— Nu acum, spuse ea, lăsându-i să cadă și întorcându-și fața spre el. Sărută-mă, Alec. Nu vreau nimic altceva. Își strecură palmele pe pieptul lui, dar el îi prinse încheieturile.

— Așteaptă. Îi dădu drumul și închise ușile trăgând zăvorul. Din doi pași fu din nou lângă ea, punându-și mâna pe gâtul ei și poruncind. Întoarce-te!

Îi mângâie gâtul în timp ce se întorcea spre el, cuprinzându-l cu palma, frecându-l cu alintarea liniștitoare de tendoane, carne și oase ale unui iubit, apoi îi desfăcu nasturii rochiei, oprindu-se pentru a-și trece gura peste pielea ei, până când mătasea albă a cămășii îi blocă buzele umede. Cu un gest tandru care îi merse drept în inimă își trecu gura peste ceafa ei, își plimbă buzele peste linia feminină a gâtului, apoi coborî spre claviculă.

O smucitură a mâinii și rochia căzu adunându-se la picioarele ei.

Cuprinzându-i umerii goi o răsuci spre el, apoi îngenunche, mâinile lui rulând în jos ciorapii, mângâind cu buzele și limba coapsele prin mătasea cămășii și învățând-o ce înseamnă o atingere senzuală. Ea se uită la capul lui plecat, îl apucă cu mâinile, tăindu-i-se răsuflarea când gura lui ajunse la acel loc tainic. Auzindu-i suspinul Alec ridică ochii și Joy îi întâlni privirea arzătoare. Știa că toată dorința și patima se reflecta pe

fața ei, dar nu-i păsa. Pasiunea aceasta era mai puternică decât mândria sau teama.

Fără un cuvânt el se ridică și, încet, îi scoase agrafele din păr. Buclele i se revărsară până la coapse și îl auzi gemând de plăcere. Rămase nemișcat de parcă ar fi vrut doar să se desfete cu imaginea ei.

Stârnise mândria feminității în ea. Puterea unei femei pe care nu știuse că o posedă. Nerăbdătoare să-l simtă își trase de pe umeri bretelele cămășii, trimițând-o într-o alunecare mătăsoasă pe trupul ei, ca mângâierea unei mâini.

Stătea în fața lui goală, așteptând, dorind.

— Te rog, șopti ea, iar el reacționează la vocea ei smulgându-i cămașa și aruncând-o. Apoi se trezi în brațele lui și o purtă până la pat, așezând-o deasupra. La sunetul cizmelor lui lovind podeaua, deschise ochii, privirea fiindu-i atrasă pentru o secundă de luna și cerul din înaltul cupolei de sticlă, însă o clipă mai târziu gura lui se plimba leneșă pe gamba ei, urcând în sus pe coapsă. Mâinile se strecurară pe sub genunchii ei, continuând să alunece cu blândețe în sus, despărțindu-i picioarele peste umerii lui largi, până când palmele îi cuprinseseră șezutul.

Respirația lui șopti o alinare pe umezeala ei, mai înainte ca gura să-i sărute trupul, în nebunia zborului spre neființă. Îi strigă numele, degetele ei înșfăcând cearceaful de sub ea. Fiecare dezmierdare o făcea să geamă, să-și miște capul, incapabilă să facă altceva decât să simtă apăsarea fierbinte a limbii lui lacome. O înălță tot mai sus, spre un loc cunoscut doar celor ce iubesc.

Alec se opri. La fel și respirația ei.

— Haide, Scottish, pe gura mea. Vreau să simt plăcerea pe care ți-o dau, să o gust.

Lacrimile de pasiune o orbiră, dar nu-i păsa, trăia doar pentru această clipă, acest moment de exaltare, atingerea intimă a gurii lui, știind că va muri dacă el se va opri din nou. În clipa în care limba lui aluneca în ea, pulsă de un extaz atât de puternic, că îi tremurară picioarele. Trandafiri pluteau în jos, în rafale ce se unduiau în ritmul sunetelor guturale ale

plăcerii lui Alec, până când petalele se așternură pe capul și spatele lui, pe sânii și stomacul ei. Aroma împlinirii se combină cu parfumul trandafirilor, înfășurându-se în jurul ei până ce zvâcnirile încetară, dispărând încet. Gura lui continua să o sărute, dar mai rar, simțea doar tandrețea delicioasă a buzelor lui. Îi coborî șoldurile, o mai sărută o dată, apoi încet, îi coborî picioarele de pe umerii lui.

Joy deschise ochii, urmărindu-l coborându-și din nou capul și mișcându-l în sus pe trupul ei, suflând petalele de pe stomac și coaste, apoi trecându-și limba pe același drum până când îi absorbi un sân în gura caldă, în ochi existând doar o pasiune feroce. Părul aspru de pe pieptul lui îi zgâria stomacul și se arcui în sus, trăgându-și gura spre a ei. El se retrase și frecă petalele roz din mâinile lui de buzele ei apoi de ale lui.

Gura lui o atinse pe a ei. Joy gustă mosc și trandafiri, simțindu-i tăria bărbăției și își ridică genunchii, invitându-l. Alec se adânci în ea, provocându-i un scâncet de plăcere. Ieși, apoi se împlântă din nou, stârnind o nouă tânguire.

— Dumnezeu, ce-mi face sunetul ăsta! Alec se opri, savurând clipa, apoi cu tandrețe își trecu buzele peste ale ei. Spune-mi ce simți.

Joy trase aer în piept și șopti pe buzele lui umede.

— Doar cu tine. Alec al meu.

Cuvintele ei păzură să-l ia prin surprindere și să dezlanțuiască foamea din el. Ca un om posedat, o lipi strâns de el, întorcând trupurile lor, plimbându-și mâinile prin părul ei până la talie. Îi trase genunchii pe șoldurile lui, deschizându-o, mângâind carnea fragedă și intimă. O mână continua să o atingă, dar cealaltă urcă spre ceafa ei, apăsând-o strâns de forța gurii și a limbii lui. Apoi își rostogoli șoldurile și virilitatea lui dură pătrunse până în centrul ființei ei, o dată, de două ori, legănându-se încet, făcând-o conștientă de mărimea, lungimea și puterea lui, în timp ce trupul i se împreuna într-un splendid extaz cu al ei.

Secundele se scurseră în minute, minute eterne de iubire lungă și lentă, inimile lor bătând mai aproape în timp și la unison. În curând el o pătrundea cu mișcări lungi, până când

unirea trupurilor lor se măsură în freamătul inimilor. Ardoarea își așternuse picăturile de transpirație între trupurile lor și roua înăuntrul ei, iar Joy simți înălțarea, străfulgerarea beatitudinii, simți valurile de împlinire izbind-o tot mai repede, în același ritm cu șoldurile lui. Îi strigă numele; el îl rosti pe al ei, vibrând în ritmul perfect al posedării ei – al dăruirii lui. Buzele lui se mișcă spre urechea ei și șopti răgușit:

— E atât de bine, Scottish.

Respirația ei se opri din cauza încântării. Dar flacăra se apropia, îmbrățișând-o în arderea ei.

Alec îi prinse capul și gemu:

— Atât de bine!

Trupul ei se încleștă de al lui într-un spasm zbuciumat. Căzură primele noi petale. El se împinse adânc, pulsând în același tremur cu al ei. Joy îi strigă numele ca o ultimă chemare, înainte ca simțurile să-i dispară. În cea mică stingere ce o purtă dincolo de muchia tainică a pasiunii.

*

— Iar mi-e foame.

Alec își urmări soția coborând din pat și traversând camera spre masa de lângă perete, pășind pe un covor de petale roz ce-i ajungeau până la glezne.

Cămașa lui o acoperea. Părul ei stropit cu petale se revărsa peste cămașă, ajungându-i până la coapse. Nu mai purta nimic altceva. Își puse mâinile sub cap și urmări acel păr lung, legănându-se în timp ce ea fredona, ciupind bucăți de turtă dulce și vârându-le în gură, umplându-și farfuria cu puțin din tot ce se afla pe masă, pentru a doua oară în noaptea aceea. Se întoarse, venind spre el cu farfuria încărcată. Cămașa îi atârna până la genunchi, dar acoperea prea puțin pentru că nu găsisese decât un buton printre straturile de petale. Cu fiecare pas, cămașa se despica, dezvelindu-i coapsele care se strânseseră în jurul șoldurilor lui, talia și umerii care îl legănaseră și îl stăpâniseră cea mai mare parte a nopții.

Însă imaginea care îi ardea memoria și îl umplea de

mândrie era fața ei, bucuria, plăcerea pură și iubirea inocentă care-i scăpăra în ochi. Joy se cățără înapoi în pat, luă un copan de pui și mușcă din el, mestecând cu poftă și făcând ochii mari într-un gest comic, de parcă puiul fript ar fi fost hrana zeilor. Alec clătină din cap văzându-i năzbâtiile, dar pentru nimic în lume nu-și putu dezlipi privirea de gura ei, care îl putea pune pe jar, putea scoate mici gemete ce-l făceau încântat de faptul că era bărbat; și totuși, zâmbetul acelei guri îl învățase puterea fericirii.

— Poftim. Îi puse un pui sub nas. Mușcă.

El se uită țintă la pieptul ei.

— Prefer un sân.

Joy suspină încântată și puse jos farfuria.

— Oh, Alec, ai totuși simțul umorului. Însă, înainte ca el să răspundă, privirea ei coborî spre cămașa descheiată și încercă să se acopere cu o mână. Nu-mi pot imagina unde pot fi butonii aceia. Se aplecă peste pat. Priveliștea pe care i-o oferă îl făcu să zâmbească.

— Mi se pare ciudat că am găsit doar unul. Câți erau?

— Opt. Se ridică și veni lângă ea în timp ce Joy se încrunta la petalele de pe podea. Își trecu un braț în jurul taliei ei subțiri, o trase peste el și îi luă în gură sfârcul unui sân.

— Hmmm, spuse el. Nu e deloc rece.

Joy icni îngrozită și amuzată.

— Deci îți amintești, spuse el, trecând la celălalt sân pentru a controla temperatura.

— Da. Își puse mâinile pe umerii lui în timp ce el aluneca pe ea. Și îmi amintesc că mă gândeam că voiai să spui ceva, atunci când Jem a făcut acea comparație.

Alec se uită la ea, un milion de gânduri zburându-i prin minte, dar nu spuse nimic, doar o sărută.

Peste un minut, ea întrebă din nou:

— Ai vrut să spui ceva, nu-i așa?

El coborî cu săruturile spre pieptul ei.

— Nu așa de mult pe cât am vrut să-i verific teoria.

Drept răspuns, râsul și brațele ei îl înconjură. Peste câteva secunde mâna lui se strecură spre marginea patului. Deschise

pumnul și șapte butoni căzură la podea.

*

Aproape imediat, casa deveni plină de viață de parcă ar fi fost trasă dintr-o vrajă neagră și rece de căldura magiei și a râsului dinăuntru ei. Se auzea mereu câte un cântec – un ritm din Caraibe sau o melodie scoțiană care să îndemne la dans picioarele servitorilor, să-i facă să-și legene capetele și să le învâртеască fustele. Forbes, care fusese numit în funcția de lacheu răspunzător de argintărie, obișnuia să fredoneze total aiurea în timp ce supraveghea lustruirea argintăriei Belmore, veche de șapte sute de ani. Blana lui Beezle își primea culoarea roșcată de primăvară și vară. Părul lui Henson crescuse la loc. Coadă lui Hunhan John se scurtase. Trei pisici erau chele.

Însă adevăratul semn al schimbării a fost ceva ce a luat în seamă fiecare servitor de la Belmore Park. Alteța Sa fusese văzut fluierând, în timp ce străbătea într-o dimineață holul principal. Ba chiar se oprise din când în când pentru a întreba numele câte unui servitor, apoi păru să-l catalogheze undeva în minte, înainte de a pleca mai departe. O astfel de comportare neobișnuită din partea ducelui lor atât de rece și distant, stârni multe comentarii mai multe zile la rând. Unii erau de părere că îl aruncase vreun cal din șar și se lovise la căpățână atunci când își petrecuse acea săptămână călărind ca un diavol peste fiecare fir de iarbă de pe pământurile sale.

Dar mult mai bizare și inexplicabile erau petalele roz de trandafiri care se târau după cizmele lui și uneori se adunau în straturi, în cele mai ciudate și retrase locuri. Părerea generală era că tot acel sânge albastru făcea aristocrația un pic cam trăsniță.

Alec intră călare în grajd după plimbarea de dimineață. Descălecă, își laudă armăsarul mângâindu-l, apoi aruncă hățurile unui băiat și porni spre grădini. Se opri după doi pași mari, se întoarse și studie atent băiatul.

— Cum te numești?

Sărmanul copil împietri. Îndreptă spre Alec o față plină de pistru și foarte speriată.

— Nu te teme, băiete. N-ai făcut nimic rău.

Copilul înghiți ușurat și răspunse:

— Ned Hoskins, Alteță.

— Ned, repetă Alec. Nu va fi greu să-mi aduc aminte, încă n-am dat peste niciun Ned. Se încruntă și murmură dus pe gânduri. Dar toate acele Mary au reușit să mă zăpăcească. Dacă vreodată voi avea o fată, nu o voi numi Mary. Își dădu seama că nu e singur și se uită din nou la băiat. Asta e tot. Poți să pleci. Se răsuci și porni pe potecă, adăugându-l pe Ned Hoskins listei de servitori care se mărea rapid în mintea lui.

Încetini la treptele de piatră care duceau la labirintul de lângă grădină, amintindu-și dimineața de ieri când stătuse exact în același loc, ascultându-i pe Scottish și pe Stephen. Se aflaseră lângă intrarea în labirint, așteptându-l. Și el și Scottish își petrecuseră o bună parte de timp jucându-se cu Stephen de-a v-ați ascunselea prin labirint, făcând în așa fel încât fratele lui să-i găsească ori de câte ori el era cel ce trebuia să-i caute. Schimbările din comportamentul lui Stephen deveniră vizibile foarte repede. Se adaptase rapid înțelegerii a cine era, de parcă fusese dornic de o familie. Ca și Alec.

Soția lui îi fermecase pe amândoi, în ciuda stânjenelii și a neliniștii de la început. Întrebările jenante ale lui Stephen îl făcuseră pe Alec să tremure de furie din cauza cruzimii și stupidității lui. Însă cu prietenie, răbdare și iubire, Scottish reușise să-i ofere fratelui său încredere în sine, iar lui Alec o familie, o viață pe care nu ar fi cunoscut-o niciodată dacă nu ar fi existat ea.

Dacă se îndoise vreodată de locul ei în viața lui, această îndoială dispăruse ieri, când ea și fratele său cocoșat stătuseră

în fața tufișului tăiat în formă de cămilă, cu un volum gros deschis în mâinile ei mici, citindu-i lui Stephen despre frumusețea, forța, vigoarea, valoarea și demnitatea animalului căruia Dumnezeu îi dăruise o cocoasă.

Clătină capul la această amintire. Doar Scottish.

*

Îngenunchind lângă Stephen, Joy ridică privirea de la straturile de plante.

— Oh, Alec! Aici erai! Vino să vezi. Îl urmări apropiindu-se, picioarele lui lungi fiind strânse în pantalonii de călărie și cizme înalte și negre. Înfățișarea lui o făcu să respire mai repede, așa cum se întâmplase și prima oară când îl văzuse. Ducele era încă acolo, cu mândria lui, aroganța care îi era atât de naturală, aura de putere, însă acum fața lui îi arătă bucuria și când se opri lângă ea văzu tot ceea ce văzuse prima oară la el, inclusiv aceea parte care avea nevoie de alții, dar n-ar fi recunoscut-o niciodată. Dispăruseră înfumurarea și răceala cu care obișnuise să îndepărteze oamenii. Acesta era Alec, Alec al ei.

Îi zâmbi fără să știe că în ochi i se vedea inima și fericirea.

— Stephen încerca să ghicească ce e asta. Tu știi?

— Nu prea m-am ocupat de grădini.

— Dar sunt ale tale. Știi ceva despre plantele de aici?

Alec studie încet grădina.

— Sunt verzi.

Stephen izbucni în râs și, Joy văzu buzele lui Alec mișcându-se ușor.

— Poftim. Îi vârî o mlădiță sub nas. Miroase.

Alec inhală pe nas.

— Ei, spuse ea nerăbdătoare. Ți se pare ceva cunoscut?

— Îmi amintește de miel fript.

Joy începu să râdă..

— Este folosită într-adevăr pentru condimentarea mielului. Se numește rozmarin^[5]. Simbolizează aducerea aminte.

Stephen avea pe chip o privire pe care începuse să o recunoască.

— După cine e numit așa, Rose sau Mary?

— Niciuna, răspunse ea, ignorând comentariul lui Alec despre încă o Mary pe care trebuia să și-o amintească. Îi zâmbi înțeleghătoare lui Stephen. E la fel ca în cazul fluturilor.

Cu o zi în urmă, când văzuseră un fluture, Stephen comentase că niciodată nu înțelesese de ce se numește fluture, pentru că toată lumea știe că untul nu e negru sau portocaliu și nu zboară.

— Oh, Sfinte Sisoe, ia priviți! Nu le-am observat până acum.

Amândoi bărbații se uitară în direcția arătată de degetul ei unde tocmai înflorise o mică tufă de flori albe și albastre.

— Brebenei – spuse ea încântată, apoi se minună de primele flori din grădină. Veniți să vedeți. Ridică o mică floare albastră. Brebeneii simbolizează prietenie.

Stephen culese un mic buchet și îi dădu câteva flori ei și restul lui Alec spunând:

— Prietenii mei.

Joy îl sărută pe obrazul aspru. El își lăsă capul în jos și mormăi:

— Prostii.

Joy se aplecă și culese câteva flori albe. Întinzându-i-le lui Stephen, spuse:

— Brebeneii albi simbolizează amintiri plăcute.

Stephen acceptă florile, iar Joy întinse câteva lui Alec.

El le luă și o ținui cu o privire foarte intimă. Apoi îi șopti:

— Singurele flori care îmi stârnesc amintiri plăcute sunt trandafirii roz.

Joy roși până-n vârful urechilor. Vocea îngrijorată a lui Stephen le întrerupse clipa de intimitate.

— Joy, ți-e cald?

Înainte ca ea să-și adune mințile și să-i răspundă, o făcu Alec în locul ei.

— Să știi, cred că îi e cald. Își puse un braț pe umerii ei mici. Îi e foarte cald de azi-noapte, nu-i așa, Scottish?

Joy îi dădu un ghiont cu cotul în coaste. Soțul ei avea într-adevăr simțul umorului, dar toate glumele lui erau indecente. Expresia amuzată de pe chipul lui îi arată că se juca cu ea.

— După câte îmi amintesc, prima dată când i-a fost cald și-a lipit buzele de fereastra caleștii.

Joy căscă gura, simți că roșește și mai tare, și se zgâi la el.

Alec se uita intens la gura ei.

— Am ceva mult mai reconfortant decât sticla rece, Scottish.
Se aplecă și îi acoperi gura cu a lui.

Nu trecură două secunde și o voce cunoscută bombăni dezgustată:

— Prostii!

CAPITOLUL 28

Muzica formației de fluier străbătea aerul de primăvară de deasupra pajiștii satului. Fetițele, cu primule împletite în părul lung, băieții, purtând pe cap pălării lucioase de hârtie râdeau și chicoteau privind de pe umerii părinților lor procesiunea sărbătorilor. Costumați în zâne și hoți, cai și dragoni, sătenii dansau în acordurile tobelor, viorilor și flautelor, în fața celor opt boi împodobiți cu ghirlande, care trăgeau stâlpul de Arminden. Făcut din cel mai drept și înalt mestecăn, copacul fusese curățat de crengi și văruiat în alb, iar acum era tras spre centrul pajiștii.

— Ia te uită, ce înalt e! exclamă Neil, ridicându-și monoclul care-i atârna la gât de același lanț cu talismanul împotriva frigurilor și un fetiș de deochi primit de la Hungan John.

Richard bombăni ceva sarcastic și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de husa de piele a landoului Belmore. Neil se întoarse spre el și rânji.

— Vrei monoclul meu, Downe? Trebuie să fie greu să vezi doar cu un ochi.

Richard se uită urât la el cu amândoi ochii, cel bun și cel învinețit.

— Povestește-le lui Joy și lui Alec, cum a reușit aghiuță cea mică să-ți coloreze ochiul.

— În același fel în care intenționez să ți-l colorez eu pe al tău, doar că nu va fi un accident. Richard rămase tăcut, simulând o atitudine de furie și jenă.

— Se zvonește că puștoaica te-a pocnit cu o minge de cricket.

Falca contelui se încleștă și Joy ar fi putut jura că își spărsese smalțul la câțiva dinți. Îi părea rău pentru conte. Ca și Alec, era un bărbat mândru, însă în loc să se ascundă sub un exterior rece, contele de Downe își puse platoșa furiei și cinismul. De

când Alec îi povestise cum Richard și Neil îl susținuseră la Eton, chiar și atunci când el nu voia să aibă pe nimeni alături, devenise mai tolerantă față de conte, mai ales că el și Neil îl acceptaseră imediat pe Stephen și se purtasera frumos cu el, fără să pună nicio întrebare. În ochii ei asta le dovedea prietenia.

Își ascunse zâmbetul și soțul ei nu spuse nimic, dar Stephen nu cunoștea acest gen de tact.

— Contele arată ca un viezure.

— Asta-i bună, Stephen, cred că ai dreptate. Neil chicoti, apoi își îndreptă monocul spre prietenul său și păru încântat să-l studieze în amănunțime.

Richard îl fulgeră pe Neil cu o privire amenințătoare.

— Vei avea nevoie de toate talismanele alea cam în două minute, Seymour.

— Oh, ia priviți! Joy arată spre pajiște. Au ridicat stâlpul de Arminden.

Grupul de oameni aflați încă în landou își întoarseră capetele, în clipa în care muzica începu din nou. În câteva secunde panglici roșii, albastre, verzi și galbene se unduiau în jos din vârful stâlpului, unde un buchet de trandafiri de munte roz și albaștri formau o coroană de flori. De fiecare panglică atârna câte o minge argintie și mai multe stele aurii; în jurul stâlpului se răsuceau mai multe ghirlande de iederă, caprifoi alb și verde, frumos mirositoare, violete cu parfumul lor dulce și primule galbene.

— Întrecerile vor începe în curând. Să mergem. Alec coborî și o ajută pe Joy să pășească afară din landou. Ea își trecu brațul pe sub al lui și porniră încet pe poteca satului.

— E aproape la fel de sărbătoresc ca și Armindenul de acasă. Deși îmi lipsesc focurile în aer liber.

Foarte încet Alec spuse:

— Cred că am ars destule focuri noaptea trecută.

Ea îi dădu un ghiont în coaste. O altă glumă indecentă.

— Care focuri? întrebă Stephen, întorcându-se pentru a înainta cu spatele, privind-o pe Joy, așteptând cu nerăbdare un răspuns

— Am avut niște probleme cu focul din sufrageria noastră, Stephen. Nimic important, spuse ea și văzu cu coada ochiului cum buzele soțului său se mișcă ușor. Repede, schimbă subiectul. Cununile de deasupra ușilor sunt foarte frumoase.

Alec izbucni în râs, atrăgând câteva priviri ciudate înainte ca Stephen să le explice politicos că nu existau nici un fel de foci primprejur, chiar dacă oamenii ar putea crede că auziseră una.

— Spune-i lui Scottish pentru ce sunt cununiile, Seymour.

— Pentru a alunga vrăjitoarele, replică Neil, vorbind peste umăr.

Joy se holbă la el, iar Alec se aplecă spre ea.

— Poate că ar fi trebuit să port o cunună în ziua aceea pe drumul de nord.

— Ce preferi – broaște sau negi?

El râse și îi înconjură umerii cu brațul.

— Nimic. Prefer ca de Arminden să mă plimb cu tine prin pădure.

Joy își ridică nasul în vânt.

— Am fost deja astăzi în pădure, mulțumesc frumos.

— Ah, da. Aproape că am uitat de miraculoasa rouă.

— Ei, am auzit bine, a spus cineva rouă? întrebă Neil. Mama și bunica întotdeauna își spălau fețele cu roua de Arminden. Le făcea să rămână tinere.

— Vezi? spuse ea. Nu sunt idioată. Roua de Arminden face ca o femeie să fie întotdeauna frumoasă. Și apoi, n-am fost singură acolo. Aproape toate femeile sub cincizeci de ani făceau același lucru.

Alec se opri și își plimbă mâna în sus spre gâtul ei, mângâindu-i bărbia înainte de a-i întoarce fața pentru a o face să-l privească.

— Nimic nu te-ar putea face mai frumoasă, Scottish. Își trecu un deget peste buzele ei. Nu cred că am văzut vreodată ceva la fel de frumos ca tine.

Joy încetă să mai respire și mai că-i dădură lacrimile. Incapabilă să spună ceva își puse o mână pe inima lui și zâmbi. Răpăitul puternic al tobelor întrerupse vraja și Joy se întoarse

spre locul de unde venea zgomotul.

— Începe întrecerea. Trebuie să aleg câștigătorul, îi spuse Alec.

— Știu. Du-te liniștit. Noi ne vom plimba pe aici. Îi urmări silueta înaltă dispărând în mulțime. Când nu-l mai putu vedea, începu să privească la sutele de săteni, bătrâni și tineri, care umpluseră pajiștea. Printre ei se aflau mulți dintre servitorii de la Balmore Park oprindu-se ca și ei la tarabe, pentru a cumpăra orice, de la leacuri la păpuși de Arminden și măhuri făcute din sălcii.

Rămase cu Stephen la marginea mulțimii, urmărind copii topăind și înconjurând stâlpul, iar când adulții li se alăturară, Joy și Stephen trecură și ei printre dansatorii care se roteau în jurul stâlpului. Stephen se mișca destul de greoi, dar pe fața lui se citea bucurie ori de câte ori trecea prin fața ei. Apoi au privit ceilalți dansatori bând limonadă, și Stephen plecă cu Neil și Richard pentru a asista la întreceri, lăsând-o pe Joy să hoinărească în voie.

Oriunde își arunca privirea, dominau florile de primăvară. Coronițe de trandafiri și ciuboțica cucului împodobeau capetele fetelor. Parfumul plăcut al naturii oferea o aromă amețitoare, care se combina cu tufișurile de cimbriu frumos mirositoare, care mărgineau pajiștea. Pe o tarabă plină de culori se aflau păpuși de Arminden, găsite cu panglici lungi și violete. Erau îmbrățișate strâns de fetițele care le câștigau. Acoperișurile căsuțelor văruiți în alb adăposteau vrăbii și porumbei ghemuiți în stuf. Iar muzica creată de om și de natură se amesteca cu hohotele de râs și veselia care întâmpinau primăvara ca pe o adevărată magie.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce Joy mânca cu poftă dintr-o tartă cu pere, Alec veni lângă ea, cuprinzându-i talia. Cu gura plină și neputând să vorbească, ridică tarta ca el s-o guste. Spre marea ei necaz el o înfulecă toată, ceea ce stârni o discuție despre apetit, în cea mai mare parte destul de indecentă ca s-o facă să roșească.

— Unde e Stephen? întrebă Alec, după ce ea refuză să dea curs provocării lui.

— Cu Neil și Richard. Au plecat să urmărească întrecerile. Alec scrută mulțimea.

— Cursele de cai s-au terminat, iar cele ale trăsurilor vor începe peste câteva minute. Hai să-i căutăm.

Și-au croit drum prin mulțimea de săteni care erau îmbrăcați pentru această festivitate de primăvară. Unii purtau costume – Robin Hood și ceata lui se strecurau printre cei prezenți, golindu-le buzunarele în joacă. Mai târziu vor vinde prada victimelor lor pentru câțiva bănuți, într-o parodie a unei licitații. Femeile purtau coroane de primule și ciuboțica cucului, unele având prinse panglici strălucitoare care pluteau în spatele lor ca panglicile stâlpului de Arminden. Bărbații aveau pe cap cununi sau pălării înalte de satin și toate ferestrele și ușile caselor din sat erau decorate cu ghirlande din crenguțe de gherghin cu floricele roz sau albe, iedera și violete pentru a întâmpina primăvara. Într-un mic pavilion, un grup de muzicieni cântau un cântec vesel. Joy fredona legănându-și capul în ritmul acordurilor în timp ce căuta printre oameni jacheta verde a lui Stephen și pălăria lui cu boruri largi.

Un hohot de râs veni dinspre un grup de oameni aflați în jurul unui mare butoi de bere. Joy îl urmă pe Alec, ridicându-se în vârful picioarelor pentru a vedea spectacolul. Simți încordarea lui Alec, ridică ochii și văzu că chipul lui poartă aceeași expresie ca atunci când o alungase pe doamna Watley.

— Eu îmi fac bine treaba. Sunt un adevărat Joe Miller.

Stomacul i se strânse și Joy se strecură prin mulțimea care râdea. Stephen se afla în mijlocul unui grup de oameni cu o mătură în mână, măturând mândru dalele de piatră.

Încet, râsul se opri, pe măsură ce fiecare se uita nu la Stephen, ci la ducele de Belmore venit printre ei, privirea lui nelăsând niciun dubiu asupra furiei pe care o simțea. Părea să fie sculptat din gheață. Richard își puse o mână pe brațul lui.

— Am încercat să-l oprim, Belmore, dar repeta că vrea ca ei să-i fie prieteni. Nu mi-a dat voie să-i iau mătura. Am încercat.

Alec nu spusese nimic, rămase nemișcat în timp ce oamenii se îndepărtau. Joy se apropie de Stephen și îi atinse brațul.

— Vino. Trebuie să plecăm.

— Dar ei sunt prietenii mei. Le arătam ce bine știu să fac o treabă.

— Știi, dar acum trebuie să plecăm.

Plecându-și capul dezamăgit, Stephen îi permise să-l conducă lângă drumul care traversa satul unde au stat în tăcere, așteptând împreună cu alții începerea cursei de trăsură. Nu știa ce să spună. Privirea ei rătăci înapoi spre Alec. Părea încordat și furios, ascultând ceva ce-i spunea Richard. Se întoarse spre Stephen.

— Nu ți-e foame?

El clătină din cap și se lasă pe vine, mângâind și jucându-se cu un mic câine cafeniu.

Ochii ei îl căutară pe Alec. El se răsuși și veni spre ea, purtând pe chip o mască pe care nu o mai văzuse de mult timp. Parcă trecuse un veac până a ajuns lângă ea. Își puse mâna pe brațul lui și imediat mușchii i se încordară.

— Alec.

— Unde e Stephen?

— În spatele meu. Joy se întoarse, dar nu era nimeni acolo. Se juca cu un câine.

— Acum nu mai e, spuse el rece. Au privit prin mulțime, căutând jacheta lui verde și pălăria cu boruri largi.

În depărtare se auzi un foc de armă, semnalând începerea cursei. Copitele cailor făceau să se zguduie pământul sub ei. Se auzi un strigăt. S-au uitat în jur. Mulțimea țipa și urla.

Alec și Joy priviră spre drum. O fetiță mică, cam de vreo patru ani, se rătăcise în mijlocul drumului. Se aplecă să ia de jos o panglică albastră cu o minge argintie strălucitoare. Se auzi încă un strigăt. Tropăitul cailor. Huruitul roților. Mulțimea de cealaltă parte a drumului se dădu la o parte. Acolo se afla și Stephen. Privea spre drum.

O femeie urlă, un strigăt îngrozitor care îi îngheța sângele în vene, de parcă cineva i-ar fi smuls inima. Urla numele unui copil.

Fetița ridică privirea. O trăsură venea spre ea. Se văzu o fulgerare verde. Un alt țipăt. Plânsul unui copil. Un geamăt și un sunet sinistru al copitelor și roților zdrobind carne

omenească.

Apoi se auzi plânsul unui copil – lacrimi de spaimă. Fetița era întinsă la marginea drumului, nevătămată dar hohotind, strângând în pumnii ei mici o pălărie cu boruri largi. Praful încă se rotea ca un giulgiu în urma trăsorii, plutind tot mai jos, până se depuse pe corpul chircit al lui Stephen Castlemaine.

— Putem să te ajutăm cu ceva? o întrebă Richard pe Joy.

Ea clătină din cap.

— Nu. Stephen a leșinat din nou când a sosit doctorul. Se uită la conte pe a cărui față se citea ceea ce el nu spunea – că după cum arătau rănilor lui Stephen era o binecuvântare că leșinase. Mulțumesc că ai adus atât de repede un doctor.

El dădu din cap, chipul lui fiind la fel de neajutorat pe cât se simțea ea. Traversă biroul și privi pe fereastră, nevăzând nimic, decât un val de cenușă. Îi auzea pe Neil și Richard vorbind încet în spatele ei, însă vocile lor se depărtară și în minte îi reveniră amintiri legate de gemetele de durere ale lui Stephen, apoi sunetul vocii lui răgușite întrebând dacă fetița fusese salvată. Părise să se simtă mai liniștit când auzise că nu pățise nimic.

Un strigăt puternic despică aerul. Joy se răsuci ducându-și mâna la gură pentru a-și înăbuși șoapta care rostea numele lui Stephen. Strigătul venise din camera de deasupra biroului. Privi în sus. Neil și Richard se ridicaseră în picioare, privind și ei spre tavan. Stephen plângea din nou, o tânguie agonizantă, iar lacrimile umplură ochii lui Joy, uscându-i gâtul până când arsura deveni atât de puternică, încât îi șiroiră pe obraji.

Le șterse și respiră de mai multe ori. Se întoarse spre fereastră și spuse:

— Trebuie să ies la aer.

Richard dădu din cap iar Neil se uită la ea cu ochi îngrijați.

— Așteaptă. Traversă camera, luându-i mâna într-a lui. Îi depuse în palmă toate amuletele și talismanele. Joy se uită la ele, apoi la fața lui. Omul care întotdeauna avea ceva de spus, nu spuse nimic. Dădu din cap, se răsuci și porni spre conte.

Joy ieși prin ușile de la terasă, coborând cele câteva trepte în întunericul tot mai adânc al înserării. Peste câteva minute îmbrățișă ulmul, strângându-l cât mai tare, având în mână toate bucățile care aduc noroc, oferite de Neil. Trase adânc aer în piept, apoi deschise ochii și se trezi privind spre Belmore Park. O siluetă se vedea la o fereastră slab luminată, uitându-se în jos. O clipă nu se mișcă. Apoi trase brusc perdelele.

Joy strânse copacul și mai tare, până nu-și mai simți brațele. Încet, făcu un pas înapoi, simțindu-se amețită, fără viață. Porni spre ușile terasei, intră, se întoarse și le închise. Privi la conte și la viconte care stăteau în tăcere.

— Se știe ceva? întrebă ea.

— Încă nimic, răspunse Richard, tocmai când o ușă se închise sus. Toți trei ridicară privirile. Se auziră voci care coborau. Ușa de la intrare se închise. Pași apropiindu-se. Alec intră în cameră, fața lui fiind lipsită de culoare și de orice urmă de emoție. Rămase pe loc fără să vorbească, fără să privească pe nimeni.

— Stephen? Joy făcu un pas spre el.

— Trăiește.

Toți cei din încăpere respirară ușurați.

— Dar nu se poate face nimic pentru el. Doctorul e de părere că probabil va muri până mâine dimineață.

Pendula își bătea secunde în tăcere. În cele din urmă Richard făcu un pas înainte.

— Ai nevoie de ceva?

Alec clătină din cap apoi i se adresă lui Joy.

— Vino cu mine.

Fără nicio ezitare îl urmă afară și în sus pe scări, nici unui din ei nerostind niciun cuvânt. Alec deschise ușa camerei lui Stephen și ea pași înăuntru. Draperiile erau trase, iar camera era întunecată și rece, luminată doar de câteva lumânări. Pentru prima dată în viața ei simțea gustul, mirosul și senzația morții. O străbătură fiori de spaimă. O cameristă stătea lângă pat și Alec se întoarse spre ea.

— Lasă-ne singuri.

Fata dispăru într-o clipă.

Alec se îndreptă spre pat, privi în jos cu fața răvășită.

— M-am simțit jenat.

Ea îl privi mirată.

— La sărbătoarea Armindenului l-am văzut măturând și spunând că e un adevărat Joc Miller și mi s-a făcut rușine. Se uită la ea și acum Stephen respira greu și sacadat. Fața îi era vânătă din cauza rănilor, avea tăieturi însângerate pe frunte și obraji. Buzele erau umflate, albastre și crăpate, iar o ureche era găurită. Se întoarse și gemu, respirația accelerându-i-se.

Joy nu putea spune nimic, nu putea face nimic. Însă își putea doar imagina prin ce trecea Alec acum. Chipul lui era încordat. Întinse mâna spre el.

— Vindecă-l, spuse el.

— Poftim?

— Fă-l să se facă bine. Folosește-ți magia.

— Nu pot.

— Trebuie.

— Aș vrea să pot.

— Fă ceva. Vocea îi era disperată.

— Ți-am mai spus. Puterile mele...

— Pentru Dumnezeu, moare!

Stephen gemu și se răsuci, apoi gemu din nou. Începu să se zvârcolească și să lovească cu picioarele. Amândoi se aplecară spre el, încercând să-l liniștească, în cele din urmă se calmă dar plânse, plânse și plânse murmurându-și durerea. Joy ridică privirea spre Alec. Arăta ca un om care se simțea trădat.

— Mă doare, gemu Stephen, așa de tare... Ajutor. Leșină.

Mâinile ei tremurau și lacrimile îi șiroiau pe față. Alec se lăsă să cadă pe un scaun și își trecu mâinile peste față. Și le retrase dezvăluind un chip schimonosit de neputință și suferință. Mâinile strânsesă atât de tare brațele scaunului, că încheieturile i se albiră.

— Atunci pune capăt acestui chin.

Joy înlemni, chipul ei devenind o mască a groazei auzind oroarea plină de compasiune a ceea ce-i ceruse. Foarte încet, șopti:

— Nici asta nu pot să fac.

Alec se uită la fratele său cu o privire fixă, mâinile căzându-i brusc de pe brațele scaunului. Scoase un hohot de râs scurt care nu era deloc vesel.

— Am fost destul de prost ca să cred în acele puteri magice ale tale. La ce folosesc?

Ea făcu un pas spre el și își puse mâna pe umărul lui. El închise ochii.

— Pleacă.

— Alec...

— Am spus, pleacă.

— Te rog, lasă-mă să rămân cu tine.

— Ieși afară. Tăcu și își aținti privirea spre pat.

Ea nu se mișcă căutând să spună ceva care să treacă de acel zid de gheață. El se răsuci spre ea și îi aruncă o privire atât de furioasă, încât Joy aproape că o simți arzându-i pielea.

— La naiba, femeie! Nu poți înțelege că vreau să fiu singur? Ieși afară! Lasă-ne singuri. N-am nevoie de tine.

Un hău rece se închise în jurul ei strângând-o, strângând-o până când simți că-i zdrobește inima. Se îndepărtă încet cu spatele, ajungând la ușă. Îi mai aruncă o privire soțului ei, profilul lui fiind la fel de dur ca acela al unei statui de piatră, apoi se roti și deschise ușa.

Fără măcar să-și dea seama că aleargă, coborî scările cât de repede o duceau picioarele, apoi traversă holul. Cineva îi strigă numele, dar era prea departe și nu se putea opri din fugă cum nu-și putea opri nici lacrimile. Umărul ei se izbi de ceva. Se auzi o bufnitură și ceva spărgându-se. Nu-i păsa. Smuci ușile de la intrare. În aceeași clipă cerul se deschise și ploaia își revărsă lacrimile.

Joy continuă să alerge mai repede, tot mai repede, peste iarba umedă, peste coline, pe drumul pietruit. Fulgerele despicau cerul întunecat, ploaia se revărsa, udând-o până la piele, în timp ce vântul crud îi biciuia rochia, trăgându-i agrafele din păr. I se rostogoli pe spate în ghemuri ude. Greutatea lui aproape că o făcu să se oprească. Picioarele i se înfundau în noroi. Însă alerga purtată de emoții atât de puternice, că nimic nu o putea opri.

I se părea că cineva îi strigă numele din nou și privi o dată în spate, apoi se împiedică și căzu în noroi, scufundându-se. Rămase acolo, cu capul în mâini, hohotind, în timp ce vântul și ploaia îi izbeau spatele. Un şuierat lung îi răsună în ureche. Ridică ochii spre Beezle, ud learcă și studiind-o cu ochii cafenii, serioși și prietenoși.

— Oh, Beezle. Îl strânse la piept și el își îngropă nasul umed în gâtul ei. Îl îmbrățișă, rămânând în noroiul de pe drum, nefericită și singură. Parcă silită să o facă, își întoarse privirea spre casă.

— Nu-l pot ajuta pe Stephen... Alec are dreptate. La ce-mi folosesc puterile magice dacă nu-i pot ajuta? Privi spre cerul întunecat și strigă:

— De ce? De ce nu-i pot ajuta? Îl strânse mai tare pe Beezle. Te rog... te rog... așa da orice... Te rog...

Ploaia încetă. Vântul se opri. Un nor auriu coborî în zig-zag din înaltul cerului negru și pluti deasupra ei câteva secunde, apoi se luminează la trei pași în fața ei.

— MacLean, șopti ea, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii.

Înconjurată de o aură strălucitoare, mătușa ei se materializă arătând înaltă și regală în toată frumusețea ei aurie. Privi spre Joy și ochii ei blânzi și înțelegători se înduioșară. Peste o clipă îngenunche și își desfăcu larg brațele.

— Joyous.

Joy i se cuibări la piept continuând să plângă.

— Nu-l pot ajuta pe Stephen.

— Știu, micuța mea. MacLean o urmărea cu ochii plini de înțelepciune.

— Credeam că Alec are nevoie de mine.

— A avut. Dacă vreodată un bărbat a avut nevoie de puțină magie acela a fost Alec Castlemaine.

— Dar la ce-mi folosește? Magia mea nu-l poate salva pe Stephen. Își puse capul pe umărul mătușii ei. Am greșit din nou.

Mătușa îi mângâie spatele ud.

— N-ai greșit tu, Joyous. Alec a greșit.

Joy ridică ochii spre MacLean.

— Nu înțelege, dar începuse să o facă. Mai are nevoie de timp.

Mătușa ei clătină din cap.

— Dar Stephen e cel care suferă, spuse Joy. A suferit mai mult decât ar trebui să sufere un om. Iar eu nu-l pot ajuta.

— Eu îl pot vindeca pe Stephen.

Chipul lui Joy se luminează de bucurie și o îmbrățișă pe MacLean.

— Oh, îți mulțumesc. Îți mulțumesc,

— Însă tu va trebui să pleci, Joyous.

Ea tresări și se încruntă..

— Poftim?

— Trebuie să pleci.

— Nu... Nu pot pleca. Se întoarse și își puse mâinile pe umerii mătușii ei. Nu, te rog, nu...

— Nu poți rămâne cu ei.

— Dar îl iubesc... îi iubesc pe amândoi.

MacLean nu spuse nimic.

— De ce? Joy se uită la mătușa ei. De ce trebuie să plec?

— Pentru că Alec nu înțelege. N-a învățat să prețuiască iubirea.

— Te rog... Nu acum, când suferă atât de mult. E atât de crud! Îl iubesc. Te rog!

— Nu înțelege ce este dragostea, spuse MacLean privind spre Belmore Park. Clătină din cap. Nu i te pot da.

Joy încercă să respire, dar parcă nu exista aer în jurul ei.

— Trebuie să alegi, Joyous.

Ținându-l în brațe pe Beezle, Joy se întoarse spre Belmore Park. Un fulger luminează cerul. Timp de o secundă macabra statuie de pe acoperiș se reliefa pe cerul cuprins de furtună. Lumânări pâlpâiră la câteva ferestre. Arătau ca niște stele și păreau la fel de îndepărtate și de neatins.

În mintea ei îl văzu pe Stephen – drăguț, simplu, inocent și pe moarte. Îl văzu pe Alec, dur, neînduplecat, devenind și el o statuie de marmură, un bărbat gol pe dinăuntru.

Dispăruse. Îngenunche în noroi strângându-și slujitorul la

piept, lacrimile scurgându-se în râuri pe obrazul ei. Închise ochii și simți cum o ard. Mușcându-și buza, respiră adânc. Deschise ochii, se uită la acea casă, apoi spuse:

— Salvează-l pe Stephen.

Casa era învăluită în beznă, o formă întunecată în depărtare. Vântul se înțeți. Ploaia împrășca pământul mai tare ca înainte, scormonind în drumul noroios.

— Alec, șopti ea cu voce pierdută. Alec al meu.

Și într-un nor de fum auriu Joy se făcu nevăzută.

MAGIA

Sărmana natură umană,
Atât de bogat înzestrată cu nervi ai
suferinței,
atât de superb creată pentru durere și
mâhnire,
e însă firav hărăzită fericirii.

George Du Maurier

CAPITOLUL 29

Lovituri îndepărtate rupseră tăcerea din camera lui Stephen. Alec le ignoră. Se auziră din nou. Ridică privirea fără să vadă ceva.

— Belmore! Deschide ușa, veni un sunet înăbușit, urmat de alte lovituri. Se ridică și smuci ușa fără să spună nimic. În prag stătea Downe, cu părul răvășit de vânt și hainele ude.

— Soția ta a fugit în furtună. Am încercat s-o urmez, dar am pierdut-o. Ce dracu s-a întâmplat?

Alec clătină din cap, privind înapoi spre pat unde Stephen zăcea liniștit. Îl izbi un val de vinovăție atât de puternic, că-și simți mintea golită de orice gând.

— Luate-ar naiba, Belmore! Vrei să-i pierzi pe amândoi?

Alec nu se putea mișca.

Downe îl apucă de haină și-l răsuci spre el.

— Belmore!

Alec îl auzi, îl simți, dar nu înregistră nimic altceva. Downe îl scutură. Nimic.

— Oh, la dracu... Pumnul lui Downe izbi falca lui Alec.

Durerea fu instantanee. Îi trecu prin dinți coborându-i spre gât. Se clătină spre spate, își duse mâna la falcă, apoi își clătină capul privind spre conte, uluit, dar conștient.

— Idiot afurisit! Soția ta a plecat!

— A plecat?

— Da, a plecat.

— Drace! Făcu doi pași și zgâlțâi cordonul clopoțelului. Peste câteva secunde în cameră intră Henson. Trimite pe cineva să pună șaua pe trei cai. Apoi rămâi lângă fratele meu. Henson plecă.

— Uneori ești așa de dobitoc și de încăpățânat. Downe îi aruncă o privire care îi arătă lui Alec că știa ce făcuse. Ai încercat s-o alungi.

Nu răspunse, însă știu în durerea și vinovăția lui că exact asta făcuse.

Henson se întoarse o secundă mai târziu, scutindu-l de un răspuns, apoi au pornit alergând pe scări, traversând holul, trecând pe lângă cioburile vazei sparte, ieșind pe ușile de la intrare unde Seymour li se alătură. Ploaia cădea în perdele grele de apă care îi orbeau. Alec rămase pe trepte, dezorientat, până văzu caii. Într-o clipă își încălecă armăsarul, oprindu-se doar pentru o secundă, pentru a privi cerul întunecat.

De câte ori Scottish plângea începea să plouă. Trase aer în piept, își înfipse călcăiele în coastele calului și dispăru, improșcând pietrișul de pe alee. Vântul mugea. Cei trei bărbați călăreau grăbiți, urmându-l pe Downe. El își încetini calul și se întoarse strigând:

— I-am pierdut urma după colina aceea. Arătă spre dealul din fața lor. S-au despărțit pornind prin ploaie în direcții diferite, fiecare căutând într-o anumită parte.

Alec își duse mâinile la gură și strigă:

— Scottish! Așteaptă un răspuns. Nu primi decât vuietul vântului. Își șterse apa de pe ochi și sprâncene și căută mai departe, mânându-și calul printre copacii de la marginea drumului, strigându-i numele iar și iar.

— Aici! se auzi vocea lui Seymour. Alec dădu pinteni calului, zărind cei doi bărbați în vârful următoarei coline.

Ajungând lângă ei, trase de hățuri, descălecă și se târî prin noroi spre locul unde Seymour stătea ghemuit. Îl împinse la o parte.

Nu era Scottish. Nu era nimic acolo. Se răsuci și Seymour întinse mâna.

Un picior de iepure, un dinte de fildeș și o amuletă de pene zăceau ofilite și murdare în palma lui.

— M-ai chemat aici din cauza acestor afurisite de talismane? Alec întinse mâna spre Seymour.

Downe îl prinse de umeri și îl opri.

— I le-a dat lui Joy înainte ca ea să plece.

Alec se uită lung la acele obiecte, apoi îi ridică privirea.

— Atunci trebuie să fie pe aici pe undeva.

Își duse mâinile la gură și strigă din nou:

— Scottish!

Nu se auzi nimic altceva decât vântul.

— Scottish!

Nimic decât ploaia.

— Scottish!

Nimic.

Ceasul bătu ora patru dimineăța și Alec își întrerupse veghea. Stephen nu mai strigase și nu se mai trezise de trei ore și avea nevoie să plece pentru câteva clipe. Trase cordonul soneriei și Henson apărău.

— Voi fi în camera mea, apoi în birou. Anunță-mă dacă apare vreo schimbare. La întoarcerea lui Downe voi pleca din nou pe coline.

Se îndreptă spre camera lui închizând ușa, iar sunetul răsună ca un foc de armă în liniștea încăperii goale. Privi în jurul său. Totul era la fel, însă cumva îndepărtat, de parcă era afară privind înăuntru și nu găsea ceea ce căuta. Traversă camera spre fereastră și se uită afară. Pe coline se vedeau licăriri de lumină, felinarele celor care o căutau pe Scottish. Stomacul i se strânse. Petrecuse nenumărate ore în căutarea ei apoi se întorsese la Stephen, împărțindu-și timpul între ei doi, la insistențele lui Downe și Seymour.

Cu un sentiment de adâncă disperare urmări luminile urcând pe coline, apoi coborând în văi. Căutarea era zadarnică. Într-un fel știa că Joy nu era acolo. Trase adânc aer în piept și cedă în fața întrebării pe care evita de câteva ore să și-o pună: unde era soția lui?

S-ar putea să fi încercat să se zbârnâie singură undeva, folosindu-se de puterile ei magice, dar numai Dumnezeu știa unde. Își aminti de aleile întunecate ale Londrei, de troiene de zăpadă, de râuri înghețate. Dumnezeule, putea fi oriunde, și nu putea spune nimănui adevărul despre îngrijorarea sa. Își frecă fruntea. Un gest stupid pentru că nu-i va ușura neliniștea. Regretul. Închise ochii. Ce naiba făcuse?

— Scottish, șopti el privind în gol. Înghiți greu și își simți gâtul uscat. Îmi pare rău.

*

— Te rog, mătușă, lasă-mă să-i văd doar pentru câteva minute. Te rog.

MacLean se afla de cealaltă parte a camerei cu brațele încrucișate la piept, într-o atitudine încăpățânată. Gabriel era ghemuit la picioarele ei, privind-o cu ochi albaștri, strălucitori.

— Te rog, spuse Joy, mângâind capul lui Beezle, înainte de a-l pune jos.

— Doar de data asta, Joyous. MacLean ridică brațele, iar Gabriel șuieră și își arcui spinarea. O scânteie de lumină țâșni din fereastră.

Joy urmări lumina pâlpâind și mărindu-se, luând forma camerei lui Stephen.

Doctorul se afla lângă patul lui Stephen și își clătina capul.

— Niciodată n-am mai văzut așa ceva. Aș fi putut jura că plămânii îi erau perforați. Se aplecă spre Stephen și spuse: Relaxează-te.

— Asta întotdeauna înseamnă că mă va dura, spuse Stephen, trăgându-se în spate.

Joy zâmbi. Urmări cu mândrie și plăcere cum Alec îl liniști. Doctorul făcu un pas în spate și peste un minut spuse:

— Cu excepția acelor vânătăi și tăieturi se pare că nu mai

are nimic.

— Ți-am spus eu, bombăni Stephen. Apoi se uită în jurul său. De ce sunt toți oamenii aceștia aici?

— Erau îngrijorați pentru sănătatea ta, îi răspunse Alec.

— Unde e Joy?

Cuvintele îi străpunseră inima și respirația i se opri. Se uită la fețele lui Richard, Neil, Henson și Alec. El nu deveni rigid. Nu se încruntă. Nu evită întrebarea.

— Nu știu.

— Îmi place Joy. Ea crede că sunt deștept. Se opri dus pe gânduri, apoi întrebă încet:

— Ea nu a fost îngrijorată?

Corpul ei înțepeni și simți un val amenințător de greață silind-o să se apuce strâns de speteaza unui scaun.

— A fost foarte îngrijorată, îi spuse Alec. N-a vrut să plece de lângă patul tău dar eu am fost foarte furios. I-am spus niște lucruri pline de cruzime.

— Ai făcut o prostie.

Alec îl privi pe Stephen drept în ochi.

— Știu. Dar o voi găsi. Ți promit că o voi găsi.

Nu mă va găsi niciodată. Durerea fu atât de puternică, încât Joy căzu în genunchi, își acoperi fața cu mâinile și plânse. Când își retrase mâinile imaginea dispăruse. Cu chipul trist și vocea încărcată de mâhnire se întoarse spre mătușa ei.

— Îl iubesc. Te rog. Are nevoie de mine.

MacLean se uită la ea, apoi își îndreptă privirea spre fereastra opacă. O clipă mai târziu clătină din cap, se răsuci și ieși afară din cameră.

*

Și așa zilele se scurseră goale, tăcute, lipsite de magie. Stephen își reveni și își petrecu cea mai mare parte a timpului în grădină îngrijind florile și plantele despre care învățase de la Joy. Spunea cu o siguranță de neclintit că Joy se va întoarce. Alec i-o promisese, însă încrederea lui Alec dispăruse.

Călărise fiecare petec de pământ de la Belmore Park. Ore nesfârșite aplecat pe un scaun din camera lui. Într-un gest de

autopedepsire se înconjură doar de ceea ce-i amintea de ea. Nu mânca pui fript, napi și turtă dulce. Pe fiecare masă și cămin din camerele pe care le frecventa se afla câte o vază cu trandafiri roz.

Într-o zi sosi o căruță din Londra, aducând lăzi grele. Trei lachei fuseseră necesari pentru a duce în camera ducesei teancurile de cărți romantice. Erau așezate de-a lungul unuia perete, părând să-i aștepte sosirea.

Memoră numele servitorilor, apoi îi zăpăci complet când porunci ca toate ceasurile din casă să fie puse la ore diferite. Se plimba prin grădini căutând păsările și boboci de flori. Noaptea rămânea până târziu pe acoperiș privind stelele și întrebându-se dacă se va mai uita vreodată în jos ca să le vadă strălucind în ochii ei. Se ruga să ningă. Rupse o crenguță de rozmarin și își aminti. Și uneori, noaptea, când nu-l vedea nimeni își ștergea lacrimile.

Alec privi în depărtare amintindu-și. Ca și panglicile de pe stâlpul de Arminden se unduise și se răsucise în viața lui. Râse singur. Care viață. Nu avuse niciun fel de viață înainte de Scottish. Își avusese mândria, numele, care acum nu mai contau pentru el. Carapacea rece a unei vieți păru să fi existat cu mult, mult timp în urmă. Acum avea un frate pe care îl iubea, cu toate astea casa rămânea goală, singuratică și rece. Fără Joy nu-și va găsi niciodată liniștea. Se simțea rănit și era ferm convins că nu se va vindeca niciodată fără ea.

Tânjea după magia ei. Dar nu de vrăjile ei – slabe, plătându-se și deseori dezastruoase – avea el nevoie așa cum avea nevoie de aer. Ci de Scottish. Cea mai puternică magie era ea însăși.

Norii de deasupra grădinii se risipiră puțin. Picăturile de ploaie stropiră dalele de piatră. Alec se întrebă dacă Scottish plânge. Închise ochii, apoi își desfăcu brațele de pe trunchiul ulmului.

*

Alec urmări ușa biroului închizându-se în urma mesagerului regal. Se întoarse și privi ținută la invitația sărbătorii date în cinstea Alteței Sale ducele de Wellington. O

aruncă pe masă.

— Nu-mi pasă pe cine onorează prințul. Nu plec la Londra. Nu plec de aici până nu o găsesc.

— Înțeleg că nu ai aflat nimic. Downe era așezat în cealaltă parte a camerei, învârtind în mână un baston.

Alec clătină din cap.

— Absolut nimic de două luni. Am primit săptămâna trecută raportul din Surrey. Nu e acolo. Familia Locsley nu știe nimic. Toți oamenii pe care i-am putut angaja au întors Anglia cu susul în jos. Toate rapoartele sunt la fel. Joy a dispărut. Singurele pe care le mai am de primit sunt de la James și Fitzwater. Ei scotocesc prin insula Mull.

Seymour se jucă cu colecția tot mai bogată de amulete care atârnau de lanțul vestei, apoi ridică ochii.

— Am crezut că am văzut-o acum o săptămână în Londra. Am speriat-o de moarte pe soția lui Billingham. Mai că nu m-a provocat la duel. Din spate arăta exact ca și Joy.

— Ar trebui să existe o urmă. Ceva, spuse Downe încruntându-se.

Alec se lăsă să cadă pe un scaun și își clătină capul înfrânt.

— A plecat. Nu cred că o voi mai găsi vreodată. Se uită la prietenii săi. Unde aș mai putea-o căuta? Trebuie să existe un punct de reper, ceva ce mi-a scăpat.

— Servitorii aceia nu s-au întors? Întrebă Downe. Care erau numele lor?

— Hangan John și Forbes.

Dădu din cap și-l privi neliniștit pe Alec.

— Crezi că au vreo legătură cu dispariția ei?

Alec clătină din cap. Bănuia că Joy era cea care avea vreo legătură cu dispariția lor, dar nu-i putea explica asta lui Downe, așa că minți și spuse că-i verificase. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte și să spere. Își prinse mâinile la ceafă și privi tavanul.

Unde naiba s-ar putea duce o vrăjitoare?

În timp ce, pentru a mia oară, cataloga în minte diferitele posibilități, în cameră se făcu liniște, mult prea liniște. Îl făcu să-și întoarcă privirea dinspre tavan spre prietenii săi.

Downe păru foarte surprins, iar gura lui Seymour era larg deschisă. Vicontele și-o închise și se ridică în picioare.

— Mi se pare cam nepotrivit să o numești pe Joy vrăjitoare, Belmore. Tonul lui Seymour era adânc jignit.

Vorbise cu voce tare. Își pierdea mințile. Ajunsese nebun. Seymour insistă:

— Joy nu e vrăjitoare. Toată lumea știe că vrăjitoarele arată ca bătrâna aceea care ne-a pomenit mai înainte despre ea.

Alec clipi o dată încet ridicându-și privirea. Ceasul bătea secunde. Izbi cu pumnul în masă și sări în picioare.

— Fir-ar al naibii! Asta e! Bătrâna aceea. Am uitat de ea. Dar asta trebuie să fie! Traversă camera, picioarele lui lungi mâncând distanța din trei pași. Cu mâna pe clanță se întoarce spre prietenii lui care se grăbeau să-l urmeze. Voi căuta fiecare colț de stradă din oraș până o voi găsi.

Deschise ușa izbind-o de perete și strigă:

— Henson! Împachetează. Plecăm la Londra.

Vocea lui puternică răsună prin coridoarele de marmură, iar trei cameriste ridicară ochii speriate de ducele care alerga spre ele continuând să strige. Se opri în fața uneia dintre ele și spuse:

— Mary White.

Fata dădu din cap răsucind în mână cârpa de șters praful.

Se uită la camerista de lângă ea și spuse:

— Mary Jones.

Aceasta dădu din cap și își aminti să facă o reverență.

Se răsuci spre a treia care era deja cu capul până aproape de genunchi.

— Mary Brown.

Acesta ridică încet capul și-l scutură energic.

Ducele de Belmore zâmbi.

— Ei bine, cele trei Mary, nu stați pe loc. Căutați-l pe Stephen și spuneți-i că plecăm la Londra.

CAPITOLUL 30

O lună mai târziu sezonul monden din Londra atinse apogeul. Baluri și serate devorau timpul liber al aristocrației și le furnizau bârfe și scandaluri – hrana zilnică a înfometatei înalte societăți. Chiar săptămâna trecută sosiră veștile pe continent, că o anumită contesă fusese văzută la Paris la brațul fratelui acelei amante a soțului ei. Ultimul *on-dit* întrecea speculațiile frenetice privind ciudata comportare a ducelui de Belmore. Între mâinile unui joc de cărți liniștit și la ceaiuri se șoptea că se ținise de durere din cauza dispariției soției lui. Se zvonea că acosta vânzătoarele de flori de la colțurile de stradă. Ducele de Belmore!

Însă săptămâna asta bârfa se delecta cu ceva nou: sărbătoarea prințului – cel mai important eveniment al acestui sezon trepidant – urma să aibă loc în seara aceasta. Dis-de-diminează, doamnele începură să tremure și să transpire de surescitare, înveșmântându-se în bijuterii, mătăsuri, pene și evantaie, pregătindu-se să-și etaleze bogăția și bunul gust în fața celor care contau. În fața oglinzilor, bărbații exersau priviri melancolice care le dăruiau înfățișarea enigmatică a unui poet suferind.

Muzicienii regali își acordau viorile, violoncelele și flautele, iar cele mai mari florării din Londra trimiseră sute de lămâi în ghivece, pentru că acesta devenise ultimul răcnet al modei. La fel ca înainte, lămâii vor fi aliniați în sala de bal de la Carlton House, o priveliște despre care se spunea că costase mii de lire. Regentul refuza însă să-și bată capul cu sume neînsemnate pentru că în seara aceasta nobilimea îl va întâmpina pe noul erou al Angliei, ducele de Wellington.

Caleașca Belmore era una dintre sutele care se îndreptau spre Carlton House. Înșirate în trei rânduri de la Pall Mall până în strada St. James, mijloacele de transport așteptau să-și

depună ocupanții la colțul unde gărzile călare încadrau intrarea spre porți. Deci, aici se afla toată lumea bună, stând în călești la lumina noilor lămpi cu gaz, în toată splendoarea îmbrăcăminții dictată de o astfel de ocazie, așteptând să-și plătească tributul eroului lor și prințului lor.

— Pe toți dracii! Ce mai ciocnire! Seymour deschise fereastra caleștii și își scoase afară capul cu păr arămiu.

— Fii atent la piciorul meu, Seymour. Contele de Downe îl împunse cu bastonul pe viconte.

Seymour își vârî capul înăuntru și se uită la piciorul lui Downe.

— Oh, îmi pare rău! Am uitat de piciorul tău.

— Femelă afurisită, bombăni contele și își trase piciorul din calea prietenului său plin de neastâmpăr.

— Care femelă afurisită? întrebă Stephen cu o curiozitate inocentă. Alec se întoarse și îi aruncă lui Downe o privire nemulțumită.

Contele se bâlbâi dându-i un fel de explicație despre care Seymour afirmă că e o „scuză neîntemeiată” apoi îi explică jocul de cuvinte lui Stephen care râse după câteva minute de gândire. Regentul se întâlnise cu Alec și cu fratele său într-o dimineață, în parc, și din prima clipă Stephen Castlemaine i se păruse foarte simpatic. Tânărul arătase o extraordinară cunoaștere a florilor și plantelor – un subiect drag inimii prințului, pentru că era în plină aranjare a grădinilor personale – așa încât Prinny ceruse încă o întrevedere cu fratele ducelui.

Când Arhiepiscopul de Canterbury comentase în șoaptă că tânărul Castlemaine era cam încet, prințul replicase furios: „Așa a fost Moise” ceea ce redusese la tăcere întreg contingentul celor de condiție bună. În decurs de o zi, Stephen Castlemaine devenise un favorit regal. Alec continua încă să prefere să-și protejeze fratele, ținându-l cât mai departe de capricioasa societate înaltă, însă în seara aceasta acceptase ca Stephen să-i însoțească.

— Ia uitați-vă acolo! Va mai trece o oră până să ajungem la porțile de la intrare, spuse Seymour. Se încruntă când Downe scoase din buzunar o sticlută argintie.

— Nu e pentru mine, spuse Downe întinzând-o lui Alec. Poftim, Belmore. Alec privea pe fereastră gândindu-se la acoperișul de la Belmore Park, simțurile fiindu-i îmbătate de mirosul trandafirilor.

— Belmore?

Stephen se aplecă spre el și îl împunse cu un deget în braț.

— Alec!

El își clătină capul și ridică privirea.

— Ce?

Stephen arată spre conte care ținea plosca și spuse:

— Arăți de parcă ai nevoie de așa ceva.

Alec făcu semn că nu, apoi își întoarse capul la timp pentru a zări o pălărie roșie ponosită săltând prin mulțime.

— Fir-ar al naibii! Smuci ușa caleștii și se ridică, ținându-se de fereastră deschisă pentru a-și menține echilibrul. E florăreasă! Cea pe care o caut! Sări pe stradă și își croi drum liber prin mulțimea de trăsură, trecând pe trotuar și alergând cât mai repede printre cei ce se plimbau. Pierdu din ochi pălăria roșie și îi împinse la o parte pe cei din calea lui. Femeile țipară, bărbații înjurară, dar lui nu-i păsa. Nu o va lăsa să scape. Sări pe cabrioleta Harbinger și scrută mulțimea. Cam la treizeci de metri în fața lui zări pălăria bătrânei.

— Opriți-o! strigă el arătând spre ea. Opriți bătrâna aceea! Dar pălăria se depărta, oamenii privind-l de parcă era la fel de nebun pe cât se simțea.

— Belmore!

Alec ignoră murmurele și se întoarse. Seymour, Stephen și Henson alergau spre el, iar Downe cu bastonul lui șchiopăta în urma lor, înjurând de mama focului.

— Acolo! strigă el și le făcu semn să pornească înainte. Apoi o luă din nou la goană, văzând un spațiu liber între trăsură. Alergă, alergă cât putu de repede printre echipajele care înaintau la pas și roțile care se învârtteau. Era singura lui speranță, ultima lui șansă. Respira tot mai greu. Alergă mai repede, strecurându-se prin mulțime și strigând femeii să se oprească, fără să-i pese de cine sau de ce era în drumul lui.

O trăsură se mișcă blocându-i calea. Echipajul de cai se

cabră și roțile porniră. Nu mai putu trece. Ca un tunet panica îl izbi făcându-l să tremure. Și disperarea. O disperare copleșitoare. Era singura lui speranță.

— La naiba! Se mișcă la dreapta, apoi la stânga, și țâșni printr-o mică deschizătură între trăsuri. Se afla din nou în mulțime, dar nu o mai vedea. Se înălță încercând să o zărească. Apoi, al naibii de nemulțumit își croi drum spre gardul de fier care înconjura reședința regală. Îl apucă și se cățără pe el, sprijinindu-se într-o mână.

— Ducele de Belmore oferă o mie de lire oricui o ajunge din urmă pe bătrâna aceea cu coșul de flori!

Un murmur puternic străbătu mulțimea. Țipă din nou, și din nou, apoi ignorând privirile scandalizate, trecu prin mulțime. Se auzi un strigăt.

— Acolo!

Alec alergă în acea direcție, împingându-se printre cei prezenți. O zări. Cam treizeci de tineri de viță nobilă, cunoscuți mai ales pentru lipsa lor de fonduri îi blocau drumul în graba lor de a ajunge la ea. Ca apele Mării Roșii bărbații se dădură la o parte. Alec alergă la ea tocmai când bătrâna ridica un buchet de flori stând cu spatele la ei.

— Un buchet frumos pentru doamna ta!

O apucă de umeri și o răsuci spre el.

— Unde e? Unde e soția mea?

Niște ochi cenușii tăioși și cunoscuți se uitară la el.

— Cine?

Respirând greoi el se răsti:

— Știi cine! Soția mea!

— Tu cine ești?

— Știi al naibii de bine cine sunt. Sunt ducele de Belmore!

Bătrâna îl studie o clipă îndelungată, în tăcere, apoi nu-l mai băgă în seamă spunând:

— Nu îmi dau seama despre ce vorbești. Se întoarse spre mulțime și ridică buchetul de flori. Un buchețel frumos!

Cu respirația întretăiată Alec rămase nemișcat, deprimat și neajutorat. O mână îi atinse umărul și întorcându-se îi văzu pe Downe, Seymour și Stephen.

— Nu vrea să-mi spună nimic. Își trecu o mână prin păr, neputincios.

Downe vârî mâna în buzunar și scoase o pungă cu bani punând-o în coșul bătrânei.

— Spune-mi unde e.

Bătrâna se întoarse foarte încet. Privi de la conte la Alec, apoi la pungă.

— Înălțimea ta vrea să-mi cumpere tot coșul cu flori?

— Spune-i lui Belmore unde e soția lui. I-ai prezis viitorul. I-ai spus că o va întâlni. Cu luni în urmă... Pe treptele de la White's. Unde e acum?

— Eu vând flori, Înălțimea Ta.

— Cu luni în urmă ai vândut mai mult de atât.

Seymour și ceilalți se aflau lângă el. Vicontele își aruncă punga în coș, apoi luă fiecare amuletă talisman și fetiș de pe persoana sa și le lăsă să cadă în coșul cu flori.

— Adu-o înapoi.

Stephen se uită la ea și spuse simplu:

— Alec are nevoie de Joy. Uită-te la el.

Ea rămase tăcută.

— La naiba, femeie! strigă Alec. Spune-mi unde e. Ce trebuie să fac? Am răscolit întreaga Londră căutând o florăreasă bătrână cu o pălărie roșie. În sfârșit te găsesc și nu vrei să-mi spui nimic. Ce trebuie să fac?

Ea rămase tăcută, însă îl studie foarte atentă.

— Am îmbrățișat fiecare copac de la Wiltshire la Londra. Se răsucii și zări un arțar la câțiva pași depărtare. Porni spre el și își puse brațele în jurul lui.

— Unde e magie, femeie? Unde?

Mulțimea începu să chicotească. Alec îi ignoră.

— Mănânc turtă dulce. La dracu, nici măcar nu-mi place turta dulce! Caut zâne. Îmi pun dorințe când văd stele căzând. Dorm cu trandafiri. Trandafiri roz. Mă trezesc noaptea rostindu-i numele. Ce trebuie să fac? Spune-mi! Te rog... Vocea i se pierdu și rămase câteva clipe înainte de a spune: O iubesc.

Se făcu o liniște absolută. Ochii aceia cenușii, plini de

înțelepciune, îl fixară cu o privire pătrunzătoare, apoi încet, se întoarse și plecă.

— Un buchețel frumos pentru doamna ta! Un buchețel frumos!

Alec o urmări îndepărtându-se. Speranțele lui dispăreau odată cu ea. Se sprijini cu spatele de copac și se uită în jos. Mulțimea înlemnise, gândindu-se numai Dumnezeu știe la ce. Le simți privirile. Nu-i păsa.

După câteva minute mulțimea începu să murmure, apoi să se risipească, iar Downe veni șchiopătând lângă Alec.

— Să intrăm, Belmore.

Alec trase adânc aer în piept. Fără un cuvânt, îi urmă înăuntru, ocolind în mod intenționat intrarea principală. Acum nu avea chef să vorbească cu nimeni. Traversă sala de bal, însă ceva îi atinse brațul. Se răsuci plin de speranță.

Lady Agnes Voorhees, flancată de cele două coțofene se proțăpise în fața lui, arătând de parcă ar fi putut scoate flăcări pe nări.

El doar se uită la ele, fără să simtă nimic.

— Vai, alteță! N-am mai pomenit așa ceva! Sărmanul de tine! Ei, vezi, i-am spus eu lui Henry al meu, nu e ceva tipic pentru o scoțiancă să dea bir cu fugiții. Nu sunt în stare să înfrunte nimic. Sânge fără vlagă. Ceea ce îmi amintește... tocmai l-am întâlnit pe Stephen. Acolo cu Maiestatea Sa? Păi fratele tău e cât se poate de dulce pentru cineva care – se aplecă și șopti – nu e cu toate mințile acasă. Dar asta nu e un motiv ca fata aceea să te părăsească.

Alec se uită la versiunea londoneză a vrăjitoarelor din Macbeth și spuse:

— Ar fi trebuit să-i permit să o facă.

— Să facă ce, Alteță?

Ochii lui se închiseră ușor.

— Și negi și broaște. Îi întoarse repede spatele continuându-și drumul fără să vadă mica umflătură care răsări pe nasul ca un cioc al acestei Lady Agnes. Două zile mai târziu, un drăguț fir de păr negru va crește acolo, și din celălalt neg de pe bărbie... pentru totdeauna.

Ca un strigoi Alec se îndreptă spre ușile de la terasă. Avea nevoie de aer. Avea nevoie de spațiu. Avea nevoie de izolare. Peste câteva secunde se afla pe o bancă de piatră sub un copac, într-un colț întunecat al grădinii, sprijinindu-și capul de trunchi și privind în sus. Prin coroana întunecată se uită la cer, la stelele în care Scottish vedea atâta splendoare, spre care își rostea dorințele, în care credea.

Fără ea, nu mai avea nimic în ce să creadă. Nu mai avea nimic.

Orchestra începu să cânte un vals. Era același vals. Buzele îi schițară un zâmbet dulce amar. Își plecă capul și rămase acolo, cu coatele pe genunchi, mâinile acoperindu-i ochii și retrăi amintirea acelor clipe.

Ce-i spusese ea atunci? Ceva despre cum să-ți crezi amintiri. Amintirile erau tot ce-i rămăsese.

— O iubesc, se adresa el pământului, simțind nevoia să se audă spunând-o din nou.

Crezu că auzise ceva și ridică privirea. Grădina era goală. Respiră.

— Draga mea Scottish.

Frunzele copacilor foșniră ușor, adierea vântului șoptind:

— Alec.

Privi în sus spre nimic. Însă ar fi putut jura că era vocea ei.

— Alec.

Încruntându-se, se uită în fața lui, o mică speranță tresărind în el. Nu era nimic. O grădină părăsită.

— Alec.

Dumnezeule! Era nebun. Își va petrece restul vieții auzind-i vocea.

— Alec al meu.

La asta se ridică în picioare și se întoarse.

Era acolo. Scottish era acolo, un zâmbet luminându-i fața, fața aceea minunată. Trei pași disperați și era în brațele lui. Reală. Vie. O strânse atât de tare, că ei i se tăie respirația.

— Te iubesc. Își îngropă fața în gâtul ei dulce și spuse: Dumnezeu, Scottish... Cât de mult te iubesc!

Mâinile ei îi cuprinseră capul.

— Alec al meu, șopti ea, apoi gurile lor se atinseră și el știu că totul e real, pentru că gusta tot ceea ce iubea, lumea lui, viața lui, soția lui. Eternitatea.

După clipe lungi se depărtă de ea, privind-o, atingând-o, strângând-o la piept, temându-se pentru o secundă că dacă îi va da drumul, va dispărea din nou. De parcă i-ar fi citit gândurile, ea îi zâmbi și șopti:

— De data asta e pentru totdeauna.

Acordurile valsului pluteau prin aer. Alec se uita la lumina aurie din sala de bal, apoi din nou la fața ei. Fața aceea atât de dragă. O secundă mai târziu o trăgea după el.

— Alec! Unde mergem?

El nu spuse nimic, trânti ușile terasei și se năpusti înăuntru, oprindu-se în mijlocul sălii. Dansatorii își încetiniră mișcările, apoi se opriră. Înconjurat de înalta societate, Alec îi prinse capul în mâini și o sărută. Un freamăt străbătu încăperea, aristocrația devenind brusc martora unui nou scandal. Muzica încetă. Voci chicotiră. Evantaiile se deschiseră pentru a ascunde fețele doamnelor, deși ochii lor curioși priveau pe deasupra. Câteva doamne leșinară. Altele zâmbiră. Cele mai multe fură roase de invidie. Alec nu observă. Nu-i păsa.

Se auziră niște aplauze ușoare, și Alec ridică capul privind la trei oameni – singurii din cameră, în afară de Scottish, a căror opinie conta pentru el. Stephen își plecase capul și mormăia: „prostie”. Seymour zâmbea cu gura până la urechi și ridicase o mână cu degetele încrucișate. Downe se sprijinea în baston, dar el era cel care aplauda stângaci.

Alec simți cum Scottish se agită în brațele lui, apoi se mișcă încet, ochii ei urmând privirea lui. O văzu uitându-se la bastonul contelui, apoi întorcând capul spre el. Urmă o pauză, o scânteie amuzată în ochii ei. Amândoi au rostit în același timp.

— Letitia Homsby.

Îi prinse răsul într-un nou sărut, o strânse tare și ignoră murmurul sensibilităților jignite. O ridică în brațe, iar ea îi zâmbi în timp ce o purta prin mulțimea șocată.

— Alec? Oftând își puse capul pe umărul lui.

— Hmm?

Își lipi mâna de inima lui.

— Faci asta așa de bine!

*

Și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe.

**„Dacă toți oamenii și-ar aduna
bucuriile într-un singur loc,
ale mele le-ar depăși pe-ale tuturor“.**

Juventius

EPILOG

Cât de fericiți? Păi...

All Hallows Eve era o sărbătoare deosebită la Belmore Park. Dacă priveai în jos de la acoperișul plin de fantezie prin ferestrele cristaline care străluceau ca niște stele, în salonul mare – încăperea în care membrii familiei își petreceau cea mai mare parte a timpului, fiind de obicei foarte aglomerată – puteai vedea că exista magie în aer. Plutea prin cameră împreună cu o masă, o carte sau două, câteva scaune, inclusiv cel ocupat de Alteța Sa, ducele de Belmore.

— Marianna.

— Da, tată?

— Pune scaunul jos, te rog.

O carte zbură pe lângă el.

— Marianna.

— Îmi pare rău, tată, spuse ea, apoi o auzi murmurând: trebuie să mă concentrez.

Alec își înăbuși un oftat și se aplecă peste brațul scaunului ca să se uite la fetița lui de opt ani. Stând cam la doi metri sub el era îmbrăcată pentru sărbătoare într-o rochiță de mătase verde cu dantelă, iar părul negru era prins la spate cu panglici verzi, strălucitoare, care se potriveau cu ochii ei, acei ochi verzi de spiriduș. Se uita la el în timp ce plutea deasupra lui, își mușcă buza, apoi făcu cu mâna.

— Bună, tata.

Alec zâmbi.

— Ai vreo problemă?

Ea dădu din cap.

— Poți să o faci, dulce mică. Sunt sigur. Îi aruncă o privire plină de încredere, pe care era departe de a o simți.

Ea îi zâmbi de parcă tocmai îi oferise toate stelele de pe cer. Își ridică bărbia, închise ochii atât de strâns, încât tot chipul i se strâmbă din cauza efortului, înălță sus brațele, apoi încet le coborî.

Scaunul-se trânti de podea. Alec își scutură capul pentru a scăpa de țiuitul din urechi și dădu drumul brațelor scaunului. De-a lungul anilor făcuse destul antrenament.

Fiica lui deschise ochii, așteptându-se să fi greșit din nou. O singură privire o asigură, și încântarea îi luminează fața. Alergă în brațele lui.

— Oh, tata! Am reușit! Am reușit!

El o îmbrățișă strâns.

— Da, scumpa mea, ai reușit. Își ridică ochii spre ușă în pragul căreia se afla soția lui, zâmbindu-i, iubirea pentru el oglindindu-i-se pe față. Fața aceea. Arăta încă la fel de tânără și minunată ca în ziua aceea din pădure, în ciuda faptului că era mama a șase copii. Abia de se schimbase, dar îl schimbase pe el, arătându-i ce înseamnă să trăiești, iar de-a lungul celor treisprezece ani au plăsmuit multe amintiri. Îl șopti un „mulțumesc” abia auzit, apoi își dresе glasul.

— Toată lumea așteaptă.

Alec dădu din cap și își îndoi genunchii pentru ca fiica lui să i se poată urca pe umeri. Ea chicoti fericită și se întoarse spre mama ei, în timp ce el se apleca sub canatul ușii, mâna ei mică mângâindu-i capul.

— Tata face asta foarte bine.

Multe ore mai târziu, după cântece, focuri în aer liber, dansuri și jocuri, întreaga familie se întoarse în salonul mare, unde o pendulă bătu ora unsprezece, ceasul din bronz aurit de pe cămin bătu patru, iar ceasul vechi de pe perete bătu miezul nopții. Ducele de Belmore își consultă ceasul de buzunar. Era

ora nouă.

Clătinând din cap se lăsa pe speteaza unui scaun, aflat pe podea, și își privi copiii – o combinație de muritori și vrăjitoare care erau iubiți și prețuiți de părinții lor. Ei reprezentau viața lui, sângele lui, mândria lui și făcea totul ca ei să o știe. Jonathan, băiatul, cel mai în vârstă și moștenitorul în vârstă de nouă ani, ridică privirea spre cămin și cu o simplă fluturare a mâinii lui de vrăjitor aranjă toate ceasurile din cameră. Se spunea că magia lui era mai puternică și mai perfectă decât cea a mătușii lui MacLean – Mary MacLean – după care fuseseră numite toate fiicele sale și care acum se afla de cealaltă parte a încăperii, examinând noua pată cheală a lui Gabriel. În decursul anilor Alec începuse să o cunoască pe femeia care i-o dăruise pe Scottish. Învățase să ignore înclinația ei și a slujitorului ei de a se întrupa în diferite forme – bătrâne florărese, giganți uriași și pitici, servitori din Caraibe sau majordomi surzi.

Privirea lui afectuoasă se îndreptă spre un colț liniștit. Colțul Mariannei. Avea doisprezece ani, și era cea mai mare dintre copiii lui și cea care întrerupsese tradiția – singura fată născută prima în istoria de șapte sute de ani a familiei. Își învățea în jurul unui deget buclele castanii în timp ce citea despre cavaleri, doamne și dragoni, ridicând din când în când o privire visătoare, reflectându-se în ochii ei albaștri ca miezul nopții. Marianna juca acum dame cu fratele ei de șapte ani, James. El era singurul muritor din tot lotul Castlemaine, dar era foarte isteț și sprinten, reușind de obicei să dejoace planurile magiei celorlalți copii – cu ajutorul unui castor somnoros numit Beezle.

Marietta, cea de șase ani, stătea pe genunchii unchiului ei Stephen, în timp ce acesta îi citea încet despre semnificația și simbolurile tuturor florilor și plantelor din grădină. Ochii ei se închiseră, iar Alec zâmbi urmărindu-și fratele citindu-i până ce ea adormi. Chiar în după-amiaza aceea anunțase mândră că zbârnâise petele de pe toate broaștele din lac.

Alec se ridică, își scutură de pe haină firmiturile de turtă dulce și traversează încăperea tocmai când Rosemary, cea de

patru ani, galopa înăuntru călare pe o mătură. Îi trimise o sărutare tropăind mai departe. Clătinând din cap, porni pe scări în sus, și o auzi pe MacLean dregându-și glasul și dojenind-o:

— Ingeniozitate, Rosemary. O vrăjitoare are nevoie de multă ingeniozitate.

Alec râse și salută pe nume fiecare servitor pe care îl întâlnește în drumul său pe scări și pe coridoare. Deschise ușa de la acoperiș și se îndreaptă spre locul unde îl aștepta Scottish.

Pentru că aici, printre animalele fantastice, sub toate stelele strălucitoare de pe cerul nopții, în mijlocul petalelor roz de trandafiri, ducele și ducesa de Belmore își creau magia.

Sfârșit

[1] În original: „...ring the bell more“- sună clopoțelul mai mult

[2] Scoțiană

[3] Bucurie, voioșie

[4] Numele popular al zilei de 1 Mai; sărbătoarea populară de primăvară ținută de obicei la această dată.

[5] În engleză rosemary reprezentând și două nume Rose și Mary